

Раҳматуллоҳ қори Обидов
Дилфуза Сарварова

Мукаддас ойлар
ва мустажоб
ғулолар

Ўзбекистон Мусулмонлар идораси

*Раҳматуллоҳ қори Обидов
Дилфўза Сарварова*

**Муқаддас ойлар
ва мустажов дуолар**

тўзатишган ва тўлдирилган
нашри

«Мовароуннаҳр» нашриёти
Тошкент-2003

Нашрдан:

Дратганга минг-минг шукроналар бўлсинки, мустақиллик шарофати ўлароқ, дуои фотиҳага эркин қўл очадиган, намозларимизни, диний маросимларимизни хотиржам ўтказадиган бўлдик. Биреҳ орамызда ҳанузгача дуога қўл очилганида нималарга эътибор бериш лозимлигини қолаверса исломни сарадаги Ражаб, Шайбон, Рамазон ойлари қандай ҳосият ва ҳусусиятларига эгаллигини, дуоларини қайси вақтларда ва қайларда ўқин лозимлигини, уни билиб-билмай бўлиб ўқимаслик учун нималар қилиш зарурлигини англамаган биродарларимизгина.

Тошкент ислом университети доценти, «Шайх Зайниддин» масжиди имом-хатиби Раҳматуллоҳ кари Обидов ва талшunosинглимиз Дилфуза Сарзороваларнинг «Муқаддас ойлар ва мустажоб дуолар» номли асарлари юқоридagi саволларнинг барчасига тўлиқ, муфасссал жавоб берган. Тошкент ислом университети битирувчиси Зулайҳо Обидова дуоларнинг арабча матни, ҳаж ва умра дуолари фасли билан китобни мукаммаллашнингга ўз ҳиссасини қўшган. Айни пайтда бу китоб навзу ва йўналишига кўра ҳар томонлама мукамаллиги билан ҳам шу руҳда нашр қилинган асарлардан ажралиб туради.

Мухтасар қилиб айтганда Дратгандан ажру савоб умидида умргузаронлик қилаётган ҳар бир мўмин мусулмон учун бу китоб катта бир хазина. Бу хазинага эга бўлган биродарларимизни муборақбед этиш баробарида барчалари Аллоҳнинг розилигини топишларига тилгидошимиз.

باسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلوة والسلام
على رسوله محمد وعلى آله وأصحابه أجمعين.

*«Алҳамду лилла'ҳи роббил ғаламийн, Вал-закибату
лилмуттақийн, Вассола'ту вассала'му ала' Росулиҳи
Мухаммадин ва-ғала' а'лиҳи ва асҳа'биҳи ажма'ийн».*

Муҳтарам мусулмон биродарларимиз мамлакатимизда юз берган улуғ неъмат — мустақиллик шарофати туфайли ўзларининг миллий ва диний урф-одатлари, ақида ва қадриятларига эга бўла бошлаганлари сабабидан диний илмларга чанқоқликни изҳор қилишмоқда. Мусулмонларнинг эҳтиёжларини қондириш учун анчагина олдинга силжиш, ривожланиш содир бўлиб, исломнинг асосий манбалари саналмиш Қуръони карим ва аҳодиси набавийя китоблари ўзбек тилига таржима қилинган, ибодатларни адо қилиш қоидалари ёзилган китоблар ва рисоалар чоп этилган. Мусулмон биродарларимиз булардан баҳраманд бўлаётганларига қарамай, баъзида ўзларини қизиқтираётган турли диний саволларга мукаммал жавоб топа олмаётганларидан, мавжуд китобларда ёзилган жавоблар қониқтирмаётганидан, қолаверса, шундай китоблар ва рисоаларнинг ўзи ҳам етишмаётганидан нолиб, бизга мурожаат қилишмоқда. Ибодатлар-намоз, рўза, закот, ҳаж, никоҳ ва талоқ масалалари, айниқса, жаноза, таъзия ҳамда диний маросимлар ҳақидаги масалалар кўпчиликнинг саволлари жумласига киради.

Хусусан, мусулмонлар «ибодатнинг мағзи» бўлган дуо ҳақида, унинг ижобат этиладиган вақти, жойи ва шартлари, қайси дуо қандай ҳожат учун ўқилиши ҳақида мукамма-

билишни истайдилар. Бироқ бундай мукаммал ёзилган китоб дёғиримизда ҳали нашр этилмаган.

«Дуоларга инган ҳислатлар», «Пайғамбаримиз ўқиган дуолар» сингари рисоалар чоп этилган бўлса-да, биринчидан, мукаммал эмас, иккинчидан, юқорида айтиб ўтганимиздек, адади етарли эмас.

Шуларни назарда тутган ҳолда бир кичик хайрли ишга ҳўл уриб, Пайғамбаримиз (с.а.в.) ўқиган ва умматларига ўргатган дуоларни, Аллоҳ таоло Куръони каримда бандаларига ўргатган дуоларни жамлаб, уларни қачон, қерда ва нима мақсадда ўқиш баён қилинган ушбу китобни биродарларимиз эътиборига ҳавола этдик. Унинг аввалги нашрида арабча оят ва дуолар фақат транскрипцияда берилган эди. Бу нашрда эса кўпчилиكنинг фикр-мулоҳазаларни эътиборга олиб, арабча шакл билан ҳам ўлдирилди, ҳаж ва умра дуоларни қўшилди, таржима ҳам мукаммаллаштирилди. Шоядки, ёзганларимиздан мусулмон биродарларимизга бир оз бўлса-да манфаат етса.

Аллоҳ таоло Куръони каримда кўп дуолар қилишга амр этган ва баъзи жойда айнан «дуо» сўзи билан, бошқа жойда эса «салот» сўзи билан хитоб қилган. Араб тили лугатида «салот» сўзининг маъноси дуодир. Лекин муфасссирларимиз баъзи оятлардаги салотни дуога, бошқасини эса намозга тафсир қилганлар. Намоз ўз вақтида Аллоҳ таоло билан мулоқот бўлиб, Аллоҳ ўз ҳузурига илтижо айлаб қилинган дуоларни намоздан сўнг бешак ижобат этади, чунки, дуо мустажоб бўладиган энг яхши вақтлардан бири намоздир.

Шунинг учун, аввал намоз ва дуога тайёrlаниш-покланиш ҳақида маълумот бериб, кейин асосий мавзу — дуога ўтамиз.

НАМОЗ ВА УНИНГ ШАРТЛАРИ

Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) Маккадан Мадинага хижрат қилишларидан олти ой аввал у кишини Аллоҳ таолò «Исро» ва «Меърож» мартабаси билан сийлади. «Исро» — бу Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг бир кечада Қуддусдаги «Ал-масжид ул-Ақсо»га бориб, зиёрат қилиб, шу кечанинг ўзида яна Маккага қайтиб келишларидур. Бу ҳақда Қуръони каримнинг «Исро» сурасида:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (1)

«Аллоҳ покдир, у ўз қудратини кўрсатиш учун бандасини бир кечада Масжидул-Ҳаромдан атрофини ўзи муборак қилган Масжидул-Ақсога сайр қилдирди»,— дейилган. «Меърож» эса, аҳли сунна вал-жамоа уламоларининг иттифоқ қилишларига қараганда, Пайғамбаримизнинг ўз жисмлари билан олий оламга кўтарилиб, Парвардигорнинг қудратини ўз кўзлари билан кўриб тушганларидир. «Меърож» ҳақида имом Бухорий ва имом Муслим ўз китобларида ривоят қилган ҳадисни Қозий Иёз «Аш-Шифо» китобида нақл қилган.

Бу ҳадисда жаноби Расули акрам(с.а.в.) шундай дедилар: *«Менга буруқ келтирилди. У эшакдан баландроқ, хачирдан эса пастроқ ҳайвон бўлиб, югурганда туёғини кўзи етган жойга ташлаб сакрар эди. Унга миниб бир лаҳзада Байтул-Муқаддасга етдим. Масжидга кириб, икки ракат намоз ўқиб чиқдим. Менга Жабройил бир идишда шароб, иккинчи идишда сут келтириб тутди. Мен сутни олган эдим, Жабройил: «Исломи ташладингиз»— деди. Кейин биз осмонга кўтарилдик. Биринчи осмонда мен Одам алайҳиссалом билан кўришдим. Иккинчи осмонда Ийсо ва Яҳё пайғамбарлар билан учрашдим. Учинчи осмонда Юсуфни кўрдим. Тўртинчи осмонда Идрисни, бешинчида Ҳорунни, олтинчида эса Мусо пайғамбарни:*

зиёрат қилиб, дуаларини олдим. Еттинчи осмонда Иброҳим алайҳиссалом Байт ул-маъмурга суяниб турганларини, бу маъвога ҳар куни етмиш минг фаришта кириб, зиёрат қилиб кетаётганини кўрдим. Сўнг «Сидрат ул-мунтаҳо» дарахти ёнига келдим. Аллоҳнинг ами билан бу дарахт шундай гўзал ҳолга келган эдики, уни таърифлашдан инсон тили ожиз. Аллоҳ шу ерда менинг умматимга эллик вақт намозни фарз қилди. Мен Мусонинг ёнига тушдим ва умматимга буюрилган фарз амални айтдим. Мусо алайҳиссалом:

«Умматингиз бу амални бажаролмайди, Аллоҳдан енгиллатишини сўранг», — деб қайтарди. Мен Мусо билан Аллоҳ ўртасида чунон қатнадимки, ниҳоят, Аллоҳ деди: «Эй Муҳаммад, сизнинг умматингиз учун ҳар кеча-кундузда беш вақт намозни фарз қилдим ва уни эллик вақт ўрнида қабул қиламан». Мусо мени яна қайтарди, мен энди Аллоҳдан ҳаё қиламан, деб беш вақт намознинг фарзлигига рози бўлдим».

«Исро» ва «Меърож» ҳақида ушбу китобнинг «Муқаддас ой ва кунларнинг фазилати» деб номланган III бобида батафсил баён этилган.

Шундай қилиб, намоз мусулмонларга буюрилган ибодатларнинг биринчисидур. Охиратда ҳам биринчи бўлиб сўраладиган амал намоздур. Бу ҳақда Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар: «Қиёмат куни бандадан биринчи ҳисоб сўраладиган амал намоздур, агар намози тўғри бўлса, бошқа амаллари ҳам яхши бўлади. Намози тўғри бўлмаса, бошқа амаллари ҳам фасод бўлади».

Куръони каримнинг етмиш саккиз жойида намоз ҳақидаги оятлар битилган. Бу оятларда намознинг фарзлиги, намозхонга етадиган манфаатлар, намознинг инсон маънавиятини юксалтиришдаги таъсири баён этилиши билан бирга, ҳар бир яхши амалнинг зикри намоз зикри билан қўшиб айтилганким, бу нарса барча яхшиликларнинг қабулияти албатта намозга боғлиқ, деб хулоса чиқаришимизга асос бўла олади. Масалан: Куръони каримнинг «Анғабут» сурасида:

إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ

«Албатта намоз фаҳш ва мункар ишдан қайтаради, Аллоҳнинг зикри (ҳамма нарсадан) улуғроқдур» (45-оят),

اقم الصلّاة لدكّرى

«Мени эслаш учун намоз ўқи» (Тоҳо, 14),

واصمُوا الصلّاة وَاَتُوا الرّكّاد

«Намоз ўқинглар ва закот беринглар» (Бақара, 110),

واستعيُوا بالصّتر والصلّاة

«Сабр(рўза тутиш) ва намоз ўқиш билан ёрдам сўранглар» (Бақара 45),

فصل لربّك وانحر

«Раббингиз учун намоз ўқинг ва қурбонлик қилинг» («Кавсар 45-оят), — деган бўлса, «Мўминун» сурасида бир неча яхши амалларга буюриб, уларнинг аввалида ҳам охирида ҳам намоз ўқишни алоҳида таъкидлади:

فَذِ افلح المؤمنون (1) الدّس هُم في صلاتهم حاسعون (2)

والدّس هُم عى اللّغو مُغرصون (3) والدّس هُم للرّكّاة فاعلون (4)

والدّس هُم لفرّوحهم حافظون (5) الا على ازواجهم او ما ملكت

انمائهم فاتهم عنر ملومس (6) فمس انتعى وراء ذلك فاولئك

هُم العاذون (7) والدّس هُم لامانائهم وعهدهم راعون (8) والدّس

هُم على صلواتهم نحافظون (9) اولئك هُم الوارثون (10)

الدّس برتون الفردوس هُم فيها خالدون (11)

«Албатта, мўминлар нажотга эришадилар, агар улар намозни ором билан ўқисалар, беҳуда нарсалардан(лагъдан) юз ўгирсалар,(бой бўлсалар) закот берсалар, жинсий аъзоларини (зинодан) сақласалар, агар ўз жуфти ҳалоллари ёки чўрилари билан бирга бўлсалар ҳеч маломат қилинмайдилар, булардан бошқага кўз тиксалар улар

тажовузкордурлар. Агар омонатга хиёнат қилмасалар ва ваъдаларига вафо қилсалар, беш вақт намозларини ўз вақтида адо қилсалар, бундай мўминлар Фирдавс жаннатининг абадий ва ҳақиқий меросхўрларидир». (1-11-оятлар)

Тинчликда ҳам, хатарда ҳам, ҳаттоки уруш майдонида ҳам намоз фарз бўлгани учун «Моъун» сурасида

فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ (۴) الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ (۵) الَّذِينَ هُمْ يُرَازُونَ

«Намозларидан саҳв қилувчилар(вақтидан кечиктириб, ёпишиб ўқувчилар) ва риё қилувчиларга дўзах азоби бўлсин» (4-6-оятлар)—деб Аллоҳ таоло намозга суеткашлик қилган мўминларга қаттиқ ваъид қилади. Намоз учун биринчи ўринда поклик шарт, аввало қалб, поклиги, яъни имон. Иккинчи—жисм поклиги, буни вазиятга қараб уч хил усул: яъни ғусл, таҳорат ёки таяммум билан амалга ошириш мумкин.

Ғ у с л

Агар эҳтилом бўлиш сабабидан ёки аёл киши ҳайз ва нифоси тугаши сабабидан ғусл қилиб покланса, яъни бошидан бутун аъзосига сув қуйиб ювинса, ҳовуз ёки анҳорга боши ёки оёғи билан тушиб ювинса, жунуб яъни чопоқ бўлмаса ҳам, ихтиёрий равишда, масалан: иссиқдан салқинлаш мақсадида сувлик жойда чўмилса, мане шу ювиниш билан катта таҳоратни бажо қилган бўлади ва шу ғусл билан истаганча фарзу вожиб ҳамда суннат намозини ўқиши мумкин. Аллоҳ таоло Куръони қаримда:

وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا

«Агар жунуб бўлсаларингиз, покланинглар!» (Монда, 6)—деб буюрди. «Бақара» сурасида эса:

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذًى فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ
فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ
فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ

«Эй Муҳаммад (с.а.в.), умматларингиз сиздан ҳайз кўрилган вақт ҳақида сўрайдилар. Сиз уларга: «Ҳайз озордур, бундай пайтда аёллар ҳайздан пок бўлмагунларича уларга яқинлашманглар, қачон поклансалар, Аллоҳ сизларга буюрган томондан яқинлик қилинглари, албатта, Аллоҳ тавба қилувчиларни ва покланувчиларни яхши кўради» (222-оят) — деб ғул билан покланишни шарт қилди.

Ғулнинг учта фарзи бор:

1. Оғизни ғарғара қилиб чайиш;
2. Бурунни димоқ ачишгунча сув билан чайиш;
3. Бутун аъзоларга сув етказиб ювиш.

Аёллар ғул қилганда бошларидаги соч тахламини ёки орқаларидаги соч ўримини ечишлари шарт эмас. Соч тагига етадиган ҳолда бошларига сув қуйишлари кифоя қилади.

Ғулнинг шартлари

Ғулни вожиб қилувчи шартлар бештадур.

Биринчи шарт уйқуда ёки ҳушёрликда эркак ёки аёлнинг жинсий аъзосидан маний шаҳват билан отилиб чиқишидур. Абу Саъид (р.а.)нинг ривоятларида Расулуллоҳ (с.а.в.): «Сувдан сув лозим бўлади» (Муслим), - дедилар. Умму Саллама роз.анҳо айтадилар: «Умму Сулайм Расулуллоҳ (с.а.в.)дан: «Эй Аллоҳнинг расули, албатта, Аллоҳ ҳақиқатнинг олдида ҳаё сўрамайди, аёллар эҳтилом бўлганда ҳам ғул вожиб бўладими?» - деб сўради. Расулуллоҳ (с.а.в.): «Ҳа, агар сув кўрса» - деб жавоб бердилар. Мазкур икки ҳадисдан қуйидаги масалалар келиб чиқади:

1. Агар маний шаҳват билан эмас, балки касаллик ёки совуқдан ажралиб чиқса, ғул вожиб бўлмайди. Али (р.а.) ривоят қилган ҳадисда Расулуллоҳ (с.а.в.): «Агар сув шиддат билан чиқса, ғул қилгин» - дедилар. Мужоҳид (р.а.) ривоят қиладилар: «Биз, Ибн Аббоснинг асҳоблари масжидда ҳалқа қилиб ўтирган эдик. Бир одам келиб: «Ораларингда фатво берадиган киши борми?» - деб сўради. Биз «Сўрайвер» - деганимиздан кейин у одам деди: «Мен қачон бавл қилсам, унинг орқасидан маний чиқади». Биз унга ғул қилиш лозимлигини

айтдик. У одам кетди. Ибн Аббос (р.а.) намозларини тез тугатиб, Икримага кетган одамни қайтариб келишни буюрди, кейин биздан: «Бу одамнинг саволига Аллоҳнинг каломидан фатво бердингизларми?» деб сўради. Биз «Йўқ!» дедик. «Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг суннатларидан жавоб бердингизларми?» «Йўқ!» «Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг асҳоблари сўзларидан жавоб бердингизларми?» «Йўқ!» «Нимага асосан жавоб бердиларингиз?» «Ўз райларимиз билан». «Шунинг учун Расулуллоҳ (с.а.в.): « Битта фақиҳ (диний масала билувчи олим) шайтонга минг обиддан қаттиқроқдур»-деган эканлар». Кейин қайтариб келтирилган одамдан сўради: «Бавдан кейин олатингдан маний келган вақтда сенга хуш ёқадими?» «Йўқ!». «Баданингда бўшашиш сезасанми?» «Йўқ!». «Ундай бўлса бу касалликдан экан, таҳорат сенга кифоя қилади» - деб жавоб бердилар.

2. Агар эҳтилом бўлса-ю, аммо сув чиқмаса бунга ҳам ғусл вожиб эмас. Юқорида келтирилган Умму Сулайм ҳақидаги ҳадис бунга далolat қилади. Аммо уйқудан тургандан ва бироз юргандан кейин сув чиқса ҳам ғусл вожиб бўлади.

3. Агар уйқудан турса, лозимида намликни кўрса, бироқ эҳтилом бўлганини эслай олмаса, бу сув аниқ маний эканлигини кўнгли тасдиқ қилса, унга ғусл вожиб бўлади. Агар шубҳа қилса, ғусл қилиши ихтиёрийдур.

4. Агар белидан маний ажраганини сезса, аммо уни отилиб чиқишдан тўхтатиб қолса, ғусл вожиб бўлмайди. Чунки ҳадисларга қараганда сувнинг чиқиши ғуслни вожиб қилади.

5. Бир киши кийимида манийни кўрса, аммо қачон чиққанини билмаса, энг охирги уйқусидан буён неча вақт намозни адо қилган бўлса, шуни қайта ўқийди.

Иккинчи шарт икки жинсий аъзонинг бирлашувидур, гарчи инзол (манийнинг чиқиши) бўлмаса ҳам. Аллоҳ Қуръони каримда:

وَاِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا

«Агар жунуб бўлсаларингиз, покланинглар!» (Моид, 6) — деб буюрди. Арабларнинг каломида «жунуб» сўзи икки жинсий аъзонинг қўшилишига айтилади. Абу Ҳурайра (р.а.)нинг ҳадисларида жаноби Расулуллоҳ (с.а.в.): «Эркак киши аёлнинг тўрт аъзоси орасига тушиб, кейин ҳаракат

қилса, албатта ғул вожиб бўлади, инзол бўлса ҳам, бўлмаса ҳам» (Муслим ва Аҳмад)- деганлар. Абу Мусо Ашъарий Ойша роз.анҳога дедилар: «Мен сиздан бир нарсани сўрашга ҳаё қилиб турибман». «Уялманг, сўрайверинг, ахир мен онангизман-ку!» «Бир эркак аёли билан қовушса, лекин инзол бўлмаса, ҳукми қандай бўлади?» Ойша (р.а.) Пайғамбаримиз (с.а.в.)дан ривоят қилиб шундай дедилар: «Агар жинсий аъзо бошқаси билан учрашса, албатта ғул вожиб бўлади» (Аҳмад, Молик). Бу ҳадисдаги «учрашса» сўзи шартли маънода ишлатилипти.

Учинчи шарт аёлларда ҳайз ва нифоснинг тўхташидур.

Ҳайз ҳақида

Ҳайзнинг луғатдаги маъноси «оқмоқ бўлиб, аёл соғломлик пайтида муайян равишда кўрадиган қонга айтилади. У тўққиз ёшдан бошланиб, умрининг охиригача давом этиши мумкин. Балоғат ёшидан аввал қон кўрса, у ҳайз эмас, балки касалликдандур. Ҳайз қонининг ранги бир неча хил бўлиши мумкин:

1. Қора рангли. Фотима бинти Абу Хубайш истиҳоза (яъни ҳайз муддатидан бошқа вақтда келадиган қон) кўрганда Пайғамбар алайҳиссалом унга дедилар: «Агар ҳайз қони қора маъруф (яъни маълум ҳидли) бўлса, намозни ўқимай тургин. Агар бундан бошқача бўлса таҳоратингни қилиб, намозни ўқийвергин, чунки у қон томир касаллигидандур» (Абу Довуд, Насайй).

2. Кизил рангли, яъни аслий қон рангида.

3. Сарик рангли, бунда сариққа мойил йиринг чиқади.

4. Аралаш рангли, бу қон қора билан оқ ранг аралашмасидан иборат лойқа сувга ўхшаган бўлади.

Ойша роз.анҳонинг чўрилари Маржона ривоят қилади: «Аёллар Ойша роз.анҳонинг ҳузурларига бир қутичани кўтариб келишди. Унда сариқ рангли пахта бор эди (бир аёлнинг ҳайзидан намуна суртилган эди). Ойша (р.а.) уни кўриб: «Шошилманглар, пахта оқ рангга айлансин» - дедилар» (Молик). Умму Атийя айтадилар: «Биз ҳайз муддатидан бошқа вақтларда сариқ рангга ва аралашма лойқага эътибор қилмас эдик» (Бухорий).

Мазкур ҳадисларнинг мазмунига қараганда, фақат ҳайз муддатидагина сариқ ранг ҳам, лойқа ранг ҳам ҳайз қони ҳисобланади.

Ҳайзинг муддати

Ҳайзинг энг кам муддати уч кеча-кундуз, энг кўпи ўн кундур. Покликнинг энг оз муддати ўн беш кун бўлиб. кўпига эса чегара йўқдур. Умму Салама (р.а.) ривоят қилдиларки, бир кун Расулуллоҳ (с.а.в.)дан қонни кўп кўрадиган аёл ҳақида сўрадилар. Расулуллоҳ (с.а.в.):

«Бундай аёл ҳар ойдаги ҳайз кўрадиган кунларида ва кечаларида намозни тарк қилсин. Одатдаги кунлари тугаши билан олдига латта боғлаб, таҳорат қилиб, намозни ўқийверсин» —деб жавоб бердилар.

Аллоҳ таоло ояти каримада:

وَلَا تَقْرَبُوهِنَّ حَتَّى يَطْهَرْنَ

«Аёлларга яқинлашмагилар, то ҳайздан покланмагунларингиз» (Бақара,222) — деган. Расулуллоҳ (с.а.в.) Фотима бинти Абу Ҳубайшга шундай дедилар: «Ҳайз кўрадиган кунларингизда намозни тарк қил, кейин гусл қилиб, намоз ўқи!» (Муттафақун алайҳи).

Тўртинчи шарт ўлимдур. Мусулмон киши оламдан ўтса, албатта унинг жасадини ювиб, гусл қилдириш лозим.

Бешинчи шарт кофирнинг исломга киришидур. Пайғамбаримиз (с.а.в.) Сумома ал-Ҳанафий исломга кирганда, унга бир девор орқасига ўтиб, гусл қилишни буюрдилар. Сумома гусл қилиб, икки ракат намоз ўқиди. Шунда Расулуллоҳ (с.а.в.):

«Биродарингизнинг исломи жуда чиройли бўлди» — дедилар (Аҳмад).

Жунуб одамга ман этилган амаллар

Жунуб одамга беш нарсa ман этилади:

1. Намоз ўқиш.
2. Каъбатуллоҳни тавоф қилиш.
3. Мусхафни (Қуръони каримни) ушлаш ёки кўтариб юриш.
4. Қуръони каримни тиловат қилиш.

Али (р.а.) айтадилар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.)ни Қуръон ўқишдан жунубликдан бошқа бирор нарсa тўхтата олмас эди» (Термизий).

Али (р.а.) яна бир ҳадисда айтадилар:

«Мен Расулуллоҳ (с.а.в.)ни кўрдим, у киши таҳорат қилдилар, Қуръон оятларидан бир оз ўқидилар, кейин дедилар: «Бундай қилиш жунуб бўлмаган одам учундур. Жунубнинг таҳорат қилиши ҳам, Қуръон тиловат қилиши ҳам мумкин эмасдур» (Аҳмад).

Ҳайз ва нифосдаги аёлларнинг ҳукмлари ҳам жунуб кабидур.

5. Масжидда туриш. Жунуб кишининг масжидда туриши мумкин эмасдур. Ойша роз.анҳо айтадилар: «Расулуллоҳ (с.а.в.) асҳобларининг уй эшиклари масжид тарафга очилишини кўрдилар ва уларга: «Уй эшикларингизни масжиддан ташқарига қаратинглар, чунки мен масжидни ҳоизга ва жунубга ҳалол қилмайман» — дедилар. Аммо масжидга кириб, тўхтамай ўтиб кетишга ёки бирор нарсани олиб чиқишга оятда ҳам, ҳадисда ҳам ижозат берилган. «Нисо» сурасининг 43-оятда шундай дейилган:

وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّى تَغْتَسِلُوا

«Жунуб ҳам (масжидга) яқинлашмасин, то покланмагунча. Аммо масжиддан юриб ўтувчи бўлса (унга монеълик йўқ)».

Ойша роз.анҳо ривоят қиладилар: «Расулуллоҳ (с.а.в.) менга:

«Масжиддан рўмолни олиб беринг!» - дедилар. «Мен ҳоизман» — дедим. Расулуллоҳ (с.а.в.): «Ҳайзитингиз қўлингизда эмас-ку!» — дедилар».

Мустаҳаб ғусллар

Олти вақтда ғусл қилиш мустаҳаб (ихтиёрий)дур, лекин қилган киши мақтовга сазовор бўлиб, амалига савоб олади, қилмаса — зарари йўқдур.

1. Жумага ғусл қилиш. Абу Ҳурайра (р.а.)нинг ривоятларида Пайғамбар алайҳиссалом дедилар:

«Кимки таҳоратни мукаммал қилса, кейин жумага келса, маърузаларни жон қулоғи билан эшитса, аввалги жумадан шу кунги жумагача, яна зиёда уч кунги қилган гуноҳлари мағфират қилинади» (Муслим).

2. Икки ҳайит намозларига ғусл қилиш.

3. Майитни ювган кишининг ғусл қилиши. Умар ибн Хаттоб (р.а.) айтадилар:

«Биз майитни ювгандан сўнг баъзимиз ғусл қилардик, баъзимиз қилмас эдик» (Хатиб).

4. Эҳром учун ғусл қилиш. Ҳаж ва Умра учун эҳром кийишдан аввал ғусл қилиш ҳам мустаҳаб амаллардандур. Зайд ибн Собит (р.а.) Расулуллоҳ (с.а.в.)ни эҳромдан аввал яланғоч бўлиб ғусл қилганларини кўрганлар (Доруқутний).

5. Маккага кириш учун ғусл қилиш. Ибн Умар (р.а.) Маккага келсалар, албатта Зу-Таов деган жойда субҳгача ётиб, ғусл қилиб, кейин тонгда Маккага кирар эдилар ва Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай қилганларини зикр қилардилар (Бухорий ва Муслим).

6. Арафот вуқуфи учун ҳам ғусл қилиш. Абдуллоҳ ибн Умар (р.а.) Маккага кириш учун ва Арафотда вуқуф учун ғусл қилардилар (Молик ибн Нофий).

Вузуъ - таҳорат

Покланишнинг иккинчи усули баъзи аъзоларни сув билан ювишдан иборат бўлиб, бу амал намознинг энг асосий шартларидан биридур. Куръони каримнинг «Моида» сурасида шундай дейилган:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ
وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ

«Я айюҳаллазийна: а'ману' иза' қумтум ила-сола'ти фиғсилу' вужуҳакум ва айдиякум ила марофиқи вамсаҳу' бирду'сикум ва аржулакум ила кайбайн».

«Эй мўминлар, агар намозга турсангизлар (таҳорат олинглар, бунинг учун) юзларингизни ювинглар, қўлларингизни чиганокларингиз билан қўшиб ювинглар, бошларингизнинг тўртдан бир қисмига масҳ тортинглар, икки оёқларингизни ошиқ суяги билан қўшиб ювинглар!» (6-оят).

Мазкур ояти карима таҳоратнинг фарз эканлигини билдиради.

Пайгамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) таҳорат ва унинг фойдалари ҳақида шундай деганлар:

«Таҳорат мўминнинг қуролидир. У шайтонни инсондан узоқлаштиради, инсонларни янада хушмуомала қилади ва оиладаги вассоасани озайтиради».

«Таҳорат устига таҳорат олиш, нур устига нурдир».

«Таҳорат вақтида ағзоларингни яхшилаб юв ва ҳамма жойингга сув етказ. чунки бу иймоннинг бир бўлагидир»

«Мукаммал олинган таҳорат иймоннинг ярмисидир»

«Таҳоратли инсон рўза тутган инсон кабидир».

«Фақат камол мусулмон ҳамма вақт таҳоратли бўлади»

«Таҳоратли ҳолда ухлаган инсон шу кеча ўлса, шаҳид ҳисобланади».

«Таҳорат билан ухлаган инсон кундузи рўзадор, кечаси эса ибодат билан машғул бўлган ҳисобланади».

«Таҳорат олиб икки ракат намоз ўқиган инсон жааннат киришига лойиқ бўлади».

«Жон олувчи фаришта келганида таҳоратли инсонни шаҳидлик мартабасига кўтаради».

«Таҳорат олган инсоннинг гуноҳлари дарахт барглари сингари тўкилади».

Аллоҳ таоло ҳазрати Мусо (а.с.)га буюрди:

«Ё Мусо! Таҳоратсиз бўлганингда бошингга бир мусибат тушса, хатони ўзингдан қидир».

«Таҳорат қилаётган вақт сувни кўп исроф этма. Таҳорат олганингдан сўнг «Қадр» сурасини ўқи. Шунда амалдафтарингга элик йиллик савоб ёзилади».

«Таҳоратдан сўнг менга ўн марта «саловот келтирсанг, Аллоҳ таоло барча ғам-ташвишларингни йўқ этади ва дуоларингни қабул қилади».

«Ҳамиша таҳоратли бўл. Ҳар қандай иш таҳоратли ҳолда қилинса, фаришталар у инсоннинг гуноҳларини афв этишни Аллоҳ таолодан сўрайдилар».

Доимий равишда таҳоратли юришнинг бир қанча фойдалари бор. Бундай инсонларга Аллоҳ таоло қуйидагиларни эҳсон этади:

1. Таҳоратли бўлган вақтда фаришталар у инсон билан суҳбат қуришади, унинг ёнидан ажрашмайди.

2. Инсон таҳоратли бўлган вақтларида қалам у учун савоб ёзади.

3. У кишининг таҳоратли бўлган аъзолари Раббига тасбеҳ айтади.

4. Доимий равишда таҳоратли юрган мўмин намозда имом билан бирга илк такбирни қилган бўлиб, жуда буюк фазилат қозонган ҳисобланади.

5. Таҳоратли бўлган инсонни Аллоҳ жин ва шайтонлардан муҳофаза қилади.

6. Аллоҳ у бандасининг жонини секин бир шаклда, яъни оғритмасдан олади.

7. Доимий таҳорат билан юрган инсонни Тангри ҳамма вақт ҳар нарсадан қўриқлайди.

Таҳорат дуолари

Инсон таҳорат олиш учун аввало холис ният қилиб, шундай дейиши керак:

«Намоз учун ҳамда барча нопокликлардан узоқлашиб, Аллоҳга яқинлашиш учун таҳорат олишга ният қилдим».

Таҳорат бошланиб, икки қўл ювилаётганда шундай дуо қилинади:

الحمد لله الذي جعل الماء طهورا والاسلام تورا

«Алҳамду лиллаҳи азизий жаволил ма'а таҳурун ва: ал-ислам турса»

«Субҳи тоза ва исломни нурли, пок қилган Аллоҳга ҳамду санолар бўлсин».

Оғиз чайиляётганда ўқиладиган дуо:

اللهم طهر نكيتي واسقني حوض نيك

«Аллоҳумме тоҳҳир накитий вассқиний ҳавза набиййика».

«Эй Аллоҳим, оғзимни пок қил ҳамда Пайгамбарининг «Ҳавзи Кавсар»и сувидан ичмани насиб қил».

Бурнига сув тортаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم ارحني رائحة الحة ولا ترحني رائحة البار

«Аллоҳумма аرحиний роҳатал жаннати, вала' турҳиний роҳатан на'ри».

«Аллоҳим, жаннат ҳидидан баҳраманд эт, дўзах ҳидларидан нари тут»

Юз ювилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم بص وحى يورك يوم سحر وحوه

اولئانك ولا تسود وحى يوم سود وحوه أعدانك

«Аллоҳумма баййиз ваҷҳи биқурика яма табиъаззу вужуху авлийаика ва ла тусаввид ваҷҳи йавма тасвадду вужуху авдобик».

«Аллоҳим, дўстларингнинг юзлари еруғ бўладиган кун менинги ҳам юзимни еруғ қил. Душманларингнинг юзи қорэ бўладиган кун менинг юзимни еруғ қил»

Ўн қўл юзилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم اعطني كتابي بمضى وحاسى حسابا سيرا

«Аллоҳумма аъттини китаби бимизли ва ҳа' сибна ҳиса' бан ширри».

«Аллоҳим, Ҳасмат кунни амалларим ёзилган дафтарни ҳа' тарафимдан бергин ва ҳисобимни ҳам онгиллатгин»

Ҳа' қўл юзилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم لا اعطني حسابى وراء ظهري ولا تحاسبى حسابا سيرا

«Аллоҳумма ла' аъттини кита' би бимизли ва ла' ҳисна ҳиса' бан ширри ва ла' туха сибни ҳиса' бан ширридан».

«Раббим, амаллар ёзилган дафтаримни ҳа' тарафимдан ҳа' бермагин ҳам борматин ҳамла ҳисобимни ҳам қаттиқ ҳисобмагин»

Бошига масҳ тортаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم غشني برحمتك وأنزل علي من بركاتك

«Аллоҳумма гoшиний бироҳматики ва азизи алайис мин барокатик».

«Раббим, Ўз раҳматинг билан бошимни силатин ва устимга баракотларингни ёдир».

Кулоққа масҳ тортилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم اجعلي من الذين يسمعون القول فيتبعون أحسنه

«Аллоҳуммажъаллий миналлезина йстағизуна қовла фаялтайбуна аҳсинаҳ».

«Аллоҳим, мени яхши сўзларни эшитувчи ва унга эргашувчи қилган».

Бўйинга масҳ тортилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم أعتق رقبتى من النار واحفظنى من السلاسل والأغلال

«Аллоҳумма аътиқ роқобатий минан-на'ри ваҳфаз-ний минас сала'сили вал ағлоли».

«Раббим, мени дўзах азобидан асрагин ва занжирларингда сўратмагин».

Ўнг оёқ ювилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم ثبت قدمى على الصراط يوم تزل فيه الأقدام

«Аллоҳумма саббит қодама'я алас-сироти йасма тазиллу фийҳил ақда'му».

«Аллоҳим, Қиёматда - оёқлар тойгувчи кунда оёқларимни тойдирмагин».

Чап оёқ ювилаётганда ўқиладиган дуо:

اللهم اجعل سعيا مشكورا وذنبى مغفورا

«Аллоҳуммажъал сазий машкурон ва занбий мағфурон».

«Раббим, қилган ишларимини савобли қил ва гуноҳларимни афв эт».

**Таҳорат тугаганидан сўнг куйидаги
дуолардан бири ўқилади:**

اللهم احعلني من التواين واحعلني من المتطهرين

واحعلني من عبادك الصالحين واحعلني من الدس

لا خوف عليهم ولا هم يحزنون

«Аллоҳуммажъалний минаттавва'бийна, важъалний
минал мутатоҳҳирийна важъалний мин иба'дикас солиҳийна
важъалний миналазийна ла' ховфун алайҳим ва ла' ҳум
йаҳзанун».

«Эй Раббим, мени кўп тавба қилгувчилардан ва пок
инсонлардан қилгин Мени солиҳ қулларингдан қилгин ва
мени ҳеч қандай хавфу хатар билмайдиган ва хафачилик
курмайдиганлардан қилгин»

اللهم احعلني من التواين المتطهرين واحعلني من عبادك

الصالحين الدس لا خوف عليهم ولا هم يحزنون

«Аллоҳуммажъалний минаттавва'бийнал мутатоҳҳи-
рийна важъалний мин иба'дикас солиҳин алазийна ла' хов-
фун алайҳим вала' ҳум йаҳзанун».

«Эй Раббим, мени кўп тавба қилгувчи ва пок
инсонлардан қилгин Мени ҳеч қандай хавфу хатар
билмайдиган ва хафачилик кўрмайдиган яхши бандаларинг
қаторида қилгин»

Таҳоратдан сўнг калимаи шаҳодатни айтишнинг ҳам
алоҳида фазилати бор Бу ҳақда Расулulloҳ (с а в) шундай
дедилар

«Ким таҳорат олганидан сўнг ушбу дуони ўқиса, Аллоҳ
таоло Қиемат куни унга жаннатнинг саккиз эшигини очади
У инсон эшикларнинг испаганидан қира олади»

اشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك

له واشهد أن محمدا عبده ورسوله

«Ашҳаду ан ла' ила'ҳа иллоллоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаж
ва ашҳаду анна Муҳаммадан абдуҳу ва росулуҳ».

«Гувоҳлик бераман, Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ, Унинг жуфти ва ўхшаши йўқдир ва яна гувоҳлик бераман, Муҳаммад (с.а.в.) Унинг бандаси ва расулидир».

Тоза сув ва унинг турлари

Ғусл ва таҳорат учун ишлатиладиган сув эса тоза ва покловчи бўлиши лозим. Мутлақ сув ўзи тоза ва у билан ювилган ҳар қандай нарсани покловчидур. Бундай сув қаторига қуйидагилар киради:

1. Ёмғир суви, қор суви ва муздан эриган сувлар Булар покловчи сув эканлигини Қуръони каримнинг:

وَيُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَ كُمْ

«Вейоназзилу алайкум минассама'и ма'ан лиютоҳҳиракум».

«Аллоҳ сизларга осмондан сув туширади, шу сув билан сизларни поклаш учун» («Анфол», 11) — деган ояти ва Расулуллоҳ (с.а.в.) нинг: «Ё Аллоҳ, мен билан гуноҳларимнинг орасини машриқ билан мағрибнинг орасидек узоқ қилгин, мени гуноҳларимдан оқ либосни кирдан тозалагандек тозалагин, менинг хатоларимни қор билан, сув билан ва муз билан ювгин», — деган муборақ сўзлари тасдиқ қилади.

2. Денгиз суви (шўр ёки чучук бўлса ҳам). Бу ҳақда Абу Хурайра (р.а.) ривоят қилганлар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) дан бир киши шундай деб сўради: «Эй Аллоҳнинг Расули, биз денгизда кўп юрамиз, ўзимиз билан эса кемага оз чучук сув ортамыз. Агар у билан таҳорат қилсак ичгани сувимиз қолмайди, шунинг учун денгиз сувига таҳорат қилсак бўладими ёки йўқми?» Расулуллоҳ (с.а.в.): «Денгиз суви жуда пок бўлиб, унда ўлиб қолган сув ҳайвонлари ҳам ҳалолдур», — деб жавоб бердилар».

3. Замзам суви. Али (р.а.) ривоят қиладиларки, Расулуллоҳ (с.а.в.) бир челақ замзам суви келтиришни буюрдилар ва ундан ҳам ичдилар, ҳам таҳорат қилдилар.

4. Ҳовуз, қудуқ ва бирор чуқурликда тўпланган сув узоқ туриб қолиши натижасида, барг ёки сув ўтлари таъсирида ранги, ҳиди ёки мазаси ўзгарган бўлса ҳам, таҳорат ва ғусл қилишга яроқлидур. Аллоҳ таоло ояти каримада «Сув тополмасангиз таяммум қилинг!» — деб «сув» лафзини мутлақ зикр қилган.

5. Таҳорат ва ғуслда ишлатилган сув ўзи пок бўлиб, теккан ёки сачраган жойини макруҳ қилмаса ҳам, иккинчи марта ишлатишга яроқсиздур.

6. Совун, заъфарон ва ун аралашган сув агар мутлақ сувлик ҳолатидан чиқмаган бўлса, покланишликка яроқлидур. Умму Ҳоний розанҳо айтадилар:

«Пайғамбаримиз (с.а.в.) заъжалари Маймуна билан бир тоғорада ғусл қилдилар, унда эса хамирнинг юқи бор эди».

Суур — ортган сув

Бирор инсон ёки ҳайвон ичгандан кейин идишда ортиб қолган сувга суур дейилали. Суурнинг ҳукми бир неча қисмдан иборат:

1. Ҳар қандай инсондан - мусулмондан, кофирдан, ҳонуздан ва ҳайв кўрган аёлдан ортган сув ҳам тоза ва покловчи сувдур. Ойша (р.а.) айтадилар:

«Мен ҳайв кўрган ҳолатимда ҳам бир идишдан сув ичиб, уни Расулуллоҳ (с.а.в.) га узатсам, у киши идишининг мен ичган жойига муборак оғизларини қўйиб, сув ичардилар» (Муслим).

2. Гўшти ёйиласиган ҳар қандай ҳайвон олдидан ортган сувнинг тоза ва покловчи эканлигига уламолар иттифоқ қилганлар.

3. Ҳачир, эшак, ваҳший ҳайвонлар ва ваҳший қушлардан ортган сувлар ҳам таҳоратга яроқлидур. Жобир ибн Абдуллоҳ Расулуллоҳдан:

«Ваҳший ҳайвонлардан ортган сувга таҳорат қилсак бўладики?» — деб сўраганларида, Расулуллоҳ (с.а.в.): «Ҳа, ваҳший ҳайвонларнинг ҳаммасидан ортгани ҳам таҳоратга яроқлидур» — деб жавоб бердилар».

4. Мушукнинг олдидан ортган сув ҳам покизадур. Кабша бинти Каъб ривоят қилади:

«Бир кун эрим Абу Қатода уйга кирди, мен унга ичиш учун сув келтирдим. Шу пайт мушук сувга тегиб қўйди. Мен ҳайрон бўлиб қараб турган эдим, эрим менга: «Нега ҳайрон бўласан, Расулуллоҳ (с.а.в.): «Мушук ифлос эмас, доим атрофимизда бўлиб юрувчи покиза ҳайвон» — деганлар, деб менга танибх берди».

5. Итнинг ва тўнғизнинг олдида ортиган сув бутунлай ҳаромдур. Тўнғиз ифлос маҳлуқ бўлгани учун ҳаром. Ит ҳақида эса Абу Ҳурайра (р.а.) ривоят қилганлар:

«Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

«Агар бирортангизнинг идишингиздан ит ичиб қўйса, у идишни етти марта (қатрон қилсин) ювсин». Бир жойда жамланиб, туриб қолган сувга нажосат тушиб, рангини ҳидини ёки мазасини ўзгартириши билан у сув нопок, яъни ҳаромга айланади ва уни истеъмол қилиб бўлмайди. Шунинг учун нажосатдан сақланиш мусулмон киши учун вожибдур. Аллоҳ таоло Қуръони карим оятларида:

وَيَاكُفُّرُ فِطْرِهِ

«Васиёбаки фатоҳҳир».

«Кийимингизни покланг!» (Муддассир, 4)

ان الله يحب التوابين ويحب المتطهرين

«Инкаллоҳа юҳиббут таввабийна ваюҳиббу: мутатоҳҳирин».

«Аллоҳ таоло тазба қилувчиларни ва покланувчиларни яхши кўради» (Бақара, 222) — деган.

Расулulloҳ (с.а.в.) ҳам: «Поклик иймочнинг бир бўлаги дур» — деб марҳамат қилганлар.

Нажосатнинг турлари

Нажосат деб шариатда ҳаромга ҳукм этилган, истеъмоли мумкин бўлмаган, кийимга, баданга тегса ювиб покланиш лозим бўлган, бирор бўлаги сувга ёки таомга тушса уни ҳам ҳаромга — нопокка айлантирадиган нарсага айтади. Унинг бир неча турлари бор:

1. Ўзи ўлган ҳайвон, яъни сўйилмаган ёки тирик ҳайвондан кесиб олинган парча нажосатдур. Расулulloҳ (с.а.в.): «Тирик ҳайвондан кесиб олинган парча ўлимтиқдур» — дедилар.

2. Оқиб чиққан қон, йиринг, мадда ва қусқин нажосатдур.

3. Сийдик, ахлат, мазий (олат кўзгалганда чиқадиган суюқлик) ва вадий (сийдикдан кейин баъзида чиқадиган оқ суюқлик) ҳаммаси нажосат бўлиб, теккан жойини нопок қилади. Буларнинг нажосатлигига кўплаб ҳадислар ривоят

қилинган. Ҳазрати Али (р.а.) ривоят қилган ҳадисда Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ўғил боланинг сийдиги унинг устидан сув қуйиб юбориш билан тоза бўлади. Қиз боланинг сийдиги эса ювиб, сиқиш билан покланади». Қатода (р.а.) бу ҳадисни изоҳлаб: «Бол агар таомга ўрганмаган бўлса сийдиги устига сув қуйиш билан пок бўлади, агар таом ейдиган бўлса, унинг сийдиги ҳам ювиш билан покланади» — дедилар.

Байҳақий ривоятларида Раулulloҳ (с.а.в.) дедилар: *«Аммо вадий ва мазийда олатингени ювгин, сўнг намозга таҳорат қилгандек таҳорат қилгин».*

Аммо маний (жимоъда ёки эҳтиломда чиқадиган шаҳват) инсонни ҳукман нопок қилади, гуслни вожиб қилади, бироқ моддий жиҳатдан нопок эмасдур.

Ойша розанхо шундай гувоҳлик берадилар: *«Мен Расулulloҳ (с.а.в.)нинг либосларидан маний агар қуруқ бўлса, уни қириб ташлардим. Агар ҳўл бўлса, шу ерни ювардим».*

Ушбу ҳадис маний оғиз суви ёки бурун сувига ўхшаш тахир нарса бўлиб, нажосат эмаслигини тасдиқлайди.

4. Гўшти ейилмайдиган ҳайвонларнинг, масалан: хачир, эшак, ит ва мушукларнинг сийдиги ва тезаги ҳам нажосатдур.

Абдуллоҳ ибн Масъуд (р.а.) ривоят қиладилар:

«Расулulloҳ (с.а.в.) ҳоҳлатга бордилар ва менга учта тош келтиришни буюрдилар. Мен иккита тош топдим ва учинчисига бир қуриган тезакни келтирдим. Расулulloҳ (с.а.в.) иккита тошни олдилар, тезакни ташладилар ва менга: «Бу ифлос нарса-қу!» — дедилар (Бухорий).

Аммо гўшти ейиладиган ҳайвонлар, масалан туя, мол, қўй ва эчкиларнинг сийдиги билан тезаги пок нарсалар, яъни баданга текса бенамоз қилмайди. Сувга тушса нопок қилмайди.

5. Ҳоҳлатхона атрофида ўтлайдиган қўй ва моллар, гўнг титадиган товукларнинг гўштлиари ва сутлари ҳам нопок бўлиб, камида уч кун хонада сақланганидан сўнггина истеъмол қилиниши мумкин. Бундай ҳайвонлар «жаллола» — дейилади. Расулulloҳ (с.а.в.) жаллола ва хонаки эшакнинг гўштини ейишликдан қайтарган эдилар.

6. Тўнгиз (чўчқа)нинг ҳамма нарсаси нажосатдур. Аллоҳ Қуръони каримда «Тўнгизнинг гўшти ифлосдур» — дейди.

Аммо ит ҳақида Раулуллоҳ (с.а.в.)дан шундай ривоят қилинган:

«Агар идишларингизни ит ялаб қўйса, уни етти марта ювиб поклайсиз, сув ўрнига тупроқ билан тозалашингиз авлороқдур» (Муслим).

7. Маст қилувчи ичимлик ва гиёҳванд моддаларнинг нажосат эканлигига уламолар иттифоқ қилганлар Аллоҳнинг каломида ҳам:

«Албатта, маст қилувчи ичимлик қимор ва бугга стаб сўйилган ҳайвон гушти шайтон қилган ифлос нажосатдур» (Моидда) — дейилган.

Нажосатдан поклаш

Баданга ёки кийимга нажосат текса, доғи кетгунча ювилади. Агар нажосат рангсиз бўлса, сийдик сингари ун марта ювиш билан пок бўлади. Кийимнинг этагига нажосат текса, тоза ерга судралиб тегиш билан покланади. Бир аёл Умму Салама (р.а.)дан:

«Мен узун либос кияман, шу билан ҳожатхонага ҳам кираман, агар этагимга нажосат текса, уни қандай тозалайман?» — деб сўради. «Расулуллоҳ (с.а.в.) «Либос этагига теккан нажосатни ерга судралиш тозалайди, деганлар» — деб жавоб бердилар Умму Салама онамиз. Ердаги нажосат устига сув қуйиш билан тозаланadi.

«Бир Аъробий масжидда сийиб юборди. Намозхонлар туриб уни урмоқчи бўлдилар. Расулуллоҳ (с.а.в.) уларни тўхтатиб: «Қўйинглар уни, сийдиги устига бир челақ сув қуйсангизлар тоза бўлади, мусулмонларга осонлик яратиш учун юборилганимиз, унутманглар!» — дедилар.

Ердаги нажосат ўзи қуриб қолса ҳам покланган ҳисобланади. *

Ойша роз.анҳо *«Ернинг қуриши покланганидур»* - деганлар.

Одамнинг ва тўнғизнинг терисидан бошқа ҳайвонларнинг териси, ҳаром ўлган ҳайвонларнинг териси ошлаш билан покланади.

Ибн Аббос (р.а.) ривоят қиладиларки, Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ҳайвонларнинг териси ошланиш билан покланади».

Ҳожатхона одоблари

Ҳожатхонага кирган мусулмон киши учун алоҳида одоб қоидалари бор:

1. Ўзи билан бирга Аллоҳ лафзи бўлган нарсани ҳожатхонага олиб кирмаслик. Анас ибн Молик (р.а.) айтадилар:

«Пайғамбаримиз (с.а.в.) узук тақардилар, унда «Муҳаммадун Расулulloҳ» деган нақш бор эди. Ҳожатхонага кирганларида албатта узукни ечиб қўйиб кирардилар».

2. Одамларнинг кўзидан узоқроққа бориб, бекиниб ҳожатга ўтириш. Жобир ибн Абдуллоҳ айтадилар:

«Биз Расулulloҳ (с.а.в.) билан сафарга чиқдик. Расулulloҳ (с.а.в.) ҳожатга чиксалар, кўринмайдиган жойга беркинардилар».

3. Ҳожатхона биносига киришдан, яланг жойда бўлса либосни йиғиштириб ўтиришдан аввал «бисмиллоҳ»ни ва «аъзу биллоҳ»ни овоз чиқариб ўқиш. Жобир ибн Абдуллоҳ (р.а.) айтадилар:

«Расулulloҳ (с.а.в.)нинг одаму шарифлари, халога кирмоқчи бўлсалар, шундай дуо ўқирдилар: «Бисмиллаҳ, Ё Аллоҳ, албатта мен сенинг исминг билан нопокликдан ва шайтондан паноҳ сўрайман».

4. Ҳожатхонада гаплашишдан ўзини тийиш. Ҳожатхонада саломга алик қайтарилмайди, муаззинга ҳам жавоб қилинмайди. Агар аксириб қолса, тилини ҳаракатлантирмасдан ичида ҳамд айтади. Ибн Умар (р.а.) айтадилар:

«Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳожатда эдилар. Бир одам ўтиб кетаётиб, Расулulloҳга салом берди. Расулulloҳ (с.а.в.) эса унга алик қайтармадилар». Абу Саъид роз. анҳу айтадилар: «Мен расулulloҳ (с.а.в.)нинг : «Икки киши бир вақтда авратларини очиб, ҳожатга ўтириб, гаплашмайди. Чунки бунинг учун Аллоҳ уларни эсасолайди» — деганларини эшитдим».

5. Қиблани эъзозлаш. Ҳожатда ўтирганда қибла тарафга қараб ҳам, қиблага орқа ўтириб ҳам ўтирилмайди. Абу Хурайра (р.а.)нинг ривоятларида Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Бирортангиз ҳожатга ўтирса, қибла тарафга қараб ҳам, қиблага орқа қилиб ҳам ўтирмасин!»

Суннатга мувофиқ ўтириш шимол тарафга қараб ўтиришдур. Аммо бу қоида яланг ерда, чўлда ҳожатга ўтирганлар учун айтилган бўлиб, атрофи ёпиқ ҳожатхоналарда қулай тарафга қараб ўтириш мумкин, айниқса шаҳардаги ҳовли-жойларда, кўп қаватли уйларда, жамоат жойларида, давлат идоралари ва ўқув муассасаларида ҳожатхоналар қайси тарафга қараб қурилган бўлса, шундай фойдаланиш мумкин.

«Бир кун Ибн Умар (р.а.) туяларини қибла тарафга чўктириб, унга қараб бавл қила бошладилар. Ҳамсафарларидан бири: «Эй Абу Абдурраҳмон, қиблага қараб бавл қилиш ман этилмаганми?» — деб сўради. Ибн Умар унга: «Қиблага қараб бавл қилиш яланг жойда ман этилган. Агар сен билан қибла орасида бирор тўсиқ бўлса, зарари йўқдур» — деб жавоб бердилар.

6.Қаттиқ жойдан сақланиш. Ҳожатга борган одам ўзига сийдик сачрамаслиги учун юмшоқ жойни танлаши лозим. Абу Мусо (р.а.) ривоят қиладиларки:

«Расулulloҳ (с.а.в.) девор ёнидаги юмшоқ тупроқ устига бориб бавл қилдилар, кейин: «Қайси бирингиз ҳожатга чиқса, юмшоқ жой танласин» — дедилар» (Аҳмад, Абу Довуд).

7.Коваклардан сақланиш. Ҳожат қилувчи одам ердаги чуқурлар ва ковакларга бавл қилишдан эҳтиёт бўлиши шарт. Абдуллоҳ ибн Саржасдан ривоят этилади:

«Расулulloҳ (с.а.в.) ковакларга сийишдан қайтардилар». Бу ҳақда Қатода (р.а.)дан сўралганда, у киши: «Ердаги чуқурлар ва коваклар жинларнинг масканларидур» — деб жавоб бердилар.

8.Одамлар юрадиган йўлдан, суҳбат қуриб ўтирадиган жойдан ва соя-салқин дарахтларнинг остидан узоқроққа бориб ўтириш лозим. Абу Ҳурайра (р.а.) айтадилар:

«Пайғамбаримиз (с.а.в.) айтдилар: «Одамларнинг лаънатиға сабаб бўладиган икки нарсадан қочинглар: одамларнинг юрадиган йўлиға ва салқинлайдиган дарахтларнинг соясиға ҳожат қилишдан» (Муслим).

9.Ҳаммомда оқиб турган ёки тўхтаб турган сувга бавл қилишдан ҳам эҳтиёт бўлиш керак. Абдуллоҳ ибн Муғаффал ривоят қиладиларки, Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Бирортангиз ҳаммомга сиймасин, чунки омматан васвос касалиға дучор бўлиш шундандур» («Сиҳоҳи ситта»).

Жобир (р.а.) ривоят қиладилар:

«Пайғамбар алайҳиссалом туриб қолган сувга сийишдан ман этдилар» (Аҳмад, Насаий).

Яна Жобирдан ривоят қилиндики:

«Пайғамбар алайҳиссалом оқаётган сувга сийишдан ман этдилар» (Табароний).

10. Тик туриб сийишдан сақланиш керак, чунки бу нарса инсон ахлоқ-одобига зид бўлиш билан бирга, кийимга сийдик сачраб, покликка ҳам путур етказиши мумкин. Ойша розанҳо айтадилар: «*Кимки Расулуллоҳни тик туриб баёл қилганлар деса, унга ишонманглар. Расулуллоҳ (с.а.в.) фақат ўтириб баёл қилганлар.*»

11. Аъзолардаги нажосатни каттиқ нарса билан, масалан: унта тош ёки кесак билан тозалаш, сув билан тозалаш ё бўлмаса икковин — кесак ва сув билан тозалаш мумкин. Ойша розанҳо ривоят қилган ҳадисда Пайғамбар алайҳиссалом айтдилар:

«*Бирортангиз ҳожатга борсангиз унта тош билан тозаланинг, шу кифоя қилади*» (Аҳмад).

Анас (р.а.) айтдилар:

«*Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг обати шарифлари ҳожатга кирсалар мен ёки ғуломлардан бири кичкина идишда сув олиб барар эдик, шу сув билан покланардилар*» (муттафақун алайҳи).

Ибн Аббос (р.а.) айтдилар:

«*Расулуллоҳ (с.а.в.) икки қабр олдидан ўтиб қолдилар ва дедилар: «Икки қабр эгаси ҳам азобланипти, лекин гуноҳи қабири учун эмас. балки биттаси сийдикдан тозаланимай бепарео бўлгани учун, иккинчиси эса қақимчилик қилиб юргани учун».*»

12. Ёнг кўл билан истинжо (нажосатдан тозаланиш) қилмаслик. Ҳафса розанҳо ривоят қиладилар:

«*Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг обати шарифлари, у киши ёнг кўллариини овқат ейиш, ичимлик ичиш, кийим кийиш ҳамда бирор нарса олди-берди қилиш учун, чап кўллариини эса бошиқа ишлар, масалан, истинжо қилишга ишлатардилар*» (Аҳмад, Ибн Можа, Абу Довуд).

13. Истинжодан кейин кўлни ювиш. Мустаҳаб амални бажариб, поклангандан сўнг, кўлни тупроққа суриб ёки совун билан ювиб тозалани лозим. Абу Ҳурайра (р.а.) айтдилар:

«*Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг обати шарифлари, ҳалога борсалар, мен бир идишда сув келтириб у кичига бепардим.*»

Расулulloҳ (с.а.в.) сув билан истинжо қилиб, кейин қўлларини ерга суриб, тозалардилар»(Абу Довуд).

14.Бавлдан сўнг сув сепиб олиш билан лозимга теккан намликнинг васвасасидан халос бўлинади. Сўфён ибн Ҳаким айтадилар:

«Мен Расулulloҳ (с.а.в.)ни бавлдан кейин олдиларига сув сепиб олганларини кўрганман».

15.Ҳожатхонага чап оёқ билан кириш, чиқишда эса ўнг оёқ билан чиқиш лозимдур. Ойша роз.анҳо ривоят қиладиларки, Расулulloҳ (с.а.в.) ҳожатхонадан чиққанларида:

«Аллоҳга шукрлар бўлсин, мендан озорни кетказди, мени саломат қилди» — деб дуо ўқирдилар.

Таяммум

Намоз ўқувчи киши бирор узр билан ғул ёки таҳорат қилишга имкон тополмай қолса, масалан: касал бўлса ёки ҳавонинг совуқлиги туфайли сувдан унга бирор зарар етadиган бўлса ёки таҳоратга сув топилмай қолса ёки сув бўлса ҳам таҳорат ёки ғул қилгунча намоз қазо бўладиган бўлса, таяммум билан покланиб, истаганча намоз ўқиши мумкин. «Таяммум» сўзининг луғавий маъноси — «қасд қилмоқ»дур. Унинг шаръий маъноси — намоз ва бошқа ибодатларни мубоҳ қилиш нияти билан юзга ва икки қўлга масҳ қилиш учун тоза тупроқни танлашдур. Таяммум қилиш қондаси ва унинг машруъиятига далил эса Қуръони карим ояти, Пайғамбаримиз алайҳиссаломнинг суннатлари ва уламоларнинг ижмоси билан собитдур. Қуръони каримдаги далил «Нисо» сурасининг 43-оятидур. Унда шундай дейилган:

وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِّنْكُمْ
مِّنَ الْغَائِطِ أَوْ لَامَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا
صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوْهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ

«Ваин кунтум марзо ав ала' сафарин авжа'а аҳадум минкум минал ю'ити авла'мастумун ниса'а фалам тажиду'»

ма'ан фатаяммаму' собийдан тоййибан фамсаҳу бивужуҳикум ва айдийкум».

«Агар касал бўлсангизлар ёки мусофир бўлсангизлар, ҳожатдан қайтсангизлар ёки аёлларингиз билан ҳамсуҳбат бўлсангизлар, лекин (покланишга) сув топмасангизлар, тоза тупроқ билан таяммум қилиб покланингизлар, яъни юзларингизга масҳ қилинглар ва қўлларингизга масҳ қилинглар».

Суннатдаги далил Абу Умома (р.а.) ривоят қилган ҳадисдур. Унда Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Мен ва менинг умматим учун Ернинг ҳамма жойи масъуд ва пок жойга айлантирилди. Менинг умматимдан бўлган кишига қаерда намоз вақти бўлса, ўша жойда покловчи ҳам бор» (Аҳмад). яъни сув бўлса сув билан, агар сув топилмаса тоза тупроқ билан покланиб намозини адо қилаверадилар. Уламолар ижмоси эса, мусулмон уламолари муъйян ҳолатларда таҳорат ва гусл ўрнига таяммум бадал бўлишига иттифоқ қилганлар.

Таяммумнинг машруъ бўлиши

Ойша (р.а.) ривоят қилдилар:

«Биз Расулуллоҳ (с.а.в.) билан сафарга чиқдик. Байдо деган жойга етганимизда мен марваридимни йўқотдим, Расулуллоҳ (с.а.в.) ва ҳамсафарларнинг ҳаммаси марваридни қидира бошладилар. Яқин атрофда сув йўқ эди, одамлар ўзлари билан сафарга олган сувлари ҳам тамом бўлган эди. Шунинг учун улар отам Абу Бахр Сиддиққа: «Ойшанинг қилиғини кўрмайсизми?»— деб мендан шикоят қилдилар. Абу Бахр менинг олдимга келдилар ва Расулуллоҳ (с.а.в.) бошларини менинг сонимга қўйиб ухлаганларига қарамай, менга дағдаға қилиб, айтишдиқакларини айтдилар. Биқанимга туртдилар. Фақат ухлаб ётган Расулуллоҳнинг рияларидангина мени сиптамадилар. Расулуллоҳ (с.а.в.) кечаси ухлаб, субҳда турдилар, аммо таҳоратга сув йўқ эди. Аллоҳ таоло Таяммум оятини нозил қилди. Бу ҳадисни эшитган Ас-Саййид бин Хишр: «Эй Абу Бахрнинг қизи, бу сизнинг сабабингиздан бўлган: биринчи баракот эмас (яъни сиз сабабли умматга жуба кўп баракотлар бўлган),»— дедилар. Ойша сузларида давом этиб айтдиларки: «Мен устида юрадиган туяни қузғатганимизда марвариди унинг тагидан топилди».

Таяммум қилинадиган нарсалар

Қуръони каримда таяммум қилиш учун «покиза тепалик» бўлиши кераклиги айтилган. Уламоларнинг иттифоқиға қараганда, бундан ер юзи эътибор қилинади. Шунинг учун ер жинсидан бўлган тупроқ ва бошқа барча моддалар — қум, тош, гранит, мрамор, ҳатто темир сингари ерости қазилма бойликлар ҳам таяммум қилишга яроқли ҳисобланади. Аммо темир ва бошқа қаттиқ моддалардан олов ёрдамида бирор буюм ясалган бўлса, у билан таяммум қилиш мумкин эмас, шунингдек сопол, чингиз идишлар ҳамда гишт билан ҳам таяммум қилиш мумкин эмас, чунки улар оловда пишган ашёлардур.

Таяммум қилиш қондаси

Таяммум қилиш учун мусулмон аввал покланиб, ибодат қилишни ният қилади. Кейин «бисмиллоҳ»ни айтиб, икки қўлини пок тупроққа секин уради, кейин қўлиға пуфлаб, губорни кеткизади ва юзини масҳ қилади. Иккинчи зарбани тупроққа уриб, пуфлагандан кейин икки қўлини тирсағи билан қўшиб, аввал ўнг қўлини, кейин чап қўлини масҳ қилади. Расулуллоҳ (с.а.в.) дан бир марта тоза тупроққа зарб қилиб, шу билан ҳам юзни, ҳам икки қўлни масҳ қилганлари ривоят қилинган. Бироқ Имом Аъзам мазҳабларида юз учун алоҳида, икки қўл учун алоҳида зарб қилинади («Мухтасар»нинг ўзбекча таржимаси, 41-42-бетлар).

Ғусл ва таҳорат билан қанча ибодат қилинса, нималарға рухсат берилган бўлса, таяммум билан ҳам шуларни қилиш мумкин. Абу Зар (р.а.) ривоят қиладилар:

«Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар: «Албатта тоза тупроқ мусулмоннинг покловчисидур, агар сув тополмаса ўн йил ҳам таяммум билан ибодатни давом эттираверади. Сув топилганда башарасини ювиб олсин, ўзига яхши бўлади»— дедилар» (Аҳмад).

Таяммумни нима синдиради?

Таяммум қилиб бир қанча намозлар ўқилгандан кейин сув топилса ёки таҳорат қилишга қодир бўлиб қолса, ўша

онда унинг таяммуми бузилади, аммо ўқиган намозларини қайта ўқимайди. Абу Саъид Ал-Худрий (р.а.) ривоят қиладилар:

«Икки киши сафарга чиқди. Сувлари йўқлиги учун намоз вақти бўлганда таяммум билан намоз ўқидилар. Намознинг вақти ўтмасдан сув топилиб қолди. Биттаси сув билан таҳорат қилиб намозни қайта ўқиди, иккинчиси эса намозни қайта ўқимади. Сафардан қайтиб келгандан сўнг Расулуллоҳ (с.а.в.)га воқеани баён қилдилар. Расулуллоҳ (с.а.в.) намозни қайта ўқимаган одамга: «Сен суннатга мувофиқ иш қилибсан» — деб уни мақтадилар. Намозни қайта ўқиганга эса: «Сен икки баробар савобга эга бўлибсан» — дедилар (Абу Довуд).

Хайз ва нифосдан пок бўлган аёл ҳамда жунуб киши ҳам таяммум қилиш билан покланади, сув топилганда гусл қилади, ўқиган намозларини иъода қилмайди (қайта ўқимайди).

Жароҳатга масҳ қилиш

Тананинг бирор жойига жароҳат етса, устидан мато билан боғлаб, таҳорат ёки гусл вақтида мато устидан масҳ қилиш лозим бўлади. Жобир ибн Абдуллоҳ (р.а.) ривоят қиладилар:

«Бир одамнинг бошига тош тегиб, жароҳатланди. Мазкур эҳтилом бўлиб, шерикларидан: «Мен таяммум қилсам бўладими?» — деб сўради. Шериклари унга: «Сен сувга қодирсан, мунинг учун таяммум сенга мумкин бўлмаса керак» — дедилар. Жароҳатли киши сув билан гусл қилди ва оламдан кўз юмди. Биз Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг ҳузурларига келиб, воқеадан хабардор қилган эдик, Расулуллоҳ (с.а.в.) қайғуриб: «Ҳалокатга йўлиққурлар, бечорани ўлдиришибди. Ахир билмаган нарзаларини билган одамлардан сўрамайдиларми? Билмасликнинг давоси сўраш-ку! У жароҳатини маҳкам боғлаб, мато устидан масҳ тортиб, кейин бошқа аъзоларини сув билан ювса kifoya қиларди-ку!» — дедилар» (Абу Довуд). Мазкур ҳолис жароҳатни юзмасдан, устидан масҳ тортиш вожиб эканлигига далилат қилади.

Оёқ кийимига масҳ қилиш

Оёқ кийимига масҳ қилиш Расулуллоҳ (с.а.в.)дан ворид бўлган саҳиҳ суннат билан машруъ бўлган. Мусулмон киши сафарда ҳам, ҳазарда ҳам, ҳаттоки зарурат бўлса, бўлмаса ҳам масҳдан фойдаланиши мумкин. Шийъа мазҳабидагилар ва хаворижларгина оёқ кийимига масҳ қилишни инкор этадилар, аммо уларга эътибор қилинмайди. Ал-хофиз ибн Ҳажар ўзининг «Фатҳ» китобида айтади: «Муҳаддис уламолар томонидан оёқ кийими (маҳси, этик)га масҳ қилиш ҳақида ривоят қилинган ҳадислар мутавотирлик даражасига етган бўлиб, бу ҳадисларнинг сони ўнтадан, ровийларининг сони эса саксонтадан ортиқдур. Бу ҳадисларнинг энг кучлиси Бухорий, Муслим, Абу Довуд ва Термизий Имом Наҳаъийдан ривоят қилган ҳадисдур. Имом Наҳаъий айтадилар:

«Жарир ибн Абдуллоҳ бавл қилдилар, кейин таҳорат қилиб, оёқ кийимларига масҳ қилдилар. Ёнларидаги кишилар: «Бавл қилдингиз-ку, масҳ тортяпсиз?»— деб сўраганларида, у киши: «Ҳа, мен Расулуллоҳ (с.а.в.) бавл қилиб, кейин маҳсиларига масҳ қилганларини кўрдим»— дедилар».

Қуръон ояти яланг оёқни ювишни фарз этган бўлса, мазкур ҳадис оёқда кийим бўлганда масҳ қилишни фарз этди. Оёқ кийими этик, маҳси, юнгдан қалин қилиб тўқилган, маҳсининг ўрнини босадиган пайпоқ бўлса, маҳсининг ҳам устидан кийиладиган этик бўлса, улар таҳорат билан кийилган бўлса, кейинги таҳоратда масҳ қилиш мумкин. Имом Абу Юсуф ва Имом Муҳаммад (раҳматуллоҳи алайҳимо)лар агар юнгдан тўқилган пайпоқлар қалин бўлса, унга масҳ қилишга ижозат берганлар. Имоми Аъзам (раҳматуллоҳи алайҳи) пайпоқ қалин бўлса ҳам унга масҳ қилишга ижозат бермас эдилар. вафотларидан уч кун аввал қасаллик пайтларида ўзлари пайпоққа масҳ тортишга мажбур бўлдилар ва умматга ҳам ижозат бердилар. Аммо пайпоқ юқа бўлиб, совуқни тез ўтказадиган, намликни ҳам ўзига тез тортадиган бўлса, унга масҳ қилиш жоиз эмасдур. Юқорида эслатиб ўтилганидек, масҳ қилиш жоиз бўлишининг шарти, аввалда маҳси таҳорат билан кийилишидур.

Муғййра ибн Шуъба айтадилар:

«Мен бир кеча Расулуллоҳ (с.а.в.) билан сафарда бўлдим. Таҳоратларига идишдан сув қуйиб бердим. Расулуллоҳ (с.а.в.) юзларини, икки билакларини ювдилар, бошларининг тўртдан бирига масҳ тортдилар, кейин мен маҳсиларини ечишда ёрдам бераман, деб уринган эдим, у киши: «Қўявер, мен маҳсимни таҳорат билан кийганман» — дедилар ва маҳсиларига масҳ қилдилар. (Аҳмад, Бухорий ва Муслим).

Масҳ оёқ кийимининг устига қилинади. Муғййра (р.а.) айтадилар:

«Мен Расулуллоҳ (с.а.в.) маҳсиларининг устига масҳ қилганларини кўрганман» (Аҳмад, Термизий).

Али (р.а.) айтадилар:

«Агар дин рай билан бўлганда эди, оёқ кийимининг устига эмас, остига масҳ қилиш авлороқ бўларди. Мен Расулуллоҳ (с.а.в.)ни маҳсиларининг устига масҳ қилганларини кўрган эдим» (Абу Довуд).

Масҳнинг муддати муқим одам учун бир кеча-кундуз, мусофирга эса уч кеча-кундуздр.

Пайғамбар алайҳиссалом масҳ ҳақида:

«Мусофир учун уч кеча-кундуз, муқимга эса бир кеча-кундуздр» - деганлар (Аҳмад, Муслим).

Шу муддатда масҳ билан оёқ кийимини ечмасдан юриш мумкин. Аммо жунуб бўлса, албатта ечиб ювиш шартдур.

Маҳсига қилинган масҳни уч нарса бекор қилади:

1 Муддатнинг тугаши;

2 Жунуб бўлиш;

3 Маҳсининг ечилиб кетиши, яъни товоннинг чиқиб кетиши.

Бундай ҳолатларда маҳсини ечиб, оёқни ювиш лозим бўлади.

Умумий покланиш суннатлари

Аллоҳ субҳонаху ва таоло ҳамма пайғамбарларнинг умматларига жисм саломатлиги ва поклигини сақлаш учун бир неча амалларни буюрганки, бу амаллар умумий покланиш суннатларига айланган, ҳамма замонда ҳам мусулмон номусулмондан шу билангина ажратилган. Шу амаллар билан мусулмон кишининг саломатлиги ва

поклиги таъминланган. Шу амаллар билан мусулмон кишининг Аллоҳга қилган итоати синалган.

1. Хатна қилиш. Эркак олатининг учини бекитиб турувчи терини кесиш хатна дейилади. Бу билан олаг териси орасига кир ва турли микроблар тупланиб, аянчли касалликлар пайдо қилишининг олди олинади. Сийдикдан покланиш осон бўлади. Жинсий алоқа лаззати ҳам мукаммал бўлади. Абу Хурайра (р.а.) ривоят қиладиларки, Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Иброҳим Халийлуллоҳман саксон ёшларида ўз олатларини белта билан чопиб, хатна қилдилар» (Бухорий). Имом Аъзам мазҳабларида хатна қилиш суннат амал бўлиб, балоғат ёшидан кейин мумкин эмас. Имом Шофиъий мазҳабларида эса етти кунлик гўдакни хатна қилиш мустаҳабдур.

2. Қовуқни ва қўлтиқ остини тозалаш. Бу жойлардаги мўйларни ўткир тиг билан қириб, қайчи билан қисқартириб ёки таги билан юлиб тозалаш мумкин.

3. Тирноқларни олиш, мўйлабни қирқиш. Абу Хурайра (р.а.)нинг ҳадисларида Пайғамбар алайҳиссалом шундай дедилар:

«Беш амал борки, булар мусулмонлик аломатидандур: қовуқни тозалаш, хатна қилиш, мўйлабни қисқартириш, қўлтиқ остини тозалаш ва тирноқларни олиш». Мазкур жойларни ҳафтада бир тозалаш мустаҳабдур, қирқ кундан ўтказиб юбориш эса макруҳдур.

Анас ибн Малик (р.а.) ривоят қилиб айтадилар:

«Пайғамбар алайҳиссалом бизларга мўйлабни қисқартиришни, тирноқларни олишни, қўлтиқ юнгини юлишни ва қовуқни тозалашни қирқ кундан ўтказмасликни белгилаб берган эдилар». (Аҳмад ва Абу Довуд)

4. Соқол қўйиш. Соқолни ҳаддан ортиқ узун ҳам, қисқа ҳам қўймаслик керак, балки ўзининг бўйига, рангу рўйига мослаб, ҳусн бўладиган, ярашадиган қилиб қўйиш лозим. Абдуллоҳ ибн Умар (р.а.) ҳаж ёки умрани ният қилиб эҳром кийганларида, соқолларини тутамлаб ушлар, бир қабзадан ортиқ бўлса дарҳол уни қирқиб ташлар эканлар.

5. Сочни парваришлаш. Сочини ўстириб юришни хоҳлаган киши уни вақтида тараб, вақтида ювиб, ёғлаб туриши лозим. Абу Хурайра (р.а.) ривоят қилган ҳадисда Пайғамбар алайҳиссалом дедилар:

«Кимнинг сочи бўлса, уни парваришласин».

Ато бин Ясор шундай ривоят қиладилар:

«Бир одам Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳузурларига сочлари ва соқоллари тўзиган ҳолда келди. Расулуллоҳ (с.а.в.) унга «соч ва соқолингни тузатиб келгин» дегандек ишора қилдилар. У одам соч ва соқолини тартибга солиб келди. Расулуллоҳ (с.а.в.):

«Мана шундай юришинг шайтонга ўхшаб, сочларинг тўзғиб юрганингдан яхшироқ эмасми?» — деб унга танбеҳ бердилар. Абу Қатода (р.а.)нинг сочлари қалин бўлиб, елкаларига тушиб турарди. Расулуллоҳ (с.а.в.) у кишига сочларини чиройли қилиб, ҳар кун тараб юришни буюрдилар. Сочни таги билан қириб олдириш мубоҳ амалдур, яъни соч олдириш ҳам, уни қисқартириш ҳам, ҳаттоки узун соч қўйиш ҳам ихтиёрийдур.

6. Оқарган соч ва соқол мўйларини юлиб ташламаслик. Аёллар ҳам, эркаклар ҳам оқ мўй ва толаларни юлиб ташламасликлари керак, чунки Пайғамбар алайҳиссалом шундай дедилар:

«Оқарган толани юлма, чунки у мусулмоннинг нуридир. Қайси бир мусулмон исломда соч ва соқоли оқарса, Аллоҳ таоло унга оқ толасини ҳурматидан савоб ёзади, унинг даражасини оширади ва гуноҳини кечиради» (Аҳмад). Анас ибн Малик (р.а.) айтадилар: «Биз бирор одам бошидан ёки соқолидан оқ толани юлса ёмон кўрардик». (Муслим).

7. Оқарган соч ёки соқолни хина билан, қизил ёки сариқ ранг билан бўяш. Бу амални бажариш суннат эканлигига далолат қилувчи ҳадислар Пайғамбаримиз (с.а.в.)дан ривоят қилинган. Абу Ҳурайра (р.а.)нинг ривоятларида Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Албатта, яҳудийлар ва насронийлар соч-соқолларини бўямайдилар. Сизлар уларнинг аксини қилинг».

Абу Зар (р.а.)нинг ривоятларида Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Оқарган соч ва соқолларингизнинг сизлар бўяб ўзгартирган рангларининг энг чиройлиси хина ранги ва катм (қизилга мойил қора ранг)дур».

Соч ва соқолни бўяшда ҳар бир киши ўзининг дидига, ёшига ва урфга ҳам қараши лозим, ҳеч шубҳасиз кекса одамнинг сочини қорага бўяши табиати енгиллигига далолат

қилади. Бунинг устига уч-турт кун ўтгандан кейин сочининг таги оқариб, эгасини ноқулай ҳолга солиб қўяди. Шунинг учун Пайғамбаримиз (с.а.в.)дан ривоят қилинган ҳадисда ёши ўтган киши соч-соқолини қора ранг билан бўяши муносиб эмаслиги таъкидланган.

Жобир (р.а.) айтадилар:

«Макка фатҳи кунда Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг ҳузурларига Абу Қўҳофа (Абу Бакр Сиддиқнинг оталари)ни келтиришди. Расулуллоҳ (с.а.в.) саҳобаларга: «Бу одамни хотинларидан бирининг олдига олиб боринглар, унинг бошидан қора рангни кеткизиб, бошқа рангга ўзгартирсин» — деб буюрдилар.

8. Атир сепиш. Инсоннинг руҳига енгиллик, баданига ғайрат ва қувват берадиган, кўнгилни очиб, юракни кенгайтирадиган хушбўй нарсани кийимга ёки баданга суртиб юриш ҳам улуғ суннатлардандур.

Анас (р.а.) ривоят қиладилар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар: «Дунёда менга аёллар ва хушбўй нарсалар маҳбуб кўрсатилди. Кўзимнинг қувончи эса намоздадур» (Аҳмад, Насаий).

Абу Ҳурайра (р.а.) ривоят қиладилар:

«Пайғамбар алайҳиссалом дедилар: «Қимга хушбўй нарса тutilса уни қайтармасин, чунки уни олиб юриш енгил, ҳиди эса ёқимлидур» (Муслим).

Абу Саъид (р.а.)нинг ривоятларида Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Мушк хушбўй нарсаларнинг энг ёқимлисидур».

ДУОЛАР, ЗИКРЛАР ВА САЛОВОТЛАР

Дуо динимизда энг кўп қилинадиган ибодат туридир. У инсонни Аллоҳ билан боғлаб турувчи восита, дуо орқали биз ҳар қандай ҳолда ҳам Аллоҳ билан боғланамиз. Инсон ўзининг моддий ва маънавий эҳтиёжини Аллоҳга арз этиб, қўлини дуога очиб, ундан ёрдам сўрайди. Улуғ Раббимизнинг раҳмати, мағфирати чексиз эканини билган ва бунга ишонган ҳолда қўлимизни дуога очиб истаганимизни сўрасак, меҳрибон Раббимиз қўлимизни бўш қайтармайди. Зеро, Улуғ Раббимиз Қуръони каримда:

ادعوني استجب لكم

«Менга дуо қилинг, ижобат қиламан»

أُجِبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ

«Менга дуо қилган пайтларида дуоғўларнинг дуосини қабул қиламан». («Бақара», 186) — деб ваъда берган.

Шунингдек, Пайгамбаримиз (с.а.в.):

«Дуо этишг, чунки дуо ибодатнинг ўзаги ва мағзидир» деганлар.

Бандага ярашган иш ўзининг ожиз, Аллоҳнинг ёрдамига муҳтож эканини билиш ва Аллоҳнинг марҳамат эшигига бошини уриб, Унинг марҳаматидан умидвор бўлиш ва қўлини дуога очишдир. Аллоҳнинг наздида дуо қилган инсон дуо қилмаган инсонга нисбатан марҳаматга лойиқдир. Дуо фақатгина намозда ёҳуд диний маросимларда эмас, балки ҳар ерда қилиниши мумкин. Дуонинг замони ва макони йўқдир. Баъзан инсон ўзининг шахсий ҳолатидан мамнун, баъзида эса ҳолатидан шикоят этади. Ҳар қандай ҳолда ҳам у ўз Парвардигорига итоат этиши ва унга дуо қилиши керак.

Дуо жуда баланд овоз билан қилинмайди, чунки Аллоҳ Қуръони каримда:

ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً

«Удъу' роббакум тазорруъан ва хуфяҳ».

«Раббингизга махфий ва илтижо билан дуо қилинг!» («Аъроф», 55) — деган.

Инсон дуода Аллоҳдан турли эҳтиёжларини сўрайди. Шу билан бирга инсон дуосида сўралиши керак бўлган энг асосий истак, бу Аллоҳнинг жамолини кўриш бахтига муяссар бўлишдир.

Аллоҳ қалбдаги яширин ва ошкора ҳар нарсани билади. Яхши ният билан дуо қилганларни ҳам, хоҳламай дуо қилганларни ҳам билади. Дуонинг руҳи ихлос ҳисобланади.

Гапира олмайдиган инсонларни ҳам ўзига яраша орзуси қўлади, лекин улар ўз истагини Аллоҳдан тили билан сўрай олмайди. Шундай бўлса ҳам ҳар нарсадан хабардор Аллоҳимиз уларнинг дуоларини қабул қилади. Бўйни эгиладиган қуллар қўлларини очган ҳолда Аллоҳга мурожат қиладилар. «Сен-Қодир, мен-фақир, Сен-Ҳоким, мен-маҳкум», деб кеча-кундуз ёлворадилар. Аллоҳ астойдил ёлворган қулларининг қўлини бўш қайтармайди, чунки бу ҳол Унинг шаънига ғолойиқ. У учун дуо муҳим ибодатдир».

Саҳобай киромлар Расулulloҳ (с.а.в.)дан сўрадилар:

«Эй Аллоҳнинг Расули, Раббимиз бизга узоқми ёки яқинми? Агар яқин бўлса ичимиздан овоз чиқармай ёлвораликми ёки узоқ бўлса Унга нидо этайликми?» Ушбу савол устига «Бақара» сурасидаги шу оят нозил бўлди:

وَإِذَا مَلَكَتْ غَنَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ
إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

«Ва изаа саалака ибадий ғанний ғаинний қорийё. Ужййбу даъватадда'и изаа даъани ғаластажййбуу лий вал юъминуу бий лаъаллахум яршудуун».

«Эй, Муҳаммад! Қулларим сендан мен ҳақимда сўрасалар, мен уларга яқинман. Менга дуо қилган кайт дуогуйларнинг дуосини ижобат қиламан. Бас, ҳақ йўлга

юришлари учун (улар ҳам) менинг (даъватимга) жавоб қилсинлар ва Менга имон келтирсинлар. Шояд тўғри йўлни топсалар».(Бақара, 186)

«Қоф» сурасининг 16-оятида шундай дейди:

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

«Ванаҳну ақробу илайҳи мин ҳабли варид».

«Биз унга жон томиридан ҳам яқинроқмиз».

Дуо ҳақида Куръонда келган оятлар

Муфасссирлар ва олимларнинг таъкидлашларича, Куръони каримда юзта(100) оят дуодан иборатдир. Биз қуйида уларнинг баъзиларини келтирамиз:

ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

«Удъу Роббакум тазорруъан ва хуфятан. Иннаҳуу ла юҳиббул муътадийн».

«Раббингизга ёлвориб яширин дуо қилинг. Чунки Аллоҳ ҳаддидан ошганларни севмайди». («Аъроф», 55)

وادعوه خوفا وطمعا

«Вадъууҳу ховфан ватомаъа».

«Қўрқув ва умид ичида Раббингизга дуо қилинг». (Аъроф, 56)

امن يحيب المضطر اذا دعاه و يكشف السوء و يجعلكم

خلفاء الارض اءله مع الله قليلا ما تذكرون

«Амман южййбул музторро иза даъоҳу ваякшифус сууа ваяжъалукум хулафаа-ал арз, Аилааҳум маъаллоҳ, қолий лам маа тазаккарун».

«Чорасиз қолган инсон дуо қилган вақт унинг дуосини қабул қилган, фалокатга учраганда бу фалокатни йўқ қилган ва сизларни ер юзида ҳар нарсага ҳоким қилган ким? Аллоҳдан бошқа бир илоҳ борми? Сизлар қанчалик оз тафаккур қиласизлар?».(«Намл», 62)

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسَا أَوْ أَخْطَا رَّبَّنَا وَلَا نَحْمِلْ عَلَيْنَا

إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَّبَّنَا وَلَا تُحْمِلْنَا

مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفُ لَنَا وَارْحَمْنَا

أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

«Роббана' ла'туя'хизна' ин насийна' ав сяхтоьна', Роббана' вала' тахмил алайна' исрон кама' ҳамалтаху' малла зийна мин қоблина'. Роббана ва ла тухаммилна' ма' ла' тоқота лана' бих, Ваъфу анна', вағфир лана', варҳамна', анта мавла'на' фансурна' алал қовмил ка'фирийн».

«Эй Раббим! Агар унутган ёки хато қилган бўлсак, бизни зазабингга дучор этма. Эй Раббим! Бизларнинг зиммамизга бизлардан аввал утганларнинг бўйинларига қўйган юкингни юклама. Эй Раббим! Бизларни тоқатимиз етмайдиган нарсага зўрлама! Бизларни афв эт, (гуноҳларимизни) мағфират қил, (ҳолимизга) раҳм айла! Ўзинг хожамизсан. Бас, бу кофир қавм устига Ўзинг бизни ғолиб қилгин!». («Бақара», 286-оят).

رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أُنزِلَتْ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْ لَنَا

«Роббана' а'манна' бима' анзалта ваиттабаънар Росула фактуб на' маъаш-ша'ҳидийн».

«Эй Раббимиз, Сен туширган (китобга) ишондик. У Пайғамбарга эргашидик. Бас, бизни (Ўзингни бирлигинга, Пайғамбарингнинг ҳақлигига) гувоҳлик берувчилар қаторига етгин» («Оли Имрон», 53) .

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا

مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

«Роббана' ла' тузиг қулубана' баъда из ҳадайтана' ва ҳаб лана' мил ладунка роҳматан, иннака антал-Ваҳҳаб».

«Парвардигерим! Бизни ҳидоят қилганингдан кейин дилларимизни ҳақ йўлдан огдирма ва бизга Ўз ҳузурингдан раҳмат ато эт. Шубҳасиз, Сенгина барча яхшиликларни ато этувчисан». («Оли Имрон», 8)

رَبَّنَا اِنَّكَ حَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيْهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِعَادَ

«Роббана' иннака жа'миъун-на'си лийъамил ма' ройбл фийх, иналло'ҳа ма йухлифул-мий'ад».

«Раббим, ҳақиқатки, ҳеч қандаи шубҳа бўлмайдиган кунда инсонларни йиғадиган Сенсан Шубҳасиз, Аллоҳ ваъдасига хилоф қилмайди» («Оли Имрон», 9)

رَبَّنَا اِنَّا اَمَّا فَاغْفِرْ لَنَا دُۡنُوۡنَا وَقَا عَذَابَ النَّارِ

«Роббана'иннана'а'манна'фағфир лана'зуқубана' ва қина' аза'бан-на'р».

«Эй Раббимиз, Сенга иимон келтирдик Бизнинг гуноҳларимизни афв этгин ва жаҳаннам азобидан асрагин» («Оли Имрон», 16)

رَبَّنَا اِنَّكَ مِّنْ تُدۡخِلُ النَّارَ فَقَدْ اٰخَرْتَهُۥ وَمَا لِلظَّالِمِيۡنَ مِنْ اِنۡصَارٍ

رَبَّنَا اِنَّا سَمِعَا مُنَادًا يُۡاٰدِی

لِلْاَعۡلَانِ اِنَّ اَمۡوَاۡهُمْ بَرۡتَکۡمَ فَاَمَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا دُۡنُوۡنَا

وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّۡاۡتَاۡ وَتَوَفَّاۡ مَعَ النَّارِ

«Роббана'иннака ман тудҳилин-на'ро фақод ахзайтаху ва ма'лиззолимина мин ансор. Роббана' иннана' самийна' муна'диян йуна'дий лил иймани ан а'мину' бироббикум фа а'манна'. Роббана' фағфир лана' зуқубана' ва каффир анна' саййи'а'тина' ва таваффана' маъал-аброр».

«Эй Раббимиз, албатта Сен кимни жаҳаннамга киритсанг, муҳаққақ, уни расво қилурсан Ва бундай золимлар учун ҳеч қандай ердамчи йўқ

Эй Раббимиз албатта биз «Раббингизга иймон келтирин гиз!»-деб иймонга чорлаган жарчи Муҳаммад (с а в)нинг нидоларини эшитдиг-у иймон келтирдик

Эй Раббимиз, бизнинг гуноҳларимизни мағфират қилгин, қилган емонликларимизни ўчиргин ва бизларни яхшилар билан бирга ўлдиргин» («Оли Имрон», 192-193)

إِنِّي وَجْهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضَ خَافًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

*«Инний важжаҳту важҳийа лиллазий
фатороссама'за'ти вал арзо ҳанийфан ва маа ана минал-
мушрикийн».*

«Мен ҳақ йўлга мойил бўлган ҳолимда юзимни
ёмонлар ва ерни яратган Зотга қаратдим ва мен
мушриклардан эмасман». («Анъом», 79)

إِنِّي هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا
مِّلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

*«Иннаний ҳада'ний роббӣй ила'сиротим мустақиймик
динак қийаман миллати Иброҳийма ҳанийфа,еама' ка'на
минал мушрикийн».*

«Шубҳасиз, раббим мени тўғри йўлга, рост динга -
ҳақ йўлга мойил бўлган Иброҳимнинг миллатига ҳидоят
қилди. У мушриклардан бўлмаган эди». («Анъом», 161)

قُلْ إِن صِلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

*«Қул инна сола'тий ва нусукий ва маҳйа'йа ва мама'тий
илла'ҳи роббил-ғаламин».*

«Айтинг: «Шубҳасиз, менинг намозим ҳам,
моодатларим ҳам, тириклигим ҳамда ўлигим ҳам ҳеч
қандай шериги бўлмаган оламларнинг Рабби
Аллоҳникидир». («Анъом», 162)

رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

*«Роббана' золамна' анфусана' ва ил лам тағфир лана'
ва тарҳамна' ланакунанна минал-хосприйн».*

«Эй Раббимиз! Бизлар ўз жонимизга жабр-зулм қилдик.
Агар бизларни раҳмат ва мағфират этмасанг, шубҳасиз,
зиён кўргувчилардан бўлиб қоламиз». («Аъроф», 23)

رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ

«Роббана'африғ алайна'собран ва таваффан»⁴³
муслимийн».

«Эй Раббимиз! бизга сабр бергин. Бизни исломда собит қилгин ва шу ҳолда ўлдиргин». («Аъроф», 126)

أَنْتَ وَلِيْنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ

«Анта валиййуна' фағфир лана' варҳамна' ва анта хойрул-ғофирийн».

«Сен бизнинг хожамизсан, гуноҳларимизни мағфират қилгин, бизга меҳрибонлик қилгин ва сен кечирувчиларнинг энг яхшисисан». («Аъроф», 155)

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبَّتْ

أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

«Роббанағфир лана' зунубана' ва исрофана' фий амрина'
ва саббит ақда'мана' вансурна' ала-қовмил-кафирийн».

«Эй Раббимиз! Гуноҳларимизни ва ишларимиздаги хатоларимизни мағфират айла, қадамларимизни (жанг майдонида) собит қил ва бу кофир қавм устига Ўзинг бизни ғолиб қил». («Оли Имрон», 147)

قَالَ اللَّهُ خَيْرَ خَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

«Фаллоху хойрун ҳа'физон ва ҳува арҳамур-роҳимийн».

«Аллоҳ муҳофаза қилувчиларнинг хайрлиси ва марҳамат қилувчиларнинг энг марҳаматлиси». («Юсуф», 64)

أَنْتَ وَلِيِّي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ

«Анта валиййий фид-дунйа' вал-а'хироти, таваффаний муслиман ва алҳиқний биссолиҳийн».

«Эй Раббим! Дунё ва охиратда Ўзинг Хожамсан. Жонимни мусулумон ҳолимда олгин ва мени солиҳ бандаларинг қаторига қўшгин». («Юсуф», 101)

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءَ

«Роббизжалний муқиймас сола’ти ва мин зурриятний роббана’ ва тақоббал дуъа».

«Эй Раббим! Мени ва зурриётимни намозни тўқис адо этгувчи қилгин. Эй Раббимиз дуоимизни қабул қилгин». («Иброҳим», 40)

رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا

«Роббирҳамхума’кама’роббайа’ний соғийро».

«Парвардигорим, мени (улар) гўдаклик чоғимдан тарбиялаб, ўстирганларидек, Сен ҳам уларга раҳм-шафқат қилгин». («Исро», 24)

رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا

«Роббана’а’тина’мил ладунка роҳматан ва ҳийийг лана’мин амрина’рошада».

«Эй Раббимиз! Бизларга ўз ҳузурингдан раҳмат-марҳамат ато этгин ва бизларнинг ишимизни Ўзинг ўнглагин». («Каҳф», 10)

اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا

«Аллоҳу роббий вала’ ушрику би-Роббий аҳада».

«Аллоҳ таоло менинг Раббимдир! Мен Раббимга ҳеч қимни шерик қилмайман». («Каҳф», 38)

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

«Ла’ ила’ҳа илла’ анта субҳа’нака инний кунту миназ золимийн».

«Сендан ўзга маъбуд—илоҳ йўқ, фақат ўзинг борсан. Барча нуқсонлардан поксан. Албатта мен нафсимга зулм қилувчилардан бўлдим». («Анбиё», 87)

رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ

«Роббана’ а’манна’ фағфир лана’ варҳамна’ ва анта хойрур-роҳимийн».

«Эй Раббимиз, биз иймон келтирдик. Бизни мағфират эт ва бизга меҳрибонлик қилгин. Сен марҳамат этувчиларнинг энг яхшисисан». («Му'минун», 109)

رَبِّ أَوْزَعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ

«Робби авзигний ан ашкуро неъматакаллатий анъамта алаййа ва ала'ва'лидаййа ва ан'аъмала солиҳан тарзоҳу ва адҳилний бироҳматика фий иба'диҳас-солиҳийн».

«Парвардигорим, Сен мени менга, ота ва онамга инъом этган неъматларингга шукр қилишга ва Ўзинг рози бўладиган яхши амалларни қилишга муваффақ этгин ҳамда Ўз раҳмату фазлинг билан солиҳ бандаларинг қаторига қўшгин». («Намл», 19)

رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغْفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

«Робби инний золамту нафсий фағфир лий фағфоро лаҳу иннаҳу ҳувал-ғофурур-роҳийм».

«Раббим! Мен ўз жонимга жабр қилиб қўйдим. Энди Ўзинг мени мағфират қилгин». Аллоҳ таоло уни мағфират қилди. Чунки У Ғафурур Роҳимдир». («Қасос», 16)

رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ

لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ

«Роббана'васигта кулла шайъин роҳматан ва илман фағфир лиллазийна та'бу'ваттабаъу'сабийлака ва қиҳим аза'бал жаҳим».

«Эй Раббимиз! раҳмат ва илминг ҳар нарсадан устун. Тавба қилиб ҳақ йўлга кирганларни мағфират этгин ва уларни жаҳаннам азобидан сақлагин». («Ғофир», 7)

«Роббанағфир лана'ва лиихва'ниналлазийна саба-қу'на'бил ийман, ва ла тажъал фий қулу'бина' ғиллат-лиллазина а'ману'роббана'иннака роуфуру роҳим».

«Эй Раббимиз! Ўзинг бизларни ва бизлардан илгари иймон билан ўтган зотларни мағфират қилгин ва қалбларимизда иймон келтирган зотлар учун бирон ғилли-ғашлик қилмагин. Албатта Сен Мехрибон ва раҳмлисан». («*Ҳашр*», 10)

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَآغْفِرْ لَنَا
رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفِيرُ الْحَكِيمُ

«Роббана' ла тажъална' фитнатал лиллазийна кафару'.
Вағфир лана' роббана' иннака антал азизул ҳакийм».

«Эй Раббимиз! Бизларни бу кофир кимсаларга мафтун-алдангувчи қилиб қўймагин, бизларни (гуноҳларимизни) мағфират қилгин. Раббим, шубҳасиз, Сен Ўзинггина қудрат ва ҳикмат соҳибисан». («*Мумтаҳина*», 5)

وَأَفْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

«Ва уфаввизу амрий илаллоҳи, инналлоҳа басийрун
билъибба'ди».

«Ҳар бир ишимни Аллоҳга таваккал ва ҳавола қилдим.
Ҳақ таоло қулларининг (амалини) билувчидир». («*Ғофир*», 44)

رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَآغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

«Роббана' атмим лана' нуруна' вағфир лана', иннака
ала' кулли шайъин қодир».

«Эй Раббимиз! Ўзинг бизларга нуримизни комил қилиб бергин ва бизларни мағфират қилгин. Албатта Сен барча нарсаса қодирсан». («*Таҳрим*», 8)

سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

«Самиъна' ва атоъна' гуфронака роббана' ва илайкал масийр».

«Эшитдик ва итоат этдик. Эй Раббимиз, гуноҳларимизни мағфират этишингни сўраймиз. Ва фақат Сенинг Ўзинггина қайтамиз». («*Бақара*», 285)

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا
وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَرَدِّ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

«Роббиғфир лий ва лива'лидаййа ва лиман дахола байтийа му'минан ва лил му'минийна вал-му'минати, ва ла тазидиз-золимийна илла' таба'ро».

«Аллоҳим! Ўзинг мени, ота-онамни, менинг уйимга мўмин ҳолда кирган кишиларни ва барча мўмину мўминаларни мағфират қилгин, золим кимсаларга эса фақат ҳалокатни зиёда қилгин». («Нух», 28)

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ
إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

«Инний таваккалту алаллоҳи роббий ва роббикум ма' мин дааббатин илла' ҳува а'хизум бина'сийаतिҳа' инна роббий ала' сиротим мустақим».

«Мен фақат менинг ҳам, сизнинг ҳам Раббингиз бўлмиш Аллоҳга суяндим. Ўрмалаган нарсa борки, барчаси У Зотнинг қўли остидадир. Раббим, шак-шубҳасиз, тўғри йўлдадир». («Худ», 56)

رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ

«Робби ҳаб лий мил ладунка зурриятан тоййибатан иннака самигуд-дуъа».

«Раббим! Менга ўз ҳузурингдан бир покиза фарзанд ато этгин! Албатта Сен дуо-илтижоларимни эшитувчисан». («Оли-Имрон», 38)

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ

«Робби ҳаб лий' минас-солиҳийн».

«Раббим! Ўзинг менга солиҳ фарзандлардан ато қилгин». («Вас-Софот», 100)

رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا

«Роббана' ҳаб лана' мин азва'жина' ва зуррийа'тина' қуррота аъйунав вазъалана' лилмуттақийна има'ма'».

«Эй Раббимиз! Ўзинг бизга жуфти ҳалолларимиздан ва зурриётларимиздан шод-хуррамлик ҳадя этгин ҳамда бизни тақводорларга пешво қилгин». («Фурқон», 74)

رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا

«Роббанабриф анна' аза'ба жаҳаннам инна аза'баҳа' калла'на ғораман».

«Эй Раббимиз! Ўзинг бизлардан жаҳаннам азобини даф қилгин. Дарҳақиқат, унинг азоби кетмас - мангу азобдир». («Фурқон», 65)

رَبِّ اغْوِذْ بَكَ مِنْ هُمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ

«Робби ағузу бика мин ҳамаза'тиш-шайа'тийн».

«Раббим, мен Сендан шайтон васвасаларидан паноҳ беришингни сўрайман». («Му'минун», 97)

رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ

«Робби фала' тажъалний фил қовмиз-золимийн».

«Раббим! Мени золим қавм билан бирга қилмагин». («Му'минун», 94)

رَبِّ احْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ

«Роббиҳкум билҳаққи ва роббунар роҳма'нул-мустаъану ала' ма' тасифун».

«Раббим, Ўзинг ҳақ ҳукмни қилгин. Раббимиз-сизларнинг («Аллоҳ ёлғиз эмас», деб У зотни бўхтон сифат билан) сифатлашларингиздан мадад сўрамайдиган Раҳмондир». («Анбиё», 112)

رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ

«Робби ла' тазарний фарданв ва анта хойрул-ва'рисийн».

«Раббим, мени ёлғиз ҳолда ташлаб қўйма (яъни менга Ўз даргоҳингдан меросхўр фарзанд ато эт). Ўзинг Ворисларнинг яхшироғидирсан». («Анбиё», 89)

رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا

«Робби зидний илман».

«Раббим, илмимни янада зиёда қилгин». («Тоҳа», 114)

أَنِّي مَسْنِي الصُّرُ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

«Анний массанийаз-сурру ва анта арҳамур-роҳимийн».

«Раббим, мени бало ушлади. Ўзинг раҳм-шафқат қилувчиларнинг энг раҳмлисисан». («Анбиё», 83)

رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي

«Роббишроҳлий содрий ва йассир лий амрий».

«Раббим, қалбимга кенглик бер ва ишимни осон қилгин». («Тоҳа», 25)

رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ

صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا

«Робби адҳилний мудхола сидқия ва ахрижний мухрожа сидқия ваъжал лий мил ладунка султонан насийро».

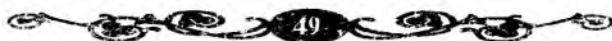
«Раббим, мени (қабримга) ҳаққи-рост (гуноҳлардан пок бўлган ҳолимда) доҳил қилгин ва (Қиёмат куни тириштирилганида ҳам) ҳаққи-рост (ўнг томоним билан) чиқаргин ҳамда мен учун ўз даргоҳингдан бёр мададкор қувват ато қилгин». («Исро», 80)

رَبِّ إِنِّي أَخُوذُ بِلَا أَنِ اسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ

عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ

«Робби ичний аъзуз бика ан асъалака ма' лайса лий биҳи илмув ва илла' тағфир лий ва тарҳамний акум мина-л-хосирийн».

«Раббим, мен Сендан ўзим билмаган нарсамни сурашдан паноҳ тилайман. Агар мени мағфират қилиб, Ўз раҳматингга олмасанг, шубҳасиз, зисн кўргувчилардан бўлиб қоламан». («Худ», 47)

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

«Роббиффир лий ва лиахий ва адхилна' фий роҳматика ва анта арҳамур-роҳимийн».

«Раббим, мени ва қардошимни афв эт ҳамда менга марҳамат кўрсат. Зеро, Сен марҳаматлиларнинг энг марҳаматлисисан!». («Аъроф», 151)

رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا

وَأَخْرَجْنَا وَأَيَّةً مِنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ

«Роббана' анзил алайна' ма'идатам минас-самав'и таку'ну лана' ийдал мааввалина' ва а'хирина' ва а'йстама мижка варзуқна' ва анта хойрур-розиқийн».

«Эй Раббимиз! бизга осмондан бир дастурхон нозил қилгинки, у аввалу охиримиз учун байрам ва Сенинг оят-муъжизанг бўлиб қолгай». («Моида», 114)

Ҳадиси Қудсийда Аллоҳ таоло шундай дейди: «Менга дуо қилмаганларга ғазаб қиламан».

«Қулим Мендан қандай гумон қилса, Мен ҳам қулимни гумонига яраша муомала қиламан. Қулим Менга дуо қилса, мен у билан биргаман».

Дуонинг фазилати ҳақида Пайғамбаримиздан ривоят қилинган ҳадислар

Ҳазрат Анас (р.а.) ривоят қиладиларки, Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай буюрганлар:

«Эй Умматим! Эй Саҳобаларим! Сизларнинг ҳар бирингиз барча эҳтиёжларингизни фақатгина Аллоҳдан истанг. Ҳатто оёқ кийимингизнинг ипи узилса, уни ҳам фақатгина Аллоҳдан сўранг».

«Сизлардан ҳар бирингиз ҳар бир нарсангизни Аллоҳдан сўранг. Ҳатто уйдаги туз ва оёқ кийимингизнинг боғичини ҳам».

Ҳазрат ибн Умар (р.а.)дан шундай ривоят қилинади:

«Ҳар бир ишимда Жаноби Ҳаққа дуо қилар эдим. Уловим юришида ҳам Жаноби Ҳақ қулайлик беришини сўрар эдим. Ҳамда бунн севинч ва фароғатини ҳис қилар эдим».

Ҳазрат Умар (р.а.)нинг дуоларидан бири қуйидагича эди:

«Аллоҳим! Мени яхши инсонлар билан бирга қил. Мени ёмонлар орасига қўйма. Мени хайрли инсонларга қўш».

Расулуллоҳ (с.а.в.)дан ривоят қилинган қуйидаги ҳадислар ҳам дуо ҳақида:

«Кимки Аллоҳга дуо қилмаса, ундан ҳеч нима истамаса, Аллоҳ у инсонни азобга дучор қилади».

«Энг оғиз инсон Аллоҳга дуо қилишдан маҳрум бўлган инсондир».

«Дуо қилиш келадиган боло-қазо ва мусибатлар учун фойдалидир. Эй Аллоҳнинг қуллари, сиз ҳам дуо қилинг».

«Дуодан бошқа ҳеч бир нарса тақдирни ўзгартира олмайди. Фалокатни фақатгина дуо қайтара олади».

«Энг устун, энг фойдали дуо бир инсоннинг ўз нафсига қарши қилган дуосидир».

«Сизлардан қай бирингиз асло: «Аллоҳим истасанг мени афв эт, истамасанг афв этмас», деб ишончсизлик билан дуо қилмасин. Дуода албатта ишлос, ишонч, қатъият бўлиши лозим. Чунки Аллоҳ истаганини қилади. Истамаганини эса асло қилмайди. Уни мажбурловчи ҳеч қандай куч йўқдир».

«Сизлардан бирингиз дуо қилишдан аввал Раббисига ҳамду сано, Пайғамбарига салоту салом келтиргандан сўнг истагани қодар дуо қилсин».

«Дуо Муҳаммад (с.а.в.) ҳазратларига ва у кишининг пок аҳли байтига салоту салом келтирмасдан бошланса, Жаноби Ҳаққа етиб бормайди».

«Дуо ибодатдир».

«Дуо ибодатнинг ўзидир».

«Аллоҳ наздида дуодан севимли бошқа нарса йўқдир».

«Дуо аввалги ва охири барча мусибатларни даф этади. Эй Аллоҳнинг қуллари, сизлар ҳам дуо қилинг».

«Аллоҳ таоло ҳаё ва қарам соҳибидир. Қуллари қўларини дуога очган вақт Аллоҳ уларни бўш қайтаришдан ҳаё қилади».

«Аллоҳ таолонинг фазли қарамидан истанг. Аллоҳ таоло истаганларни севади».

Расулуллоҳ (с.а.в) ҳазратларининг дуо қилиш усуллари

Расулуллоҳ (с.а.в.) дуоларини «Субҳа'на Роббийал Алиййил Ваҳҳаб» каломи билан бошлар эдилар.

Шу сабабли бизлар ҳам дуо қилишдан аввал қуйидаги шартларга риоя қилишимиз керак:

1. Дуони Расулуллоҳ (с.а.в.) бошлаганлари каби бошламоқ.

2. Дуо қилишдан аввал «Бисмиллаҳир роҳманир роҳим» дейиш.

3. Дуони Аллоҳга ҳамд келтиришдан бошламоқ.

4. Пайғамбаримиз (с.а.в.)га салавот айтиш.

5. Кейин ўзининг истаklarини сўраш.

Мисол:

سبحان ربّي العليّ الوهاب أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله رب العالمين

والصلوة والسلام على سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

«Субҳа'на Роббийал алиййил Ваҳҳаб. Азузу билла'ҳи минаш шайто'нир рожим. Бисмиллаҳир роҳманир роҳим. Алҳамду лиллаҳи роббил-ға'ламин. Вас-сола'ту вас-сала'му ала' саййидина Муҳаммадин ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ажма'ийн».

«Эй, Раббим! Ўқиган намозларимни, ибодатларимни қабул қилгин» деб дуо қилинади. Бундан сўнг Аллоҳ таолодан нима истаги бўлса (нима истаса, нимадан паноҳ тиласа), ҳаммасини сўраши керак. Барча тилаklarини тугатганидан сўнг:

«Субҳа'на роббика роббил иззати амма' йасифун, ва сала'мун алаал мурсалийн. Валҳамду лилла'ҳи роббил аламин» — деб «Фотиҳа» сурасини ўқийди. «Амин! Ё Раббал-ғаламин! Бироҳматика, я арҳамар роҳимийн», деб дуо тугатилади.

Пайғамбаримиз (с.а.в.)га салавотни дуонинг бошида эмас, балки охирида айтиш ҳам мумкин.

Пайғамбаримиз (с.а.в.)дан дуоси қабул бўладиган инсонлар ҳақида ривоят қилинган ҳадислар

Абу Ҳурайра (р.а)дан ривоят қилинишига кўра,
Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Уч кишининг дуоси шубҳасиз қабул қилинади:

- 1. Мазлумнинг дуоси,*
- 2. Йўловчининг дуоси,*
- 3. Ота-онанинг фарзанди ҳаққига қилган дуоси».*

(Бу ҳадисни Имом Бухорий, Имом Абу Довуд ва Термизий ҳазратлари ривоят этишган. Ҳатто Имом Аҳмад ҳазрати Анасдан ривоят қилган бир ҳадиси шарифга кўра, *«Мазлум кофир бўлса ҳам дуоси қабул бўлади»* дейилган).

Шунингдек, Пайғамбаримиз (с.а.в.):

«Отанинг дуоси тез вақт ичида қабул бўлади» деганлар.

Имом Термизий Абу Ҳурайрадан ривоят этган бир ҳадиси шарифда Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

«Уч кишининг дуоси рад этилмайди:

- 1. Рўзадор кишининг ифтор вақтида қилган дуоси;*
- 2. Адолатли ҳукмдорнинг дуоси;*
- 3. Мазлумнинг дуоси».*

Абу Ҳурайра ҳазратларидан ривоят қилинган ҳадиси шарифда шундай дейилади:

«Уч кишининг дуоси шубҳасиз қабул қилинади:

- 1. Аллоҳни кўп зикр этган инсоннинг дуоси;*
- 2. Мазлумнинг дуоси;*
- 3. Адолатли ҳукмдорнинг дуоси».*

Яна Пайғамбаримиз(с.а.в.) дедилар: *«Тўрт тоифа инсоннинг дуоси қабул бўлади:*

- 1. Адолатли ҳукмдорнинг дуоси;*
- 2. Дин биродарининг ҳаққига ғойибона қилинган дуо;*
- 3. Мазлумнинг дуоси;*
- 4. Отанинг фарзанд ҳаққига қилган дуоси».*

Ибн Аббос (р.а.) ривоят қилган ҳадиси шарифида Расулulloҳ шундай дедилар:

«Энг тез вақт ичида қабул бўладиган дуо ота-онанинг фарзанди ҳаққига қилган дуосидир».

Яна Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Мусулмон кишининг бошқа мусулмон ҳаққига қилган ғойибона дуоси албатта қабул қилинади. Дуо қилаётган инсоннинг боши тепасига бир фаришта келиб, «Амин!» ва сенга ҳам шундай бўлсин дер экан».

«Аллоҳ учун севишганларнинг бир-бирлари учун қилган дуолари қабул қилинади».

Биродари ҳаққига қилинган дуо ҳам рад этилмайди. Пайғамбаримизнинг бир ҳадиси шарифлари буни тасдиқ этади:

«Беш хил турдаги дуо қабул қилинади:

1. Мазлумнинг азияти тугаган вақтга қадар қилган дуоси;
2. Ҳожининг уйга қайтгунга қадар қилган дуоси;
3. Аскарнинг уйга қайтгунга қадар қилган дуоси;
4. Беморнинг шифо топгунга қадар қилган дуоси;
5. Биродарнинг биродари ҳаққига қилган ғойибона дуоси».

Яна Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Ҳаж ва умрада бўлганлар Аллоҳнинг аскарларидир. Дуо қилсалар дуолари қабул бўлади, истиғфор айтиб кечирим сўрасалар Аллоҳ уларни мағфират этади».

«Сен бир беморнинг ёнига борган вақтинг ундан сени дуо қилишини сўра, чунки беморнинг дуоси фариштанинг дуоси билан тенгдир».

«Азоб ва машаққатга учраган кишининг дуосини ол, чунки у мушкул аҳволда, унинг дуосини Аллоҳ қабул қилади».

Ҳазрати Салмондан ривоят этилишича, Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

«Мушибатга гирифтор бўлганнинг дуоси қабул бўлади».

«Беморларни зиёрат қилинг ва уларнинг дуосини олинг, зеро беморнинг дуоси қабул бўлади ва гуноҳлари мағфират этилади».

«Дуоси қабул бўлишини истаган киши бошқа инсон ғамга ботганини билган заҳотиёқ унинг ташвишини йўқотишга ҳаракат қилсин» (ибн Умар томонидан ривоят қилинган).

Яна Пайғамбаримиздан қуйидаги ҳадислар ҳам ривоят этилган:

«Ғам-қайғуга ботган инсоннинг қарғишидан қўрқинг».

«Соч-соқоли оқарган бир мусулмоннинг дуосини рад этиш Аллоҳга хос эмас. Аллоҳ унинг дуосини рад этишдан ҳаё қилади».

«Яхшилик кўрган инсоннинг яхшилик қилган инсонга ҳисбатан қилган дуоси рад этилмайди».

«Жамоат дуо қилиб «омин» деган вақт Аллоҳ улар ҳастаганини албатта беради».

«Биргаликда дуо қилган уч кишининг қулини буш қайтариш Аллоҳга ярашмайди».

«Азиятга ботган бир киши биродарига: «менинг номимга дуо эт» дебди. Биродари у инсонга: «Сен ўзинг Аллоҳга дуо қил, зеро азиятга ботган инсоннинг дуоси қабул бўлишини Расулуллоҳ(с.а.в.) бизга буюрган» деб жавоб берди».

Дуо қилаётганда эътибор берилиши керак бўлган ҳолатлар:

«Эй иймон келтирганлар, сизларга берган ризқларимнинг пок ва ҳалолларидан енглар ва Менга шукр қилинглар».

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳаром еган инсон ҳақида шундай бир мисол келтирганлар:

«Инсон узундан-узун йўлчилик қилади. Соқлари, соқоллари тўзиган. Чанг-тўзон ичида кўлларини самога кўтариб: «Эй Раббим» деб дуо қилади. Лекин у инсоннинг ейиши, ичиши, кийиниши ҳаром. Бадани ҳаром билан тўйинган. Бу инсоннинг дуоси қандай қилиб қабул қилинади?»

Шунингдек, давомли солиҳ амаллар қилиш, Аллоҳ розилиги учун уриниш. Аллоҳ розилигини қозонадиган тарада ҳаёт кечирнишга ҳаракат қилиш ҳам дуо қабул бўлиши учун сабабдир. Шунинг айтили керакки, фақатгина боши дөвсрга урилган вақтда Аллоҳни эслаб дуо қилиш билан ҳар қандай ҳолда — хоҳ фақир, хоҳ бадавлат, хоҳ соғлом, хоҳ бемор вақтида қилган дуонинг, Аллоҳни зикр этишнинг ўртасида жуда катта фарқ бор. Дуо учун қулини очишдан аввал Аллоҳнинг раҳмати, марҳамати ҳузурига ҳурмат билан бота кўйган, Уми рози қиладиган амалларни қилишни ўзига шараф деб билган, кеча-кундуз Аллоҳ розилиги ҳақида ўйлаб, шунга яраша ҳаракат қилган инсоннинг дуоси албатта Аллоҳ томонидан қабул қилинади. Аллоҳ айтади:

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أَجِيبْ دَعْوَةَ الدَّاعِ
إِذَا دَعَا فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

«(Эй Мухаммад!) Қулларим сендан мен ҳақимда сўрасалар, мен уларга яқинман. Менга дуо қилган пайт дуоғўйларнинг дуосини ижобат қиламан. Бас, ҳақ йўлга юришлари учун (улар ҳам) менинг (даъватимга) жавоб қилсинлар ва Менга иймон келтирсинлар». («Бақара», 186)

Шунингдек, Пайғамбаримизга саловот ва салом келтириш ҳам дуонинг қабул бўлишига сабабдир. Бу ҳақда Пайғамбаримиз (с.а.в.)дан шундай ҳадис ривоят қилинган:

«Аллоҳ таолони кенглик, яъни хурсандчилик вақтингизда кўп эслангки, азиятга ботган вақтингизда У ҳам сизни эсласин».

Пайғамбаримиз (с.а.в.)га айтилган саловотларнинг фазилати ҳақида

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

«Инналлоҳ ва малаикатаҳу' юсоллу'на аланнабиййи, я' айюҳаллазийна а'ману' соллу' алайҳи ва саллиму' таслийма'».

«Ҳақиқатки, Аллоҳ ва унинг фаришталари Пайғамбарга саловот ва салом айтадилар. Эй иймон келтирганлар, сиз ҳам Унга саловот ва салом келтиринг» («Аҳзоб», 56).

Биз мусулмонлар ҳам Пайғамбаримизга салот ва салом келтиришимиз керак, чунки ушбу оятлар бизга шуни буюрмоқда.

Шунингдек Пайғамбаримиз (с.а.в.) бир қанча ҳадиси шарифларида шундай марҳамат қилганлар.

«Ким мен учун бир марта салот келтирса, Аллоҳ унга ўнлаб раҳматлар ёғдиради».

«Мўминларнинг менга энг яқини менга кўп саловот келтирганидир».

«Менга саловот ва саломлар келтирингки, Аллоҳ ҳам сизга саловот ва саломлар келтирсин, яъни сизларни раҳмат ва мағфират айласин».

«Кимки Жаноби Ҳаққа Уни мамнун ва рози этган ҳолда яқинлашишни истаса, менга кўпгина саловоти шариф келтирсин».

«Кимки менга бир марта салот келтирса, Аллоҳ таоло у инсонга 10 марта раҳмат кўргатади ва унинг даражасини 10 марта юксалтиради ҳамда савоб дафтарига 10 савоб ёзади».

«Эй умматим! Менга саловоти шариф келтиринг. Зеро, келтирган саловоти шарифингиз сиз учун поклик ва баракотдир».

«Аллоҳнинг Расули Муҳаммад Мустафо (с.а.в.)га саловот келтиришингиз бир қулни озод этишдан ҳам фазилатли ва савоблидир».

«Эй умматим! Жума кунлари менга кўп саловот келтиринг. Чунки умматимнинг жума куни келтирган саловотлари менга тақдим этилади».

«Аллоҳ таолонинг бир гуруҳ фаришталари борки, умматим келтирган саловотларини менга етказади».

«Умматиаримдан бир одам менга саловот келтирса Аллоҳ руҳини жонлантиради. Мен ҳам унга алик оламан».

«Умматимдан бирининг иши юришмай қолса, менга кўнгини саловот келтирсин. Зеро, менга келтирилган саловоти шариф турли хил ғам-ташвишларни, азият, мусибатларни бартараф этади, ризқини янада кўпайтиради ҳамда ишларини сузғал ҳолда ниҳоясига етказади».

Ривоятларга кўра, Арши аълонинг деворларига шундай ёзилган:

«Жаноби Ҳақ: «Менинг севгимга муяссар бўлган инсонни Раҳматимга гарқ этаман. Мендан истаги бўлган инсоннинг истаганини бераман».

«Бир қулим Ҳабибим Муҳаммад (с.а.в.)га саловоти шариф келтириб менга яқин бўлишни истаса, бу қулимни гуноҳлари кўпирган денгизнинг кўпиклари қадар кўп бўлса ҳам уни афв этаман».

«Умматимдан бир инсон жума куни мен учун юз маротаба саловоти шариф келтирса, Қиёмат куни ушбу келтирилган саловоти шариф у инсон билан бирга муаззам нур бўлган ҳолда келади. Ушбу нур Аллоҳ таоло томонидан яратилганларга тақсим этилса ҳаммасига етади».

«Умматимдан бир инсон жума куни мен учун юз маротаба саловоти шариф келтирса, унинг саксон йиллик гуноҳлари кечерилади».

«Кимки менга кунда юз маротаба саловот келтирса охират ишлари билан боғлиқ етмиш ҳожатини, дунё ишлари билан боғлиқ ўттиз ҳожатини равон қилади».

«Кимки мен учун кунда минг маротаба саловоти шариф келтирса жаннатдаги жойини кўрмасдан ўлмайди».

«Кимки менга тонгда ўн марта, оқшом ўн марта саловоти шариф келтирса Қиёмат куни шафоатимга сазовор бўлади».

«Кимки мен учун бир марта саловоти шариф келтирса, Аллох, таоло унга бир «қийрот» савобини ёзади. Қийрот эса Уҳуд тоғи кабидир».

«Эй умматим, қаерда бўлсангиз ҳам менга салоту салом айтинг. Чунки сизни салоту саломингиз менга етиб келади».

«Менга саловоти шариф келтирган инсон учун Сирот кўприги устида бир нур пайдо бўлади. Бир инсон Сирот кўпригидан ўтаётган вақт нур аҳли бўлса, у инсон асло жаҳаннам аҳли бўлмайди».

«Умматимдан бириси, менга бир маротаба саловоти шариф келтирса, унга ўн савоб ёзилади, амал дафтаридан ўн гуноҳи ўчирилади».

«Умматимдан бир инсон ёзган китобида менга саловоти шариф ёзса, у китобда исмим қолгунча фаришталар унга истиғфор айтадилар, яъни у инсонни афв этиш учун Аллоҳга ёлворадилар».

«Умматимдан бирисининг Жаноби Ҳақдан бир истаги бўлса, Унинг расулига саловот келтирсин. Ундан сўнг истагини сўрасин ва яна ҳазрати Муҳаммад алайҳиссаломга саловоти шариф келтирган ҳолда дуосини тугатсин».

«Умматимдан бир инсон, азон овозини эшитган вақт, азон тутаганидан сўнг азон дуосини ўқиса, Қиёмат куни шафоатимни қозонади, яъни уни шафоат этаман».

Азон дуоси:

اللهم رب هذه الدعوة التامة والصلاة القائمة

أت محمدًا الوسيلة والفضيلة والدرجة العالية

الرفيعة وابعثه مقامًا محمودًا الذي وعدته وارزقنا

شفاعته يوم القيامة إنك لا تخلف الميعاد.

«Аллоҳумма Робба ҳазиҳид даъватит та'мма'ти, вассола'тил қоимати, а'ти Муҳаммаданил василата вал фазилати ваддарожатар рафийъата, вабъасху мақомам маҳмуданиллазий вабадтах, варзукна' шафаъатаху йаемаля қиёмати, иннака ла' тухлифул мийъад».

«Аллоҳим, бу даъвати томманинг (хатосиз даъватнинг, бу ўқилган азони Муҳаммаднинг) ва ҳозир қилинмоқчи бўлган намознинг соҳиби бўлмиш Раббим! Муҳаммад алайҳиссаломга Васида (даражасини, мақомини) фазилати ва юксак даражани эҳсон эт. Ва унга Ўзинг ваъда берганингдек, Мақоми Маҳмуд (мақталган жой)ни бер. Шубҳасиз, Сен ўз ваъдангда турувчисан».

«Васида» жаннатдаги жуда олий мақомнинг номи, «Фазилат» эса ундан ҳам устун мақомнинг номи. «Мақоми Маҳмуд» эса Аллоҳ таоло томонидан Муҳаммад Мустафо (с.а.в.)га ваъда берилган энг юксак, энг буюк шафоат мақомидир.

Жаноби Ҳақ ўта марҳаматли Зотдир. Икки саловотни қабул қилиб ўртасидаги дуони рад этмайди. Уларни ҳам қабул қилиб, у қулининг истагини амалга оширади.

Жаброил (а.с.) Расулulloҳ (с.а.в.)нинг ҳузурларига келиб шундай дедилар:

«Эй Муҳаммад (а.с.)! Умматингдан қим Сенга саловоти шариф келтирса, етмиш минг фаришта у инсон учун саловот ўқийди. Бир инсон учун фаришталар саловот ўқиса, яъни Аллоҳ таолодан у инсонни афъ этишни тиласа, у инсон жаннат ҳисб бўласи»

«Умматингдан бириси менга бир марта саловоти шариф келтирса, Аллоҳ таоло унга ўн марта марҳамат кўрсатади».

«Менга ўн марта саловот келтирган инсонга Аллоҳ таоло юз марта марҳамат кўрсатади».

«Мен учун юз марта саловот келтирган қулига минг марта марҳамат кўрсатади».

«Мен учун минг марта саловот келтирган қулининг етсудини жаҳаннамга ҳаром қилади ва у инсонга иймон билан йўналиш кўрсатиб қилади ҳамда у инсонни жаннатига киритади».

«У умматиникине мен учун келтирган саловоти шарифи қиёмат кунинда Сирот кўчриси устида беш юз йиллик узок йўлни кўрсатадиган муаззин бир нур бўлади. Жаноби Ҳақ менга

саловот шариф келтирган у қулига ўқиган ҳар саловоти шарифи эвазига бир кўшк беради. У умматимнинг келтирган саловоти шарифи хоҳ оз бўлсин, хоҳ кўп бўлсин».

«Мен учун саловоти шариф келтирган бир қулимнинг оғзидан саловоти шариф чиқар-чиқмас тезлик билан йўл олади. Денгизларни, қуруқликларни, шарқ ва ғарбни айланиб ҳар ерга тарқалади ва шундай дейди:

«Мен фалончининг фарзанди фалончи келтирган саловоти шарифман. Мен билан Аллоҳ таоло қулларидан бўлган хайрли бир инсон Муҳаммадул - Мухтор учун саловот келтирди». Буни эшитган ҳар нарса у инсон учун саловот келтира бошлайди.

У қулнинг ўқиган саловоти шарифидан бир қуш яратилади. Унинг етмиш минг қаноти бор, ҳар бир қанотда етмиш минг тук бор. Ҳар бир тукнинг етмиш минг юзи бордир. Ҳар бир юзнинг етмиш минг оғзи бордир. Ҳар оғизнинг етмиш минг тили бордир. Бу тилларнинг ҳар бири бошқа-бошқа тилларда гапиради. Буларнинг ҳаммаси Жаноби Ҳаққа тасбеҳ айтиб, уни зикр айтишади. Бу зикр ва тасбеҳларнинг бутун савоби шу саловотни келтирган инсон учун ёзилади».

Бу ҳадиси шарифлардан кўриниб турибдики, Муҳаммад Мустафо (с.а.в.)га саловоти шариф келтириш:

1. Аллоҳ таоло ва Унинг Расули Муҳаммад Мустафо салалллоху алайҳи ва салламнинг розилигини қозонишни, уларнинг розилигини қозониш эса жаннатга киришни;

2. Моддий ва маънавий қийинчиликларни бартараф этишни;

3. Ризқ янада кўпайишини;

4. Аллоҳ таборака ва таоло томонидан дуолар қабул бўлишини таъминлайди.

Расулуллоҳ ҳазратларига келтирилган ҳар бир саловот У зот учун таъзим бажо айлаш маъносини билдиради. Аллоҳ таолонинг Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларига келтирадиган саловоти У зотга икром эҳсон қилишликдир. Фаришталар келтирадиган саловот истиффор ва дуо, мўминлар келтирадиган саловот эса Расулуллоҳ (с.а.в.)га дуо қилишларидир.

Саловот ва салом келтиришдан асосий мақсад Аллоҳ ва унинг Расулини мамнун этишликдир. Фақатгина шу йўл билангина инсон ўзини жаҳаннам азобидан узоқлаштира олади.

Ҳазрати Расулуллоҳга келтириладиган саловотларнинг ҳукми тўрт даражадир: фарз, вожиб, суннат, мустаҳаб.

1. Фарз саловот Аллоҳнинг «Аҳзоб» сурасидаги оят ўқилганда айтиладиган саловот.

2. Вожиб бўлган саловоти шариф.

Ҳазрати Расулуллоҳнинг исми зикр этилган вақт келтириладиган саловоти шариф.

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларининг муборак исмлари зикр этилганда қуйидаги қисқа салаватлардан бирини айтиш мумкин:

صلي الله عليه وسلم

«Саллаллоҳу алайҳи васаллам (с.а.в.)»

«Аллоҳ унга салот ва салом юборсин».

اللهم صلّ علي سيدنا ونبينا محمد وسلم

«Аллоҳумма солли ала' саййидина' ва набиййина' Мухаммадин ва саллим».

«Аллоҳим, бизнинг пайгамбаримиз ҳазрати Мухаммад Мустафога салот ва салом юборгин».

عليه الصلوة والسلام

«Алайҳис сала'ту вас-салам».

«Салот ва салом унинг устига ёғилсин».

عليه السلام

«Алайҳиссалам» — «Салом унинг устига ёғилсин».

اللهم صل علي محمد وعلي آل محمد

«Аллоҳумма солли ала' Мухаммадин ва ала' а'ли Мухаммад».

«Аллоҳим ҳазрати Мухаммад ва оилаларига салот юбор!»

اللهم صل علي سيدنا محمد وسلم

«Аллоҳумма солли ала' саййидина' Мухаммадин ва саллим».

الصلاة والسلام عليك يا رسول الله

«Ассола'ту вассала'му алайка я Росуламоҳ».

السلام عليك أيها النبي ورحمة الله وبركاته

«Ассалоуму алайка аййухан набиййу ва роҳматуллоҳи ва барока'туҳу».

اللهم صلّ علي سيدنا محمد وعلي آل وصحبه وسلم

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим».

«Эй Аллоҳим! Улуғ ва буюгимиз Муҳаммадга, оиласига ва саҳобаларига салоту салом айт».

اللهم صل علي محمد وعلي آل محمد وسلم

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин ва ала' али Муҳаммадин ва саллим».

اللهم صل وسلم وبارك علي سيدنا محمد وعلي آل وصحبه وسلم

«Аллоҳумма соли ва саллим ва ба'рик ала' саййидина' Муҳаммадин ва ала' алиҳи ва соҳбиҳи ва саллим».

اللهم صل علي سيدنا محمد عبدك

ورسولك النبي الأمي وعلي آل وصحبه وسلم

«Аллоҳумма соли ала саййидина Муҳаммадин абдиқа ва Росуликан-Набиййил Уммиййи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим».

«Аллоҳим, қулинг ва Расулинг набиййи Уммий Муҳаммадга, саҳобаларига салоту салом етказгин».

اللهم صل وسلم وبارك علي سيدنا محمد الذي

جاء بالحق المبين وأرسلته رحمة للعالمين

«Аллоҳумма соли ва саллим ва ба'рик ала' саййидина' Муҳаммадини ллазий жа'а бил-ҳаққил мубин ва арсалтаҳу роҳматан лил-ғаламийн».

«Эй Аллоҳим! Очиқ ҳақиқатни олиб келган ва ўзинг бутун оламга раҳмат қилиб юборган улуғимиз Муҳаммад (с.а.в.)га салот, салом ва баракотингни юборгин».

اللهم صل علي سيدنا محمد طيب القلوب
ودواءه وعافية الأبدان وشفاءه ونور الأنصار
وضيائه وعلي آله وصحبه وسلم

«Аллоҳумма соли ала саййидина Муҳаммадин тийбил қулуби ва дава'иха' ва а'фиятил-абда'ни ва шифа'иха' ва нурил абсори ва зийа'иха' ва ала а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим».

«Аллоҳим! Қалбларнинг шифокори ва давоси, вуҷудларнинг шифоси, кўзларнинг нури ва зиёси бўлмиш Муҳаммад алайҳисса лом оиласи ва саҳобаларига салом юборгин».

اللهم صل علي سيدنا محمد الفاتح لما أغلق والخاتم
لما سبق ناصر الحق بالحق والهادي إلي صراط مستقيم

«Аллоҳумма соли ала саййидина Муҳаммадин ал-фа'тиҳи лима' уғлиқо вал хотими лима' сабақо, на'сирил ҳаққи билҳаққи валҳа'дий ила' сиротим мустақим».

«Эй Аллоҳим! Қулфланган эшикларни очган, пайғамбарларнинг охиргиси, Ҳақнинг ёрдамчиси, тўғри йўлни ҳидоят этувчи Муҳаммадга салоту салом айтгин».

اللهم صل وسلم وبارك علي سيدنا محمد
وعلي آل سيدنا محمد بعدد علمك

«Аллоҳумма соли ва саллим ва ба'рик ала саййидина Муҳаммадин ва ала' а'ли саййидина Муҳаммадин би адади илмика».

«Эй Аллоҳим! Муҳаммад (с.а.в.) жанобларига ва Муҳаммаднинг оиласига ва саҳобаларига ниҳоясиз илмингчалик салоту салом юборгин».

3. Суннат бўлмиш саловот, яъни намознинг сўнгги ўтиришида ўқиладиган саловот.

اللهم صل علي محمد وعلي آل محمد كما صليت
علي إبراهيم وعلي آل إبراهيم إنك حميد مجيد اللهم
بارك علي محمد وعلي آل محمد كما باركت علي
إبراهيم وعلي آل إبراهيم إنك حميد مجيد

*«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли
Муҳаммад, кама солийти ала' Иброҳима ва ала' а'ли
Иброҳим. Иннака ҳамидум мажид».*

*Аллоҳумма бориқ ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли
Муҳаммад, кама' ба'рокта ала' Иброҳима ва ала' а'ли
Иброҳим. Иннака ҳамидум мажид».*

«Эй Аллоҳим, Муҳаммад (с.а.в.)га ва оилаларига саловот юборгин. Иброҳим (а.с.)га, оилаларига саловот айтганингдек. Шубҳа йўқки, Сен ҳамидсан (мақталувчи ёлғиз Ўзингсан), мажидсан (шон-шараф соҳиби фақатгина Сенсан)».

«Эй Аллоҳим, Муҳаммад (с.а.в.)ни ва оилаларини муборак қилгин. Иброҳим (а.с.)ни, оилаларини муборак қилганингдек. Шубҳа йўқки, Сен ҳамидсан (мақталувчи ёлғиз Ўзингсан), мажидсан (шон-шараф соҳиби фақатгина Сенсан)».

4. Мустаҳаб, яъни мусулмонларнинг ўзлари истаган ҳолда Пайғамбаримизга келтирган саловоти.

Кўриниб турибдики, Пайғамбаримизга келтирилган саловот Аллоҳ томонидан дуоларимизнинг қабул қилинишида муҳим аҳамиятга эга. Дуоסי қабул бўлишини истаган ҳар бир мусулмон Пайғамбар ҳазратларига саловот ва салом келтирсин. Акс ҳолда қилган дуоסי билан Аллоҳ ўртасида бир парда пайдо бўлиб, дуо қабул этилмайди. Шунингдек, Расулulloҳнинг номлари эсланганда саловот айтмаган одам қораланади:

«Қимнинг ёнида исмим тилга олинса-да, лекин менга саловот келтирмаса, унга пушаймонлар бўлсин».

«Асл хасис у инсонки, ёнида исмим айтилган вақт менга саловоти шариф келтирмайди».

«Ёнида исмим тилга олинса-да, лекин менга саловот келтирмаган инсоннинг бурни ерга сурилсин».

«Ким менга саловоти шариф келтиришни унутса, у инсон жаннат йўлини унутган демакдир».

«Бир инсоннинг ёнида исмим тилга олинса-да, менга саловот келтирмаса, менга азият берган бўлади».

«Бир инсон менга саловот келтиришни унутса, жаннатнинг йўлини йўқотган бўлади».

Пайғамбаримизнинг бунга ўхшаш ҳадиси шарифлари кўпдир. Фақат Расулуллоҳга келтирилган саловот орқалигина дуоларимиз қабул бўлади. Акс ҳолда муаллақ қолади. Бунга ишонган ҳолда дуоларимизни меҳрибон Парвардигоримизга ҳамду сано ва Пайғамбар ҳазратларига саловот келтириш билан бошласак, дуоларимиз Аллоҳ томонидан қабул этилганига амин бўламиз.

Саловоти шариф балолардан асрайди

1-ривоят. Бир яҳудий туяси йўқолганини айтиб, мусулмон бир инсонга тухмат қилади. Ўзи билан бирга иккита ёлғон гувоҳни ҳам олиб келади. Воқеадан хабари бўлмаган мусулмонни ҳам чақиртирадилар. Яҳудий унга тухмат қила бошлайди. Мусулмон ҳайрон бўлиб нима дейишни билмай қолади ва қўлларини юқорига кўтариб: «Аллоҳим! Сенга ҳамма нарсa маълум. Сен ҳар нарсани яхши билгувчисан. Бу туялар ўзимники», деди ва Пайғамбаримизга қараб: «Ё Расулуллоҳ! Сизнинг берадиган ҳукмингиз ҳақ ҳукмдир. Илтимос, бу ҳақиқатни шу туядан сўранг», деди.

Ҳазрати Пайғамбар алайҳиссалом туяга қараб: «Эй туя, сен кимнинг молисан?» деб сўрадилар. Туя тилга кириб шундай деди:

«Ё Расулуллоҳ, мен мусулмоннинг молиман. Булар ёлғон гувоҳлик беришяпти».

Шунда Расулуллоҳ (с.а.в.): «Эй биродар! Айтгинчи, сен қандай хайрли иш қилдингки, Аллоҳ таоло сен учун бу туяни тилга киритди?» — деб сўрадилар. У киши:

«Ё Расулуллоҳ (с.а.в.), мен ҳар кеча сиз учун 10 марта саловот келтирмасдан ухламайман»,— деди

Пайгамбаримиз алайҳиссалом: «Сенга шундай хушхабар берайки, бу саловот ҳурмати сен тухматдан халос бўлдинг, бошингга тушган бу мусибатдан қутулдинг. Охиратда ҳам жаҳаннам азобидан қутуласан»,— деб марҳамат қилдилар.

2-ривоят. Аллоҳ таолонинг суюкли қулларидан бир зот «Ташаҳҳуд»дан сўнг саловоти шариф, яъни «Аллоҳумма солли» ва «Аллоҳумма борик»ни ўқишни унутади. Шу кечада у инсон Аллоҳнинг Расули (с.а.в.)ни тушида кўради. Расули акрам (а.с.) ҳазратлари у инсонга:

«Эй Аллоҳнинг сеvimли қули! Нима сабабдан менга саловот келтирмадинг?»—деб сўрайдилар.

Шунда у одам:

«Эй Аллоҳнинг Расули (с.а.в.), ўзим истамаган ҳолда унутдим. Фафлатда қолдим»,— деди.

Ҳазрати Расулуллоҳ (с.а.в.) у одамга жавобан:

«Эй мўмин инсон! Шунини яхши билгинки, дуолар менга келтирилган саловоти шариф орқали қабул бўлади»,— дедилар.

Келтириладиган бир саловот барча балоларни даф этади. Чунки дунё Муҳаммад (с.а.в.)нинг шарафига яратилган. Шу сабабли саловот ҳар дардга даводир.

3-ривоят. Шайх Абу Ҳафс Умар (р.а.)дан шундай ривоят қилинади:

— Бир кун буюк зотлардан, солиҳлардан бир инсон Каъбаи муаззамни тавоф қилар экан, бир инсоннинг ҳеч қандай дуо ўқимай, қайта-қайта саловоти шариф келтирганини эшитади. Қизиқиб, унинг ҳаракатларини кузата бошлайди. У одам Арофатда ва барча зиёрат жойларида ҳам саловот ўқиганини кўради. Шунда ҳазрат ундан сўрайди:

- Эй зиёратчи, маълумки, ҳар бир мақомнинг ўқийдиган дуоси бор, лекин сен буларни ўқимасдан барча муборак мақомларда саловоти шариф келтиряпсан. Бунинг бир ҳикмат ва сабаби борми?

— Ҳа, ҳазратим. Бунинг бир ибратли ҳикояси бор ва у умримдаги энг ҳаяжонли ҳодисадир. Отам билан биргаликда Хуросондан Ҳажга бориш нияти билан йўлга чиқдик. Узун

бир сафардан сўнг Куфа шаҳрига етиб келдик. У ерда отам кутилмаганда вафот этди. Юзини ёпиб, кафан қидиргани ташқарига чиқдим. Қайтиб келганимда отамни яна бир бора кўрай деб юзини очдим. Раббим, бу қандай ҳол? Отамнинг юзи эшакнинг юзи эди. Бундай азиятдан ўзимни йўқотиб қўйдим. Соатларча кўз ёшимни тўкиб, мусофир юртларда бошимизга келган бу мусибатлар нима эканлигини ўйлаган ҳолда ухлаб қолдим.

Тушимда юзи нузли бир инсон келди. Отамнинг юзини очиб, муборак қўли билан масҳ этди ва:

— Нега хафа бўласан? Асло хафа бўлма. Жаноби Ҳақ азиятингни йўқ этди, - деди. Ҳаяжон билан дарҳол отамнинг юзини очиб кўрдим. Не кўз билан кўрайки, отамнинг юзи ой каби порлар эди. Ҳаяжон ичида у Зотдан:

— Сиз кимсиз? - деб сўрадим.

— Мен Аллоҳнинг расулиман, - деб жавоб берди У Муборак Зот.

Мен дарҳол У Зотнинг оёқларига йиқилдим.

— Ё Расулulloҳ (с.а.в.), бошимизга тушган бу мусибат нимадир?

— Сенинг отанг судхўр эди. Ҳаётида доимо судхўрлик қилар эди. Жаноби Ҳақ судхўр инсонни Қиёмат куни эшак шаклида тирилтиради. Лекин сени отангнинг яхши бир одати бор эди. Ҳаёти давомида ётишдан аввал менга 100 маротаба саловот келтирар эди. Жаноби Ҳақ менга келтирилган саловоти шариф ҳурмати ибрат учун унинг юзини ўзгартирди ҳамда менинг шафоатимга сазовор қилди.

Ана шу кундан бери фарз ибодатларни қилганимдан сўнг Расулulloҳ (с.а.в.)га саловот келтириш билан машғул бўламан. Қачон бўш қолсам, У Зотга саловоти шариф келтираман.

САЛОВОТИ ШАРИФЛАР

Фазилати жуда буюк салавоти шариф

اللهم صلي علي محمد النبي عدد من صلي عليه من الأخيار
وعدد من لم يصل عليه من الأشرار وعدد قطرة الأمطار
وعدد أوراق الأشجار وعدد أنفاس المستغفرين بالأسحار
وعدد ما كان وما يكون إلي يوم الحشر والقرار وصل عليه ما
اختلف الملوان وما تعاقب العصران وكر الجديدان واستقبل
الفرقدان وعدد أمواج البحار وعدد الرمال والقفار وبلغ
روحه وأرواح أهل بيته من التحيات والتسليم وعلي جميع
الأنبياء والمرسلين والحمد لله رب العالمين اللهم صل علي محمد
وعلي آل محمد بعدد كل ذرات ألف ألف مرات

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадиниң набийи адада
ман солла' алайҳи миңал аҳйа'р ва адада ман лам юсолли
вазайҳи миңал ашрор ва адада қатороти амта'р ва адада
сироқил ашжа'р ва адада анфа'сил мустағфирийна бил асҳа'р
ва адада ма' ка'на ва ма' яку'ну ила' ямил ҳашири вал қорор
са соли алайҳи махталафал малава'н ва ма'таоқобал асрон
ва каррол жадида'н ва стақбалал фарқода'н ва адада
амва'жил биха'р ва ададар рима'ли вал қифа'р ва баллиғ
ру'ҳаҳу ва арва'ҳа аҳли байтиҳи миңат таҳиййа'ти ва
таслими ва ала' жамийил анбийа'и вал мурсалийн. Вал ҳамду
лилла'ҳи роббил аламин. Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин
ва ала' а'ли Муҳаммадин би адади кулли зарротин алфа
алфа маррот».

«Эй Аллоҳим! Расулинг Муҳаммад (с.а.в.)га салавоти
шариф келтирганларнинг сонича ва салавоти шариф
келтиришдан маҳрум бўлганларнинг сонича раҳмат ёдидир.
Ёмғир томчиларининг сонича, дарахт баргларининг сонича,
сахар вақтида истиффор келтирганларнинг сонича, Қиёмат

кунига қадар содир бўлиши лозим бўлган ҳодисаларнинг сон-саногича, кеча-кундуз бир-бирини таъқиб этган муддат давомича, асрлар оша, денгиз тўлқинларининг миқдорича, кум зарраларининг миқдорича раҳмат ёғдир, менинг номимдан унинг муборак руҳига, аҳли байтининг ва саҳобаларининг руҳига ва барча анбиёларнинг арвоҳига келтирган саловотимни етказгин. Ҳамд-мақтов фақат бутун коинотнинг Раббисига хосдир. Аллоҳим, ҳазрат Пайғамбаримиз (с.а.в.)га ва аҳли байтларига ҳар зарра миқдорича ва миллионларча раҳмат ёғдиргин».

اللهم صل على محمد النبي وعلى آله وصحبه وسلم

سبح قدوس ربنا ورب الملائكة والروح رب

اغفر وارحم و تجاوز عما تعلم إنك أنت الأعز الأكرم

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадиниң набиийи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллиим. Суббуҳун қуддусун роббуна ва роббул малаа'икати вар руҳ. Роббиғфир варҳам ва тажа'ваз амма' таъламу иннака антал аъаззул ақром».

«Эй Аллоҳим! Муҳаммад (с.а.в.) ҳазратларига ва у зотининг пок аҳли байтига келтирган саловотимни қабул этгин.

Раббим! Мени афв қилгин, марҳамат этгин. Гуноҳларимни мағфират қилгин. Чунки Азиз ва энг қарамли Зот фақатгина Сенсан!»

Бу салавати шарифни бир марта ўқиган инсон қолган саловотларни ўн икки минг марта ўқиганчалик ажрга эга бўлади.

Уни ўқиб, кейин дарсини бошлаган талабага Аллоҳ раҳмат назари билан қарайди. Жаҳаннамни унга ҳаром қилади.

Фарз намозидан сўнг ўқиган инсон Жаноби Ҳақнинг чексиз раҳмат ва марҳаматига сазовор бўлади. Жаноби Ҳақ бир фаришта яратади ва у ўша инсон учун Қиёматта қадар истиғфор айтади.

Аллоҳ субҳонаҳу ва таоло ушбу салавати шарифни ўқиганнинг молига, ризқиға, умрига барака беради. Ҳар ерда сўзи ва суҳбати тингланади, ҳурмат ва эҳтиром кўради. Қалбига ҳар нарсанинг маъносини англайдиган бир илм ато этилади. Ҳеч қачон азият юзини кўрмайди.

Жума кечалари бу саловотни қирқ марта ўқиб ётган одам Расулulloҳ (с.а.в.)ни тушида кўриш бахтига муяссар бўлади.

Бир орзу-ниятига эришиш учун хуфтон намозидан сўнг уч марта «Ихлос», уч марта «Оят ал-Курсий», уч марта «Фотиҳа» сурасини ўқигандан сўнг қирқ бир марта бу муборак саловоти шариф ўқилади. Фақат ушбу иш ёмон ниятлар учун қилинмаслиги керак. Ҳар қандай яхши ният учун ўқилса Аллоҳ субҳонаҳу ва таоло албатта ниятига етиштиради.

Агар бу саловоти шарифни доимо ўқиб юришга одатлансангиз маънавий юксаласиз. Расули акрам (с.а.в.) кўрсатган ҳақ йўлдан асло айрилмайсиз ва Уни севган инсонлар билан бирга бўлиш бахтига муяссар бўласиз.

اللهم بك توسلت وإليك توجهت ومنك سألت وفيك

لا في أحد سواك ورغبت ولا استل سواك ولا أطلب منك إلا إياك

في قبول ذلك بالوسيلة العظمى والفضيلة الكبرى والحيب

الآدي والولي المولي والصفى المصطفى والنبي المجتبى

محمد رسول الله صني الله عليه والسلام وبه أسألك أن

تصلي عليه صلوة أبدية سرمدية أزلية إلهية قيومية ديمومية

ربانية بحيث أشهدين في ذلك كله عين الأغيار كما تستهلكني

في معارف ذاته فأنت ولي ذلك ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم

«Аллоҳумма бика тавассалту ва илайка тсважжаҳту
ва минка саалту ва фийка ла' фи аҳадин сива'ка роғибту
ла' ас'алук сива'ка ва ла' атлубу минка илла иййа'ка

Аллоҳумма атавассалу илайка фи қобули золика бил
василатил узма' вал фазийлатил кубро вал ҳабибил адна'
вал валийил мавла' вас софийил Мустофа' ван набийил
мужтаба' Муҳаммадин Росулиллаҳи соллаллоҳу алайҳи ва
саллама ва биҳи ас-алука ан тусоллия алайҳи сола'тан
абадийятан сармадийятан азалийятан илаҳийятан
қоййумийятан даймумийятан робба'ниятан би ҳайсу

*ашҳаданий фий за'лика куллиҳи айнул ағйа'ри кама
тастиҳликуни фий маға'рифи затиҳи, фа анта валиййу за'лика
ва ла' ҳавла ва ла' қуввата илла' билла'ҳил алиййил азийж».*

«Эй Аллоҳим, фақат Сенга боғланаман ва Сенга юзланаман, Сендангина сўрайман, Сендан бошқа бирор кимсада йўқ нарсa Сенда бор. Сендан бошқадан эмас, фақат Ўзингдан сўрайман. Аллоҳим, тилагимни қабул этишинг учун улуғ васила, буюк фазилат, энг яқин маҳбуб, йўл бошловчи дўст, покларнинг покизаси, сараланган пайғамбар Муҳаммад Расулуллоҳ (с.а.в.)ни васила қиламан. Унинг ҳурматидан Унга доимий, азалий, илоҳий ва раббоний саловот юборишингни сўрайман, шу даражадаки, Унинг зотини танишлигимдаги машаққатларга душманларнинг кўзини шоҳид қилганингдек, Унга юборган салавотимга ҳам уларни гувоҳ қилгин. Сен бунга қодирсан. Ҳеч кимда хоҳиш ва қувват йўқ, магар олий ва улуғ Аллоҳнинг ёрдами билан».

Саловоти сир

وصلى الله على الأول في الإيجاد والجود والوجود.

الفتاح لكل شاهد حضرتى الشاهد والمشهود السراباطن

والنور الظاهر الذى هو عين المقصود محيز قصب السبق فى عالم الخلق
المختص بالعبودية الروح الأقدس العلى والنور الأكمل البهى القاتم
بكمال العبودية فى حضرة المعبود الذى أفيد على روجي من حضرة
روحانيته واتصلت بمشكاة قلبى عاشعة نورانيته فهو الرسول الأعظم
والنبي الأكرم والولى المقرب المسعود ولى آله وأصحابه خزان
أسراره ومعارف أنواره ومطالع أقماره كنوز الحقائق وهدات الخلائق
نجوم الهدى لمن إقتدى. وسلم تسليما كثيرا كثير ' وسبحان الله وما أنا

من المسركس وحسنا الله ونعم الوكيل ولا حول ولا قوة الا بالله العلي
 العظيم وصلى الله على سيدنا محمد وعلى آله وصحه اجمعين سبحان
 ربك رب العرة عما صفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين

«Ва соллаллоҳу ала ал аввали фил ижа'ди вал жуди вал
 зужуд. Ал фа'тиҳи ли кулли ша'ҳидин ҳазротайиш ша'ҳиди
 ал машҳуд иссиррал ба'тина ван нураз зоҳиралваннуриз
 зоҳириллазий ҳува айнул мақсуд. Муҳаййизу қосабис сабқи
 фий а'ламин халоқил махсуси бил убудиййатирар руҳал ақдас
 иссалийн ван нуrol акмалал баҳиййал қонми би кама'ли
 убудиййати фий ҳазротил маъбудиллазий уфийда ала' руҳий
 мин ҳазроти руҳа'нийатиҳ* Ваттасолат би мишка'ти
 қалбий а'шиғату нурунийатиҳ* Фа хувар Росулул аъзаму
 ван набийул акрому вал валийул муқаррабул масъуд. Ва
 ала' а'лиҳи ва асҳа'биҳи хазаа'ини асрориҳи ва маба'рифи
 дива'риҳи ва мато'либи ақма'риҳи кунузил ҳақоиқи ва
 ҳуда'тил ҳола'иқи нуҷумил ҳуда лиманиқтада* Ва саллама
 тасалийман касийран касийро* Ва субҳа'наллоҳи ва ма' ана
 аннал муширкийн. Ва ҳасбуналлоҳу ва неъмал вакил, ва ла'
 хавла ва ла' қуввата илла' билла'ҳил алиййил азийм. Ва
 соллаллоҳу ала' саййидина' Муҳаммадин ва ала' а'лиҳи ва
 асҳа'биҳи ажмағийн. Субҳа'на роббика роббил иззати амма'
 ясифун. Ва сала'мун ала ал мурсалийн. Вал ҳамду лилла'ҳи
 роббил а'ламин».

«Аллоҳ таоло яралишда ва саҳоватда ҳам энг аввал бўлган
 зотта саловат юборсин (У зот) шоҳид (пайғамбарлар) ва
 машҳуд (умматлар) ҳузурида яширин сирни очувчидурлар
 Асосий кўзланган зоҳир нурдирлар. Бандаликка хос
 яратилган махлуқотлар оламида мусобақанинг ғолибдирлар
 Руҳлари олий ва муқаддас, комил ва ерқин нурдирлар
 Маъбуднинг ҳузурида бандачиликни камолига
 етказувчидирлар. У зотнинг руҳоний таъсирлари менинг
 қалбимда ҳам ифода этилган. Қалбим чироғи нурларининг
 шуъласи билан қўшилган У зот буюк пайғамбар, карамли
 элчи, (Аллоҳнинг) дўсти, бахтли сирдошидирлар

У зотнинг оилаларига ва сирларининг ҳазиналари,
 нурларининг маърифатчилари, ойларининг нур

таратувчилари, ҳақиқатларнинг кони, умматнинг ҳодийлари, адашган миллатнинг йўлчи юлдузлари бўлган асҳобларига ҳам Аллоҳнинг қўпдан-қўп саломи бўлсин. Аллоҳ покдир. Мен унга ширк келтирувчилардан эмасман. Аллоҳ бизга кифоя қилувчидир. Ҳеч бир ирода ва қувват йўқ, магар олий ва буюк Аллоҳ таолонинг ёрдами биландир. Аллоҳ таоло саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.)га, оила аъзоларига ва барча саҳобаларига салавот юборсин! Кофирлар айтган барча сифатлардан Раббингиз покдир, Барча пайғамбарларга салом бўлсин, Оламлар парвардигори Аллоҳга ҳамд-сано бўлсин!».

Бу саловоти шарифнинг бир қанча фазилатлари мавжуд бўлиб, улардан энг асосийлари қалб кўзининг очилиши ва илоҳий севгини орттиришдир.

Саловоти зотиййа

اللهم صل وسلم وبارك على طلبة الذات المتلسم
والغيث المتمم والكمال المكم لاحوة الجمال وناسوة
الوصال. وطلعة الحق هويات إنسان الأزل في نشر من
لم يزل من أقمّت به نواسط الفرق إلى طرق الحق
فصل اللهم به منه فيه عليه وسلم
تسليما كثيرا والحمد لله رب العالمين.

Аллоҳумма соли ва саллим ва ба'рик алат толя-тиз за'тил муталсам Вал ғойси мутамтам* Вал кама'ли мукаттам* Ла'хутил жама'ли ва на'су'тил виси'л* Ва толятил ҳаққи хувиййа'ти инса'ни азали фий нашири ман лам язал* Ман ақомта биҳи нава'ситал фарқи ила' туруқил ҳаққи* Фасоллиллаҳумма биҳи минху фийҳи алайҳи* Ва саллим таслийман касийро. Вал ҳамду лилла'ҳи роббил та'лаийн».*

«Аллоҳим, сирлар соҳиби, барака ёмғири, камолот намунаси, илоҳий жамол ва ухравий висол соҳиби, Аллоҳ номини нашр этишда инсоннинг ўзлигини танитувчи, шундай

зотки, унинг сабаби билан ҳақиқат йўлига ажратувчи кунни қоим қиласан, ўша зотга салавот ва саломлар бўлсин».

Бу саловоти шариф ҳазрат Пайғамбар (с.а.в.)га севгисини оширмоқчи бўлганлар, қалб кўзи очилишини истаганлар ҳамда Аллоҳ таоло наздида маънавий даражаси ошишини истаганлар ўқийдиган саловотдир.

Саловоти тавассул

أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ فِيمَا سَأَلْتُكَ وَأَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ فِي قَبُولِهِ بِمَقْدَمَةِ
الْوُجُودِ الْأَوَّلِ وَرُوحِ هَيْئَةِ الْأَفْضَلِ وَ نُورِ الْعِلْمِ الْأَكْمَلِ
وَبَسَاطَةِ الرَّحْمَةِ فِي الْأَزَلِ وَسَمَاءِ الْخَلْقِ الْأَجَلِ السَّابِقِ
بِالرُّوحِ وَالْفَضْلِ وَالْخَاتَمِ بِالصَّرَاطِ وَالْبَعْثِ وَالنُّورِ
بِالْهُدَايَةِ وَالْبَيَانِ. مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَالرَّسُولِ الْمُنْتَجَبِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا
كَثِيرًا كَثِيرًا إِلَى يَوْمِ الدِّينِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

«Асʼялукаллоҳумма фиймаʼ саалтука ва атавассалу
илайка фий қобулиҳи би муқоддиматил вуҷудил аввали ва
руҳи ҳайъатил афзоли ва нурил илмил акмали ва бисаʼтир
роҳмати фил азал* Ва самаʼил халуқил ажал-лис саʼбиқи
бир руҳи вал фазли вал хотими бис сироти вал баъси ван
нури бил ҳидаʼйати вал байаʼн* Муҳаммадиниқл Мустафаʼ
Расулиқл мужтабаʼ* соллаллоҳу алайҳи ва алаʼ аʼлиҳи ва
соҳбиҳи ва саллама таслийман касийрон касийрон ила явмиқл
дини вал ҳамду лиллаҳи роббил аʼламин».

«Эй Аллоҳим, сўрайдиган нарсаларимни сендан
сўрайман. Тилагимни қабул бўлишида ҳамма яратилганлар
аввали, коинотнинг энг афзал руҳи, ёрқин нур, азалда
раҳматнинг кони, махлуқотнинг юксаги, руҳ ва фазл
жиҳатидан энг аввал яратилган, пайғамбарларнинг хатм
қилувчиси, ҳидоят ва баёнда нур бўлган Муҳаммад Мустафо
ва Расулул мужтабо (Аллоҳ унга, оилаларига ва асҳобларига
қўпдан-қўп, то қиёмат саловот юборсин)ни васила қиламан».

Ушбу саловот ғам-ташвиш, мусибат ва азиятдан қутулиш учун маънавий фойдадир. Шунингдек, ушбу саловотни бадавлат бўлишни истаганлар ҳам ўқигани маъқул.

Саловоти уммий

اللهم صل على سيدنا محمد عبدك ورسولك النبي
الأمي وعلى آله وصحبه وسلم.

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин абдика ва Расуликан Набийил уммийи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим».

«Аллоҳим, қулинг ва расулинг уммий пайғамбар Муҳаммад (с.а.в.)га, соҳобаларига салоту салом юбор».

اللهم صل على محمد وازواجه وذرياته كما

صليت على إبراهيم وبارك على محمد وازواجه

وذرياته كما باركت على إبراهيم في العالمين إنك حميد مجيد

Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин ва азва'жиҳи ва зуррийя'тиҳи кама' соллайта ала' Иброҳима, ва ба'рик ала' Муҳаммадин ва азва'жиҳи ва зуррийя'тиҳи кама' ба'рокта ала' Иброҳима фил а'ламин. Иннака ҳамидум мажид.

«Эй Аллоҳим! Ҳабибинг Муҳаммадга, завжаларига, авлодларига раҳмат эт, Иброҳимга раҳмат этганинг каби. Муҳаммадга, завжаларига, наслидан келганларга баракот бер. Бутун оламларда Иброҳимга баракот берганинг каби».

Фотима (р.а.) ўқиган саловот:

اللهم صل على من روحه محراب الأرواح والملائكة والكون.

اللهم صل على من هو إمام الأنبياء والمرسلين

اللهم صل على من هو إمام أهل الجنة عباد الله المؤمنين.

«Аллоҳумма соли ала' ман ру'ху меҳробул арва'ҳи
зал малаа'икати вал каён.

Аллоҳумма соли ала' ман хува има'мул анбйа'и вал
мурсалийн.

Аллоҳума соли ала' ман хува има'му аҳмалжаннат
ибн диллаҳил му'минийн».

«Аллоҳим! Унинг руҳи барча фаришталар ва руҳларнинг
меҳроби бўлган зотга—отам Муҳаммад (с.а.в.)га саловот
юборгин.

Аллоҳим! Барча расулларнинг ва набийларнинг имоми
бўлмиш севимли отам Муҳаммад (с.а.в.) га саловот
юборгин.

Аллоҳим! Жаннат аҳли ва Аллоҳнинг мўмин қуллари
йўлбошчиси бўлган зотга саловот юборгин».

Ҳазрат Фотима онамиз бу муборак саловоти шариф
хақида шундай деганлар:

«Бу саловоти шарифни бир карра ўқиган инсон
қозонадиган савобини барча дарахтлар қалам бўлса ҳам ёзиб
битири олмайдилар».

Солати Мунжия «Солатан тунажжийна»

اللهم صل على سيدنا محمد و علي ال سيدنا محمد صلاة
تنجيننا بها من جميع الاهوال والافات وتقضي لنا بها جميع الحاجات
وتطهرنا بها من جميع السيئات وترفعنا بها عندك اعلى الدرجات
وتبلغنا بها اقصى الغايات من جميع الخيرات في الحيات و بعد الممات
انك علي كل شئ قدير

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин ва ала'
а'ли саййидина' Муҳаммадин сола'тан тунажжий-на' биҳа'
мин жамиййил аҳва'ли вал а'фа'ти. Ва тақзий лағна' биҳа'
жамиййал ҳа'жа'ти ва тутаҳҳируна' биҳа' мин жимиййис-
саййиа'ти ва тарфаъуна' биҳа' илдики аъла-дирежа'ти ва
тубаллиғуна' биҳа' ақсол ғоя'ти мин жамиййил хайрати фил
жан'ти ва баъдал мама'т. Иннака оло қулли шайи' қодир».

«Эй Аллоҳим! Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.)га ва оилаларига шундай бир салот йўллагинки, у салотнинг сабаби билан бизни хавотирлардан, қўрқувлардан, фалокатлардан муҳофаза этгин. У салотнинг сабаби билан барча ҳожатларимизни равон қилгин. У салотнинг сабаби билан бизларни барча ёмонликлардан поклагин.

У салотнинг сабаби билан бизларни энг юксак даражаларга чиқаргин. Фоя ва мақсадларнинг энг охириги даражасига бизни етиштиргин. У салотнинг сабаби билан бизни тириклигимизда ва ўлганимиздан сўнг яхшиликларга етказгин. Албатта, Сен барча нарсага қодирсан».

Солати Мунфарижа

«Салоти Нория»

اللهم صل صلاة كاملة وسلم سلاما تاما علي سيدنا محمد الذي
تحل بها العقد و تنفج بها الكرب و تقضي بها الحوائج و تنال بها
الرغائب و حسن الخوايم و يستسقى الغمام بوجهه الكريم
و علي اله و صحبه في كل شحة و نفس بعدد كل معلوم لك

«Аллоҳумма соли солитан ка'милатан ва саллим сала'ман та'мман ала' саййидина' Муҳаммадиниллазий танҳаллу биҳал-уқоду ва танфарижу биҳал куробу ва туқзо биҳал ҳава'ижу ва туна'лу биҳар-рағоибу ва хуснул хова'тими ва йустасқол ғомаму биважҳиҳил карим. Ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи фий кулли ламҳатин ва нафасин бибадади кулли маълумин лак».

«Эй Аллоҳим! Мукаммал бир салот ва мукаммал бир салом ила саййидимиз Муҳаммад(с.а.в.) га салоту салом айтгин. Шу сабаб билан мушкуллар, қийинчиликлар ҳал этилади, ғам-ташвишлар ғойибдан йўқ бўлади. Ушбу салоту салом ила ҳожатлар равон бўлади, эҳтиёжлар қондирилади. Ушбу салоту салом ила орзу қилинган тилак ва муродлар амалга оширилади. Хайрли оқибатлар, яхши натижалар ушбу салоту салом ила рўёбга чиқади. Унинг ҳурмати учун булутлардан ёмғир тўкилади. Унинг оиласига ва саҳобаларига

ҳар он, ҳар нафас Сента маълум бўлган нарсалар ҳисобича аини салоту саломни етказгин.»

Турли мақсадларда ўқиладиган саловотлар

اللهم صل على سيدنا محمد ما اختلف الملوان وتعاقب العصوران وكرر
الجديدان واستقبل الفرقدان وبلغ روحه وأرواح أهل بيته من التحيات
وسلم وارحم وبارك وسلم عليه وعليهم تسليما كثيرا كثيرا.

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин махталафал малава'ни ва таъа'қобал асрони ва карророл-жадида'ни вастақбалал фарқода'ни ва баллиғ руҳаҳу ва арва'ҳа аҳли байтиҳи минат-таҳиййа'ти васаллим барҳам ва ба'рик ва саллим алайҳи ва алайҳим таслиман касийрон-касийро».

«Аллоҳим! Кеча ва кундузнинг алмашилиб туриши давом этгунча, асрлар бир-бирини таъқиб этган муддатча, қутб юлдузлари кўриниб турадиган муҳлатга қадар саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.)га ва аҳли байтларига салот ва салом етказгин. Уларга марҳамат қилгин, уларни муборақ айлагин».

Кимки ушбу муборақ саловоти шарифни ёдлаш ва ҳеч бўлмаганда кунда 3 марга ўқишга одатланса, иншоллоҳ, жуда буюк савоб қозонади.

اللهم صل على سيدنا محمد وأنزله معقدا عندك يوم القيامة

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин ва анзилҳу муъқодан индака немал қия'мати».

«Эй, Аллоҳим! Ҳабибинг Муҳаммад (с.а.в.)га салот-салом эт. Уни Қиёмат кунида тинч ва осойишта (мақоми Маҳмуд) бир ерга қўй».

Расули акрам (с.а.в.) ким ушбу саловотни ўқиса,

و جبت له شفاعتي

«Важабат лаҳу шафа'атий»—«Шафоатим унга возжиб бўлади», деганлар.

اللهم صل على المصطفى بديع الجمال وبحر الوفاء
وصل عليه كما ينبغي الصادق محمد عليه السلام.

«Аллоҳумма соли ала Мустафа'бадиъил жама'ли ва бахрил вафа'»

Ва соли алайҳи кама' ямбағий Ас-Содиқ Муҳаммад алайҳиссалом».

«Аллоҳим, Мустафо(инсонлар орасида покланган)га салом юборгин. Соҳибжамол, вафода денгиз мисол бўлган Муҳаммад (с.а.в.)га муносиб салом юборгин».

Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.)нинг шафоатлариға сазовор бўлиш учун бу муборақ саловотни ёд олиб, ҳар куни кўп миқдорда, кучи ва сабри етгунча ўқиш керак. Чунки, инсоннинг руҳий юксалиши дуо, зикр ва саловотни кўп айтиш билан бўлади. Аллоҳ таоло Қуръони каримда мўъминларга кўп зикр айтишни буюрган:

يا ايها الذين امنوا اذكروا الله ذكرا كثيرا و سبحوه بكرة و اصيلا

«Я айюҳаллазийна аманузкуруллоҳа зикрон касийрон ва саббихууҳу букротан ва асийла».

«Эй имон келтирганлар, Аллоҳни кўп зикр этингиз ва эртаю кеч Унга тасбеҳ айтингиз!» («Аҳзоб», 41-42)

Ушбу муборақ саловот шарифни ўқиган инсон барча пайғамбарларнинг шафоатиға сазовор бўлади.

اللهم صل على سيدنا محمد و آدم و نوح و إبراهيم و موسى
و عيسى و ما بينهم من النبيين والمرسلين.
صلوات الله و سلامه عليهم أجمعين.

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин ва А'дама ва Нуҳин ва Иброҳима ва Му'са' ва Ййса' ва ма байнаҳум минан набийийна вал мурсалийн. Солава'туллоҳи ва сала'муҳу алайҳим ажма'ийн».

«Аллоҳим! Муҳаммадга (с.а.в.), Одам, Нуҳ, Иброҳим, Мусо, Ййсо (а.с.) ва булар орасида ўтган барча пайғамбарларга салом юборгин. Аллоҳнинг саловатлари ва саломи пайғамбарларнинг барчасига бўлсин».

Ойша онамиз Расулуллоҳ (с.а.в.)дан ривоят қилганлар:

«Бир инсон бу саловоти шарифни ётмасдан аввал ўқиса, у инсонни барча пайғамбарлар шафоат этадилар».

Ушбу саловоти шарифни ўқиган инсон садақа савобини олади:

اللهم صل على محمد عبدك ورسولك وعلى المؤمنين

والمؤمنات والمسلمين والمسلمات

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин абдика ва росу'лика ва ала' му'минийна ва му'мина'ти ва муслимийна ва муслима'ти».

«Аллоҳим! Ҳабибинг ва расулинг Муҳаммад(с.а.в.)га саловот юборгин. Мўмин бўлган эркак ва аёлларга, мусулмон бўлган эркак ва аёлларга марҳамат айлагин».

Ушбу салоту саломни жума куни азондан олдин минг марта ўқиган инсонга жаннатда беҳисоб неъматлар берилади.

اللهم صل وسلم على سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

«Аллоҳумма соли ва саллим ала' шафийъина' Муҳаммадин ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ажмаъин».

«Аллоҳим! Сен ягона шафоатчимиз Муҳаммад (а.с.)га, унинг оиласи, саҳобалари, барчасига салоту салом юборгин».

Ушбу муборак саловоти шариф тонда ва оқшом ўн маротаба ўқилади. Бу саловотни келтирган Уммати Муҳаммад (а.с.)ни Жаноби Ҳақ албатта афв этади.

اللهم صل على سيدنا محمد وعلى آله واصحابه اجمعين

صلواتك عدد معلوماتك وبارك وسلم سلما كذلك

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин ва ала' а'лиҳи ва асҳа'биҳи афзола солава'тика, адада маълума'тика ва ба'рик ва саллим таслиман каза'лик».

«Аллоҳим! Сенга маълум бўлган нарсалар саноғича, Муҳаммад (с.а.в.)га, оилаларига, саҳобаларига, барча умматларига раҳматингнинг энг афзали билан раҳмат айлагин. Айнан шундай қиймат билан баракот ва салом юборгин».

اللهم اجعل صلواتك و بركاتك و رحمتك علي سيد

المرسلين و امام المتقين و خاتم النبيين

محمد عبدك و رسولك

«Аллоҳуммажъал соласа'тика ва барока'тика ва роҳматика ала' саййидил-мурсалийн, ва имомил-муттақийн, ва хотамил-набиййин, Муҳаммадин абдика ва Росулик».

«Аллоҳим! Саловотларингни, баракотларингни, марҳаматингни пайғамбарларнинг саййиди, тақво соҳибларининг пешвоси, пайғамбарларнинг охири, кулинг ба расулинг Муҳаммад (с.а.в.)га ато этгин».

Фаришталар ушбу саловотнинг савобини ёзмадан чарчайдилар

جزى الله عنا محمدًا صلى الله عليه وسلم ما هو أهلہ

Жазиллоҳу танна' Муҳаммадан солаллоҳу алайҳи ва саллам ми' ҳава аҳлҳ

«Аллоҳим, Муҳаммад алайҳиссаломни ўзларига муносиб мукофотнинг даражасига етиштиргин».

Ушбу саловоти шариф ҳақида ибн Аббос (р.а.) шундай ривоят қилганлар:

«Бу саловотни ўқиган инсонга етминч фаришта минг тонга то минг охири савоб ёзмада ягуриш учун қўйиладилар ва қайирилик билан ёзмада ягурадилар».

Ушбу саловотни ўқиган инсон Пайғамбар (с.а.в.) ҳазратларини тушида кўради

اللهم صلى على روح سيدنا محمد في الأرواح وصل

على جسد سيدنا محمد في الأجساد وصل على قبر

سيدنا محمد في القبور اللهم باغ مني تحية وسلاما

«Асвоутунна солал ала' руҳи саййидина' Муҳаммадин фил-аруаҳ ва солал ала' ҷисми саййидина Муҳаммадин фил-

ажса'ди ва соли ала' қобри саййидина' Муҳаммадин фил қубу'ри. Аллоҳумма балиғ минний таҳиййатан ва сала'ма'».

«Эй Аллоҳим! Руҳлар орасида севиқли Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг руҳларига, жасадлар орасида ҳазрат Муҳаммад (с.а.в.)нинг жасадларига, қабрлар орасида севиқли Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг қабрларига салом етказгин. Аллоҳим, менинг саломимни севиқли Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг азиз руҳларига етиштиргин».

Ушбу муборақ саловоти шариф ҳақида ибн Равоҳа шундай деганлар:

«Кимки ушбу саловоти шарифни кунда етмиш маротаба ўқишда давом етса, Расули акрам (с.а.в.)ни тушида кўради».

Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Ҳар ким ушбу саловоти шарифни давомли тарзда ўқиса, мени тушида кўради».

«Тушида мени кўрган инсон, Қиёматда ҳам мени кўради. Ҳамда у инсонни шафоат қиламан, унга Кавсар ҳавзимдан сув ичираман. Жаноби Ҳақ у инсоннинг жасадини жаҳаннамга ҳаром қилади».

اللهم رب الأشهر الحرام و المشعر الحرام والبيت الحرام

اللهم رب الأشهر الحرام و المشعر الحرام والبيت

الحرام والركن والمكان ورب الحل والحرام إقرأ محمدا مني السلام.

Аллоҳумма роббал ашҳурил ҳароми вал машъарил ҳароми, вал байтил ҳароми вар-рукни вал мака'ни ва Роббил хили вал ҳароми. Иқроъ Муҳаммадан миннис сала'ма

«Эй ҳаром ойларнинг, Каъбанинг, ҳалол ва ҳаромнинг соҳиби бўлмиш Аллоҳим! Пайғамбаримиз Муҳаммад алайҳиссаломга менинг саломимни етказгин».

Ривоят қилишларича, «Ибодат аҳли» дан бири, яъни Аллоҳ таолога кўп ибодат қилган бир инсон ҳазрати Пайғамбаримизни тушида кўриш ниятида ухлайди. У инсон шу кеча тушида Пайғамбар ҳазратларини кўради, лекин У Зот унга илтифот кўрсатмайдилар. У инсон:

— Ё Расулуллоҳ, мендан хафамисиз? - деб сўрайди.

Пайғамбар алайҳиссалом:

- Йўқ, хафа эмасман - деб жавоб берадилар. У зот:
- Мени танимадингизми? - деб сўрайди.
- Сени танимадим.
- Мен ибодат аҳли бўлган фалончи умматингизман.
- Мен сени танимайман.
- Мен ислом олимларидан эшитдимки, ҳазрати

Пайғамбар (с.а.в.) ўз умматларини ота-она фарзандларини танигани каби танийди, билади. Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.): «Олимларнинг гапи тўғри, лекин мен менга кўп саловот келтирган умматларимни танийман»- деб жавоб бердилар

Бир инсон пайшанба кунлари аср намозидан сўнг ушбу муборак саловоти шарифларни ўқишга одатланса, Жаноби Ҳақ бир фариштага вазифа юклайди. У фаришта ҳазрат Муҳаммад (с.а.в.)га келиб:

«Умматингдан фалончи ўғил, фалончи қиз сенга салом йўллади,» дейди.

اللهم صل على محمد وعلى آل محمد في الأولين
والآخرين وفي ملاء الأعلى إلى يوم الدين .

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли Муҳаммадин фил аввалийна вал а'хирийна ва фил малаик аъла' ала' явмид дин».

«Аллоҳим! Ҳазрати Муҳаммад (с.а.в.)га ва унинг онласига энг аввалги замонлардан энг охирги замонга, ҳатто Қиёмат кунига қадар руҳлар оламида ва ҳар жойда саловот юборгин».

اللهم صل وسلم وبارك على سيدنا محمد
الذى جاء بالحق المبين وأرسلته رحمة للعالمين.

Аллоҳумма соли са саллим ва ба'рик ала' саййидина' Муҳаммадинналазий жа'а бил ҳаққил мубин ва арсалтаҳу роҳматал лил а'ламийн.

«Эй Аллоҳим! Очиқ ҳақиқатни—Қуръонни келтирган, оламларга ўзинг раҳмат қилиб юборган Муҳаммад (с.а.в.)га салавот, салом ва баракотлар бергин».

اللهم صل على محمد وعلى آل محمد واهدني من عندك
 وافض علي من فضلك وانشر علي من رحمتك وانزل علي
 من بركاتك اللهم صل افضل صلواتك علي اسعد مخلوقاتك
 سيدنا ومولانا محمد النبي الأعظمي وعلى آله وصحبه وسلم عدد
 معلوماتك. ومدد كلماتك كلها ما ذكرك الذاكرون وغفل ع
 ذكرك الغافلون. مولاي صل وسلم دانا
 أبدا على حبيبك خير الخلق كلهم

*«Аллоҳумма солли ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли
 Муҳаммадин ваҳдиний мин индика ва афзи алаййа мин фазлиха
 ванишур алаййа мин роҳматика ва анзил алаййа барока'тик».*

*«Аллоҳумма солли афзола салава'тика ала' ас'ади
 махлуқотика саййидина' ва мавла'на' Муҳаммадин ан
 набиййил уммиййи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим адада
 маълума'тика ва мидада калима'тика куллиҳа мозакараказ
 за'кирун ва ғофала ан зикрикал ғофилун».*

*«Мавла'йа солли ва саллим да'иман абадан ала' Ҳабибика
 Хойри ҳақи куллиҳим».*

«Аллоҳим, Муҳаммад (с.а.в.)га ва оилаларига салом
 юборгин, менга Ўз даргоҳингдан ҳидоят юборгин,
 фазлингдан бошимга қуйгин, раҳматингни устимда ёйгин
 ва менга баракотингдан нозил қилгин.

Аллоҳим, энг афзал салавотингни махлуқотларингнинг
 энг афзали, саййидимиз ва хоҷамиз, уммий пайғамбаринг
 Муҳаммад (с.а.в.)га, оилаларига ва асҳобларига ўзинг билган
 ададча, сўзларингнинг сиёҳича, модомики зокирлар зикр
 айтар эканлар, ғофиллар зикрдан ғафлатда бўлар
 эканлар, (Сен у зот-пайғамбаримизга) салавот ва
 саломларингни юборавергин.

Эй Роббим, Ўз Ҳабибинг, бутун махлуқотларингнинг
 энг яхшиси бўлган (зотга) абадий салавот ва саломлар
 йўлагин».

Дуо қабул бўладиган вақтлар

Икки жаҳон сарвари Муҳаммад (с.а.в.) марҳамат қилади:

«Икки вақт бордирки, у вақтларда осмон эшиги очик бўлади. Рад этилган дуолар деярли бўлмайди. Биринчиси— азон айтилган вақт, иккинчиси—душман билан кўкрак-кўкракка келган вақт».

Муаззин, яъни азон айтувчи азон айтаётган вақт осмон эшиклари очилади ва дуолар қабул бўлади. Муаззин азон ўқиётган вақт, Аллоҳдан истаги бўлган одам азонни муаззин кетидан такрорлаб ўқисин. Азон тугаганидан сўнг эса Азон дуосини ўқисин.

Азон дуосини ўқитган инсон орзусини Аллоҳдан сўраса, албатта Аллоҳ уни рад этмайди, у инсоннинг истаганини беради. Ҳазрати Жобир Расулulloҳ (с.а.в.) дан ривоят қилган ҳадисла дедилар:

«Кечаси шундай бир вақт борки, бир мусулмон бу вақтда дуо қилса, дунё ва охираат учун Аллоҳ таолодан ниманики сўраса, албатта сўрагани берилади. Бундай муборак соат ҳар бир кечада бордир».

Туннинг охириги қисми ҳақида Расулulloҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Ушундай бир вақтки, бунда фаришталар тайёр туради ва дуолар қабул бўлади».

Туннинг янми осмон эшиклари очилади ва бир нидо келади:

«Дуо қилган борми? Дуоси қабул бўлади. Бир нарса истаган борми? Истагани берилади. Бу вақтда зина қилган ва бирозининг ҳақини ноҳақ өйдиганлардан ташқари ҳамма мусулмоннинг дуоси қабул бўлади».

«Жума кун шундай бир соат борки, ушбу соатда мусулмон Аллоҳи дуо қилиб нимани сўраса, албатта дуоси қабул бўлади. Шунингдек, Арафа кун қилинган дуо ҳам тезда қабул қилинади».

Рамазон ойида Аллоҳни кўп зикр этган мусулмоннинг сўраҳари кечиради ва дуолари қабул бўлади.

Аллоҳдан истаги бўлган инсон фарз намозидан сўнг Аллоҳни дуо қилсин.

Расулulloҳ(с.а.в.) шундай буюрганлар:

«Намознинг рукусида Жаноби Ҳаққа таъзим қилиб,

саждада дуо қилишга ғайрат қилинги, дуоларингиз Аллоҳ томонидан қабул бўлсин».

Дуо қилиш бахти бандага муяссар бўлганда, бунни ғанимат билиши ва вақтдан унумли фойдаланиб Аллоҳ таолога дуо қилиши керак.

Ҳазрати Ийсо алайҳиссалом буюрадилар:

«Кўзларингиз ёшлангунча дуо қилинг».

Мусулмоннинг дуоси қабул бўлган вақт бирисининг акса урган вақтидир.

Расулulloҳ(с.а.в.) Муоз ибн Жабалга шундай буюрадилар:

«Эй Муаз! Сен мени тан олмаган инсонлар билан ўтириб-турасан. Сен уларни ғофиллигини кўрганингда Раббингга қалбингдан дуо қил».

Дуо қилаётган инсон қуйидаги ғанимат вақтларни билиши керак:

1. Азон билан иқомат ораси. Чунки Пайғамбаримиз (с.а.в.) азон билан иқомат орасида қилинган дуо қабул бўлиши ҳақида башорат берганлар.

2. Саҳар вақти, туннинг учдан бири қолганда.

3. Арафа куни.

4. Жума кечаси ва кундузи.(Пайшанба кун ботгандан жумъа кун ботгунча)

5. Байрам (Ийди Қурбон ва Ийди Рамазон) кечалари.(арафа кечаси)

6. Рамазони шариф кундузи ва кечалари.

7. Қуръони каримни ўқиб бўлгандан сўнг.

8. Фарз намозлари орқасидан.

9. Танҳо ва ҳеч ким бўлмаган жой.

10. Муборак кечалар: Рағойиб, Меърож, Барот,

Қадр, Ашуро куни.

11. Ёмғир ёғаётган вақт.

12. Ражаб ойининг илк кечаси.

13. Икки хутба ўртаси.

14. Жанг пайти.

15. Шамол эсаётган вақт.

16. Икки салавот орасидаги дуо. Бу ҳақда Расулulloҳ (а.с.)шундай деганлар:

«Икки салавот ўртасида қилинган дуони Жаноби Ҳақ рад этмайди».

Дуо қабул бўладиган макон-жойлар

Аллоҳ таоло Куръони карим оятларида «Ўзининг бандаларга жуда яқинлигини», «Ўзининг гўзал исмлари борлиги ва бу исмларнинг қайси бири билан дуо қилинса ижобат қилишини» айтиб, дуо учун ҳамма замон ва ҳамма макон бир ҳил эканлигини баён этган.

Пайгамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг: *«Менга ва менинг умматимга ер юзининг ҳамма жойи пок ва саждагоҳ қилиб берилди»*, - деган муборак ҳадислари ҳам юқоридаги оят мазмунини тасдиқлайди. Аммо баъзи вақтлар ва баъзи жойларнинг алоҳида хусусиятга эга эканлиги оят ва ҳадисларда айтиб ўтилганига асосланиб, қуйидаги макон-жойларда қилинган дуолар бешак-бешубҳа ижобат бўлади, деб айта оламиз.

1. Ота-она ҳузурида.
2. Устоз ҳузурида.
3. Куёв-келин жам бўлган чимилдикда.
4. Таомдан сўнг дастурхон устида.
5. Масжидда, жамоат ҳузурида.
6. Минбар устида.
7. Улуғ кишиларнинг мазорида.
8. Таҳорат ва гуслдан сўнг ҳаммомда.
9. Куръон тиловат қилинган жойда.
10. Илм ўқилган жойда.
11. Масжидул-Ҳаромда.
12. Каъба ёнида.
13. Мултазам (Каъба эшиги рўпараси)да.
14. Ҳатийм (Каъба ёнидаги ажратилган майдон)да.
15. Рукн Ямоний (Каъбанинг шу номли тарафи)да.
16. Ҳажарул-асвад (Қора тоғи) ёнида.
17. Мақоми Иброҳимда.
18. Зам-зам булоғи ёнида.
19. Сафо тоғи устида.
20. Марва тоғи устида.
21. Нур тоғи устида.
22. Савр тоғи устида.
23. Масжидун Набий (Мадинада)да.
24. Пайгамбаримизнинг равзаларида.

25. Жаннатул-Бақий қабристони ёнида.
26. Уҳуд тоғида.
27. Кубо масжидида.
28. Икки қиблали масжидда.
29. Етти масжидли жой (Ҳандақ)да.
30. Масжидул-Ақсода қилинган дуолар шубҳасиз ижобат этилиши ҳақида Пайғамбаримиздан башорат мавжуд.

Расулуллоҳ(с.а.в.)шундай дедилар:

«Уч жойда қилинган дуолар рад этилмайди:

1. Танҳаликда қилинган дуо;
2. Душман қаршисида ёлғиз қолинган вақт қилинган дуо;
3. Туннинг охири вақти қилинган дуо».

Ҳазрати Анас(р.а.)дан ривоят қилинди:

«Мен Расулуллоҳ (с. а. в.) билан биргаликда эдим. Бир киши:

يا بديع السماوات يا حي يا قيوم اِنِّ اَسْأَلُكَ

«Я Бадийъассама'ва'ти, я Ҳаййу, я Қоййу'му инний ас'ба'лука»— деб дуо қилди. Шу вақт Расулуллоҳ(с.а.в.) шундай дедилар:

«Биласанми, бу одам Аллоҳ таолога Унинг шундай муборак исмлари билан дуо қилдики, бу дуолар албатта қабул қилинади».

Ҳазрати Анас (р.а.)дан бошқа бир ривоятда шундай дейилади:

«Биз Расулуллоҳ (с.а.в.) билан бирга эдик. Бир киши намоз ўқиётган эди. Руку ва сажда қилаётганида шундай тасбеҳ келтирди:

اللهم اِنِّ اَسْأَلُكَ بِاَنَّ لَكَ الْحَمْدُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ بَدِيعُ

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ

«Аллоҳумма инний ас'ба'лука бианна лакал ҳамда ла' ила'ҳа илла' анта бадийъус самава'ти вал арзи, я Зал жала'ли вал икромии, я Ҳаййу, я Қоййум».

«Эй Аллоҳим! Ҳар нимаки истагим бўлса фақатгина сендан истайман. Сендан бошқа Аллоҳ йўқ. Фақат Сен Ўзинггина борсан. Зеро, Сен ер ва кўкнинг яратувчисан.

Жалолат ва карам соҳиби Сенсан. Ҳай ва Қоййум ҳам Сенсан (яъни тирик ва абадий ҳаёт соҳиби ва бутун махлуқотнинг эгаси)».

Расулуллоҳ(с.а.в.) шунда айтдилар:

«Қасам бўлсинки, бу мўмин шундай бир исмлар (яъни Аллоҳнинг муборак исмлари) билан дуо қилди. Шубҳасиз, Аллоҳ таоло у инсон қилган дуосини қабул қилади ва бу муборак исмлар ҳаққи унга истаганини беради».

Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо(с.а.в.) яна бир киши шундай дуо қилганини эшитганлар:

اللهم اني اسالك بان لك الحمد لا اله الا

انت الختان التان يا بديع السموات والارض

بادا الجلال والاكرام أسألك الجنة وأعوذ بك من النار

«Аллоҳумма инний асъалука бианна лакал ҳамда, ла' илла' ҳа илла' антал Ҳанна'нул Манна'ну, я Бадиъас самава'ти вал арзи, я Зал Жала'ли вал Икром асъалукал жанната ва аузу бика минан-на'р».

«Ё Раббим! Сендангина истайман. Ҳамд ва сано фақатгина Сенга хосдир. Сендан бошқа Аллоҳ йўқ. Сен Ханнон ва Маннонсан. Ер ва осмонни яратган Жалол ва Карам соҳиби ҳам фақатгина Ўзингсан. Сендан жаннатингни истайман, жаҳаннамнингдан паноҳ тилайман, меҳрибон Аллоҳим».

Бу дуони эшитган Расулуллоҳ (с.а.в.) айтдилар:

«Қасам бўлсинки, бу инсон Аллоҳ таолога шунақанги муборак исмлар билан дуо қилдики, бундай муборак исмлар билан қилинган дуо асло рад этилмайди. Бу муборак исмлар ҳаққи Аллоҳ таоло унга истаганини беради».

Ибн Аббос ривоят қиладилар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) ушбу дуодан сўнг Аллоҳ таолодан нима истасанг албатта меҳрибон Раббимиз беради деб буюрганлар».

Дуо қуйидагича:

اللهم اني أسألك بلا اله الا أنت رب السموات

السبع ورب العرش الكريم و أسألك بلا اله الا أنت رب

السموات السبع والأرض و ما فيهن إنك علي كل شيء قدير

«Аллоҳумма инний асʼалука била' ила'ҳа илла' анта роббус самава'тис сабъи ва роббул аршил карийми ва асʼалука била' ила'ҳа илла' анта роббус самава'тис сабъи вал арзи ва ма' фийҳинна иннака ала' кулли шайъин қодир».

«Эй Аллоҳим! Фақатгина Сендан сўрайман. Зеро, Сендан бошқа Аллоҳ йўқ. Сен етти қават осмон ва Аршнинг соҳибисан. Ё Раббим, Сендан сўрайман, чунки Сен етти қават осмон ва етти қават ернинг соҳибисан. Зеро, Сен Узинггина ҳар нарсага Қодирсан».

Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) яна бир кишининг шундай дуо қилганини эшитганлар:

اللهم إني أسألك أي أسهد أنك أنت الله لا إله إلا أنت

الأحد الصمد الذي لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا أحد

«Аллоҳумма инний асʼалука, анний ашҳаду аннака анталлоҳу ла' ила'ҳа илла' антал Аҳадус Сомадуллазий лам ялид ва лам ю'лад ва лам якун лаҳу' куфуван аҳад».

«Эй Аллоҳим! Сендангина истайман ва шаҳодат айтаманки, Сендан бошқа Аллоҳ йўқдир. Сен танҳосан, ёлғизсан. Ҳеч нарсага муҳтож эмассан. Тугмадинг, туғилмадинг ва Сенинг ҳеч қандай жуфтинг ва ўхшашинг ҳам йўқдир».

Ойша(р.а.) айтишларича, Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) шундай марҳамат қилдилар:

«Бир мусулмон тўрт марта «Ё Робби» деган вақт, Жаноби Ҳақ «Лаббайк» — Айт, эй қулим, истаганинг берилади» деб жавоб беради».

Ҳазрати Анас(р.а.)ривоят қилишича, Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) бомлод намозидан сўнг Ойша онамиз ёнига бордилар. Ойша (р.а.) онамиз сўрадилар:

— Ё Расулуллоҳ (с.а.в.), менга Жаноби Ҳақнинг шундай муборақ бир исмини ўргатингки, бу исм билан қилинган дуоим қабул бўлсин ва истагим амалга ошсин».

Расулуллоҳ (с.а.в.) жавоб бердилар. Ойша туриб таҳорат олдилар ва шу дуони ўқидилар:

اللهم إني أسألك من الخير كله ما علمت منه وما لم أعلم
وباسمك العظيم الذي إذا دعيت به أجبت وإذا سئلت به أعطيت

*«Аллоҳумма инний асғалука минал хойри куллиҳи ма'
алимту минҳу ва ма' лам аълам ва бисмикал азиймилилазий
иза' дуъийта биҳи ажабта, ва иза' суилта биҳи аътойта».*

«Аллоҳим, мен Сендан ўзим билган ва билмаган
яхшиликларнинг барчасидан сўрайман. Тилакларимни
Сенинг дуо қилинсанг ижобат этадиган, сўралсанг
бериладиган буюк номларинг воситаси билан (сўрайман)».

Расулulloҳ (с.а.в.): *«Исми Аъзам» дуоси бу дуонинг
ичидадир»,*—дедилар.

Пайгамбаримиз яна шундай дуони ўқидилар:

لا إله إلا الله والله أكبر لا إله إلا الله وحده لا

شريك له له الملك وله الحمد وهو على كل شيء

قدير لا إله إلا الله ولا حول ولا قوة إلا بالله

*«Ла' ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу Акбар, ла' ила'ҳа илаллоҳу
вахдаҳу ла' шарика лаҳ. Лаҳул мулк ва лаҳул ҳамду ва ҳува
ала' кулли шайъин қодийр, ла' ила'ҳа илаллоҳу ва ла' ҳавла
ва ла' қуввата илла' биллаҳ».*

«Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқдир. Аллоҳ буюқдир. Аллоҳдан
ўзга илоҳ йўқдир, танҳо ва шериги йўқдир. Мулк ҳам, маътов
ҳам Уникидир. У ҳамма нарсага қодирдир. Аллоҳдан ўзга
илоҳ йўқдир, ҳеч бир имкон ва қудрат йўқ, магар Унинг
иродаси биландир».

Ҳазрати Абу Бакр ва ҳазрати Умар ривоят қиладилар:

*«Қимки эрта тонгда ва оқшомда ушбу дуони ўқиса,
Аллоҳ тасоло ҳар истагини амалга оширади».*

Дуо куйидагича:

اللهم أنت خلقتني وأنت تهديني وأنت تطعمني

وأنت تسقيني وأنت تميتني وأنت تحييني

Аллоҳимма анта холақтаний ва анта таҳдийний ва анта тутъамунний ва анта тусқийний ва анта тумийтунний ва анта тўхдйийний».

«Аллоҳим, мени Сен яратгансан, Сен ҳидоят қиласан, Сен менга таом берасан, Сен мени суғорасан, Сен мени ўлдирасан, Сен мени тирилтирасан».

Ибн Умардан ривоят бўлган ҳадисда Расулу акрам дедилар:

«Арафа кечаси шу ўн калимани ким ўқиса, айниқса бунининг марта ўқиган кимса Жаноби Ҳақдан нимани истаса истагани берилади. Агар истагани ёмон бўлса амалга ошмайди.

Субҳоналлазий фис сама'и ғаршуҳу;

Арши осмонда бўлган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий фил арзи мавтуҳу;

Хожалиги ерда бўлган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий фил баҳри сабийлуҳу;

Денгизда ҳам йўллари бўлган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий фин на'ри султонуху;

Оловга ҳам ҳукми ўтадиган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий фил жаннати роҳматуҳу;

Жаннатда раҳмати бўлган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий фил қубу'ри қозо'уху

Қабрларда ҳукми юрган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий фил ҳава'и руҳуҳу;

Ҳавода руҳлари учиб юрадиган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий рафаъас сама'а;

Осмонни баланд кўтариб қўйган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий вазаъал арзо;

Ерни ўрнатиб қўйган зот-Аллоҳ покдир.

Субҳоналлазий ла' малжаа миноҳу илла илайҳи».

Ўзидан бошқага қочилмайдиган зот-Аллоҳ покдир.

Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Бир нарсга истаб, ушбу дуони ўқиган инсоннинг истагани амалга ошади:

لا إله إلا الله وحده لا شريك له الحليم الكريم

بسم الله الذي لا إله إلا هو الحي القيوم الحكيم سبحانه

الله رب العرش العظيم الحمد لله رب العلمين كأنهم
 يوم يرون ما يوعدون لم يلبثوا إلا ساعة من نهار بلاغ
 فهل يهلك إلا القوم الفاسقون كأنهم يوم يرونها لم يلبثوا
 إلا عشية أو ضحاها اللهم إني أسألك موجبات رحمتك
 وعزائم مغفرتك والغنيمة من كل بر والسلامة من
 كل أثم اللهم لا تجعل لي ذنبا إلا غفرته ولا هما إلا فرجته
 ولا دينا إلا قضيته ولا حاجة من حوائج الدنيا والآخرة
 إلا أديتها برحمتك يا أرحم الراحمين

«Ла' илаҳа иллаглоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳул алиййул
 азийм. Ла' ила'ҳа иллаглоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳул
 хлиймул карийм. Бисмилла'ҳиллазий ла' ила'ҳа ила' ҳувал
 ҳаййул қоййу'мул ҳакийму. Субҳа'наллоҳи роббил аршил
 азийми. Алҳамдулилла'ҳи роббил а'ламинна кааннаҳум йавма
 йаровне ма йу'бадуна лам йалбасу илла' со'атам мин наҳа'р,
 бала'ғ. фаҳал йухлаку иллаг қовмул фа'сиқун кааннаҳум
 йавма йаровнаҳи' лам йалбасу илла' ашййатан ав зуҳа'ҳа'.
 Аллоҳумма инний ас'алука мужиба'ти роҳматика ва аза'ими
 мағфиротика вал ғанимата мин кулли биррин вас сала'мата
 мин кулли а'сим. Аллоҳумма ла' тажалли занбан илла'
 гафартаху ва ла' ҳамман илла' фаррожтаху ва ла' дайнан
 илли' қазойтаху ва ла' ҳажжтан мин ҳава'иҷид-дуня вал
 ахироти илла' адбайтаху, бироҳматика я арҳамар
 роҳимийн».

«Ёлғиз олий ва буюк Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ, шериги
 ҳам йўқ. Ёлғиз ҳалим ва сахий Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ,
 шериги ҳам йўқ. Ўзидан бошқа шериги бўлмаган, ҳамиша
 тигрик, ҳамиша олам назоратида қойим, ҳаким бўлган
 Аллоҳнинг номи билан бошлайман. Буюк Арш эгаси
 Аллоҳни поклайман. Оламлар Раббисига ҳамд айтаман.

«Улар ўзларига ваъда қилинаётган азобни кўрадиган

Кунда гўё (бу дунёда) фақат кундуздан бир соатгина тургандек бўлиб қолурлар». («Аҳқоф», 35)

«Улар (кофирлар) у (Қиёмат)ни кўрган Кунда гўё (бу дунёда) бир оқшом ёки чошгоҳ пайтича тургандек бўлурлар». («Нозийот», 46)

Аллоҳим, сендан раҳматингни чақирувчи, мағфиратингга сабаб бўлувчи нарсани, барча яхшиликларга эга бўлшни, барча ёмонликлардан узоқ бўлишни сўрайман. Аллоҳим, бирор гуноҳни кўрсанг, ўзинг кечирасан, бирор андуҳни кўрсанг, ўзинг нажот берасан, қарзни кўрсанг, ўзинг адо этишда ёрдам берасан, дунё ёки охиратнинг барча ҳожатларини ўзинг раво қиласан. Сенинг шафқатингга муҳтожман, эй ҳаммадан меҳрибон Зот!»

Бир дуо борки, у дуони ўқиган инсоннинг Уҳуд тоғи миқдорича қарзи бўлса ҳам Аллоҳ қарзни узиш учун ёрдам беради. Дуо қуйидагича:

اللهم فارح الهمم و كاشف الكرب محيب دعوة

المضطر رحمان الدنيا والآخرة ورحيمهما

أنت ترحم فارحمي رحمة تغنيني بما عمن سواك

«Аллоҳумма форижжал-ҳумами ва ка'шифал куроби, мужсийба даъватил музторри Роҳманад-дуния вал а'хироти ва роҳимаҳума анта тарҳаму, фарҳамний роҳматан туғнийий биҳа' амман сива'ка».

«Аллоҳим, Сен ғам ва машаққатларни кеткизувчи, музтар одамнинг чақирувига жавоб берувчи, дунё ва охиратда бандаларингга меҳрибонсан. Фақат Сен раҳмлисан, менга Ўзингдан бошқага муҳтож бўлмайдиган даражада меҳрибонлик қилгин.»

Кимки ётоғига ётишдан аввал шу дуони ўқиса Жаноби Ҳақ у инсоннинг нимаики эҳтиёжи бўлса, албатта қондиради. Ҳақ таоло Жаброил алайҳиссаломга: «Шу қулимнинг эҳтиёжини қондир» деб буюради. Дуо қуйидагича:

سبحان الله و الحمد لله ولا إله إلا الله و أستغفر الله اللهم إني

أسألك من فضلك و رحمتك و إنهما بيدك لا يملكهما أحد سواك.

**«Субҳа'наллоҳи валҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа
илаллоҳу ва астағфируллоҳа Аллоҳумма инний асъалука
мин фазлика ва роҳматика ва иннаҳума' биядика ла'
ямликуҳума' аҳадун сива'ка».**

«Аллоҳни поклаб ҳамд келтираман. Ундан бошқа илоҳ
йўқ. Унинг мағфиратини тилайман. Эй Аллоҳим! Мехр-
шафқат ва марҳаматингни истайман. Чунки буларнинг
иккиси ҳам фақатгина Сечинг қўлингдadir. Сендан бошқа
буларга эга йўқдир».

Мусо алайҳиссалом Аллоҳдан ҳожатини раво қилишни
истади ва дуоси қабул қилинди. **«Машааллоҳ»** ифодаси ҳам
энг мақбул бўлувчи дуолардандир.

Дуо қилиш одоби

Ҳар бир амалнинг ўз қондаси бўлгани каби, дуо
қилишнинг ҳам ўз шартлари ва қондаси мавжуд бўлиб, дуога
қўл очган киши уларга албатта риъоя этиши керак.

Дуонинг шартлари қуйидагича:

1. Барча гуноҳлари учун тавба қилиши;
2. Дуодан аввал хайрли ва савобли амаллар қилиши;
3. Дуони ихлос ва сидқидиллик билан қилиши;
4. Дуони таҳорат билан, қиблага тиз чўкиб ўқиган ҳолда қилиши;
5. Дуони, худди намоз ўқиётган каби қалбда ҳузур ҳис қилиб, чапга-ўнга қарамай ва ҳеч ким билан гаплашмаган ҳолда қилиши;
6. Дуони ўзи эшитадиган даражада, бошқалар эшитмайдиган овоз билан қилиши;
7. Дуо қилаётган вақтида оғзидан бадбўй ҳидлар (пиёз, саримсоқ ҳидлари) келмаслиги;
8. Дуони иккига бўлиши;
9. Пайғамбарлар қилган дуоларни қилиши, маъносини билмайдиган каломларни қўшмаслиги;
10. Дуо қилаётганда қўлларини кўкракдан юқорига кўтариб, кафтларини очиқ тутиши ҳамда дус тутаганидан сўнг «омин» дейиши.

Дуонинг қондалари эса қуйидагичадир:

1. Таҳоратли бўлиб, қиблага қараш.

Дуо қилинаётган вақт таҳоратли бўлиш дуонинг

одобларидан бири ҳисобланади. Таҳоратли бўлмаган ҳолда ҳам дуо қилиш мумкин, лекин фазилатлилиги таҳоратли ҳолда дуо қилишдир. Қиблага ўгирилиб таҳоратли ҳолда дуо қилиш билан қиблага қарамай таҳоратсиз ҳолда қилинган дуо орасида жуда катта фарқ бор. Дуо қилаётган инсон руҳан пок бўлиши ҳамда ихлос билан Аллоҳдан ниманики истаса, ҳаммасини сўраши керак. (Ҳаттоки оёқ кийимининг боғичини ҳам Аллоҳдан сўраш керак) Маълумки, дуонинг руҳи ихлос ҳисобланади. Дуо қилаётганда қалб билан тил бошқача бўлса, Аллоҳга ҳар қанча ёлворса ҳам фойдаси бўлмайди. Шунингдек доимо таҳоратли ҳолда юриш инсон учун маънавий фойда келтиради. Таҳоратли ҳолда вафот этса, шаҳид даражасига етади. Айниқса инсон таҳоратли ҳолда танҳо бир ерда қиблага қараб Аллоҳга ёлворса, албатта истаги қабул қилинади.

Бир мўмин таҳорат олганда ювган бадан аъзолари гуноҳлари тўкилишига сабабдир. Таҳорат инсонларнинг гуноҳларини тозаловчи (маънавий) совундир. Пайғамбаримиз (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида:

«Таҳорат мўминнинг қуролидир (яъни моддий ва маънавий соҳадаги қуролдир), Таҳорат шайтонни инсондан узоқлаштиради. Инсонларни янада хушмуомала қилади ва дилдаги васвасани озайтиради».

«Таҳорат устига таҳорат олиш нур устига нурдир»-деганлар. Доимий равишда таҳоратли юришнинг бир қанча фойдалари бор:

- * Таҳоратли бўлган вақтда фаришгалар у инсон билан суҳбат қуришади. Унинг ёнидан айрилишмайди.

- * Инсон таҳоратли бўлган вақтларида у учун савоб ёзилади.

- * У кишининг таҳоратли бўлган аъзолари Раббига тасбеҳ айтади.

- * Доимий равишда таҳоратли юрган мўмин намозда имом билан бирга илк такбирни қилган бўлиб, жуда буюк фазилат қозонган ҳисобланади.

- * Таҳоратли бўлган инсонни Аллоҳ жин ва шайтонлардан муҳофаза қилади.

- * Аллоҳ у бандасини жонини секин бир шаклда, яъни оғритмасдан олади.

Доимий таҳорат билан юрган инсонни Тангри ҳамма вақт ҳар нарсадан сақлайди.

2. Дуодан сўнг омин дейиш.

‘Омин’ сўзининг асл маъноси «қабул қил» демакдир. Жамоат билан қилинган дуоларда жамоат аҳли «омин» дегани каби, инсон ёлғиз ўзи қилган дуода ҳам «омин» дейиши керак. Чунки Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай буюрганлар:

«Сизлардан бирингиз дуо қилса, ўзи учун қилган дуога ҳам омин десин».

ОМИН—биз, яъни Муҳаммад умматига берилган бир маънавий хайр-эҳсондир. Омин сўралганни тасдиқ қилиш. мурожаатнинг охирига бир имзо чекиш ёки бир муҳр қўйишдир. Дуоимизнинг муҳри оминдир. Пайғамбаримиз (с.а.в.) Куръони карим ўқиганларидан сўнг орқасидан ‘Омин’ дер эдилар. Расулуллоҳ (с.а.в.) буюрадилар:

«Сизлардан бирингизнинг омин дейишингиз фаришталарнинг омин дейишига тўғри келса, Аллоҳ унинг аввалги барча гуноҳларини афв этади».

3. Ихлос билан дуо қилиш.

4. Дуонинг ижобатига астойдил ишониш.

5. Дуони такрор-такрор қилиш. Дуонинг энг муҳим шартларидан бири Аллоҳ томонидан қабул бўлишини ишаш. Аллоҳдан умид узмаслик ҳамда дуосини Аллоҳ албатта қабул қилишига ишонган ҳолда ихлос билан дуо қилишдир. Инсон денгизнинг кўпиги қадар гуноҳи бўлса ҳам умид узмасдан дуо қилавериши керак. Чунки у ўзининг эҳтиёжини қўларини севинтиришни ёқтирувчи, уларнинг ҳожатини чиқарувчи меҳрибон Раббимиз бўлмиш Аллоҳдан сўраяпти. Ҳар қандай эшиклар ёпилиши мумкин, лекин Раҳмон ва Раҳим Раббимизнинг раҳмат ва марҳамат эшиги асло ёпилмайди. У афв этувчидир ва афв этишни севади.

Мавлоно Жалолиддин Румий шундай деган эканлар:

«Кел, кел, нима бўлсанг бўл, яна кел,

Кофир, мажусий, бутпараст бўлсанг ҳам кел.

Бизнинг даргоҳимиз умидсизлик даргоҳи эмас,

Юз карра тавбангни бузган бўлсанг ҳам кел».

Шунингдек, дуо такрор-такрор қилинишида ҳам жуда

катта фойда бор. Комил мўмин ҳеч қачон дуони бир марта қилиб ташлаб қўймайди. Бир маротаба дуо қилиб дуоси қабул бўлмаса ҳам ҳеч тушкунликка тушмаслиги керак, яъни бир марта дуо қилдим, лекин Аллоҳ қабул қилмади, демаслиги керак. Биз икки жаҳон сарвари ҳазрати Муҳаммад Мустафо (с.а.в.)нинг умматимиз, шу сабабли Расулуллоҳ каби дуони камида уч марта қилишимиз керак.

Бир ҳадиси шарифда Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Сизлардан бирингиз шошмаса, дуоси албатта қабул қилинади. Эй Аллоҳнинг қуллари, «мен дуо қилдим, лекин дуоим қабул бўлмади» деб ташлаб қўйманглар. Дуонингизда Аллоҳдан кўпгина нарсалар сўранг. Чунки сизлар истагингизни ўта меҳрибон ва раҳмли Зот бўлмиш Аллоҳ таолодан сўраяпсизлар».

Биз комил мўмин бўлган ҳолда дуоимиз қабул бўлмаса ҳеч ҳам тушкунликка тушмаслигимиз, аксинча хурсанд бўлишимиз керак. Чунки бир мўмин кечаю кундуз Аллоҳ таолога дуо қилибди. Шунда фаришталар Аллоҳ таолодан: — Эй Раббим! Нима сабабдан сенга кечаю кундуз дуо қилган бандангни дуосини қабул қилмаяпсан? — деб сўрашибди. Шунда Аллоҳ таоло: — Бу бандани мен ёқтираман, шу сабабли унинг овозини эшитгим келади, - деб жавоб берибди.

Бундан кўриниб турибдики, Аллоҳ таоло ўз севган бандаларигагина шундай бахтни муяссар қилади. Аллоҳ таоло томонидан севилган бандалар қандай бахтлидирлар! Банданинг қилган дуоси эвазига тилагани берилмаса, билингки, у рад этилган эмас, балки дуонинг шарофати билан ундан бир бало-мусибат даф қилинган бўлиши мумкин. Шунингдек бу дунёда эваз берилмаган дуолар охиратга захира қилинади. Бир инсон ҳаётлик чоғида Аллоҳга кўпдан-кўп дуо қилади, лекин унинг назарида дуоси қабул қилинмагандай кўринади. Қиёматда у инсонга тоғлар қадар савоблар берилса у инсон ҳайратланиб Раббимиздан сўраганда Раббимиз бу савоблар унга ҳаётний дунёда қабул қилинмади, деб ҳисоблаган дуолари эвазига берилаётганини маълум қилади.

Лекин шуни ҳам унутмаслигимиз лозимки, дуоимиз қабул бўлмаслигининг баъзи бир бошқа салбий сабаблари ҳам бор. Буларнинг энг асосийси:

1. Ҳаром луқма ейиш:

Инсонлар ҳаром луқма еса, ичини ҳаромдан тозаламаса қанча дуо қилса ҳам қабул бўлмайди.

Кўпгина инсонлар доимий равишдаги дуоси қабул бўлмаса ранжийди. Лекин шунини билишмайдик, уларнинг оғзидан ҳаромнинг бадбўй ҳиди анқиши, қоринлари ҳаром билан тўлгани дуолари қабул қилинмаётгани учун етарли сабабдир.

«Анас (р.а.) Расулulloҳ (с.а.в.)дан:

— *Ё Расулulloҳ, мен дуоларим қабул бўлишини истаيمان, бунинг чораси нимада?*— деб сўрабдилар.

Расулulloҳ (с.а.в.) унга:

«Эй Анас, ҳалол луқма егин, ҳаромга асло яқинлашма. Чунки ҳаром луқма қориндан қирқ кун чиқмайди»— деб буюрганлар.

2. Ёлғон сўзлаш.

Шунингдек, ёлғончи инсоннинг ҳам дуоси қабул бўлмайди. Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратлари: *«Ёлғон билан иймон бир орада бўлмайди»*,— деганлар.

У зотнинг энг ёмон кўрган нарсалари ёлғон бўлган. Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратлари Ўзларининг тўғри сўзликлари билан инсонлар орасида «Муҳаммад Амин» деган ном қозонганлар.

Ёлғондан қочган инсон турли хил хатоликлардан узоқлашади. Унинг оёғи тошга урилмайди, ҳаёти бахтсизликка учрамайди.

Дуонинг икки қаноти бор:

1. Ҳалол луқма.

2. Садоқат.

Тўғри сўзлик мусулмоннинг энг катта хислатидир. Шу сабабли дуоси қабул бўлишини истаган ҳар бир инсон ҳамма вақт тўғри сўзлаши ва ҳалол луқма ейиши керак. Фақат шундагина дуоси қабул бўлади.

Дуо қилаётган инсон Раббисидан фақатгина хайрли ишларни сўраши керак. Дуонинг асосий шартларидан бири ҳаром нарса сўрамасликдир. Дуо Аллоҳ наздида муҳим бир ибодатдир. Шу сабабли унда фақатгина хайрли ишлар сўралиши керак. Аллоҳ таоло қулларига:

«Мендан истанглар, мен ҳаммасини бераман» деб буюрган. Бунда У фақатгина хайрли ишларни назарда тутаяпти.

Расулуллоҳ (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида шундай буюрадилар:

«Бир мўмин яхши ният билан дуо қилса, Аллоҳ таоло уни истаганини амалга оширади».

Бир мўмин Аллоҳга дуо қилишдан, Ундан эҳтиёжларини сўрашдан аввал Аллоҳ розилиги учун бир фақирга ёрдам бериши дуоси қабул бўлиши учун воситадир.

Марҳамат қилувчиларни, муҳтожларга ёрдам берувчи инсонни Аллоҳ таоло ҳам севди ва унинг дуосини қабул қилади. Ер юзида муҳтожларга марҳамат қилинган, осмондагилар ҳам сизга марҳамат қилсин. Яъни ер юзидаги мусулмонлар бир-бирига марҳамат қилса, Аллоҳ таоло ҳам улар учун ўз марҳаматини кўрсатади. Бу ҳақда Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай деганлар:

ارحموا من في الارض يرحمكم من في السماء

«Сизлар ердаги муҳтожларга ёрдам беринглар, осмондаги Зот сизларга ёрдам беради».

Яна бир муборақ ҳадисларида шундай деганлар:

المسلم من سلم المسلمون من يده و لسانه

«Инсонларнинг энг яхшиси бировга тили билан ҳам, қўли билан ҳам зарари тегмаганидир. Ёмонлари эса — инсонларга ҳамиша зарар етказганидир».

Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай буюрадилар:

«Эй саҳобаларим! Сизлар гуноҳсиз оғзингиз билан дуо қилинг».

Шунда саҳобалар:

- Ё Расулаллоҳ (с.а.в.) гуноҳсиз оғиз қандай бўлади? — деб сўрадилар. Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай жавоб берадилар:

- Ҳамманинг оғзи ўзи учун гуноҳкор, фақат бошқа учун гуноҳкор эмас».

Бу муборақ ҳадиси шарифнинг маъноси шуки, Аллоҳ розилиги учун бир-биримизни дуо қилсак, шубҳасиз, Аллоҳ таоло қабул қилади.

Жаноби Ҳақ Мусо (а.с.)га:

«Эй Мусо! Бир дин биродарингга яхшилик қилгани, у сенинг ҳаққингга дуо қилсин. Ўзи гуноҳкор бўлса ҳам гуноҳи ўзи учундир. Унинг дуосини қабул қиламан» деб буюрган.

Дуолар қабул бўлишига доир ҳикоялар

Ўз даврида зулми билан машҳур бўлган Ҳажжож Золим деган бир инсон бор эди. Одамлар ундан қўрқиб Аллоҳдан паноҳ тилар эдилар. У ўзининг зулми билан қанчадан-қанча оилани йўқ қилган эди.

Кунлардан бир кун Ҳажжож Золим жуда ахлоқли инсонни жазоламоқчи бўлди ва уни таъқиб эта бошлади. Ўта маданиятли бу одамни қамоққа тиқиб, қўлларини кишанлаб қўйди. Ҳибсда ётган у муборак инсон қўлларини юқорига кўтариб, дуога очди ва шундай дуо қилди:

ولا حول ولا قوة الا بك لك الخلق والامر

«Вала' ҳавла вала' қуввата илла' бика. Лакал холқу вал амру».

«Куч ва қувват фақат Яратувчига хосдир. Яратиш ва амр қилиш фақат Сендандир»

Оқшомда соқчилар ҳамма эшикни ёпди. Атрофда унга ёрдам берадиган ҳеч ким қолмаган эди.

Тонг ёришган вақт соқчилар қамоқхонага боришди. Лекин у ерда бир дона тароқдан бошқа ҳеч нарса йўқ эди. Ҳажжожга нима деб жавоб беришини ўйлаб қўрққан соқчи унинг ҳузурига келди ва бўлиб ўтган воқеани унга аңлатди. Ҳажжож соқчидан сўради:

— Сен қўлини кишанлаётган вақт нима деди?

— Шундай дуо қилган эди, — деб жавоб берди соқчи.

— Ундай бўлса айб сенда эмас. Уни дуо қутқарган, — деди Ҳажжож Золим.

* * * *

Солиҳ инсонлардан бири ривоят қилади:

— Оёғимнинг суяги қайрилиб қолган эди. Бир неча кун оғриб, менга азоб берди. Кундан-кунга азоб кучаяр эди. Оғриққа чидай олмай, Аллоҳга ихлос билан дуо қилдим. Шу вақт ухлаб қолибман. Тушимда бир илон келиб оғриётган ва йиринг босган оёғимни ялади, шунда менга азоб бераётган бу оғриқдан асар ҳам қолмади. Уйғонганимдан сўнг Раббимга қанча кўп ҳамд келтирсам шунча оз деб ўйладим.

Ривоят қилишларича Пайғамбаримиз замонларида тижорат билан шуғулланган бир инсоннинг уйига ўғри тушади. Ўғри уй эгасини ҳам ўлдирмоқчи бўлади, лекин тижоратчи ўғридан қанча молни олса ҳам уни ўлдирмасликни илтимос қилади. Ўғри бунга рози бўлмайди. Ундай бўлса, дейди мол эгаси, менга таҳорат олиб икки ракаат намоз ўқиш учун муҳлат бер. Ўғри унга муҳлат беради. Тижоратчи дарҳол таҳорат олиб, икки ракаат намоз ўқийди ва намоз орқасидан шундай дуо қилади:

يا ودود يا ودود يا ذا العرش المجيد يا فاعلا لما يريد
اسئلك بنور وجهك الذي ملاء اركان عرشك و بقدرتك
التي قدرت بها علي خلقك او برحمتك التي وسعت كل شيء
يا مغيث اغثني يا مغيث اغثني

«Я Вадуд, я Вадуд, я Зал аршил мажид. Я фа'илан лима йурид. Ас'алука бинури ваъжҳикаллазий малаа арка'на аршика за биқудратикаллабий қадарта биҳа' ала' холқиқа ав бироҳматикаллабий васиъат кулла шайъин. Я муғийсу ағисний, я муғийсу ағисний» (охирги жумлани 3 марта такрорлайди).

Ушбу дуони ўқиганидан сўнг Аллоҳнинг амри билан ерга бир фаришта тушади. Ўғрини қаттиқ боғлаб, тижоратчига шундай дейди:

«Биринчи марта *«Я муғийсу»* деганингда осмон эшиклари тақиллаганини эшитдик. Иккинчи марта шу жумлани айтганингда Жаброил алайҳиссалом бу бечорани ким қутқаради деб сўради. Мен дарҳол ёрдамга шошилдим. Мана кўриб турибсанки, мен ёнингдаман. Шунин билгинки, ёрдамга муҳтож бўлиб Аллоҳга дуо қилганларнинг дуосини Аллоҳ қабул қилади».

Ушбу воқеадан сўнг тижоратчи Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳузурларига келиб бўлиб ўтган воқеаларни айтиб берди. Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳазратлари:

«Аллоҳ сенга Ўзининг исмларидан бўлган шундай бир муборақ исмларни ўргатибдики, у билан дуо қилсанг шу исмлар ҳаққи Аллоҳ дуоингни қабул қилади» дедилар.

Аллоҳ таолонинг муборақ исмларидан бири Раҳмондир. Раҳмон барча қулларига меҳрибон демакдир. Бу исм орқали: Аллоҳдан паноҳ тилаганларга Аллоҳ паноҳ беради, дуо қилганларнинг дуосини қабул қилади ва ҳожатманд инсонларнинг ҳожатини чиқаради.

Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратлари озод қилган қуллардан бўлмиш Зайд бин Ҳорис мунофиқ бир инсон билан сафарга чиқади. Кимсасиз бир ерга келганда мунофиқ уни қаттиқ боғлайди. Зайд ундан сўрайди:

— Нима сабабдан мени боғлаб қўйдинг?

— Сени йўқ қилишни хоҳлайман.

— Нима учун?

— Чунки сен Муҳаммад (с.а.в.) йўлидасан ва Уни севасан.

Зайд мунофиқнинг қарори қатъий эканлигини тушунади ва Аллоҳга ихлос билан шундай дуо қилади:

«Я Роҳман ағисний», яъни «Мусулмону кофир барча қулларига меҳрибон бўлмиш Раҳмон Раббим менга ёрдам бер».

Шу вақт мунофиққа «Уни қўйиб юбор. Нима учун уни ўлдирмоқчисан?» деган овоз эшитилади. Мунофиқ ҳамма ерга қарайди, лекин ҳеч кимни кўрмагач ҳамроҳини ўлдиришга шайланади. У Зайдга яқинлашаётган вақт яна шундай овоз эшитилади. У ҳайрон бўлиб яна атрофга қарайди, лекин ҳеч кимни кўрмайди. Яна бир бор Зайдни ўлдиришга ҳаракат қилаётган вақт «Қўйиб юбор уни!» деган аввалгилардан ҳам баланд, шиддатли овоз келади. Шунда Зайд бин Ҳорис:

— Сен кимсан? — деб сўрайди.

— Мен Жаброилман. Илк бор дуо қилган вақтинг Сидратул мунтаҳода эдим. Иккинчи марта дуо қилган вақтинг биринчи қават осмонда эдим. Учинчисида эса ёнингга келдим ва сени қутқардим.

МУҚАДДАС ОЙ ВА КУНЛАРНИНГ ФАЗИЛАТИ

Ояти карима:

ان عدة الشهور عند الله اثنا عشر شهرا

في كتاب الله يوم خلق السماوات والارض

*Инна илдаташ шуҳури индаллоҳи иснаа ашаро шахрон
фий китабиллоҳи яма холақос самаваати вал арз.*

«Аллоҳ Еру осмонларни яратган кунда унинг китоби
(лавҳул-маҳфуз)да бир йил ўн икки ойдан иборат, деб
(ёзилган) эди».

Аллоҳ таоло баъзи кун ва ойларни бошқаларидан ва
баъзи кечаларни ўзгаларидан устун қилган.

Исломий ойларнинг номлари қуйидагичадир:

1. <i>Муҳаррам</i>	7. <i>Ражаб</i>
2. <i>Сафар</i>	8. <i>Шаъбон</i>
3. <i>Рабиъул-аввал</i>	9. <i>Рамазон</i>
4. <i>Рабиъул-охир</i>	10. <i>Шаввол</i>
5. <i>Жумодул-аввал</i>	11. <i>Зулқаъда</i>
6. <i>Жумодус-соний</i>	12. <i>Зулҳижжа</i>

Ушбу 12 ой ичида Аллоҳ таолонинг қуйидаги муборак
исмларини кўп зикр этиш лозим.

Муҳаррам ойида لا إله إلا الله

Ла' ила'ҳа иллоллоҳ

Сафар لا إله إلا الله

Аллоҳ, Аллоҳ, я Аллоҳ

Рабиуъл-аввал هو هو يا هو

Ҳу, Ҳу, я Ҳу

Рабиуъл-охир حق حق يا حق

Ҳақ, Ҳақ, я Ҳақ

Жамодул-аввал حي حي يا حي

Ҳай, Ҳай, я Ҳай

Жамодус-соний قيوم قيوم يا قيوم

Қоййум, Қоййум, я Қоййум

Ражаб قهار قهار يا قهار

Қаҳҳор, Қаҳҳор, я Қаҳҳор

Шаббон	فتاح فتاح يا فتاح	Фаттах, Фаттах, я Фаттах
Рамазон	واحد واحد يا واحد	Ва`хид, Ва`хид, я Ва`хид
Шаввол	أحد أحد يا أحد	Аҳад, Аҳад, я Аҳад
Зулқаъда	صمد صمد يا صمد	Самад, Самад, я Самад
Зулҳижа	الله الله يا الله	Аллоҳ, Аллоҳ, я Аллоҳ

Авваламбор ушбу 3 ой-Ражаб, Шаббон ва Рамазон ҳақида сўз юритамиз. У муборак ойлар ичида қуйидаги дуони ўқиш керак:

اللهم بارك لنا في رجب وشعبان وبلغنا رمضان

«Аллоҳумма ба`рик лана` фий Ражаба ва Шабба`на ва балиғна` Рамазона».

«Аллоҳим! Ражаб ва Шаббон ойларини биз учун муборак қилгин ва бизни Рамазон ойига етиштиргин».

Ражаб ойининг фазилати

Ражаб ойи юқорида кўрсатиб ўтилган уч ойнинг биринчисидир. Унда **«Рағойиб ва Меърож»** номли икки муборак кеча бор.

Ражаб ойи Аллоҳнинг ойи ҳисобланади. Унда Аллоҳга тавба қилиб, истиғфор айтганларга Аллоҳнинг чексиз раҳмати ёғилади. Аллоҳ йўлида ишлаганларга Аллоҳнинг нури ёғилади.

Ражаб сўзи «тажриб» сўзидан олинган бўлиб «таъзим» маъносини билдиради.

Баъзиларнинг фикрига кўра Ражаб — жаннатда суви сутдан ҳам оқ, болдан ҳам тотли, қордан ҳам совуқ бўлган бир наҳрнинг номидир. У сувдан фақатгина Ражаб ойини рўза тутиб ўтказганлар ичади.

Бу ҳақда ҳазрати Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай башорат берганлар:

«Ражаб ойи Аллоҳнинг ойи, Шаббон ойи менинг ойим, Рамазон ойи умматимнинг оидир».

У ой ҳақида Аллоҳ таоло шундай буюради:

«Ким Ражаб ойида Аллоҳдан мағфират тилаб кеча-кундуз Аллоҳим, мени афв эт, тавбамни қабул қил, менга марҳамат эт» деб ёлворса, унга ҳеч қандай жаҳаннам оташи тегмайди».

Ражаб ойида кўп истиғфор айтиш керак. Зеро, бу ойда Аллоҳнинг оташидан озод этилган бандалари бор. Бу ойда бир кун рўза тутганлар учун Аллоҳ жаннатда олтин ва қумуш кўшклар тайёрлаб қўйган.

Мукотил (Раҳматуллоҳ алайҳи) шундай дейди:

«Қоф тоғининг орқасида, етти дунё катталигида, фаришталарга тўла бир ер бор. Ҳар бир фариштанинг қўлида «Калимаи Тавҳид» деб ёзилган бир байроқ бор. Фаришталар Ражаб ойининг ҳар жума кунини Қоф тоғи атрофида йиғилишади. Муҳаммад уммати учун қўйидагича ёлворишади:

«Раббимиз! Ҳазрати Муҳаммад (с.а.в.)нинг умматини афв эт, уларга азоб берма». Шу алофозда улар тўхтамай йиғлайдилар. Аллоҳ таоло улардан сўрайди: «Нима истайсизлар?».

Жавоб берилади:

«Биз сендан Муҳаммад умматини афв этишингни истаймиз». Шунда Жаноби Ҳақ уларга қўйидагича жавоб беради:

«Иzzатим ва Жалолим ҳаққи, уларнинг ҳаммасини афв этдим».

Ражаб ойида рўза тутишнинг фазилати

Абдуллоҳ ибн. Маъсуд (р.а:) ривоят қилади:

«Аллоҳнинг Расули (с.а.в.)нинг ёнида ўтирар эдик. Шу кунга қадар гўзалликда тенгги йўқ бир инсон келди ва Пайғамбаримизга салом берди. У сўзлашган тилни билмас эдик. Расулуллоҳ ҳазратлари унинг тилида алик олдилар ва сўрадилар: «Қаердансан ва нима сабабдан келдинг?»

«Ийсо (а.с.)нинг қавмиданман. Марямга ва Ийсо алайҳиссаломга хизмат қилдим, Уларнинг ёнида Таврот ўқидим».

Пайғамбаримиз(с.а.в.) сўрадилар:

«Сени бунчалик кўп яшатган нима? Зеро, мен билан Ийсо ҳазратлари орасида роппа-роса 600 йил бор».

У одам жавоб берди:

«Мен Аллоҳ томонидан юборилган самовий китобларда сенинг шон-шарафларингни кўрдим, умматингнинг устунлигига шоҳид бўлдим. Шу сабабли сенга ва умматингга етишиш учун Аллоҳ а ёлвордим. Ийсо алайҳиссалом юборилганда ундан ҳам Аллоҳ мени сен ва умматингга етиштириши учун дуо қилишини сўрадим. Аллоҳ қалбимдан ўтган туйғуларни билибди»

Кейин у одам Пайғамбаримиз(с.а.в.)га ажойиб нарсаларни тушунтирди:

«Эй Аллоҳнинг Пайғамбари, бир кун Ийсо алайҳиссалом билан биргаликда кетаётган эдик. Йўлда бир тоғни учратдик. Тоғ ичидаги манзарадан юксалган нур билан ойдинлашган эди. Ийсо (а.с.):

«Аллоҳим, менга шундай қувват бергинки, шу тоғ ичидаги ажойиботларингни кўрай», деб Аллоҳга ёлворди. Бу дуо оғзидан чиқар-чиқмас, ўзимизни тоғнинг тепасида кўрдик. Кейин Ийсо тоғ билан гаплашиш учун Аллоҳга дуо қилди. Аллоҳ тоғга тил берди ва у Ийсо алайҳиссалом билан гаплаша бошлади:

«Эй Аллоҳнинг руҳи, мендан нима истайсан?»

Ийсо (а.с.):

«Менга баъзи хабарларни беришингни сўрайман».

Тоғ шундай жавоб берди:

«Ичимда Муҳаммад (с.а.в.)ни ва умматини жуда севган Мусо (а.с.)нинг қавмидан бир одам бор. Шу инсон ҳурмати, мен шу шарафга сазовор бўлдим».

Шунда Ийсо (а.с) шундай дуо этди:

«Ё Рабби! Бу одамни шу тоғнинг ичидан чиқар, уни кўрайлик ва гаплашайлик».

Ушбу дуодан сўнг тоғ бўлинди ва ичидан жуда ҳам келишган бир қария чиқди. Ийсо(а.с.) ундан сўради:

«Сен қайси қавмдасан? Қанча қадар кўп яшашинг сабаби нимада?»

«Мен Мусо (а.с.)нинг қавмиданман. Муҳаммад (с.а.в.) билан қавмининг номи тилга олинса, Аллоҳдан мени улар билан учраштиришни сўраб дуо этиб, шундай дедим:

«Ё Рабби, Муҳаммад (с.а.в.) билан орамизда жуда узун вақт бор. Илтимос, мени шу тоғнинг ичига қўйки, Унга учрашгунга қадар шу ерда яшай».

Шунда Ийсо алайҳиссалом сўради:

«Бу тоғда неча йилдан бери ибодат қиласан?»

«Олти юз йилдан бери».

Ийсо (с.а.) бу жавобдан ўзини тутта олмади:

«Раббим, ер юзида бу инсондан ҳам қадрли инсон йўқдир».

Жаноби ҳақ:

«Эй Ийсо! Муҳаммад умматидан ҳар қайси бир одам Ражаб ойида бир кун рўза тутса, Менинг наздимда бундан ҳам қадрлироқ бўлади».

Савбон (р.а)дан ривоят этилган бир ҳадисда шундай дейилади:

«Расулулоҳ (с.а.в.р) билан кетаётган эдик. Ва бир қабристонга кириб ўтдик. У ерда Аллоҳнинг Расули(а.с.) бир оз турдилар ва шиддатли бир шаклда йиғладилар ва менга қараб шундай дедилар:

«Эй Савбон! Бу ерда ётганлар азоб тортяптилар. Аллоҳга дуо этиб, уларнинг азобини камайтирдим. Эй Савбон! Агар булар Ражаб ойида бир кун рўза тутсалар ва унинг бир кечасини Аллоҳга бағишласалар эди, қабрларида азоб кўрмасдилар».

«Эй Аллоҳнинг Расули! Бир кун рўза тутиб, бир кечани унга бағишласалар, улардан қабр азоби кетадими?»

«Ҳа, эй Савбон! Мен Ҳақ Пайғамбар қилиб юборган Аллоҳга қасамки, хотин, эркак Ражаб ойида бир кун рўза тутиб, бир кечасини Аллоҳга бағишласа, албатта бунини Аллоҳнинг розилиғи учун қилса, Аллоҳ унга кундузи бир йиллик рўза тутганнинг савобини беради.

Жаннатда шундай бир кўшк борки, бу дунё унинг ёнида қушнинг унидек ҳисобланади. Ушбу кўшкка фақат Ражаб ойида рўза тутганлар kira олишади».

«Ким Ражаб ойида пайшанба, жума, шанба кунлари кетма-кет уч кун рўза тутса, Аллоҳ унга 900 йиллик ибодат савобини ёзади».

«Кимки Ражаб ойида бир кун рўза тутса, Аллоҳ таоло унга бир йил рўза тутганнинг савобини беради».

«Ким Ражаб ойида етти кун рўза тутса, унга жаҳаннамнинг эшиклари ёпилади. Яъни жаҳаннамга кирмайди».

«Ким Ражаб ойида саккиз кун рўза тутса, унга жаннатнинг саккиз эшиги очилади».

«У ойда 10 кун рўза тутганларга Аллоҳ ҳар истаганини беради»

«Ражаб оида 15 кун рўза тутган инсонга бир фаришта шундай деиди «Барча аввалги гуноҳларинг афв этилди» Бундан кун рўза тутганлар учун Аллоҳ таоло ажрини янада кўп беради»

Бир ҳадиси шарифда Расулуллоҳ (с а в) шундан дедилар

«Ражаби Шарифнинг бир кун бошидан, бир кун ўртасидан, бир кун охиридан жами уч кун рўза тутган инсонга Жаноби Ҳақ Ражаб ойининг барча кунларини рўза билан ўтказгинчалик савобини беради»

Ражаб ойининг илк куни ва илк жума кечасида қилинган дуо қабул бўлади Шунинг учун ўлим вақтида роҳат қилишни ва шайтоннинг васвасасидан қутулишни истасангиз, бу ойнинг ҳамма кун ва кечаларини ҳурмат қилинг ва бу дамларни ғанимат билинг Қилган гуноҳ ишларингизнинг тавбасини қилинг Бу муқаддас ойда емон иллатлардан воз кечинг Бу муборак ой Раббимизнинг ойи, шу сабабли унга итоат қилайлик, уни зикр этиб, қўлимизни дуога очайлик Раҳмон ва Роҳим Раббимиз дуоимизни қабул қилади Ҳозир фурсатдан фойдаланиб, кун келиб пушаймонлик ҳиссини туймаслик учун, вақт ва шароит борлигида Аллоҳга ибодат қилайлик, чунки яхши инсон вафот этганидан сўнг савоб ва эзгу ишларни кўп қила олмагани учун, фосиқ инсон эса емонликлардан ўзини тўхтатмагани учун пушаймон бўлади Фақатгина Аллоҳнинг розилигини, Пайғамбаримизнинг ҳурматини қозонибгина жаннатга кира оламиз Бу дунедаги молу дунеимиз, дўст ва биродарларимиз, фарзандларимиз ердам бера олмайди

Ражаб ойида ўқиладиган дуолар

Расули акрам (с а в) Ражаб ойи кирган вақтда қуйидаги дуони ўқир эдилар

اللهم نارك لنا في رحب وسعان وبلغنا رمضان

«Аллоҳумма ба'рик лана' фий Рожаба ва Шабба'на ва баллиғна Рамазона»

«Аллоҳим, бизга Ражаб ва Шайбон ойларини баракали қил ва бизни Рамазонга етиштир».

Ражаб ойи Жаноби Ҳақнинг ойи бўлгани сабабли, Аллоҳнинг сифатларини ўзида кўрсатиб берувчи «Ихлос» сурасини кўп ўқиш керак.

سبحان الله الحي القيوم

سبحان الله الأحد الصمد

سبحان الله الغفور الرحيم

10 кун Субҳоналлоҳил Ҳаййил Қоййум,

10 кун Субҳоналлоҳил Аҳадис Сомад,

10 кун Субҳоналлоҳил Ғофурир Раҳим тасбеҳлари кунда энг камида 100 марта зикр этилади.

Жами 300 марта тасбеҳ айтилади.

Ражаб ойининг биринчи куни Аллоҳнинг розилиги учун икки ракат нафл намоз ўқилади. Сўнгра ихлос ва самимият билан гуноҳларга тавба қилинади. 111 марта

اللهم صل على سيدنا محمد

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммад»,

деб Пайғамбаримизга саловот ва салом келтирилади.

1660 марта **الله** **Аллоҳ** деб тасбеҳ ўтирилади. Уч ой ичида ҳар кун 1100 марта

لا اله الا الله

«Ла' илаҳа' иллоҳ», 100 марта

محمد رسول الله

«Муҳаммадун Расулуллоҳ» деб

тасбеҳ ўтирилади.

Жаноби Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) шундай башорат берадилар:

«Ким ушбу истиғфори Ражаби шариф ойида 7 марта ўқиса, Аллоҳ таоло ғаришталарга:

«Бу қулимнинг гуноҳлари ёзилган дафтарни йиртиб отинг», деб буюради.

استغفر الله العظيم الذى لا اله الا هو الحي القيوم و اتوب اليه
توبة عبد ظالم لنفسه لا يملك لنفسه موتا و لا حياة و لا نشورا

*«Астағфируллоҳал азималлазий ла' ила'ҳа илла' ҳувал
Ҳаййул Қоййум ва атубу илайҳ тавбата абдин золимин ли
нафсиҳи ла' йамлику линафсиҳи мавтан ва ла' ҳайа'тан ва
ла нушуро».*

«Ҳай ва Қоййум бўлган, ўзидан бошқа илоҳ бўлмаган
Аллоҳга нафсига зулм этган, ўлганда ҳам, ҳаётида ҳам,
тириклигида ҳам нафсига соҳиб бўла олмаган қулнинг
тавбаси каби, истиғфор айтаман».

Бундан ташқари, «Солатан Тунажжийна» ва «Солатан
Нарийя» дуоларини ҳам шу уч ой мобайнида ўқиб, беҳисоб
савоблар қозониш мумкин. Ушбу уч ойнинг фазилати
беҳисобдир. Бу давр ичида бир қанча муборак кечалар
мавжуд. Ушбу муборак кечаларда Аллоҳга сидқидилдан
ёлворишимиз, ибодат қилишимиз, Аллоҳ ризоси учун рўза
тутишимиз керак. Шунда Аллоҳнинг розилигини қозониб,
Унинг раҳмат, мағфират ва баракотига сазовор бўламиз.

Ушбу уч муборак ой ичида тўрт муборак кеча, яъни:
Рағойиб, Меърож, Бароат ҳамда Қадр кечалари бордир. Улар
Ислом дини азиз қилган кечалардир. Аллоҳ таоло қулларига
ўта меҳрибон бўлгани сабабли баъзи кечаларга алоҳида
эътибор кўрсатган, ундаги дуо ва тавбаларни қабул
қилишини аён этган. Қуллари кўп ибодат қилиши, дуо ҳамда
тавба этиши учун ушбу муборак кечаларни сабаб қилган.

Ушбу муборак кечаларда қазо намозлари ўқилиши,
Қуръони карим ўқилиши, дуо ҳамда тавба қилиниши,
садақа берилиши, мусулмон биродарларни севинтириш
ҳамда буларнинг барча савобини вафот этганларга бағишлаш
лозим. Муборак кечаларда Аллоҳ таолога ёлвориш,
гуноҳларни эслаб тавба ва истиғфор келтириш, хатоларни
ва камчиликларни афв этишни Аллоҳдан сўраш,
Қиёматдаги азобларни ўйлаб қўрқиш, жаҳаннамнинг чексиз
азобларини ўйлаган ҳолда Аллоҳдан афв ишташ керак.

Рағойиб кечаси

Бу кеча Ражаб ойининг биринчи жума кечаси деб тахмин қилинади. У Ислом динининг муборақ ва муқаддас кечаларидан биридир.

«Рағиба» сўзининг ўзаги бўлган бу сўз нафис, рағбатга лойиқ деган маънони билдиради. Бу кечада Аллоҳнинг қулларига берадиган эҳсонлари чексиз бўлгани сабабли Рағойиб деб номланади, деган ривоятлар бор. Ушбу кечага бу номни Аллоҳ таолонинг фаришталари берган.

Бу кечада илоҳий файзларнинг чексизлиги, дуоларнинг қабул бўлиши кечанинг қадрини янада юксалтиради.

Бу кечада Расулуллоҳ (с.а.в.) Аллоҳнинг жуда кўп лутфига сазовор бўлганлар. Ушбу лутфларга шукур учун ҳазрати Пайғамбар (с.а.в.) ўн икки ракат намоз ўқиганлар.

Ривоятларга кўра, ушбу муборақ кечада ҳазрати Омина онамиз ҳазрати Муҳаммад алайҳиссаломга ҳомила бўлганлар.

Ушбу кечада бошқа вақтдагидан ҳам зийрак бўлишимиз, Аллоҳга истиғфор қилишимиз, қўлимизни дуога очишимиз мақсадга мувофиқдир.

اللهم صل علي محمد النبي الأتي و علي آلہ و صحبه

و سلم سبوح قدوس ربنا و رب الملائكة و الروح

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадинин набиййил уммиййи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим. Суббуҳун Қуддусун Роббуна ва Роббул малаа'икати вар-руҳ».

«Аллоҳим! Муҳаммад Мустафога, оилаларига ва саҳобаларига саловот ва саломлар айтгин. Эй Улуғ Раббим! Муқаддассан, фаришталар ва руҳнинг Раббисисан».

Ушбу саловот энг камида 70 марта ўқилади. Орқасидан эса қуйидаги дуо ҳам 70 марта ўқилади:

رب اغفر وارحم وتجاوز عما تعلم إنك أنت الأعز الأكرم

«Роббигфир варҳам ва тажа'ваз амма' таъламу иннака антал-аъаззул-акром».

«Эй Раббим, афв эт, марҳамат кўрсат. Билган камчилик-

ларимизга эътибор берма. Шубҳасиз, азизларнинг Азизи ва каримларнинг Карими сенсан».

Сўнг қўлимизни дуога очиб Раббимиздан истаган орзуларимизни сўрашимиз, дунё ва охират саодати учун ёлворишимиз керак.

Ривоятларга кўра, Пайғамбар ҳазратлари ушбу кечада 12 ракат нафл намозини ўқиганлар.

Бу намоз шундай ўқилади:

«Ният қилдим Аллоҳ розилиги учун Рағойиб кечасида қилинадиган нафл намозига».

Биринчи ракатда бир марта «Фотиҳа» сураси ва уч марта «Қадр» сураси:

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ (1) وَمَا أَزْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ (2)
لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ (3) تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحِ
فَبِئْسَ رِذْنٌ رَّبَّهُمْ مَّنْ كُلِّ آمَنٍ (4) سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ (5)

*«Инна' анзална'ху фий Лайлатил Қодр. Вама' адро'ка-
ма' Лайлатул Қодр. Лайлатул Қодри хойрум мин а.лфи шаҳр.
Таназзалул-малаикату варруу фийҳа' биъзини Роббиҳим мин
хулли амр. Сала'мун ҳийа ҳатта' матлағил фажр».*

Руку ва саждадан сўнг иккинчи ракатга ўтилади.

Иккинчи ракатда бир марта «Фотиҳа», ўн икки марта «Ихлос» сураси:

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (1) اللَّهُ الصَّمَدُ (2) لَمْ يَلِدْ
وَلَمْ يُولَدْ (3) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ (4)

*Қул хуваллоҳу Аҳад. Аллоҳус Сомад. Лам йалид ва лам
йулад ва лам йақул лаҳу куфуван аҳад» ўқилади.*

Руку ва саждадан сўнг «Ташаҳҳуд ва Саловот» ўқилиб салом берилади. Намоз тугаганидан сўнг етти марта, агар инсон намозни узоқроқ ўқишни истаса ва ҳузурланса, 70 марта «Саловоти Умийя»:

اللهم صل على محمد عبدك ورسولك النبي الأمي و على آله وصحبه وسلم

«Аллоҳумма соли ала' саййидина' Муҳаммадин абдиқа ва Расуликан Набиййил уммиййи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим» ўқилади.

Ундан кейин саждада 70 марта

سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّنَا وَرَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

«Суббу'хун Қудду'сун Роббуна' ва Роббул малаиқати вар руҳ» ўқилади.

Икки сажда орасида қуйидаги истиғфор 70 марта ўқилади:

رَبِّ اعْمُرْ وَارْحَمْ وَتَحَاوَرْ عَمَّا يَعْلَمُ إِنَّكَ ابْنُ الْاَعْرَ الْاَكْرَمِ

«Роббинғфир варҳам ва тажа'ваз амма' таъламу иннака антал аъазул акром».

Иккинчи саждага бош қўйганда

سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّنَا وَرَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

Суббухун Қуддусун Роббуна ва Роббул малаиқати вар руҳу» дуоси 70 марта ўқилади.

Ушбу намозни ўқиган инсонга бериладиган мукофот ҳақида икки жаҳон сарвари севимли Пайғамбаримиз Расулulloҳ (с.а.в) шундай хушхабар берадилар:

«Рағойиб кечасининг намозини ўқиган мусулмоннинг денгиз кўпиклари, қум доналари, ёмғир томчилари ва дарахт япроклари қадар кўп гуноҳи бўлса ва у тоғлардек оғир бўлса ҳам Раҳмон ва Роҳим Раббимиз афв этади».

«Қабрга кирилган илк кечада бу намознинг савоблари қабрдаги азоб ва даҳшатлардан қутқаради».

«Қабрда елғиз қолган вақтда бу намоз уларга йўлдош бўлади».

«Аросат майдонида, Маҳшарда бу намоз ўз соҳибини шафоат қилади».

Исро ва меърож

Меърож инсоннинг ақли етмайдиган илоҳий бир ҳодисадирки, уни қалам англата олмайди. Бунда замои

макон чегараси, масофа йўқ. Бу Муҳаммад алайҳиссаломнинг илоҳий иноятга эришишидир. Меърож Пайғамбарнинг кўкларга кўтарилиши ҳақидаги воқеадир. Бу кечада Муҳаммад (с.а.в.) ўз умматига 5 вақт намозни ҳадя этган ва кўпгина хушхабарлар олиб келган. У кеча Пайғамбаримиз (с.а.в.) Аллоҳ субҳонаҳу ва таоло билан суҳбатлашган.

Меърож — юсакка чиқмоқ, юксалмоқ дегани. Буни Исро ҳам дейилади. «Исро» тунда йўл олмоқ маъносини билдиради. Шубҳасиз, Исро ва Меърож Аллоҳнинг Расулига кўрсатган буюк мўъжизасидир. Ражаб ойининг 27-кечаси Расули акрам икки сафар қилганлар:

Биринчиси — ер сафари, иккинчиси — само сафари. Муҳаммад (с.а.в.)нинг тунда Маккадан Қуддусдаги Масжиди Ақсога келиш ҳодисасига «Исро» дейилади. Фаришта Жаброил алайҳиссалом Расулуллоҳ ҳузурларига қанотли тулпор — Буроқни олиб келадилар ва Муҳаммад (с.а.в.)га хушхабар етказадилар:

«Эй Аллоҳнинг Расули, бугун сен само зиёратига тақлиф этилдинг».

Бу ҳақда Қуръони каримнинг «Ал-Исро» сураси, 1-оятда шундай дейилади:

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ (1)

«Субҳа’наллазий асро биабдиҳи лайлан минал масжидил хароми илал масжидил ақсо аллазий ба’ракна’ хавосҳу линурияҳу’ мин аё’тина’, иннаҳу ҳувассамиъул басир».

«Қулни тунда Масжид-ал-Ҳаромдан олиб, оятларимизни кўрсатмоқ учун атрофини муборак қилганимиз Масжид-ал-Ақсога келтирган Аллоҳ нақадар пок зотдир. Ҳар нарсани Ҳаққи билан эшитувчи ва кўртувчи Удир».

Меърож баъзи маълумотларга кўра, ҳижратдан уч, айрим ривоятларга кўра эса, бир ярим йил баъзи манбааларда айтилишича эса ҳижратдан олти ой олдин содир бўлган. Пайғамбаримиз Маккадаги Ҳарам Шарифдан Жаброил алайҳиссалом раҳбарлигида тунда Қуддусга — Масжиди Ақсога етганлар ва у ердан Буроқ отида кўкка

юксалиб, етти қават осмонга саёҳат этганлар. Муҳаммад (с.а.в.) Меърож кечаси осмоннинг биринчи қаватида Одамни кўрдилар. Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг ўнг ва чап томонида турли одамлар бор эди. Расулуллоҳ ўнг томондаги инсонларга қараб кулади ва чап томонлардаги инсонларга қараб эса йиғлайди. Аллоҳнинг Расули (а.с.) отаси Одам (а.с.) дан сўради:

— Булар кимлар?

— Эй Аллоҳнинг Расули! Ўнг тарафингдаги инсонлар жаннат аҳли, чап тарафингдаги инсонлар эса дўзахийлардир.

Иккинчи қаватда Яҳё ва Ийсони учратади. Ундан сўнг учинчи қават осмонга чиқади ва у ерда Юсуфни кўради. Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Меърож кечаси Юсуфни дунё гўзаллигининг ярми берилган ҳолда кўрдим»...

Агар Юсуф (а.с.)га Аллоҳ таоло дунё гўзаллигининг ярмини берган бўлса, бизнинг Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.)га дунё гўзаллигининг барчаси берилган.

Тўртинчи қават осмонда Идрис (а.с.), бешинчи қаватда Ҳорун (а.с.), олтинчи қават осмонда Мусо (а.с.) ва еттинчи қават осмонда Иброҳим (а.с.) билан учрашадилар. Ундан сўнг Сидратул-мунтаҳога ўтадилар. Бу ер илоҳий нурлар билан безатилган эди. Расулуллоҳ (с.а.в.) атрофга қарадилар. Жаброил алайҳиссаломни ёнларида кўрмаганларидан сўнг овозлари борича:

— Эй Жаброил (а.с.), бу ерда дўстини ёлғиз қолдирадими? — деб сўрадилар.

— Эй Аллоҳнинг Расули, сен билан айрилиш менга қанчалик оғир, лекин «бизнинг ҳар биримизга берилган мақом бор. Бу ердан бир қадам ҳам нари ўта олмайман, сен ўта оласан, пардаларни ёриб кириб юксаласан. Аммо мен ўтишга интилсам, бошдан-оёғимга қадар ёниб кул бўламан.

Ундан сўнг Аллоҳнинг элчиси ёлғиз ҳолда Сидратул-мунтаҳодан ҳам юксалиб Арши Аъзамга бордилар.

Муҳаммад (с.а.в.) Арши Аъзамга борар-бормас, Аллоҳ субҳонаху ва таолога шундай салом бериб кирдилар:

التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ

«Аттаҳийй'ту лилла'ҳи вас солава'ту ват тоййибат».

«Барча саломлар, мақтовлар ва яхши сўзлар Аллоҳ учундир!»

Раббимиз саломга қуйидагича жавоб берди:

السلام عليك أيها النبي ورحمة الله وبركاته

«Ассалому алайка аййуҳан набиййу ва роҳматуллоҳи ва барока'туҳ».

«Эй Пайғамбар, Аллоҳнинг саломи, раҳмати ва баракоти сенга бўлсин».

Аллоҳ билан Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг салом-аликларидан илҳомланиб Жаброил (а.с.) шундай дедилар:

السلام علينا و على عباد الله الصالحين

«Ассалому алайна' ва ала' ибадилла'ҳис-солиҳийн».

«Бизларга ҳам, Аллоҳнинг солиҳ бандаларига ҳам саломлар бўлсин».

Пайғамбаримиз (с.а.в.) айтдилар:

أشهد أن لا إله إلا الله

Ашҳаду ан ла' ила'ҳа иллаллоҳ

«Гувоҳлик бераманки, Аллоҳдан бoshқа ҳеч қандай илоҳ йўқдир».

Аллоҳ шундай жавоб берди:

أشهد أن محمدا عبده ورسوله

«Ва ашҳаду анна Мухаммадан абдуҳу ва Расулуҳ».

«Мен ҳам гувоҳлик бераманки, Мухаммад унинг қули ва элчисидир».

Бу мақомда Пайғамбаримиз (с.а.в.)га уч нарсa берилди:

1. «Бақара» сурасининг охириги икки ояти - «Аманар расулу».
2. Умматида Аллоҳга шерик қўшмаганларнинг жаннатга кириши хушхабари.
3. Меърож ҳадиси сифатида беш вақт намоз.

Меърожда қилинган ҳукмлар

Меърожда Аллоҳ таоло томонидан қилинган ҳукмлар Ислom динининг маънавий асосини ташкил этади. Улар

инсонларни диёнатли, яхши хулқли, меҳр-мурувватли, оқибатли, ҳалол-пок бўлишга, ҳаром ва нопокликнинг турли кўринишидан ҳазар қилишга чорлайди. Мазкур ҳукмлар «Исро» сурасининг қуйидаги оятларида баён этилган:

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَنْفَرَنَّ
عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٌ وَلَا تَنْهَرَهُمَا
وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا (23) وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذِّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ
وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا (24) رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا
فِي نُفُوسِكُمْ إِن تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا (25)

«Вақазо роббука алла таъбуду илла' ийя'ҳу вабил ваалидайни эҳсаанаа. Имма яблугонна индакал кибаро аҳадухума ав кило'хума фала' тақул лаҳума' уффин вала' танҳарҳума' вақул лаҳума қовлан карийма'. Ваҳфиз лаҳума' жана'ҳаз зулли минар роҳмати вақур роббирҳамҳума' кама' роббая'ний соғийро. Роббукум аъламу бима' фий нуфусикум ин таху'ну' солиҳийна лил аввобийна ғофуро».

«Раббинг амр этдики, Ундан бошқасига асло ибодат қилмангиз, ота-онангизга яхшилик қилингиз. Агар Улардан бири ёки ҳар иккиси сенинг қўл остида кексалик ёшига етсалар, уларга қараб «уф жонимга тегди» дема, уларга озор берма, доимо яхши гапир».

Уларга марҳаматингдан тавозе қанотларини ерга тушириб:

«Раббим, улар менинг гўдаклигимда қандай шафқат билан катта қилган бўлсалар, сен ҳам уларга марҳамат қилгин» дегин.

Раббингиз ичингиздаги сирларингизни жуда яхши билгувчидир, агар сиз яхши инсон бўлсангиз, Аллоҳ ҳам гуноҳ қилишдан қайтиб, тавба қилганларни кечиргувчидир».

وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذُرْ تَبْذِيرًا (26)
 إِنَّ الْمُبْذِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا
 وَإِمَّا تَعْرِضْ عَنْهُمْ ابْتَغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا
 مِّيسُورًا وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ
 الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا (29) إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن
 يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا (30)

*«Ва а’ти зал-қурбо ҳаққаху’ вал-мискийна вабнас-
 саббийли валo’ тубаззир табзийро. Иннал мубаззирийна ка’ну’
 ихва’наш-шай’тин. Ва ка’наш-шайтону лироббихи кафуро.
 Ваимма’ тўъризонна анхум ибтиғoа роҳматим мирроббика
 таржу’ха’ фақул лаҳум қовлам майсу’ро. Вала’ тажъал
 ядака мағлулатан ила’ унуқиқа вала табсутҳа’ куллал-бассти
 фатақъуда малумам маҳсу’ро. Инна роббака ябсутур-ризқo
 лиман яшаа-у ва яқдир, иннаҳу’ ка’на биъбиба’диҳи’ хобийром
 басийро».*

«Қариндош-уруғларга, мискин ва йўловчига ҳақларини
 бер, аммо молингни исроф билан совурма. Зеро, исроф
 қилганлар шайтонларнинг дўстларидир. Шайтон эса
 Раббингга қарши бўлган нонқўрдир.

Раббингдан бўладиган марҳаматдан умидвор ҳолингда
 улардан юз ўгирмоқчи бўлсанг, у ҳолда уларга ширин сўзлар
 айтиб, кўнгилларини ол.

Қўлингни бўйнингга боғлаб олгандек, қисиб сиқма,
 бутунлай ҳам очма. Акс ҳолда сени хасис дея
 ҳоралайдилар ёки қўлингда ҳеч нарса қолмасдан
 пушаймон бўлурсан.

Раббинг истаган кишисининг ризқини ҳам кенг қилади,
 ҳам тор қилади. Чунки у қўлларининг ҳар ҳолидан хабардор,
 уларни кўргувчи ва билгувчидир».

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ حَسَنَةً أَمْلَاقَ تَخْرُ بَرَزُهُمْ وَأَنَا كُمْ إِنْ قَتَلْتُمْ
 كَانِ حَطَاءً كَبِيرًا (31) وَلَا يَقْرَأُوا الرِّبَى أَنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً
 وَسَاءَ سَبِيلًا (32) وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ
 قَتَلَ مَطْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ أَنَّهُ كَانَ
 مُنْصُورًا (33) وَلَا يَقْرَأُوا مَالَ النَّسَمِ إِلَّا بِأَلْتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّى
 تَنْتَهِئَ أَسَدُهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنْ الْعَهْدُ كَانَ مَسْئُورًا وَأَوْفُوا الْكُلَّ
 إِذَا كُنْتُمْ وَرَثَةً بِالْقِسْطِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا (35)

«Вала' тақтулу' авла'дакум хошята имлоқ, наҳну нарзуқуҳум ва ийя'кум, инна қотлаҳум ка'на хит-ан кабийро. Вала' тақробуз-зина' иннаҳу' ка'на фоҳишаҳ, ва саа-а сабийла'. Вала' тақтулун-нафсаллатий ҳаррамаллоҳу илла' бил-ҳаққи. Ваман қутила мазлу'ман фақод жаъална' ливалиййихи' султонан фала юсриф фил-қотл, иннаҳу' ка'на мансу'ро. Вала' тақробу молал-ятийми илла' биллатий ҳия аҳсану ҳатта' яблугу ашуддаҳ. Ва авфу бил-аҳд, иннал аҳда ка'на масъула'. Ва авфул-кайла иза' килтум вазину' бил-қистосил мустақим. За'лика хойрун ва аҳсану таъвийла'».

«Авлодларингизни фақирлик қўрқуви билан ўлдирмангиз, биз уларга ҳам, сизга ҳам ўз ризқларингизни берамиз Уларни ўлдирмоқ ҳақиқатан ҳам катта гуноҳдир

Зинога қатъиян яқинлашмангиз Зеро, у фоҳишлиқдир ва жуда емон бир йўлдир

Аллоҳ ҳаром қилган жонни ўлдирмангиз, магар ҳақ шаръий билангина ўлдиришингиз мумкин Ким ноҳақ ўлдирса, унинг эгаси — ворисига қасос учун ҳуқуқ бердик У ҳам ўлдиришда ҳаддан ошмасин Чунки у бир қарра ерданга эришмишдир

Етимнинг молига у балоғатга етгунга қадар қўл тегизмангиз Магар энг яхши йўл билан бўлиши мумкин (яқинлашиш мумкин) Берган сўзингизнинг устидан чиқинг Зеро, берилган аҳд-паймонга масъулсиз

Ўлчаган вақтингизда туғри ва тула-тўкис улчанг ва туғри тарози билан тортинг Бу жуда хайрли ва оқибати жуда ҳам яхшидир»

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ

أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (36) وَلَا تَمْتَسْ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا

أَنَّكَ لَنْ يَخْرُقَ الْأَرْضَ وَلَنْ يَنْتَلِعَ الْحَالُ طُولًا كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَهْلًا

عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا (38) ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَى إِلَيْكَ رَبُّكَ

مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَى فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَذْهُورًا (39)

«Вала' тақфу ма'лайса лака биҳи илм, иннас самъа вал-басоро вал-фуа'да куллу ула'ика ка'на анҳу масъула. Вала' тамши фил-арзи мароҳа, иннака лан тахриқол — арзо валан таблуғол-жиба'ла ту'ла'. Куллу за'лика ка'на саййиуху' инда роббика макру'ҳа'. За'лика мимма' авҳа' илайка роббука минал-ҳикмаҳ. Вала тажъал маъаллоҳи ила'ҳан ахоро фатулқо фий жаҳаннама малумам мадхуро».

«Ўзингиз яхши билмаган нарсанинг орқасига тушманг Чунки қулоқ, кўз, қалб - буларнинг барчаси унинг масъулидир

Ер-юзида кибр-ҳаво билан юрма Чунки сен ерни ера олмайсан, чўзилган юксак тоғларга тенглаша олмайсан Уларнинг бутун емон жиҳати (емони) Раббинг наздида исталмаган, ярамас нарсалардир

Бу оятлар Раббинг сенга ваҳий қилган ҳукмлардандир Аллоҳ билан бирга бир илоҳ бор деб қабул этма, йўқса маломатланган ва қувилган ҳолда жаҳаннамга отиласан» («Исро», 23-39)

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُسِّرُ الْمُؤْمِنِينَ إِلَى

يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ إِنَّ لَهُمْ أَحْرًا كَرًا (9) وَإِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ

لَآ أَكْرَهَ اعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا (10) وَدَعُ الْإِنْسَانَ

بِالتَّسَرُّ دُعَاءُهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا (11)

«Инна ҳа'зал-Қуръа'на яҳдий лиллатий ҳия ақвам
ваюбашширул мўминийн, аллазийна яъмалунас
солиҳа'ти анна лаҳум ажрон кабиъро. Ва анналазийна
ла' юъмину'на бил-а'хироти аътадна' лаҳум азо'бан
алийма'. Ваядъул инса'ну бишшарри дуъа-аҳу' бил-хойр,
вака'нал инса'ну ажула'».

«Муҳаққақки, бу Қуръон энг тўғри йўлга ҳидоят қилур.
Яхши ишлар қиладиган мўминларга катта мукофотлар
борлиги хушхабарини берур. Шунингдек, охиратга
инонмайдиганлар учун аламли азоблар тайёрладик. Инсон
яхшилик сўраб дуои хайр қилгани каби ёмонлик тилаб
дуоибад ҳам қилур. Инсон доимо шошилувчидир».

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتٍ فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا
آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِتَسْعَوْا فَاصْلًا مِّن رَّكْبِكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ
السَّيِّئِ وَالْحِسَابِ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا (12)
وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْهَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
كِتَابًا يَلْقَاهُ مِنْشُورًا (13) أَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ نَفْسِكَ الْيَوْمَ
عِلْمُكَ حَسِيبًا (14) مَّنْ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ
ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا بَرُّ وَارَرَةٌ وَرَرْ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا
مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نُنْعِثَ رَسُولًا (15) وَإِذَا أَرَدْنَا أَن نُهْلِكَ قَرْيَةً
أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَرْنَاهَا
تَذْمِيرًا (16) وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِّن الْقُرُونِ مِن بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ
بِرَّبِّكَ بِذُنُوبٍ عِبَادِهِ خَيْرًا بَصِيرًا (17)

«Важабалнал лайла ваннаҳа'ро а'ятайни фамаҳевна'
а'яталайли ва ажабална' а'ятан наҳори мубсиротан

литабтағу' фазлан мирроббикум валитағламу', ададассинийна вал-ҳиса'б. Вакулла шайбин фассолна'ху тафсийла'. Вакулла инса'нин алзамна'ху то'ироҳу' фий унуқиҳ. Ванухрижу лаху' Явмал қия'мати кита'бан ялқо'ху манишуро. Икроф кита'бак, кафе' бинафсикал явма алайка ҳасийба. Ман эҳтада' фаиннама' яҳтадий линафсиҳ. Ваман золла' фаиннама' язиллу алайҳа, вала' тазиру ва'зиротун визро ухро'. Вама' кунна' муғззибина ҳатта' наббаса росула'. Ваиза' арадна' аннуҳлика қорятан амарна' мутрофийҳа' фофасақу' фийҳа' фаҳаққо алайҳал қовлу фадаммарна'ҳа' тадмийро. Вакам аҳлакна' минал қуру'ни мин бағди Нух. Вакафа' бироббика бизунуби иба'диҳи хобийром басийро».

«Биз кеча ва кундузни икки белги - нишон қилиб қўйдик. Кеча нишонни сукунат учун нурсиз - қоронғу қилдик, кундуз аломатини эса, Раббингизнинг фазлу марҳаматларидан берилганларни қидириб топишларингиз ҳамда йиллар саногини ва ҳисобини билишингиз учун ёруғлик қилиб қўйдик... Ҳар кишининг амалини бўйнига ўраб қўйдик. Қиёмат куни унга очиқ ҳолда рўбарў бўладиган китобини (амал дафтарини) чиқариб кўрсатамиз. «Ўз китобингни ўқи! Бугун ўз нафсинг ўзингга қарши етарли ҳисобчидир», — деймиз. Ким тўғри йўлда юрса, ўз нафси учун ҳидоятга кетади. Ким тўғри йўлдан озса, ўз зарарига озади.

Ҳеч бир гуноҳкор бошқасининг гуноҳини устига олмас. Биз пайғамбар юбормагунча, ҳеч кимни азобга дучор қилмаймиз. Биз бирон шаҳарни ҳалок қилишни истасак, у ернинг фароғат ва неъмат ичидаги боёнларига амримизни юборамиз, улар унга итоат этмасалар, азобга учрайдилар. Биз уларни остин-устун қиламиз.

Нухдан сўнгра қанчадан-қанча наслларни ҳалок қилдик. Раббинг қулларининг гуноҳларидан ҳар доим огоҳдир, уларни доимо кузатиб туради».

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَّدْحُورًا (18)

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ
 كَانَ سَعْيُهُمْ مَّشْكُورًا (19) كَلَّا تُمَدُّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ
 مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا (20) انْظُرْ
 كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ
 وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا (21)

«Ман ка'на юрийдул а'жилата ажжална' лаху' фийҳа' ма' наша'у лиман нурийду сумма жағална' лаху' жаҳаннама ясла'ҳа' мазму'мам мадхуро. Ваман ародад а'хирота ва саға' лаҳа' саъяха' ваҳува мўмин, фау'лаика ка'на саъйухум машкуро. Куллан нумидду ҳауула'и ва ҳа'ула'и мин ато'и роббика. Вама' ка'на ато'у роббика маҳзу'ро. Унзур кайфа фаззолна' баъзоҳум ала' баъз. Валола'хироту акбару даража'тин ва акбару тафзийла'».

«Ҳар ким бу ҳозирги ҳаётни истаса, ўзимиз истаганимизча хоҳлаган нарсасини у қадар тез берамиз. Сўнгра жирканчли ва нафратли ҳолда жаҳаннамга киради. Ким мўмин бўлган ҳолда охиратни истаса ва унга қандай лозим бўлса шундай саъй-ҳаракат қилса, ундайларнинг саъйлари мақбул бўлур. Биз ҳар иккисига ҳам Раббининг неъматидан ато этурмиз. Раббининг неъмати ман қилинмаган. Қара, уларнинг ичидан бировларидан бировларини қандай устун қилдик. Муқаққақки, охират даражалар эътибори билан неча барабар буюк, фазилят эътибори билан қанчалик юксакдир». («Ал-Исро», 9-21)

Меърож кечасида ўқиладиган дуо

Бу қадрли кечада ўқилиши лозим бўлган аниқ бир дуо йўқ. Инсон қайси дуони ўқиса, иншаоллоҳ қабул бўлади.

سبحان الله و الحمد لله و لا إله إلا الله و الله أكبر
 ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم

«Субҳа'наллоҳи валҳамду лилла'ҳи ва ла' ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар ва ла' ҳавла ва ла' қуввата илла' билла'ҳил алиййил азийм».

«Аллоҳни поклайман, Унга ҳамд бўлсин, Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, Аллоҳ энг улуғдир. Ҳеч имконият ва қудрат йўқ, магар Аллоҳнинг ёрдами биландир».

Ушбу тасбеҳ фойдали бир тасбеҳдир, чунки бунда инсон ўз Раббисини турли нуқсонлардан узоқлаштириб, камоли сифатлари билан зикр этади. Зотан, Раббимиз турли нуқсон ва камчиликлардан холи, ҳар нарсани кўргувчи ва билгувчидир. Унинг жуфти ҳам, ўхшаши ҳам йўқ. Жуфт бўлиб яшаш фақатгина Аллоҳ яратган махлуқларга хосдир. Агар Юнус (а.с.) балиқнинг қорнида Аллоҳга тасбеҳ айтмасайди, Қиёматгача балиқнинг қорнида қолиб кетар эди. Унинг тасбеҳи кўйидагича:

لا إله إلا أنت سبحانك إني كنت من الظالمين

«Ла' ила'ҳа илла' анта субҳа'нака инний кунту миназзолимиин».

«Сендан бошқа Аллоҳ йўқдир. Сени тасбеҳ айтаман, мен нафсимга зулм этганлардан бўлдим».

Аллоҳни васф этувчи, Уни улуғловчи шунга ўхшаш бир қанча тасбеҳлар мавжуд. Биламизки, Аллоҳ бизнинг тасбеҳларимизга, ҳамд ва саноларимизга муҳтож эмас. Унга келтирадиган ҳамд ва санолар фақатгина ўзимизнинг маънавий фойдамиз учундир.

Меърож кечасида намоз ўқиш

Баъзи маълумотларга кўра, бу кеча хуфтон намозидан кейин 12 ракат ҳожат намози ўқилади. Бошқа намозлардан фарқли ҳолда намознинг охирида, ташаҳуддан кейин Аллоҳ таолога ҳамду сано, Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларига саловот ва саломдан кейин саждага борилади. Саждада 7 марта «Фотиҳа» сураси, 7 марта «Оят ал-Курсий» ўқилади. Бу билан бирга 10 марта

لا إله إلا الله وحده لا شريك له له الملك

و له الحمد وهو على كل شيء قدير

«Ла' ила'ҳа иллаллоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳ, лаҳул мулку ва лаҳул ҳамду ва ҳува алаа' кулли шайбин қодийр»
Бир марта:

اللهم إني أسألك بمعاهد العز من عرشك
ومنتهى الرحمة من كتابك وإسماك الأعظم
وجدك الأعلى وكلماتك التامات

«Аллоҳумма инний асъалука би маъа'қидил иззи мин аришика ва мунтаҳар-роҳмати мин кита'бика, васмикал аъзами ва жаддикал аъла' ва калима'тикат та'мма'ти».

«Аллоҳим, мен сендан Аршдаги азиз мақоминг, Китобингдаги энг юксак раҳматинг, улуғ номларинг, буюк қудратинг ва комил сўзларинг билан сўрайман» ўқилади.

Шундан сўнг истагани тиланади ва бошини саждадан кўтариб салом беради. Расулуллоҳ (с.а.в.) буюрадилар:

«Асло бу намозни жоҳилларга ўргатманг. Зеро, бу намозни улар ўқисалар ҳам дуолари қабул бўлади».

Яна бошқа маълумотларга кўра, Меърож кечасида 12 ракат нафл намоз ўқиш тавсия этилади. Уни икки ракатдан бўлиб, қуйидагича ният қилинади:

«Ният қилдим Аллоҳ розилиги учун Меърож кечаси нафл намозини ўқишга».

1. Ҳар ракатда бир марта «Фотиҳа» сураси:

Сўнгра юз маротаба ушбу тасбеҳ ўқилади:

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله والله أكبر

ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم.

«Субҳа'наллоҳи валҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар, вала' ҳавла вала' қуввата илла' билла'ҳил алиййил азийм».

Сўнг яна юз маротаба:

استغفر الله العظيم الذي لا اله الا هو الحي القيوم و اتوب اليه

**«Астағфируллоҳ ал-азийм аллазий ла илаҳа илла ҳува
ҳайюл қойюм ва атубу илайҳ»** ўқилади. Ундан сўнг 100
маротаба Пайғамбаримизга саловот келтирилади. Кейин
икки қўлни юқорига кўтариб, Жаноби Ҳаққа дуо қилинади.
Бу дуода дунё ва охираат билан боғлиқ барча ниятлар Аллоҳдан
сўралади.

Шаъбон ойининг фазилати

Исломиятдаги муқаддас ойлардан бири Шаъбондир. У
ҳақиқатдан ҳам жуда муқаддас, фазилатли. Фазилатлилиги
шундаки, бу ойда ибодат қилганлар, қўлини дуога очиб
Аллоҳга ёлвориб тавба қилганларнинг тавбасини Аллоҳ
қабул қилади. Шаъбон Муҳаммад (с.а.в.)нинг ойлари
ҳисобланади.

Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) Шаъбон кирганда шундай
дер эдилар:

*«Шаъбон ойида нафсимизни тоза этайлик. У ойда яхши
ниятлар қилашлик. Чунки Аллоҳ Шаъбон ойини бошқа ойлардан
мени сизлардан усту қилгани каби устун қилган».*

Олимлардан бири шундай деган:

«Ражаб ойи баданни, Шаъбон ойи қалбни, Рамазон
ойи эса руҳни тозалайди. Агар Ражаб ойида бадан, Шаъбон
ойида қалб тозаланмаса, Рамазон ойида руҳ қандай
тозаланари?»

Ушбу ой ҳақида Аллоҳнинг Расули:

«Шаъбон ойи менинг ойимдир» деганлар.

Бу ойнинг яна бир фазилати шуки, унда Аллоҳнинг
Расули бўлиш Муҳаммад (с.а.в.) Аллоҳнинг изни билан
Ойни иккига бўлганлар.

Ибн Шайф ал-Йамани шундай деди:

«Шаъбон ойи Пайғамбар (с.а.в.)га келтириладиган
саловоти шариф ойидир. Зеро, саловот шариф ҳақида Аҳзоб
сурасида зикр этилган ушбу ояти карима нозил бўлди:

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا (56)

«Инналлоҳа ва мала'икатаҳу' юсоллу'на аланнабиййи, Я айюҳаллазийна а'ману' соллу' а'лайҳи васаллиму' таслима'».

«Шубҳасиз, Аллоҳ ва фаришталари Пайғамбар (с.а.в.)га саловот ва салом айтадилар. Эй иймон келтирганлар, Сиз ҳам уни мақтанг, Унга саловот ва салом келтиринг».

Шаъбон ойида ибодат қилган, рўза тутган, Расулуллоҳ (с.а.в.)га саловоти шариф келтирган ва умуман ушбу ойнинг барча амалларини бажариб, уни янада ривожлантирган қулларига ишорат қилиб Аллоҳ таоло шундай буюради:

«Қаранг, кўринг, менинг қулларим Расулимнинг ойи бўлмиш Шаъбон ойига қандай ҳурмат ва эътибор кўрсатяптилар. Жалолим Ҳаққи, мен ҳам уларни афв этдим».

Шаъбон ойида:

10 кун: يا لطيف جل جاهه **Я Латиф жалла жоҳуху,**

10 кун يا رزاق جل جاهه **Я Раззоқ жалла жоҳуху,**

10 кун يا عزيز جل جاهه **Я Азиз жалла жоҳуху**

ҳар кунда 100 мартадан ўқилади.

Шаъбон ойида рўза тутиш

Ойша (р.а.)дан ривоят этилади:

«Аллоҳнинг Расули(а.с.) шунақанги рўза тутар эдиларки, ҳеч очмайди дердик. Энг кўп рўза тутган ойлари эса Шаъбондир»

Расулуллоҳдан сўрадим:

«Эй Аллоҳнинг Расули! Шаъбон ойида кўп рўза тутганингизнинг гувоҳи бўлдим. Ажабо, бунинг сабаби ва ҳикмати нимада?»

Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) шундай жавоб бердилар:

«Эй Ойша! У ойда Азроилга ўладиганлар рўйхати берилади.

Рўзадор эканлигимда исмим шу рўйхатга тушишини истаيمان».

Расулуллоҳ (с.а.в.):

«Ушбу ой Ражаб билан Рамазон ўртасидаги ойдир» деганлар.

Хулоса, рўза тутиш учун энг яхши ойлардан бири Шаъбондир.

Чунки ушбу ой ўртасида қулларнинг ажали тақсимланади, тақдири ҳал бўлади.

Расули акрам (с.а.в.) марҳамат қиладилар:

- Шаббон ойида бир кун рўза тутганларни Жаноби Ҳақ жаҳаннамдан озод қилади. Дунё ва охираат билан боғлиқ барча истагини амалга оширади.

Икки кун рўза тутган инсоннинг қабрида икки фаришта Аҳмадга қадар унга йўлдош бўлади.

Уч кун рўза тутганнинг савол ва ҳисоби қулай бўлади.

Етти кун рўза тутган инсонни Жаноби Ҳақ Қиёмат куни оғини инсонлар билан тирилтириб, жаннатда унга ўз жамоатини кўрсатади».

«Шаббони шарифда тутилган рўза Рамазон ойига таъзимдир».

«Ойларнинг энг севимлиси, Рамазон ойига боғлиқ Шаббондир».

Шаббон ойида саловот ва саломлар айтишнинг фазилати

Шуни яхши билиш керакки, ушбу ой Пайғамбаримиз (с.а.в.) учун саловот ва саломлар айтиш ойдир. Зеро, Аллоҳ бизга Аҳзоб сурасининг 56-оятида шуни буюрган. Аллоҳнинг Расули ҳам бу ҳақда бизга қуйидагича буюрган:

«Ким менга соғлом вақтида кўпгина саловот ва саломлар юборса, у инсон ўлгандан кейин Аллоҳ бутун маҳлуқларига унинг учун истиффор айтишни буюради».

«Менга кўпгина саловот ва саломлар келтиринг. Чунки у қабрда ҳам, Сиротда ҳам, жаннатда ҳам бир нурдир».

Ал Бастомий шундай деди:

«Абу Солиҳ ал-Муаззинни тушимда кўриш учун Аллоҳга дуо этдим. Дуоим қабул қилиниб, у кеча уни тушимда кўрдим. Жуда роҳат ва ҳузур ичида эди. Ундан сўрадим:

— Менга ўз ҳолинг ҳақида гапириб бер.

— Агар Пайғамбар (с.а.в.)га келтирган саловот ва саломларим бўлмасайди, мен ҳам ҳалок бўлганлар орасида бўлар эдим».

Шаббон ойида Куръон ўқиш

Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) шундай дедилар:

«Шаббон ойи дедики:

— Эй раббим! Мени икки буюк ой орасида қиладими? Мен учун қандай шараф ва қадр-қиймат бердинг?

Аллоҳ (ж.ж) шундай жавоб берди:

— Сени Куръон ойи қилдим, бошиқа нима истайсан?

Шунинг учун солиҳ инсонлар бу ойда Куръонни кун ўқийдилар.

Бароат кечаси

Шабон ойининг 15-кечаси деган тахминлар бор. Бу кечанинг фазилати чексиздир. «Духон» сурасининг дастлабки 2 ояти бу кеча ҳақида энг буюк латиллар.

حم (1) والكتاب المبين (2) إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَارَكَةٍ

«*Ҳамим вал-Китаб ил-мубин. Инна' анзална'ху фий лайлатим мубарокаҳ*».

«Ҳа мим. Очиқ равшан Китобга (Куръонга) қасамки, албатта. Биз уни муборак-баракотли кечада нозил қилдик».

Расулulloҳ (с.а.в.) «Духон» сурасининг фазилати ҳақида шундай деганлар:

«*Ким «Духон» сурасини бир кеча ўқиса, 70.000 фаришта у инсон учун истиғфор айтади*».

«*Кимки «Духон» сурасини доимо ўқишга одатланса, барча инсонлар уни севадилар*».

У кечанинг раҳмат, баракот ва фазилати санаб бўлмайдиган даражада ҳисобсиз.

Бу муборак кечада Жаброил (а.с.) Расули акрам ҳузурларига келдилар ва шундай дедилар:

«*Эй Аллоҳнинг Расули. Аллоҳ бу кечада бир қанча инсонларни афв этади, Баъзиларини афв этмайди. У кечадаги мағфиратга қуйидаги инсонлар сазовор бўлмайдилар:*

1. Аллоҳ таоло, Унинг Расули ва мўминларни масхара қилганлар;

2. Мусулмонлар билан аразлашганлар;

3. Силайи раҳм қилмаганлар;

4. Кибрли инсонлар;

5. Ота-онасини норози қилганлар;

6. Сархушлик (кайф)да умр ўтказганлар».

Аллоҳ таоло у кечада тақдирларни ҳал қилгани учун ушбу кеча «Тақсим ва Тақдир кечаси» деб ҳам юритилади.

Ато ибн Ясор шундай дейдилар:

«Шаббон ойининг 15-кечаси Азроил (а.с.) кейинги йил Шаббон ойининг 15-кечасига қадар ўлиши керак бўлган инсонлар рўйхатини ҳозирлайди. Шу орада қанча инсонлар бу рўйхатга тушиб қолганидан хабари бўлмайди».

Ибн Умар (р.а.)дан ривоят қилинган бир ҳадиси шарифда Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

Тўрт кеча борки, унда дуолар рад этилмайди:

1. Ражаб ойининг илк кечаси;

2. Шаббон ойининг 15-кечаси;

3. Қадр кечаси;

4. Икки байрам кечаси.

Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) намоз ўқидилар. Жаброил (а.с.) шундай дедилар:

«Аллоҳ сенинг умматингдан ярмини оловдан озод этди».

Абдуллоҳ ибн Умар (р.а.) ривоят этади: «Аллоҳнинг Расули шундай дедилар:

«Шаббоннинг 15-кечасида Аллоҳ қасддан одам ўлдиргандан тортиб барча инсонларни афв этади».

Яна Расулуллоҳ шундай дедилар:

«Тўрт кеча бордирки, кечалари кундузлар, кундузлари кечалар кабидир. Аллоҳ у кечаларда онт ичганларни онтига содиқ қилади, инсонларни афв этади, уларга чексиз савоб ва мукофот беради. Бу кечалар Қадр кечаси, Бароат кечаси, Арафа кечаси ва Жума кечасидир».

Ҳазрат Ойша (р.а.) дедилар:

«Шаббон ойининг 15-куни келган вақт кунни рўза билан ўтказинг, кечаси ибодат қилинг. Чунки Аллоҳ (ж.ж.) у кеча, қуёш чиқиш вақти яқинлашганда шундай дейди:

«Истиғфор айтиб тавба қилган борми, уни афв этаман. Ризқ истаган борми, унга ризқ бераман».

Бу овоз атроф ёришгунга қадар шундай давом этади».
(ат-Тарғиб ват-тарҳиб)

«Ким Шаббон ойининг 15-кечаси ва икки байрам кечалари ибодат қилса, барча қалблар ўлган бир кунда унинг қалби ўлмайди».

Бароат кечасида ўқиладиган дуо

اللهم إن كنت كتبت إسمي شقيا في ديوان الأشقياء فاحمه

واكتبني في ديوان السعداء فانيته فانك قلت في كتابك
الكريم يحو الله ما يشاء ويثبت ر عنده أم الكتاب.

*«Аллоҳумма ин кунта каталта исмий шаккийдан фий
дива'нил - ашкийа'и фамхуху вактубний фий дива'нис-
суада'и фасбутху, фаиннака култа фий кита'бикал-карими
йамхуллоху ма йашаа'у ва йусбиту ва индаху уммун китаб».*

«Аллоҳим! Агар менинг исмимни ёмонлар, шаккоклар
дафтарига ёзган бўлсанг, уни ўчир ва мени яхшилар
дафтарида қайд эттир. Ва исмимни у ерда қолдир. Зеро, сен
Қуръони каримнингда дединг:

«Аллоҳ истаганини махв этади, истаганини қолдиради.
Унинг ҳузурида Китобларнинг онаси (Лавҳул-маҳфуз)
бордир».

Бароат кечаси жуда қийматли бир кечадир. Расулуллоҳ
у кечада қилган дуоларининг барчаси қабул бўлган. Бу
муборак кечада Аллоҳнинг барча марҳамат, раҳмат ва
мағфират эшиклари очилади.

Ойша онамиз Муҳаммад (с.а.в)дан:

— Эй, Аллоҳнинг расули, Бароат кечасида қандай дуо
этамиз? - деб сўраганларида Расулуллоҳ (с.а.в) шу дуони тавсия
этганлар:

اللهم أعوذبك من عقابك و أعوذبك برضائك

من سختك و أعوذبك منك جل و جهك

لا صي ثناء عليك أنت كما أثنيت على نفسك

*«Аллоҳумма абузу бика мин иқобика ва абузу бика
биризоика мин сахатика ва абузу бика минка жалла важҳука
ла' ухсий саноан алайка анта кама' аснайта ала' нифсика».*

«Аллоҳим сенинг иқобингдан, сенинг ғазабингдан,
сенинг улуғ шанинг воситаси билан паноҳ сўрайман. Сенинг
муборак шаънининг жуда улуғдир. Сенинг улуғ шаънингга лойиқ
бўлган ҳамду сано келтира олмайман. Бунга ожизлик
қиламан».

Тасбеҳ намози

Бароат кечасида тасбеҳ намози ўқишнинг жуда катта фойдаси бор. Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) амакилари Аббос (р.а.)га шундай дедилар:

«Эй амаки! Дикқат қил, сенга икром этилман ва лутф кўрсатилман. Сенга хосиятли бир ишни тавсия этаман. Агар буни амалга оширсанг, Аллоҳ сени эски ва янги, эҳтиётсизлик ва қасддан қилган, кичик ва катта, яширин ва ошкора қилган барча гуноҳларингни афв этади.

Агар ҳар кун шу тарзда қила олсанг, ҳар кун қил. Агар қила олмасанг, ҳафтада, ойда бир марта қилгин. Агар бунда ҳам қила олмасанг, йилда бир марта, буни ҳам қила олмасанг, умрингда бир марта қил» (Абу Довуд).

Тасбеҳ намозининг ўқилиш тартиби

Бу намоз тўрт ракатдир. Ифтитоҳ такбири айтилганидан сўнг, аввал

سبحانك اللهم و بحمدك وتبارك اسمك وتعالى جدك ولا إله غيرك

«Субҳа'нака Аллоҳумма ва биҳамдика ва таба'рокасмука ва таба'ла' жаддука ва ла' илаҳа ғойрук» ўқилади.

«Аллоҳим, сени поклайман, сенга ҳамд айтаман, исминг улуғ, қудратинг буюк, сендан ўзга илоҳ йўқдир».

Унинг орқасидан 15 марта:

سبحان الله وأحمد لله ولا إله إلا الله والله أكبر.

*«Субҳа'наллоҳи вал ҳамду лилла'ҳи ва ла' ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар»*ни ўқилади. Сўнгра «Бисмилло» билан «Фотиҳа» ва бир сура ўқилади. Ундан сўнг яна ўн марта худди шу тасбеҳ, яъни «Субҳа'наллоҳи вал ҳамду лилла'ҳи ва ла' ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар» ўқилади. Рукуда, руку тасбеҳи, яъни «Субҳана Роббиял азийм» дан сўнг айни шу ҳолда яна ўн марта ушбу тасбеҳ ўқилади. Рукудан кўтарилгандан сўнг саждага бормай, қиёмда-тик ҳолда ҳам ушбу тасбеҳ 10 марта ўқилади. Ўқиш тугаганидан сўнг саждага борилади. Сажда тасбеҳлари 3 марта

айтилганидан сўнг, саждадан бошни кўтармаган ҳолда яна 10 марта ушбу тасбеҳ ўқилади. Икки сажда орасида, ўтирган вақтда ҳам 10 марта ушбу тасбеҳ ўқилади. Иккинчи саждада ҳам, сажда тасбеҳлари айтилганидан сўнг ушбу дуо 10 марта ўқилади. Санаб ўтган тасбеҳларнинг миқдори ҳар бир ракатда 75 ни ташкил қилиши керак, яъни ушбу тасбеҳлар бир ракатда 75 марта ўқилади. 4 ракат намозда ушбу тасбеҳ жами 300 марта ўқилиши лозим. Иккинчи ракатга тургандан сўнг «Субҳа' нака» ўқилмасдан, айнан биринчи ракат каби 15 марта тасбеҳ ўқилади. 10 марта «Фотиҳа» ва зам сурадан сўнг, 10 марта рукуда, 10 марта руку билан биринчи сажда орасида, 10 марта саждада, 10 марта икки сажда орасида ҳамда 10 марта иккинчи саждада ўқилгандан сўнг, қаъдага ўтирилади ва «Аттаҳийя' ту», саловот ҳамда дуолар ўқилгач, салом берилади. Янгидан ният қилмасдан намознинг иккинчи қисмига ўтилади. Иккинчи қисм ҳам юқорида кўрсатилган икки ракат каби ўқилади.

Абдул Азиз ибн Абу Раввод шундай деди:

«Ким жаннат истаса, тасбеҳ намозини ўқисин».

Абу Усмон ал-Ҳарри аз-Зоҳид эса бу хусусда шундай деди:

«Тасбеҳ намозичалик, инсоннинг ғам-ташвиш ва азиятларини бартараф қилган бошқа ҳеч нарса кўрмадим».

Айтишларича ушбу тасбеҳни, яъни «Субҳа' нalloҳи вал ҳамду лalloҳи ва ла' ила' ҳа иллоллоҳу валлоҳу акбар»ни ўқиган ҳар бир инсон учун жаннатда бир дарахт экилади. Бундан кўриниб турибдики, тасбеҳ намозини ўқиган инсон учун Аллоҳ таоло жаннатда 300 дарахт бунёд этади.

Ҳақиқий мусулмон бўлган ҳолда Бароат кечасини энг яхши шаклда ўтказишимиз керак. Бу каби фурсатлар ҳар куни келмайди. Унинг қийматини билган ҳолда шунга яраша ҳаракат қилишимиз керак.

Бир шоир шундай ҳикматли сўзларни айтган:

«Эй инсон фарзанди! Ражаб ойи фазилат билан ўтди. Кераклигича қийматини билмаган эдик, орамиздан ўтиб кетди.

Энди Шаъбоннинг ярмиси келди. Нафс ва шайтон бизни овлаш учун ўз тузоғини биз томон отди.

Бу кеча битмас хайр ва ибодатларга шошил. Ўлим келяпти, ҳужум этипти.

Жаннат учун сайъ-ҳаракат қилиш осон, лекин ҳаракат қилган қаерда бор?

Ҳаракат қилмоқчи бўлганларнинг кўзига бу дунё ва неъматлари парда каби тўсилган».

Бароат кечаси намози

Бу кечада ҳар ким тоқати етганча-2 ракатдан 100 ракатгача намоз ўқийди. Бу намозга «Салотул-Хойр», яъни яхшилик, хойр-барака намози дейилади.

Ушбу намоз учун қуйидагича ният қилинади:

«Ният қилдим Аллоҳ розилиғи учун ва унинг илоҳий афвиға сазовор бўлиш, сайидлар дафтариға қайд этилиш истағида Бароат кечасининг «Салотул-Хойр» намозини ўқишга».

Ушбу намоз ҳар икки ракатда бир салом берилиб ўқилади.

Ҳар ракатида бир марта «Фотиҳа» сураси, 10 марта «Ихлос» ўқилади. Намоздан сўнг 100 марта

اللهم صل وسلم وبارك على سيدنا محمد وعلى آل سيدنا محمد

«Аллоҳумма соли ва саллим ва ба'рик ала' саййиди-на' Муҳаммадин ва ала' а'ли саййидина' Муҳаммад» саловоти ўқилади. Ундан сўнг 100 марта

استغفر الله العظيم وأتوب إليه

«Астағфируллоҳал-азийм ва атубу илайҳ».

«Улуғ Аллоҳдан мағфират сўрайман ва унга тавба қиламан», деб истиғфор келтирилади. Буларнинг ҳаммаси ўқилганидан сўнг: 14 марта «Фотиҳа» сураси, 14 марта «Оят ал-Курсий», 14 марта 'Тавба» сурасининг охири

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ

مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَّحِيمٌ (128)

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

عليه توكلت وهو رب العرش العظيم (129)

«Лақод жа'акум Расулум мин анфусикум азийзун алайҳи ма' аниттум ҳарисун алайкум бил муъминийна роуфуроҳим. Фа-ин таваллав фа қул ҳасбийаллоҳу, ла' илаҳа иллаҳу», алайҳи таваккалту ва ҳува Роббул аршил азийм».

«Ҳақиқатан, сизларга ўзларингиздан (чиққан), сизларнинг қийинчиликларингиздан алам чекадиган, сизлар билан қизиқувчи ва мўминларга мушфиқ ва раҳмдил Расул келгандир.

Бас, (шунда ҳам) юз ўгирсалар, айтинг: «Менга Аллоҳ кифоядир. Ундан ўзга илоҳ йўқдир. Унга таваккул қилдим. У буюк Аршнинг раббидир».

1 марта «Ёсин» сураси, 14 марта «Ихлос» сураси, 14 марта «Фалақ» сураси, 14 марта «Нос» сураси, 100 марта ушбу тасбеҳ ўқилади:

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله والله

أكبر ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم .

«Субҳа'наллоҳи вал ҳамдулилла'ҳи вала' илаҳа илаллоҳу валлоҳу акбар. Вала' ҳавла вала' қуввата илла' билла'ҳил алиййил азийм».

Охирида 14 марта «Солатан Тунажжийна» ўқилади.

Буларнинг барчасини битиргандан сўнг қўлларни дуога очиб, дунё ва охират бўйича нимаки истак бўлса, Аллоҳ таолодан сўраш керак.

Рамазони шариф

Рамазон ойи уч муборак ойларнинг учинчиси ҳисобланади. Бошқа ойларнинг бирортаси ҳам бу сифат ила васф қилинмаган. Рамазон 12 исломий ой ичида энг афзали, энг баракалисидир ва энг улуғидир. У ўн бир ойнинг султонидир. Ушбу ойда Куръони карим туширилган бўлиб, Унинг очиқ-ойдин баён этилган оятлари инсонларга ҳидоят йўлини кўрсатиб, ҳақиқат томон бошлайди.

Абу Ҳурайра розийаллоҳу анҳудан ривоят қилинишича, Расулуллоҳ (с.а.в.)шундай дедилар:

«Сизга муборак Рамазон ойи келди. Аллоҳ таоло сизга унинг рўзасини тутмоқликни фарз қилди. Унда осмонларнинг эшиклари очилади, жаҳаннамнинг эшиклари ёпилади. Унда ўзбошимча шайтонлар кишанланади. Унда Аллоҳнинг бир кечаси бўлиб, у минг кечадан яхшидир. Ким у кечанинг яхшилигидан маҳрум бўлса, батаҳқиқ маҳрум бўлибди».

Рамазон ойининг фазилати ҳақида Аллоҳ таоло бандаларига қуйидагича марҳамат қилади:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى
الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (183) أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ

«Эй мўминлар, тақволи кишилар бўлишингиз учун сизлардан илгари ўтганларга фарз қилингани каби сизларга ҳам санокли кунларда рўза тутиш фарз қилинди». («Бақара», 184)

«Эй мўминлар, аввалги умматларга фарз қилинганидек, сизларга ҳам бир неча кун (Рамазон)рўзаси фарз қилинди, шояд тақводор бўлсангизлар!»

Рамазон ойларнинг энг қадрлиси ва фазилатлиси эканлиги ҳақида Жаноби Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Рамазон ойларнинг султони

дир». Ушбу ой Рамазон деб номланиши ҳақида олимларнинг бир қанча қарашлари мавжуд. Баъзиларнинг фикрига кўра, «Рамазон» исми Аллоҳнинг исмларидан биридир. Бошқа бир олимларининг фикрига кўра эса, араблар ойларни ҳар бир ой ичида юз берган турли хосиятларга қараб номлашган. Бу ой иссиқ кунларга тўғри келгани учун «қизғин тош» маъносига «рамдан» сўзидан олиниб, шундай номланган.

Муборак Рамазони шариф ойида:

10 кун: يا أرحم الراحمين Ё Арҳамар-роҳимийн,

10 кун: يا أرحم الراحمين Ё Раҳматроҳимийн,

10 кун: يا عتيق الرقاب Ё Атиққор-риқоб

ўқилади.

Бу ойнинг фазилаги ҳақида Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

«Рамазон келган вақт жаннатнинг ҳамма эшиклари очилади. У ой давомида ҳеч бири ёпилмайди. Жаҳаннамнинг ҳамма эшиклари ёпилади. У ой тугагунга қадар ҳеч бири очилмайди».

Аллоҳ субҳонаху ва таоло шундай буюради:

«Эй хайр истаган, кел, хайрли ишларни қил. Гуноҳи афв этилишини истаган йўқми? Афвини қабул этаман. Тавба қилган йўқми? Тавбасини ҳам қабул этаман. Бир истаги бор инсон борми, истаганини бераман».

Аллоҳнинг ушбу сўзлари тонгга қадар давом этади. Ифтор вақтига қадар миллионларча қўллар афв этилади.

Жаннат йилдан-йилга янада гўзаллашиб боради. Шундай гўзалланишлардан бири Рамазон ойига тўғри келади. Рамазон ойининг илк кечаси «Мусир» номли бир шамол эсади. Жаннат дарахтларининг япроқларини тебратади. Кўзни қама штирувчи қушлар атрофни ўраб оладилар ва жуда ҳам ёқимли сайрашади. Шу қадар ёқимли сайрашадики, у кунга қадар ҳеч ким бундай овоз эшитмаган. Ундан сўнг ҳурлар жаннатдан туриб сўрайдилар:

— Бизни истаганлар қаерда?

Сўнгра улар Жаннати Ризвондан сўрайдилар:

— Бу кеча қандай кеча?

— Бу кеча Рамазон ойининг илк кечасидир.

Салмони форсий (р.а) ривоят этган бир ҳадиси шарифда Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) дедилар:

«Эй инсонлар! Буюк ва жуда муборак бир ойнинг сояси сизнинг устингизга тушибди. У ойда Қадр кечаси бордирки, минг ойдан-да хайрлидир. Аллоҳ унинг рўзасини фарз, тунгги ибодатини эса нафл қилди. Ким у ойда хайрли ишлар қилса, бошқа ойларда фарз қилинган ишларни бажарган бўлади. Ким у ойда фарз ишларни амалга оширса, бошқа ойлардаги 70 фарзни амалга оширган бўлади. У ой сабр ойидир, сабрнинг жавоби эса жаннатдир. У яхшилик ойидир. У ой мўминнинг ризқини оширадиган ойидир».

«Кимки ишонган ҳолда ва Аллоҳдан яхшилик кутган ҳолда кечани ибодат билан ўтказса, Аллоҳ унинг ўтган гуноҳларини кечиради».

Жаноби Ҳақ бошқа умматларга бермаган беш нарсани Рамазони шарифда бизларга эҳсон этган:

1. Рамазони шарифга ҳурмат билан тайёрланганларга, Аллоҳ субҳонаҳу ва таоло раҳмат назари билан қарайди. Бу қулига бир марта раҳмат назари билан қараса, унга асло азоб бермайди. Баъзи сура ва оятлар борки, ким буларни Рамазонда ўқиса, Жаноби Ҳақ у қулига етмиш марта раҳмат назари билан қарайди. Булар — «Фотиҳа» сураси, «Оят ал-Курсий (Бақара)», «Шаҳидаллоҳу» («Оли Имрон», 18), «Куллиляҳумма (Оли Имрон, 26-27) оятларидир. Бу сура ва оятлар V бобда келтирилган.

Ким буларни беш вақт намоздан сўнг давом этса, Жаноби Ҳақ унинг етмиш ишини амалга оширади. Ўқиганларга Қиёмат кунда шафоат учун Аллоҳ изн беради. Жаннатдаги жойини «Хотиратул Қуддус» мақомида қилади. Бу ояти каримани ўқишга фақат Жаноби Ҳақнинг севимли қуллари муваффақ бўлишади.

2. Рўздор инсоннинг оғзидан бадбўй ҳид келса-да, фаришталарнинг мушку анбарларидан ҳам хушбуйроқ ҳид таратади. Фаришталар емайдилар, ичмайдилар, рўздорнинг оғзини ҳидлаш учун оғизларини унинг оғзига тўғрилашади. Шунинг учун Рамазони шарифда аср вақтида мисвок қўллаш жонз эмас.

3. Жаноби Ҳақ Рамазони шарифда рўза тутган қулларига марҳамат этади.

Жаноби Ҳақ шундай дейди:

«Арши Аълони ташиган ва Аршни тавоф этиб атрофида айланган фаришталар, Раббиларининг неъматларига ҳамд ва шукр этиш билан бирга иймон келтирганлар учун истиғфор айтадилар:

«Эй Раббимиз! Хатоларини тушуниб Сенинг йўлингга тобеъ бўлган қулларингни афв эт ва жаҳаннам азобидан уларни муҳофаза қил» деб мўминлар учун Аллоҳга ёлворадилар.

Бошқа бир ояти каримада шундай дейилади:

«Фаришталар шундай дейдилар:

— Эй Раббимиз! Сен аҳди иймон ва уларнинг оталарини, оилаларини, зурриётларини солиҳ инсонларнинг учун ваъда берган жаннатингга кирит».

4. Жаноби Аллоҳ жаннатга шундай амр этган:

«Қанчалик зийнатинг бор бўлса ҳозирланиб тур. Рамазони шарифда кулларимдан бириси вафот этса, сенга келиб роҳат этсин».

5. Жаноби Ҳақ Рамазони шарифнинг сўнгги кечаси келган вақт барча мусулмон куллари афв этади, улардан рози бўлади, уларга керагидан ортиқ савоб эҳсон этади.

Расули акрам (с.а.в.) Рамазони шарифда хутбага чиқаётганларида, биринчи, иккинчи ва учинчи зиналарда «омин» дедилар. Саҳобалар сўрадилар:

- Ёнингизда ҳеч ким бўлмаса ҳам, ўз-ўзингизга уч марта омин дейишингизнинг сабаби нима, эй Аллоҳнинг Расули?

Расулуллоҳ шундай дедилар:

- Жаброил алайҳиссалом келиб менга шундай дедилар:

«Ким Рамазони шариф ойига етиб келиб, Аллоҳдан афв тиламасдан у ойни ўтказса, жаҳаннамга кирсин».

Мен ҳам шу вақт омин дедим.

«Рамазони шариф келди деб норози бўлган, рўзадорларга ёмонлик қилган ва рўзасини бузганларга жаннат ҳаромдир».

Мен яна омин дедим.

«Эй Расулуллоҳ сенинг муборак исминг тилга олинган вақт сенга саловоти шариф келтирмаган ҳам жаҳаннамга кирсин».

Мен яна омин дедим.

Рамазон ойида рўза тутиш

Рамазон рўзаси Шаббон ойининг 30-куни ёки ундан сўнг ҳилол кўрингандан кейин бошланади. Рўза ҳижратнинг иккинчи йили фарз қилинган.

Аллоҳнинг Расули Муҳаммад (с.а.в.)нинг Рамазон ойи рўзасининг фазилати ҳақида бир қанча ҳадислари бор. Булардан баъзиларини қуйида келтирамыз:

«Сизга муборак Рамазон ойи келди. Аллоҳ азза ва жалла сизга унинг рўзасини тутмоқликни фарз қилди. Унда осмонларнинг эшиклари очилур. Жаҳаннам эшиклари ёпилур».

«Ким Рамазон рўзасини ишонган ҳолда, ажрини Аллоҳдан умид қилган ҳолда тутса, қилган олдинги гуноҳлари афв этилади».

«Ким Рамазон рўзасини тутса, олдинги гуноҳлари афв этилади. Аллоҳ уни жаннатга Райён эшиги орқали киритади».

«Бир киши Рамазон рўзасини бошидан охирига қадар тўла

тутса ва бунга Шаввол ойи рўзасининг олти кунини ҳам қўша, бир йилни рўза билан ўтказган бўлади».

Ибн Маъсуд (р.а.) шундай дейдилар:

«Ким осойишталик ва ҳузурли вақтларида Аллоҳни эслаган, ҳаром ишларни қилишдан сақланган ҳолда Рамазон ойи рўзасини тутса ушбу ой тугамай туриб барча гуноҳлари афв этилади».

Аллоҳнинг ҳузuriда рўзадорнинг дуоси албатта қабул қилинади. Чунки унинг уйқуси ҳам ибодат, нафас олиши ҳам ибодатдир.

Ифтор дуоси

Расулulloҳ (с.а.в.) рўзани очиш вақтида шундай дер эдилар:

اللهم لك صمت وبك أمنت وعليك توكلت وعلی رزقك أفطرت .

«Аллоҳумма лака сумту ва бика а'манту ва алайка таваккалту ва ала' ризқиқа афторту».

«Аллоҳим, Сенинг учун рўза тутдим, Сенга иймон келтирдим, Сенга таваккул қилдим, Сен берган ризқ билан ифтор қилдим».

Расулulloҳ (с.а.в.) рўзани очиш вақтида яна шундай дер эдилар:

ذهب الظمأ وابتلت العروق وثبت الأجر إن شاء الله .

«Занабаз-замау вабталлатил уруқу ва сабатал ажру иншо'аллаҳ».

«Ташналик кетди, томирлар намланди, ажр ва мукофотлар ҳам иншоллоҳ нақд бўлди».

Ифтор вақтида рўзадорнинг рад этилмайдиган бир дуоси бор. Абдуллоҳ ибн Амр дейдилар:

«Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) ифтор вақтида шундай дуо қилар эдилар:

اللهم إني أسألك برحمتك التي وسعت كل شيء ان تغفر لي .

«Аллоҳумма инний асъалука бироҳматиқаллатий васиъат кулла шайъин, ан тағфиралий».

«Аллоҳим, албатта, мен Сендан барча нарсани сиғдирувчи раҳматинг билан мени мағфират этишингни сўрайман».

Расулуллоҳ (с.а.в.) бир қавмнинг ёнида ифтор қилаётган вақтда шундай дуо қилар эдилар:

افطر عندكم الصائمون وأكل طعامكم

الأبرار وصلت عليكم الملائكة.

«Афтора индакум ас-соимун ва акала тоба'макум ал-аброр ва соллат алайкум ал-малаа'икату».

«Ҳузурингизда рўзадорлар ифтор қилдилар, таомингизни яхшилар едилар ва фаришталар сизга саловот айтдилар».

Рамазон ойида садақа бериш

Анас (р.а.) ривоят қиладилар:

«Аллоҳнинг Расули (с.а.в.)дан сўрадилар:

— Эй Аллоҳнинг Расули, қандай садақа жуда хайрлидир?

— Энг хайрли садақа Рамазон ойида берилган садақадир.

Шунингдек, Рамазон ойида ифтор қилдириш каби жуда хайрли амаллар ҳам мавжуд. Пайғамбаримиз (с.а.в.) жуда саҳий эдилар, Рамазон ойида янада саҳийлашардилар».

Рамазон дуоси

اللهم إني أسألك باسمك الحسنى

*Аллоҳумма инний ас'ялука биасмонкал-хусна'**

يا الله فاعلم انه لا إله إلا الله

*Я Аллоҳ, фаълам аннаҳу ла' ила'ҳа илаллоҳ'**

يا رحمن الرحمن علم القرآن

*Я Раҳман, ар Раҳма'ну алламал Қуръан'**

يا رحيم وكان الله غفورا رحيمًا

*Я Раҳийм, ва ка'наллоху Гофурор роҳийма'**

يا مالك مالك يوم الدين

*Я Ма'лик, Ма'лики явмиддин**

يا قدوس الملك القدوس السلام

*Я Қуддус, Ал Маликул Қудду'сус Сала'м**

يا متعال فتعال الله الملك الحق

*Я Мутаъал, фатаъа'лаллохул Маликул Ҳақ**

يا سلام والله يدعو إلى دار السلام

*Я Сала'м, валлоху йадъу' ила дарис Сала'м**

يا مؤمن المؤمن المهيمن العزيز

*Я Му'мин, Ал Му'минул Муҳайминул Азиз**

يا عزيز وكان الله عزيزا حكيما

*Я Азиз, ва ка'наллоху Азийзан Ҳакийма'**

يا جبار الجبار المتكبر

*Я Жабба'р, ал Жабба'рул Мутакаббир**

يا خالق فتبارك الله أحسن الخالقين

*Я Холиқ, фа таба'рокаллоху аҳсанул холиқийн**

يا مصور هو الذي يصوركم في الأرحام

*Я Мусовир, хуваллазий юсовирукум фил арҳа'м**

يا باري الباري المصور

*Я Ба'риъу, ал Ба'риул Мусовир**

يا أول هو الأول و الآخر و الظاهر و الباطن

Я Азвал, хувал азвалу вал а'хиру ваз зоҳиру вал ба'тин *

يا شكور ان ربنا لغفور شكور

Я Шакур, инна Роббана лаҒофурун Шакур *

يا ودود وهو الغفور الودود

Я Вадуд, ва хувал Ғофурул Вадуд *

يا ظاهر و الظاهر الباطن

Я Зоҳир, ваз Зоҳиру вал Ботин *

يا قانم قانما بالقسط لا اله الا هو

Я Қоим, Қоимай бил қисти ла' ила'ҳа илла' ҳу *

يا حي الله لا اله الا هو الحي القيوم

Я Ҳаййу, Аллоҳу ла' илаҳа' илла' ҳувал Ҳаййул Қоййум *

يا عليم وهو السميع العليم

Я Алиъм, ваҳуваc СамиъулАлиъм *

يا بصير ان الله بصير بالعباد

Я Басир, инналлоҳа Басирум бил-иба'д *

يا حلیم إنه لعليم حلیم

Я Ҳалим, иннаҳу лаъ Алиъмун Ҳалиъм *

يا حكيم وكان الله عزيزا حكيما

Я Ҳакийм, ва ка'наллоҳу Азийзан Ҳакийма' *

يا كريم ان الله لغنى كريم

Я Карим, инналлоҳа лаҒониййун Карим *

يا قادر قل هو القادر على ان يعث

Я Қодир, қул ҳувал Қодиру ала' ан яъбаса *

يا مقتدر عند مليك مقتدر

*Я Муқтадир, инда Малийкин Муқтадир**

يا باعث إن الله يبعث من في القبور

*Я Ботис, инналлоҳа йабъасу ман фил қубур**

يا رازق والله خير الرازقين

*Я Розик, валлоҳу хойрур Розикийн**

يا وارث والله ميراث السماوات والأرض

*Я Ворис, Ва лиллаҳи мийросус сама'ва'ти вал арз**

يا قوي إن الله لقوي عزيز

*Я Қовиййу, инналлоҳа лаҚовиййун Азиз**

يا شهيد إن الله على كل شيء شهيد

*Я Шаҳид, инналлоҳа ала' кулли таййин Шаҳид**

يا مبدئ إنه هو يبدئ ويعيد

*Я Мубдиу, иннаҳу ҳува йубдиу ва йуъид**

يا رزاق و الله يرزق من يشاء

*Я Роззақ, валлоҳу йарзуку ман яша'а**

يا تواب إن الله كان توابا رحима

*Я Таеса'б, инналлоҳа ка'на Тавва'бин Роҳийма'**

يا وهاب إنك أنت الوهاب

*Я Ваҳҳа'б, иннака антал Ваҳҳа'б**

يا جلال ذو الجلال والإكرام

*Я Жалола, зула Жала'ли вал Икром**

يا جميل فاصبر صبرا جميلا

*Я Жамил, фасбир соброн жамийла’**

يا وكيل وكفى بالله وكيلا

*Я Вакил, ва кафа’ билла’ҳи Вакийла’**

يا كافي وكفى الله المؤمنين القتال

*Я Ка’фий, ва кафаллоҳул муъминийнал қитал’**

يا ولي وهو الولي الحميد

*Я Валий, ваҳува Валиййул Ҳамид’**

يا رب فتبارك الله رب العالمين

*Я Робби, фа табарокаллоҳу Роббул а’ламин’**

يا غني والله الغني وانتم الفقراء

*Я Гониййу, валлоҳул Гониййу ва антумул фуқаро’**

يا شاكر ان الله شاكر عليم

*Я Ша’кир, инналлоҳа Ша’кирун алийм’**

يا خلاق وهو الخلاق العليم

*Я Холла’қ, ва ҳува Холла’қул алийм’**

يا محسن والله يحب المحسنين

*Я Муҳсин, валлоҳу йуҳиббул Муҳсинийн’**

يا قدير والله على كل شيء قدير

*Я Қодийр, валлоҳу ала’ кулли шайъин Қодийр’**

يا مفضل والله ذو الفضل العظيم

*Я Муфаззил, валлоҳу зул фазли азим’**

يا متم ويتم نعمته عليك

*Я Мутимму, ва йутимму неъматаҳу алайк’**

يا معز تفر من تشاء وتضل من تشاء

*Я Муъиззу, туъиззу ман ташаа'у ва тузиллу ман ташаа**

يا رافع رافع الدرجات ذو العرش

*Я Рофиъ, Рофиъуд дарожа'ти зул арш**

يا شفيع من ذا الذی يشفع عنده

*Я Шафиъ, ман заллазий яшфау индаҳ**

يا كبير إن الله كان عليا كبيرا

*Я Кабиър, инналлоҳа ка'на пиййан Кабиър**

يا حق فتعالى الله ملك الحق

*Я Ҳаққу, фа таъа'аллоҳул Маликул Ҳақ**

يا بر إنه هو البر الرحيم

*Я Барру, иннаҳу хува Баррур Роҳийм**

يا وتر والشفع والوتر

*Я Витр, ваи шафъи ваи ватр**

يا غفار انه كان غفارا

*Я Гоффар, иннаҳу ка'на гоффа'ро***

يا غافر و أنت خير الغافرين

*Я Гофир, ва анта хойрул гофирийн**

يا حميد تزييل من حكيم حميد

*Я Ҳамид, танзийлуи мин Ҳакимийман Ҳамид**

يا منان بل الله يمن عليكم

*Я Манна'н, баллолаҳу йамунну алайкум**

يا باقى ويبقى وجه ربك ذو الجلال والإكرام

*Я Ба'қий, ваябқо ваҷху Роббика зулЖала'ли вал Икром**

يا واحد قل هو الله أحد

*Я Воҳид, қул ҳуваллоҳу Аҳад**

يا متين إن الله هو الرزاق ذو القوة المتين

Я Матийн, инкаллоҳа, ҳувар Розза'қу зул қуввати

*Матийн**

يا هادى إن الله يهدى من يشاء

*Я Ҳодий, инналлоҳа яҳдий ман йашаа**

يا بديع بديع السماوات والأرض

*Я Бадий, бадийъус самава'ти вал арз**

يا عليم عالم الغيب والشهادة

*Я Алийм, а'лимул ғойби ват Шаҳа'дах**

يا فتاح وهو الفتاح العليم.

*Я Фатта'ҳ, ва ҳува Фатта'ҳу алийм**

يا محيط والله بما تعملون محيط

*Я Муҳийт, валлоҳу бима' таъмалу'на Муҳийт**

يا قاضى والله يقضى بالحق

*Я Қозий, валлоҳу йақзий бил Ҳақ**

يا صمد الله الصمد

*Я Сомад, Аллоҳус Сомад**

يا حاسب وكان الله على كل شئ حسيبا

*Я Ҳасиб, ва ка'наллоҳу ала' кулли шайъин Ҳасиба'**

يا نصير نعم المولى ونعم النصير

Я Насир, неъмал мавла ва неъман Насийр*

يا واسع وكان الله واسعا حكيما

Я Ва'сиъ, ва ка'наллоху Ва'сиъан Ҳакийма*

يا قاهر وهو القاهر فوق عباده

Я Қоҳир, ва ҳувал Қоҳиру фавқо иба'диҳ*

يا كبير كبير المتعال

Я Кабир, Кабийрул Мутаъа'л*

يا من ليس له ولد لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا أحد

Я ман лайса лаху валадун, лам йалид ва лам юлад ва лам якул лаху куфуван Аҳад*

يا من ليس كمثله شئ وهو السميع البصير نعم المولى ونعم النصير

Я ман лайса камислиҳи шайъун ва ҳувас Самиъул Басийру, неъмал мавла' ва неъман Насийр*

ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم

Ва ла' ҳавла ва ла' қуввата илла' билла'ҳил алиййил азим*.

ИЗОҲ: Рамазон дуоси ичидаги «Асмо ул-хусно» (Аллоҳнинг гузал исмлари) нинг таржимаси Қитобнинг охирида батафсил берилган.

Рамазон дуосининг фазилати

Расули акрам (с.а.в.) ўтирган вақтларида ҳузурларига Жаброил (а.с.) келиб шундай дедилар:

«Эй Аллоҳнинг севиқли Расули! Аллоҳ таолонинг Сенга саломи бор, бу дуони эса Сени умматингга ҳадя тариқасида берди. Буни ўқиган инсоннинг гуноҳи Арш ва Курси оғирлигида бўлса ҳам Аллоҳ таоло уни афв этади. Агар қарзи бўлса қарзидан қутулиш учун ёрдам беради. Бу дуо вафот этган инсон номига ўқилса, Аллоҳ таоло у қулига юз минг раҳмат ёддиради. Фариятлар томонидан у инсон учун нурли

ликопчалар келтирилади. Фаришталар у инсонга шундай дейдилар:

«Сен ҳеч ҳам қўрқма! Сенга хушxabар келтирдик. Қиёматга қадар сен билан дўст тутинамиз».

Ким бу дуони Рамазон ойининг бошида, ўртасида ва охирида ёки охириг жума кечасида ҳар қандай ният учун ўқиса, иншоллоҳ ҳар қандай ниятига етишади.

Қадр кечаси

Қадр кечасининг фазилати ҳақида Қуръони каримнинг «Қадр» сурасида батафсил айтиб ўтилган. Бу суранинг бир оятида Аллоҳ субҳонаҳу ва таоло шундай марҳамат қилади:

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ (3)

«Лайлатул қодри хойрум мин алфи шаҳр».

«Қадр кечаси минг ойдан ҳам яхшироқдир».

Жаноби Ҳақнинг бир ҳикматиға биноан Қадр кечаси Рамазон ойининг қайси кунда эканлиги қулларидан яширилган. Бунга сабаб Аллоҳнинг бизга ўта меҳрибонлиги, яъни У бандаларим Рамазон ойининг ҳар бир кунини Қадр кечаси деб билган ҳолда ҳар куни менга ибодат қилсинлар, истиғфор айтсинлар, мен уларнинг дуоларини қабул қиламан, уларга чексиз неъматлар ато этаман, дейди.

Ушбу муборак кечада Аллоҳнинг амри билан фаришталар Аллоҳга ибодат қилган қуллар атрофида тонгга қадар айланиб турадилар. Маълумки, дуолар қабул қилинадиган маълум бир вақтлар бор. Шу вақтларнинг боши эса Қадр кечасидир.

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари шундай дедилар:

«Агар жаннатдан бир одам чиқса ва бутун дунё аҳли унга меҳмон бўлса, у ҳаммасини едиради, ичиради ва кийинтиради. Қадр кечаси ҳам Аллоҳнинг меҳмонларидан биридир. Унинг зиёфати бутун дунё халқига етади. Бандаларнинг барчаси Аллоҳ таолонинг қуллари ва меҳмонларидир. Унинг марҳамати, лутфи уларга тўғри келмайдими?»

Пайғамбаримиз (с.а.в.) Қадр кечасида нималар қилиниши кераклиги ҳақида вақти-вақти билан умматига

ва мўминларнинг оналарига, аёлларига айтиб ўтар эдилар. Ойша онамиз шундай дейдилар:

«Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) бир оқшом хонамга кирдилар ва шундай буюрдилар:

— Эй Ойша! Бу кеча тўрт амални қилмасдан ухламагин:

1. Қуръони каримни бир марта хатм қил.

2. Барча Пайғамбарларни Қиёмат кунда ўзингга шафоатчи қил.

3. Барча муслмонларнинг розилигини қозон.

4. Ҳаж ва Умра қил.

Шуларни айтгандан сўнг Расулуллоҳ ҳазратлари хуфтон намозини ўқишга киришдилар. Намоз тугагунга қадар кутдим. Расулуллоҳ салом бергандан сўнг улардан сўрадим:

— Ё Расулуллоҳ, ота ва онам сизга фидо бўлсин, менга шу тўрт амални бажармай ухламаслигимни амр эттингиз. Аммо мен шунча амалларни бир кечада қила олмайман. Менга бир чорасини топинг.

Шунда Расулуллоҳ табассум билан жавоб бердилар:

— Эй Ойша, айтган амалларим сендан ҳеч қандай куч талаб қилмайди. Чораси эса қуйдагичадир:

1. Уч марта «Ихлос» сурасини ўқисанг бутун Қуръони каримни хатм қилганчалик бўласан.

2. Менга ва бошқа барча Пайғамбарларга саловот ва салом келтирсанг, бизлар сенга Қиёматда шафоат қиламиз.

3. Мўмин биродарларинг учун Аллоҳдан афв тиласанг, уларни ҳаммасининг розилигини оласан.

4.

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله والله أكبر .

ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم

«Субҳа'наллиҳи вал ҳамдулилла'ҳи ва ла'ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу Акбар, вала' ҳавла вала' қуввата илла' биллаҳил алиййил азийм», — тасбеҳини ўқишга одатлансанг, бир Ҳаж ва Умра қилганчалик савоб қозонасан.

Қадр кечаси ўқиладиган дуо

Ойша (р.а.) дейдилар:

— Ё Расулуллоҳ, Қадр кечаси Рамазон ойининг қайси куни

эканлигини билсам, қандай дуо қилишим керак?

Шунда Расулulloҳ шу дуони айтдилар:

اللهم إنك عفو كريم تحب العفو فاعف عني

«Аллоҳумма иннака афуввун каримун туҳиббул афва фаъфу анний».

«Аллоҳим, шубҳа йўқки, Сен афв этувчисан, икром соҳибисан, афв этишни севасан, мени ҳам афв эт».

Қадр кечаси намози

Бу намознинг энг ози икки ракат, ўртачаси 100 ракат, кўпи эса тоқат етгунча ўқилади. «Ният қилдим Аллоҳ ризоси учун нафл намоз ўқишга» деб ният қилинади.

1 ракатда бир марта «Фотиҳа» ва 3 марта «Қадр» сураси ўқилади.

2 ракатда бир марта «Фотиҳа», 3 марта «Ихлос» сураси ўқилади. «Аттаҳиёту, саловот ва дуо»лардан сўнг салом берилади.

3 ва 4 ракатлар ҳам айнаи шаклда ўқилади.

100 ракат ўқиладиган намоз ҳам айнан шундай ўқилади.

Намоздан сўнг бир марта Ташриқ такбири:

الله أكبر الله أكبر لا إله إلا الله والله أكبر الله أكبر والله الحمد

«Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар ла`ила`ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар. Аллоҳу акбар ва лилла`ҳил ҳамд»ни ўқилади. Сўнг 100 марта «Қадр» сураси, 100 марта «Иншироҳ-Алам нашроҳ лака содрак» сураси

بسم الله الرحمن الرحيم

أَلَمْ تَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ (1) وَوَضَعْنَا عَنكَ وَزْرَكَ (2)

الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ (3) وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ (4) فَإِنَّ

مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا (5) إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا (6)

فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ (7) وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ (8)

«Алам нашроҳ лака содрак. Вавазоъна' анка визроқ. Алазий анқозо зоҳрока варофаъна' лака зикроқ. Фаинна

мағал-усри юсрон инна мағал-усри юсро. Фаиза' фароғта фансоби, ваила' роббика фарғоб.

«Биз қалбингизни очмадикми? Юрагингизни зиқ қилган гуноҳларингизни кечмадикми? Зикрингизни баланд қилмадикми? Қийинчиликдан сўнг албатта осонлик бўлади. Бўш пайтингизда Раббингизга мойил бўлиб, ибодат қилинг!»

Ҳамда 100 марта «Қадр» дуоси:

اللهم إنك عفو كريم تحب العفو فاعف عني

«Аллоҳумма иннака афуввун каримун тухиббул афва фаъфу анний» ўқилади.

Сафар ойи дуоси

Сафар ойи Қамарий ойларнинг иккинчисидир. Бу ойнинг хусусияти йилнинг бошқа ойлари билан бир хилдир. Унда ўқиладиган намоз, дуо ва бошқа амали солиҳлар Аллоҳнинг ҳузuriда бошқа ойлардек қабул қилинади. Бу ойда ҳам маросимлар, тўйлар, сафарларни амалга ошириш мумкин. Бу ойнинг хосиятсиз ой эканлиги тўғрисида баъзи жоҳилларнинг фикрига қўшилиш ширқдир.

Пайғамбаримиз (с.а.в.):

«Ҳамма ойлар ҳам Аллоҳнинг ойи, ҳамма кунлар ҳам Аллоҳнинг кунидир», - деганлар.

Мусулмон одам ҳамма нарсани фақат Аллоҳдан, деб билади. Сафар ойи фазилатидан баҳраманд бўлиш учун ушбу дуо ўқилиши лозим:

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله لك الحمد شكورا ولك المن فضلا وأنا عبدك عرفا و

أنا لذلك أهلا، استودعك نفسي وديني ودينائي وآخرتي وخواتم عموي

وعملي واستودعك جميع أمة محمد صلى الله عليه وسلم بشدة حولك

وبطشك وقوتك، فإن مستودعك مصان وحكمك نافذ وقضائك غالب

و يا احکم الحاکمین و يا اسرع الحاسین. يا اکرم معمول و اجود مسئول
 يا حى، يا قيوم، يا قديم، يا فرد، يا وتر، يا احد، يا صمد، يا من لم يلد ولم يولد
 ولم يكن له كفوا احد. يا عزيز يا وهاب و صلى الله على خير خلقه محمد
 و آله و صحبه اجمعين

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Ал-ҳамду лиллаҳи лакал ҳамду шакурон валакал манну
 фазлан ва ана абдука урфан ва ана лиза'лика аҳлан.
 Аставдигука нафсий ва диний ва дунйа'ий ва а'хиротий ва
 хава'тима умурий ва амалий ва аставдигука жамиъа
 уммати Муҳаммадин соллаллоҳу алайҳи ва саллама
 бишиддати ҳавлика ва батшика ва қувватика, фаинна
 муставадаъака мусо'нун ва ҳукмака на'физун ва қазоака
 ғолибун вая аҳкамал ҳа'кимийна ва я асроғал ҳа'сибийн. Я
 акрома маъмулин ва ажвада масъулин я Ҳаййу, я Қоййуму,
 я Қодийму, я Фарду, я Витру, я Аҳаду, я Сомаду, я ман лам
 йалид ва лам йулад ва лам йакул лаҳу куфуван Аҳад. Я Азизу
 я Ваҳҳа'бу ва соллаллоҳу ала' хойри холқиҳи Муҳаммадин
 ва а'лиҳи ва соҳбиҳи ажмаъийн».

«Аллоҳим, сенга ҳамд бўлсин, сенга шукрлар бўлсин,
 сенинг фазлингдан миннатдорман, банданг эканлигимни
 тан оламан, шунга муносиб бўлганимдан ўзимни ҳам,
 динимни ҳам, дунё ва охиратимни ҳам, барча ишларимнинг
 натижасини ҳам, Муҳаммад (с.а.в.)нинг барча умматларини
 ҳам сенинг қасдинг, қудратинг ва қувватингга топшираман.
 Сенга ишонган киши нажотда бўлади. Сенинг ҳукминг
 жорийдир, қазоинг ғолибдир, эй ҳукмдорларнинг энг улуғи,
 эй ҳисоби қаттиқ бўлган зот, эй улуғ, бандаларнинг ишончи
 бўлган маъбуд, эй ҳамиша тирик ва ҳамиша сергак зот, эй
 Қадим, эй Ягона, эй Самад, эй Азиз, эй туғмаган,
 туғилмаган ва тенги ҳам бўлмаган зот, Набийнинг
 Муҳаммад (с.а.в.)га, оилаларига, асҳобларининг барчасига
 салавот юборгайсан».

Шунингдек, ушбу қисқа дуо ҳам Сафар ойи дуосидир:

اللهم فرجنا بدخول السفر واختم لنا بالخير والظفر

«Аллоҳумма фаррижна' бидухулис сафар, вахтим лана' билхайр вазафар».

«Аллоҳим, Сафар ойинга киришлик билан бизга қувонч ато эттин, ундан яхшилик ва зафар билан чиқишни насиб эттин».

Бу ойнинг сўнгги чоршанба кечаси ёки кундузи ер ва осмон билан боғлиқ офатлардан муҳофаза бўлиш учун икки ракат намоз ўқилади. Ушбу намознинг ҳар ракатида бир марта «Фотиҳа» ва 11 марта «Ихлос» сураси ўқилади. Намоздан сўнг 11 марта истиғфор ва 11 марта саловоти шариф ўқилади.

Рабиъул аввал ойи

Рабиъул аввал ойининг 12-кечаси, баъзи манбаларда 9-кечаси мавлидун-Набий кечасидир. Олам фаҳри Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) бу кечада туғилганлар.

Бу кеча У Зотнинг нурлари билан қоронғиликдан ёруғликка чиққан кечадир. Бу кеча У Зотнинг ҳурмати учун умматига раҳмат ва марҳамат ёмғир каби ёғиладиган кечадир. Мана шу муבורак кечада килкинадиган энг хайрли амаллардан бири У Муבורак Зот учун кўпдан-кўп саловотлар ўқишимиз, У Зотнинг ҳурматлари учун, У Зотнинг умматлари бўлиш шарафига муяссар бўлганимиз учун тавба-истигфор қилишимиз, шукр намозлари ўқишимиз керак. Шунингдек, ушбу Муבורак кечада Тасбеҳ намозини ўқиш ҳам фазилатлидир.

Рабиъул охир ойи

سبحان الله ملء الميزان و منتهى العلم و مبلغ الرضى و زنة العرش

«Субҳоналлоҳи мильал мийза'н ва мунтаҳал илми за мабъағар рисо ва зиннатал арш».

«Аллоҳни мезон тўлгунча, илмнинг интиҳосича, ризосини топгунча ва Аршнинг вазнича поклайман».

Бу ойда ушбу дуо эрталаб-кечқурун уч мартадан ўқилади.

Жума'дул аввал — Жума'дул охир ойлари

Бу муборак ойларда қазо намозларини ўқиш керак. Нафл-ибодатлар қилиш ҳам жуда фазилатлидир.

Шаввол ойи

Пайгамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) шундай дедилар:

«Аллоҳ таоло бир савоб эвазига ўн савоб беради. Бир ойни ўн ой деб ҳисоблайди. Рамазон ойидан сўнг тутилган олти кунлик рўза бир йил тутилган рўзага тенг».

Ҳаром ойлар

Ҳаром ойлар Ражаб, Муҳаррам, Зулқаъда ва Зулҳижжа ойларидир. Исломият келмасдан аввал ғайри муслимлар ҳам уларни ҳурмат қилишар эди. Жаноби Ҳақ бу ойлар ҳақида шундай марҳамат қилган:

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ فَلَا تَظْلَمُوا فِيهِنَّ
أَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ

اللَّهُ مَعَ الْمُتَّقِينَ (36)

«Инна иддаташ шуху'ри индаллоҳи иснаа ашаро шаҳрон фий кита'билла'ҳи яма холақос сама'ваати вал арзо минҳо' арбаъатун ҳурум. За'ликад дийнул қоййим, фала' тазлиму' фийҳинна анфусакум вақотилул мушрикийна ко'ффатан кама' юқотилунакум ко'ффаҳ. Ваъламу анналлоҳа маъал муттақийн».

«Албатта Аллоҳнинг наздида ойларнинг саноғи осмонлар ва ерни яратган кунда белгилаб қўйганидек ўн икки ойдир».

Булардан тўртаси уруш ҳаром қилинган ойлардир. Мана шу ҳақ ҳукмдир. Ушбу ойларда нафониғизга зулм қилманг. Мушриклар тўпланиб жанг қилсалар, сизлар уларга қарши жанг қилинг. Билинганки Аллоҳ тақводорлар билан биргадир». («Таъба», 30)

Расулulloҳ (с.а.в.) бу ойлар ҳақида шундай деганлар:

«Бу муборақ ойларда ҳидоят ортади. Аллоҳ таоло инсонни кимга иймонига қувват беради. Бу кунларда илоҳий раҳмат, неъмат кўпаяди. Бундай кунларда ибодат қилиш ва рўза тутуш билан сиз ҳам илоҳий раҳматни кутиб олинг».

«Бир инсон ушбу ҳаром ойлардан уч кун— пайшанба, жума, шанба кунлари рўза тутса, Аллоҳ таоло у инсон тутган уч кунлик рўзасини икки йиллик рўза ўрнида қабул қилади. Агар чоршанбадан тутиб жума кунини садақа берса, Аллоҳ таоло у инсоннинг барча гуноҳларини афв этади».

Ҳаром ойларнинг биринчиси бўлган Ражаб ойи ва унинг фазилати ҳақида юқорида- «Ражаб ойининг фазилати ҳақидаги фасл»да батафсил гапирилди. Қуйида Мухаррам, Зул-қаръа ва Зул-ҳижжа ойлари ҳақида сўз юритилади.

Ашуро кун

Мухаррам ойининг 10-кунига Ашуро кун дейилади. Бу кун алоҳида эътибор билан қаралмоғи лозим.

Севимли Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо саллаллоҳу алайҳи ва саллам ҳазратлари ушбу кун ҳақида шундай дейдилар:

«Иброҳим алайҳиссалом Ашуро кунини туғилганлар. Аллоҳ таоло уни Намруднинг оташидан Ашуро кунини сақлаган. Аллоҳ таоло унга тўғри йўлни ҳам Ашуро кунини кўрсатган.

Ушбу кун Жабронл, Мексил, Исрофил алайҳиссаломнинг, Арш ва Курсининг яратилган кунидир. Ер ва осмонлар, жаннат ҳам мажмур кунда яратилган. Ушбу кунда Тубо дарахти экилган».

Ашуро кунинда намоз ўқиш

Ибн Аббос (р.а.)дан ривоят этилади:

«Ким Ашуро кунини ҳар ракатда «Фотиҳа» сурасидан сўнг 50 марта «Ихлос» сурасини ўқиб, 4 ракат намоз ўқиса, Аллоҳ таоло у қилини ўтиб кетган ва келажак 50 йиллик гуноҳларини

афв этади ҳамда Малоил-Аълода у қули учун жаннатда нурдан бир курси бунёд этади».

Ашуро куні оиласига икром кўрсатиш

Абу Хурайра (р.а.)дан ривоят қилинган ҳадиси шарифда Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) дедилар:

«Ким Муҳаррам ойининг 10-куни, яъни Ашуро куні оиласига, фарзандларига, аёлига, фақир инсонларга лутф кўрсатса, уларни хурсанд қилса, Аллоҳ (ж.ж.) у қулини кейинги йилга қадар хурсандчиликлардан ажратмайди».

Ашуро куні ўқиладиган дуолар

بسم الله الرحمن الرحيم

سبحان الله ملء الميزان و منتهى العلم و مبلغ الرضى و زنة العرش
لا ملجاء ولا منجاء من الله إلا إليه سبحانه الله عدد الشفع
و الوتر و عدد كلمات التامات برحمته أستغيث لا حول
ولا قوة إلا بالله العلى العظيم، و هو حسبي و نعم الوكيل
و نعم المولى و نعم النصير و صلى الله على سيدنا محمد خير
خلقه و على آله و صحبه أجمعين

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Субҳа'наллоҳи мила'ал мийза'ни ва мунтаҳал илми ва маблағор ризо ва зината Ал-Арши ла' малжаа ва ла манжаа миналлоҳи илаа' илайҳи. Субҳа'наллоҳи ададаш шафғи еал ватри ва адада калиматит та'мма'ти би роҳматихи, астағийсу ла' ҳавла вала' қуввата илаа' биллаҳил алиййил азийм. Ва ҳува ҳасбий ва неъмал вакийлу ва неъмал мавла' ва неъман насийр. Ва соллаллоҳу ала' саййидина' Муҳаммадин хойри ҳоқиқи ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ажма'ийн».

«Аллоҳни мийзон тўлгунча, илмнинг ҳудудича, ризосини топгунча поклайман, Аллоҳдан қочадиган бирор меҳрибон йўқ, фақат Унинг ўзидир. Аллоҳни бутун жуфтлар ва тоқлар сонича, комил сўзлар ададича поклайман. Сенинг раҳматингдан умид қиламан. Ҳеч қандай имкон ва қудрат йўқ, магар улуғ ва буюк Аллоҳнинг ёрдами биландир. Ўзи

менга кифоя қилувчидир. У ажойиб вакил, хожа ва ёрдамчидир.

Набиййинг Муҳаммад (с.а.в.)га, оилаларига, асҳобларининг барчасига салавот юборгайсан».

Сухравардий ҳазратлари юқоридаги дуо ҳақида шундай дедилар:

«Ушбу дуони Ашуро кун 10 марта ўқишга муваффақ бўлган инсонга ушбу сана ўлим фариштаси, яъни Азроил келмайди. Агар у инсон ушбу санада ўлиши керак бўлса, Жаноби Ҳақ ушбу дуони ўқишга уни муяссар қилмайди».

«Ким Ашуро кун 100 ракат намоз ўқиб, ҳар ракатида «Фотиҳа» ва 3 марта «Ихлос» ўқиб, намоздан фориғ бўладанидан сўнг бу дуони етмиш марта ўқиса, етмиш марта истиффор ва етмиш марта менга «салоту салом келтирса, ушбу инсон ўлган вақт Аллоҳ таоло унинг қабрини мушқу анбарлар билан тўлдиради».

Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Муҳаррам ойининг биринчи ва ўнинчи кунлари эрталаб бу дуони 3 марта ўқиган инсонни Жаноби Ҳақ келгуси йил Муҳаррам ойигача барча бало ва қазолардан муҳофаза қилади».

Ашуро кун дуоси

اللهم ما عملت من عمل في هذه السنة مما هيتنى عنه
ولم ترضه ولم تنهه، وحملت عني وعفوت بعد قدرتك على عقوبي
ودعوتني إلى التوبة بعد جرئتي على معصيتك، اللهم إني
استغفرك منه فاغفر لي، وما عملت فيها مما ترضاه، و وعدته
عليه الثواب فبارك الله مني ولا تقطع راجي منك يا كريم

«Аллоҳумма ма` амилту мин амалин фий ҳа`зис ҳис санати мимма` наҳайтакий анҳу ва лам таръзаҳу` ва лам танҳаҳу, ва ҳамилта анний ва ифъта баъда қудротика ала` уқубатий ва даъавтаний илат-тазбати баъда журъатий ала` маъсийатика, Аллоҳумма инний астағфирука минҳу фағфирлий, ва ма` амилту фийҳа` мимма` тарзоҳу ва ваъадтаҳу алайҳис сава`ба, фатабарокаллоҳу минний вала` тақтаъ рожий минка я Кариму».

«Аллоҳим, бу йилда Сени рози қилмаган ва севинтирмаган ишларни қилганим учун мени афв эт.

Сенга юклатилган вазифалар туфайли мени афв этгинг ҳамда мени тавба қилишга чақирдинг, турли гуноҳлар қилганимдан сўнг гуноҳимни афв этгинг.

Аллоҳим, Сенга истиғфор айтаман, Сендан мени афв этишингни тилайман. Мени афв эт, Сени рози қиладиган амаллар қилган бўлсам, ваъда берган савобни қабул эт. Умидимни Сендан кесма, эй Аллоҳим!»

Бу муборак куннинг аҳамияти ҳақида севимли Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ашуро куни кимки бир марта «Ихлос» сурасини ўқиса, Жаноби Ҳақ унга раҳмат назари билан қарайди».

Аллоҳ таоло қайси бир қулига бир марта раҳмат назари билан қараса, унга асло азоб бермайди.

Ашуро куни рўза тутмоқ

Ашуро куни руза тутмоқ суннатдир. Расулуллоҳ (с.а.в.) муборак туфуглари билан хурмони юмшатиб, Ашуро куни фарзандларига чайнатардилар ва болалар оқшомга қадар ҳеч нарса емас эдилар.

Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Ашуро кунини рўза билан ўтказган қулига Аллоҳ таоло ўн минг фаришта ва Ашуро кунини рўза билан ўтказганларнинг саноғи қадар савоб, ўн минг Ҳаж, ўн минг Умра ва ўн минг шаҳид савобини ёзади».

«Ким Ашуро куни бир кишига ифтор қилиб берса, жумлаи уммати Муҳаммадга ифтор қилиб берганнинг савобини олади».

Ибн Маъсуд ривоят қилган бир ҳадиси шарифда Расули акрам (с.а.в.) дедилар:

«Ашуро кунини рўза билан ўтказган, бутун йилни рўза билан ўтказганнинг савобини олади».

Яна бир муборак ҳадисда дедилар:

«Бу куннинг фазилатини қидиринг. Чунки У Аллоҳ танлаган муборак бир кундир. Ким бу кунни рўза билан ўтказса, Аллоҳ таоло фаришталар, набийлар, пайғамбарлар, шаҳидлар ва солиҳларнинг ажрини беради».

«Ашуро сиздан аввалги бир пайғамбарнинг байрамидир. У кунни рўза билан ўтказинг». (Лаззор, Абу Ҳурайра).

«Ашуро куні рўза тутинг, фақат бу хусусда яҳудийларга мухолифот қилинг, яъни рақобатлашинг, Ашуро кунидан бир кун аввал, бир кун кейин ҳам рўза тутинг. Шунда уч кун рўза тутган бўласизлар».

Ибн Аббос (р.а.) айтадилар:

«Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) Рамазондан сўнгра бошқа кунлардаги нафл рўзаларининг ҳаммасини тенг кўрардилар, Ашуро куні рўзаси бундан мустасно».

«Ашуро кунининг рўзаси бир йиллик гуноҳларга кафолатдир».

Ибн Аббос (р.а.) дан ривоят қилинади:

«Ҳазрати Пайғамбар (с.а.в.) Ашуро куні рўзасини тутар эдилар ва бошқалар тутишини ҳам тавсия этганлар».

Ашуро кунининг фазилати ҳақида ибн Аббос (р.а.)дан сўрашганда, у киши шундай жавоб берганлар:

«Ҳазрати Пайғамбар (с.а.в.) Ашуро куні фазилатига ишонган ҳолда, бошқа кунлардан устун деб билиб рўза тутганларини билмайман. Ашуро куні рўзасини фазилатли деб тутар эдилар. Ойлар ичида эса Рамазон ойи рўзасини тутар эдилар».

Яна бир ривоятга кўра, Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

«Бир куннинг бошқа кундан рўза тутишда ҳеч қандай устунлиги йўқ, яъни ҳаммаси тенгдир. Лекин Рамазон ойи ва Ашуро куні бундан мустасно».

Пайғамбаримиз (с.а.в.) Мадинаи Мунавварага ташриф қилган вақт, у ерда яҳудийлар рўза тутганининг шохиди бўлдилар. Улардан сўрадилар:

— Бу қандай рўза? Нима сабабдан рўза тутяпсизлар?

Улар дедиларки:

— Бугун муборак бир кундир. Аллоҳ (ж.ж.) бу кун Исроил (а.с.) ўғилларини қутқарди. Фиръавн аскарлари денгизда ҳалок бўлди, шу сабабли Мусо (а.с.) Аллоҳга шукр тариқасида бу рўзани тутди.

Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.):

— Мусо алайҳиссалом бизнинг биродаримиздир, биз унга сендан яқинроқдирмиз. У севган нарсани биз ҳам севишимиз, биз ҳам унга риоя қилишимиз керак. Шу сабабли биз ҳам бу кунда рўза тутишимиз керак, — дедилар.

Саҳобаларга ҳам Расулуллоҳ (с.а.в.) бу кунда рўза тутишни тавсия қилганлар. Фақат айни улар каби бўлмаслик

учун Муҳаррам ойининг 9 ва 10-куни ёки 10 ва 11-кунлари ҳам тутиш керак.

Бу хусусда яна бошқа бир ривоят бор.

Ибн Аббос (р.а.)нинг айтишларича, Расулulloҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Келгуси йилга чиқсам, соғ-саломат бўлсам, у вақтга қадар яшасам, умрим давом этса, Муҳаррамнинг 9-куни ҳам рўза тутаман».

Расулulloҳ (с.а.в.)дан сўрадилар. У вақт ҳазрати Али ҳам шу ерда эдилар.

— *«Ё Расулulloҳ (с.а.в.), Рамазондан бошқа бир вақт рўза тутиш тавсия қилинса, қайси ойни маслаҳат берган бўлар эдингиз?»*

Расулulloҳ (с.а.в.) айтдилар:

— *«Рамазондан бошқа бир ойда рўза тутишни истасанг, Муҳаррам ойида тут. Чунки у муқаддас ойдир. Харом ойлардандир. Шу сабабли бу ойда тут. Бу ойда бир кун борки, Аллоҳ (ж.ж.) аввалги қавмлардан баъзи инсонларни афв этган. Шуниндедек, меҳрибон Аллоҳ аввалги инсонларга тавба қилишни насиб қилгани каби бошқа инсонларнинг тавбасини қабул этишни насиб қилди».*

Ушбу ойда қайси инсонларнинг тавбаси қабул қилинган?

Ривоятларга кўра, ҳазрати Абу Лайс Самарқандийнинг китобида ёзилишича, ҳазрати Одам алайҳиссалом тавбасини Аллоҳ (ж.ж.) Муҳаррам ойида қабул қилган. Шунга ишорат этган ҳолда ҳазрати Муҳаммад (с.а.в.) бошқа инсонларнинг гуноҳларини ҳам Аллоҳ таоло афв этади, шу сабабли шу ойда рўза тутинг деб тавсия этганлар. Яна айнан шу хусусда ҳазрати ибн Аббос (р.а.)дан ривоят қилинади:

«Ким Арафа куни рўза тутса, икки йиллик гуноҳлари афв этилади. Кимки Муҳаррам ойида рўза тутса, ҳар бир тутган рўзаси учун 30 кунлик рўза савобига эга бўлади».

Яна бир ривоятга кўра, Ашуро куни рўза тутишнинг қандай фазилати бор, деб сўрашганда Пайғамбаримиз *«Ашуро куни рўза тутиш аввалги гуноҳлар афв этилиши учун каффоратдир»* деганлар.

Зулқаъда ойи

Камарий ойларга кўра у Шаввол ойидан сўнг келади. Харом ойлардандир. Бу ойда жанглар, мунозара-мухосамалар, адоватлар тарк этилади. Тавба, истиффор ва нафл рўза, намозлар кўпроқ ўқилади.

Зулҳижжа ойи

Зулҳижжа ойи Ҳаж ойи ҳисобланади. Бу ойда ислом арконларидан бири бўлган Ҳаж фарзи адо қилинади. Дунёнинг барча мамлакатларидан мусулмонларнинг Аллоҳ муяссар этганлари Макка шаҳрига йиғиладилар. Зулҳижжанинг аввалги ўн кунда Каъба тавофида, Сафо ва Марва саъйида, Замзам булоғи ёнида, кейин Минода, Арафотда, Муздалифада, Жамаротда, Мазбаҳда яна Каъба атрофида ибодат, тиловат ва дуолар билан машғул бўладилар. Ҳажга боролмаган мусулмонлар ўз юртларида ушбу ўн кунни ғанимат билмоқлари, ибодат ва дуолар билан ўтказишлари мақсадга мувофиқдир. Бу муборак кунларнинг Аллоҳ бандаларига манфаати кўпдир.

Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

«Бу ўн кунлар дунёнинг энг хайрли кунларидир».

Улар шундай муборакки, бунда Мусо алайҳиссалом Аллоҳ таоло билан гаплашган.

Муҳтарам Пайғамбаримиз дедилар:

«Аллоҳ наздида бу кунларда қилинган ибодатдан қадрли бир ибодат йўқдир. Қўлингиздан келгани қадар бу кунларда Жаноби Ҳақни кўп зикр қилинг. Бу кунларда бир кун рўза тутиш бир йиллик рўза тутишга тенг. Зулҳижжанинг ilk ўн кун ичида бир кун рўза тутиш бошқа кунларда бир йил рўза тутишдан ҳам фазилатлидир».

«Зулҳижжанинг ilk ўн кунидан қадрли кун йўқдир. Фаришталарга Жаноби Ҳақ шундай дейди:

«Менинг қулларимга қаранг, дунёнинг тўрт тарафидан розилигим учун келдилар. Менинг розилигимни истайдилар».

ҲАЖ ВА УМРАДА ЎҚИЛАДИГАН ДУО ВА Саловотлар

Аллоҳ таоло бандаларининг қайси бирига исломнинг улуг арконларидан бўлган ҲАЖ фарзини адо этиш ёки УМРА зиёратига боришни насиб этса, у бандага Ўзининг Байтига меҳмон бўлишдек буюк бахтни ва барча гуноҳларидан покланишдек беназир имкониятни ато этган бўлади. Пайғамбаримиз (с.а.в.) бу ҳақда шундай марҳамат қиладилар:

الحج المبرور ليس له جزاء الا الجنة

«Алҳажжжул-мабрур лайса лаҳу жазоун илал-жаннаҳ».

«Аллоҳнинг ҳузuriда қабул бўлган ҳажнинг мукофоти фақат жаннатдир».

Аллоҳнинг бу муқаддас даргоҳига боришдан аввал, унга тайёрланиб покланиш, боргандан сўнг эса, яна уйга қайтиб келгунча ҳар бир соат ва ҳар бир дуо мустажоб бўладиган жойларни ғанимат билиш, кўп дуо ва саловот билан машғул бўлиш керак. Бунинг учун эса, қаерда қайси дуони ўқиш кераклигини билиб олиш лозим бўлади. Қуйида биз муборак сафар асносида ўқиладиган дуоларни тартиб билан келтирдик.

Ҳажга боришни ният қилган одам сафарга жунашдан бир неча кун аввал калимаи шаҳодат, Аллоҳга такбир, Пайғамбар(с.а.в.)га саловотларни кўп айтиб, ҳаж амали ҳар бир мусулмонга фарз қилинганлигини ифода этувчи ояти каримани такрорлаб, Аллоҳнинг хитоби ўзига ҳам тегишли эканини, унинг зиммасига ҳам ҳаж амали фарз бўлганини эътироф этади.

Калимаи шаҳодат:

اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا عبده و رسوله

«Ашҳаду аллаа ила'ҳа илаллоҳу ва ашҳаду анна Муҳаммадан абдуҳу' ва росулуҳ».

Аллоҳга такбир:

الله اكبر الله اكبر لا اله الا الله اكبر الله اكبر والله الحمد

«Аллоҳу акбар Аллоҳу ақоар лаа ила ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар Аллоҳу акбар валилла'ҳил ҳамд».

Пайғамбар (с.а.в.)га саловот:

اللهم صل علي سيدنا محمد النبي الامي و علي اله و صحه وسلم

«Аллоҳумма солли ала' саййидина' Муҳаммадин аннабийй ил уммий ва алаа' а'лиҳи ва асҳобиҳи васаллим».

Ҳаж ояти:

اعود بالله من السلطان الرحم ناسم الله الرحمن الرحيم

ان اول ست وصع للناس للدى سكة ماركا و هدى للعالمى

فه ابات سات مقام ابراهيم ومن دخله كان اما و لله علي الناس

حج الست من استطاع اليه سلا ومن كفر فان الله عي عن العالمى

«Аъзуз билла'ҳи минаш шайто'нир роҷим. Бисмилла'ҳир роҳма'нир роҳим. Инна аввала байтин вузиъа линна'си лаллазий биБакката муба'рокан ва ҳудан лил ға'лабийн. Фийҳи а'я'атум баййина'тум мақому Иброҳим. Ваман даҳолаҳу каа'на аа'мина'. Валилла'ҳи ғаланна'си ҳижжул байти ман истатоъа илайҳи сабийла'. Ваман кафаро фаинналло'ҳа ғонийюн ғанил ға'лабийн».

«Албатта, одамлар ибодат қилишлари учун қурилган биринчи уй Маккадаги муборак ва бутун оламлар учун ҳидоят бўлган Каъбадурки, унда мақоми Иброҳим ва унга кирган одам ҳар қандай хавф-хатардан омон бўлиши каби очиқ оят-аломатлар бордир. Ва йўлга қодир бўлган кишилар зиммасида Аллоҳ учун мана шу уйни ҳаж-зиёрат қилиш бурчи бордир Кимда ким кофир бўлса, бас, албатта, Аллоҳ бутун оламлардан беҳожат бўлган зотдир». («Оли Имрон», 96-97)

Ҳажга кетаётган одам, унинг уч туридан қайси бирини ният қилиб эҳромга киришни билиши керак. Ҳажнинг уч тури бор:

1. Ҳажжи ифрод, яъни фақат ҳажнинг ўзини адо этиш;

2. Ҳажжи таматтуъ, яъни умра ва ҳажни бирга адо этиш,

Лекин аввало умрани адо қилади. Эҳромни ечиб, эмин-эркин бўлиб, маълум муддат дам олади. Ундан кейин, Зулҳижжанинг саккизинчи куни, ҳаж қилиш учун Макка ҳудудида такрор эҳромга киради. Демак, биринчи эҳром билан умра, иккинчи эҳром билан ҳаж амалини бажарган бўлади.

3. Ҳажжи қирон, яъни бунда бир эҳром билан умранинг ва ҳажнинг ораси узилмаган ҳолда бажарилади. Ўртадаги муддатда эҳромдан чиқилмайди. Ҳажнинг уч тури орасида ҳажжи қирон энг қийин ҳаж ҳисобланади. Чунки, эҳромдан чиқмасдан узоқ муддат юриш, бунинг устига ҳам умра, ҳам ҳажнинг амалларини бир вақтда бажариш машаққатлидир. Бироқ ҳажларнинг энг кўп савоблиси ҳам ушбу ҳаждир.

Умранинг нияти куйидагича:

اللهم اني اريد العمرة فيسرها لي و تقبلها مني

«Аллоҳумма инний урийдул умра, фаяссирҳа' лий ватақоббалҳа' минний».

«Эй Парвардигорим, умрани ихтиёр қилдим, уни мен учун осон қилгин ва қабул айлагин»

Ҳажнинг нияти куйидагича:

اللهم اني اريد الحج فيسره لي وتقبله مني

Аллоҳумма инний урийдул ҳажжа, фаяссирҳу лий ватақоббалҳу минний

«Эй Парвардигорим, ҳаж қилишни ихтиёр қилдим, мен учун осон қилгин ва ҳажимни қабул қилгин»

Ҳожининг эҳромдалиқ пайтида энг кўп айтадиган дуоси «Лаббайкаллоҳумма» деб айтиладиган «талбия» дир.

Талбия:

لبيك اللهم لبيك لبيك لا شريك لك لبيك

ان الحمد والنعمة لك والملك لا شريك لك

«Лаббайкаллоҳумма лаббайк, Лаббайка ла' шарийка лака лаббайк. Иннаа ҳамда ваннеъмата лака валмулк, лаа' шарийка лак».

«Амрингга мунтазирман, Аллоҳим, амрингга ҳозирман! Хизматингга тайёрман, Сенинг шеригинг йўқ. Амрингга ҳозирман. Ҳамд ва сано Сенгадир ва мулк Сеникидир, Сенинг шеригинг йўқдир».

Ҳаж амалини бенуқсон адо этиш ва муборак сафардан эсон-омон қайтиб келгандан сўнг умрининг охиригача ҳожилик шарафини сақлаш, фақат ҳалоллик, дину диёнат, имон-этиқод талабларига риоя этишни астойдил ният қилади. Улуғ мақсадини амалга ошишини намозларда ва бошқа дуо мустажоб бўладиган вақтларда ва жойларда дуога қўл очиб, Аллоҳдан сўрайди. Макканинг қайси гўшаси бўлмасин, Байтуллоҳнинг шарофатидан мусофир ҳожилар учун муборак, ганимат ва дуо мустажоб бўладиган жой саналади. Бироқ, саҳобалар Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг ҳаж қилган йилларида қаерда ва қандай дуо ўқиганларини ривоят қилганлар. Ҳожилар ҳам ана шу суннатга амал қилсалар, Ҳабибининг ҳурматидан Аллоҳнинг даргоҳида дуоларнинг ижобати тезроқ ва бешакроқ бўлади.

Ҳожи оила аъзолари билан хайрлашаётганда қуйидаги дуони ўқийди:

استودعكم الله الذي لا تضيع ودائعه

ان الذي فرض عليك القرآن لرادك الي معاد

*«Аставдигукумаллоҳа аллазий лаа тазийғу вадонғуху
Инналлазий фарозо алайкал Қуръона лароддука илаа'
маъаад».*

«Амонатни зоеъ қилмайдиган зот-Аллоҳга сизларни топширдим.

«Эй Муҳаммад, албатта, Сизга (ушбу) Қуръонни фарз қилган Зот, шак-шубҳасиз, Сизни қайтиш жойига (Маккага) қайтарувчидир». («Қасос», 85)

Уйидан сафарга жўнаганда ушбу дуони ўқийди:

باسم الله توكلت على الله لا حول و لا قوة الا بالله اللهم بك اصول

وبك اجول وبك اسير اللهم اني اسئلك في سفرى هذا البر والتقوى

و من العمل الصالح ما ترضي الله من علينا سفرنا هذا واطور عنا
بعده اللهم انت الصاحب في السفر والخليفة في الاله اللهم اني اعوذ
بك من وعناء السفر و كابة المنظر و سوء المنقلب في الاله والولد

«Бисмилла'ҳи таваккалту алаллоҳи лаа' ҳавла ва лаа' қуввата иллаа биллааҳи. Аллоҳумма бика асуулу, ва бика ажуулу, ва бика асийру, Аллоҳумма инний ас-алука фий сафарий ҳа'за' ал бирро ват тақва', ва миналғ амалис солиҳи маа тарзо. Аллоҳумма ҳаввин алайнаа сафаранаа ҳазаа, ватви аннаа буъдаҳу. Аллоҳумма интас соҳибу фиссафари, валхалийфату фил аҳл. Аллоҳумма инний аъзузу бика мин ваъсоис сафари ва каобатил манзари ва су'ул мунқолабик фил аҳли вал валад».

«Аллоҳнинг исми билан Аллоҳга таваккал қилдим. Ҳеҷ кимда ҳаракат ва қувват йўқ, магар Аллоҳнинг иродаси билан. Аллоҳим, сенинг ёрдамнинг билан мақсадимга етаман, ҳаракат қиламан, сайр қиламан. Аллоҳим, мен мана шу сафаримда яхшилик ва тақвони ва сен рози бўладиган солиҳ амаллар қилишни сендан сўрайман. Аллоҳим, сафаримизни осон қилгин, узоқни яқин қилгин. Аллоҳим, сафарда сен ҳамроҳсан, аҳлимга халифасан, Аллоҳим, сендан сафар машаққатларидан, ҳунук манзарадан ва оиламга ҳамда болаларимга ёмон ҳолатда қайтиб келишдан паноҳ беришингни сўрайман.»

Самолётга ўтирганда ушбу дуони ўқийди:

الحمد لله الذى سخر لنا هذا و ما كنا

له مقرنين وانا الي ربنا لنقلبون

«Алҳамду лиллаҳиллазий саххоро ланаа ҳазаа вамаа куннаа лаҳуу муқринийна ва иннаа илаа роббинаа ламунқолибуун».

«Бизларга бу уловни бўйсундириб қўйган зотга тасбеҳ айтамыз. Бизлар ўзимиз бунга қодир эмас эдик. Албатта, бизлар (барчамиз) Раббимиз (ҳузури)га қайтувчидирмиз».
(«Зухруф», 14-15)

Маккага яқинлашадиганда қўлни кўтармаган ҳолда қуйидаги дуо ўқилади

باسم الله الرحمن الرحيم

اللهم احعل لي ما قرارا واررقى فهاررقا حلالا

«Бисмиллаҳир роҳманир роҳим Аллоҳуммажъал лий биҳа қароран, варзуқний фийҳа' ризқон ҳалолан».

«Раҳмдил ва мерибон Аллоҳ номи билан Эй Аллоҳим, мен учун Маккада қароргоҳ қилгин, ва ҳалол ризқ бергин»

Маккаи мукаррамага кирадиганда қуйидаги дуо ўқилади

اللهم ان هذا الحرم حرمك والبلد بلدك والامس امك والعد عدك
حتك من بلاد بعده بدوب كبره و اعمال سه اسلك مسله
المطرس الك المسقين من عداتك ان يسقني محص عقوك و
ان يدخلي فمسح حتك حه العم اللهم ان هذا حرمك و حرم
رسولك فحرم لحمي و دمي وعظمي علي النار اللهم امي من عداتك
يوم تبع عبادك اسلك بك انت الله لا اله الا انت الرحمن الرحيم
ان يصلي و يسلم علي سيدنا محمد و علي اله سيدنا كبرا ابدنا

«Аллоҳумма инна ҳа'зал ҳарома ҳарамука, вал балада баладука, вал амна амнука, вал ғабда ғабдука, жеътука мин билаадиян баъъидатин бизунубин касийротин ва аъмалин саййиатин, ас-алука мас-алатал музторрийна илайка, ал-мушфиқийна мин азаабика ан тастақбиланий бимаҳзи афвика ва ан тудхиланий фасийҳа жаннатика жаннатин набийм. Аллоҳумма инна ҳаза ҳарамука ва ҳараму Расулика, фаҳаррим лаҳмий ва дамий ва ғазмий алан наар. Аллоҳумма ааминний мин азаабика яма табъасу ибаадака, ас-алука бианнака анта аллоҳу лаа илааҳа иллаа антар роҳмаанур роҳим, ан тусаллия ва тусаллима алаа саййидина Мухаммадин ва ала' аалиҳи таслийман касийран абадан».

«Аллоҳим, ушбу ҳарам Сеникидир ва шаҳар ҳам Сеникидир, осойишталик ҳам Сендандир, банда ҳам

Сенинг кулингдир. Мен узоқ юртдан кўп гуноҳ ва емон ишларимни кўтариб келдим. Сенга муҳтож бўлганлар ва азобингдан шафқат сўрайдиганлар сўрайдиган нарсани сўрайман, мени ўз ҳузурингда фақат афвинг билан кутиб олгин ва мени кенг жаннатинг—Наъим номли жаннатингга киритгин. Аллоҳим, албатта, бу ҳарам Сенинг ва Расулингнинг ҳарамидир. Гўштимни, қонимни ва суякларимни дўзах ўтига ҳаром этгин. Аллоҳим, одамларни қайта тирилтирадиган кунда менга азобингдан нажот бергин. Сенинг Аллоҳ эканлигингни ва сендан бошқа маъбуд илоҳ йўқлигини эътироф этган ҳолда, Сендан хожамиз Муҳаммад (с.а.в.)га ва оилаларига кўпдан кўп саловот ва саломлар етказишингни сўрайман».

Масжидул Ҳаромнинг «Бобус салом» дарвозасидан кираётганда ушбу дуо ўқилади:

اللهم انت السلام و ملك السلام فحسبنا السلام وادخلنا
دار السلام باركت و تعالت نادااالحلال والاکرام اللهم افح لي
ابواب رحمتك و مغفرتك و ادخلي فيها باسم الله و الحمد لله
و الصلاة والسلام علي رسول الله صلي الله عليه وسلم

*«Аллоҳумма антас салом, ваминкас салом фаҳаййина»
Роббана' биссалом, ва адхилна' да'рос салом табарокта ва
таъалайта я зал жалали вал икром. Аллоҳуммафтаҳ лий
абвааба роҳматика ва мағфиротик, ва адхилний фийҳаа
бисмиллаҳи валҳамду лиллаҳи вассолаату вассалаamu алаа
Росулиллаҳи соллаллоҳу алайҳи ва саллам».*

«Я Аллоҳ, Сен саломсан, саломатлик Сенинг иноятинг биландир, бизни саломатлик билан муборақбод қилгин. Бизни саломатлик уйи бўлган жаннатга киритгин. Эй улуғлик ва фазл соҳиби, ҳаммадан олийсан ва баракотлисан. Аллоҳим, менга раҳматинг ва мағфиратинг эшигини очгин ва мени унга киритгин. Аллоҳнинг исми билан ва ҳамд Аллоҳгадир. Салавот ва саломлар Унинг Расули Муҳаммад (с.а.в.)гадир».

Каъбаи мушаррафа кўринганда шундай дуо ўқилади:

الله اكبر الله اكبر الله اكبر لا اله الا الله لا اله الا الله لا اله الا الله

وحده لا شريك له له الملك وله الحمد وهو على كل شئ قدير
اعوذ برب البيت من الكفر والفقر ومن عذاب القبر وضيق الصدر
و صلي الله علي سيدنا محمد و علي اله و صحبه و سلم اللهم زد
هذا البيت تشريفاً وتعظيماً و مهابةً و تكريماً و براً و زدا يا رب من شرفه
و عظمه ممن حجه او اعتمره تشريفاً و تعظيماً و تكريماً و مهابةً و براً

*«Ла' ила'ҳа иллаллоҳ, Ла' ила'ҳа иллаллоҳ, Ла' ила'ҳа
иллаллоҳ, Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, Ла'
илаҳа иллаллоҳ ваҳдаҳу лаа шарийка лаҳ, лаҳул мулк
валаҳул ҳамду, ваҳува алаа кулли шайъин қодийр. Аъзу
бироббил байти минал куфри вал фақри ва мин азаабил
қобри ва зийқис содри, васоллаллоҳу алаа саййидинаа
Муҳаммадин ва алаа аалиҳи ва соҳбиҳи васаллам.
Аллоҳумма зид ҳазаа байта ташрийфан ва таъзийман
ва маҳобатан ва такрийман ва биррон ва зид я'робби ман
шаррафаҳу ва ғаззамаҳу мимман ҳажжаҳу авеътамароҳу
ташрийфан ва таъзийман ва такрийман ва маҳобатан
ва биррон.*

«Аллоҳдан бошқа бирор илоҳ йўқ, Аллоҳдан бошқа
бирор илоҳ йўқ, Аллоҳдан бошқа бирор илоҳ йўқ. Аллоҳ
ҳамма нарсадан улуғдур, Аллоҳ ҳамма нарсадан улуғдур,
Аллоҳ ҳамма нарсадан улуғдур. Ягона Аллоҳдан бошқа бирор
илоҳ йўқ, Унинг шериги йўқ, бутун мулк униқидир, бутун
ҳамд унгадир, У ҳамма нарсага қодирдир. Мен
Байтуллоҳнинг Раббидан куфрдан, фақрдан, қабр азобидан
ва юрак торлигидан паноҳ сўрайман ва Аллоҳим саййидимиз
Муҳаммад (с.а.в.)га, оила аъзоларига ва асҳобларига саловот
ва саломлар юборсин. Аллоҳим, бу Байтга келувчиларни
кўпайтиргин, улуғлигини, маҳобатини ва яхшилигини
оширгин. Ким бу ерга ҳаж учун ёки умра учун келса ва
Байтуллоҳни улуғласа, унинг ҳам бу ерга келишини,
улуғлигини, ҳайбатини ва яхшилигини оширгин».

Тавофнинг қайси бири(тавофи қудум, тавофи ҳаж,

тавофи вадоя) бўлмасин, «Ҳажаруд-асвад»ни упиб, зиерат қилингандан сўнг, кулни осмонга кўтариб, баланд овозда

باسم الله اكر والله الحمد

Бисмилла'ҳи Аллоҳу акбар, валилла'ҳил ҳамд — дейилади Тавоф шу ердан бошланади ва етти бор Каъбани тавоф қилилинади

1-тавоф давомида шундай дуо ўқилади

سبحان الله والحمد لله ولا اله الا الله و الله اكر ولا حول ولا قوة الا
بالله العلي العظيم و الصلاة و السلام علي رسول الله صلى الله عليه
و سلم اللهم ايماننا بك و تصديقنا بكتابك و وفاء بعهدك و اماننا
لسنة سكر و حبيبك محمد صلى الله عليه وسلم اللهم اني اسئلك
العفو و العافية و المعافاة الدائمة في الدنسا و الدنسا و الاحرة و القور بالحه
و السحاة من الابرار

«Субҳа'наллоҳи вал ҳамду лилла'ҳи валаи илаиҳи илмоҳу
валлоҳу акбар, валии ҳавла валии қуввата илми билла'ҳил
алиййил азийм. Вассолаату вассалааму алаи Расулиллаҳи
саллаллоҳу алайҳи васаллам. Аллоҳумма иймаанан бика ва
тасдиқон бикитабика ва вафая-ан бибаҳдика ва титтибаъан
лисуннати набиййика ва ҳабийбика Муҳаммадин саллаллоҳу
алайҳи васаллам. Аллоҳумма инний асғалукал ғафва вал
ғаафията вал муъофотас даимата фид дийни вад дуняа вал
аахироти вал ғафва билжаннати ван нажаата минан наар».

«Аллоҳ покдур, бутун ҳамд Аллоҳ учундир, Аллоҳдан бошқа маъбуд йўқдир. Аллоҳ ҳаммадан буюқдир. Ҳеч қандай ҳаракат ва қувват буюқ Аллоҳнинг хоҳишисиз бўлмайди. Саловот ва саломлар Аллоҳнинг Расулига, оила аъзоларига ва асҳобларига бўлсин. Аллоҳим, сенга имон келтириб, Китобингни тасдиқ этиб, ваъдага вафо қилиб, ҳабибинг ва пайғамбаринг Муҳаммад (с а в)нинг суннатларига эргашиб келдим. Аллоҳим, мен сендан афв, офият ва динимда ҳам, дуне ва охиратимда ҳам кечиришингни, жаннат билан мукофотлашингни ва дўзах оловидан нажот беришингни сўрайман»

Эслатма:

Ҳар бир тавофда Каъбанинг икки руқни (руқни ямоний ва ҳажарул асвад) орасида қўйидаги дуо ўқилади:

ربا انا في الدنيا حسبه و في الآخرة حسبه وقا عذاب النار

وادخلنا الجنة مع الابرار يا عربر يا عفار يا رب العالمين

«Роббанаа аатинаа фиддуня ҳасанатаң ва фил ахироти ҳасанатан ва қинаа азаабаннаар. Ва адҳианал жанната мағал аброр, я Азийзу, я Ғоффаару, я Роббай ааламийн».

«Эй Раббимиз, дунёдаги яхшиликлардан ва охиратдаги яхшиликлардан бизга бергин ва дўзах азобидан сақлагин, эй Азиз, эй беҳисоб гуноҳларни кечирувчи зот, бизларни аҳши инсонлар билан жаннатга киритгин».

2-тавофда шундай дейилади:

اللهم ان هذا السببتك والحرم حرمك والامس املك والعبد

عبدك وانا عبدك واس عبدك و هذا مقام العائد بك من النار فحرم

لحومنا و سرنا علي النار اللهم حب الينا الامان و ربه في قلوبنا

و كره الينا الكفر والفسوق والعصيان واحعلنا من الراستين اللهم

في عذابك يوم تبع عبادك اللهم ارزقني الخد بعير حساب

«Аллоҳумма инна ҳа'зал байта байтука вал ҳарама ҳарамука вал амна амнука вал абда абдука ва ана абдука вабну абдика. Ваҳазаа мақомул оизи бика минаннаари, фаҳаррим луҳуманаа ва башаратанаа аланнаар. Аллоҳумма ҳаббиб илайнал иймаан ва заййинҳу фий қулубинаа ва карриҳ илайнал куфра вал фусуқо вал ғисьян, ваҷғалнаа минар рошидийн. Аллоҳумма қиний азобака яма табғасу ибаадак. Аллоҳуммарзуқил жанната биғойри ҳисоб».

«Е Аллоҳ, албатта, бу байт сенинг байтинг, ҳарам сенинг ҳараминг, осойишталик сенинг неъматинг, банда сенинг қулинг, мен ҳам сенинг қулингман ва қулингнинг ўғлиман. Бу мақом дўзахингдан паноҳ сўраладиган жойдир, гўштаримизни ва башарамизни дўзах оловиға ҳаром қилгин. Аллоҳим, бизларга иймонни яхши кўрсатгин, дилларимизга

Аллоҳумма инний ас-алука мин хойри маа са-алака минҳу набиййука саййидуна Муҳаммадун (с.а.в.) ва аъзуз бика мин шарри мастаъзака минҳу набиййука Муҳаммадун (с.а.в.). Аллоҳумма инний ас-алукал жанната ва набиййаҳаа вамаа юқоррибуний илайҳаа мин қовлин ав феълин ав амалин ва аъзуз бика минаннаари вамаа юқоррибуний илайҳаа мин қовлин ав феълин ав амалин».

«Е Аллоҳ, сенинг аршинг соясидан бошқа соя қолмаган, сендан бошқа ҳеч ким боқий қолмаган кунда менга аршинг соясидан жой бергин, менга пайғамбаринг, саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг ҳавзларидан баракали, тўйимли бўлган, уни ичгандан кейин ҳеч қачон чанқамайдиган сув бергин. Аллоҳим, сендан Пайғамбаринг (с.а.в.) сўрайдиган энг яхши нарсаларни сўрайман. Сендан Пайғамбаринг (с.а.в.) паноҳ сўрайдиган энг емон нарсалардан паноҳ сўрайман. Аллоҳим, сендан жаннатни ва ундаги неъматларни ҳамда унга яқин қиладиган гап, феъл ва амални сўрайман. Ва сендан дўзахдан ва унга яқин қиладиган гап, феъл ва амалдан паноҳ беришингни сўрайман».

6-тавофда ўқиладиган дуо будир:

اللهم ان لك علي حقوا كبيره فما سي و سك و حقوا كبيره

فما سي و س حلقك اللهم ما كان لك منها فاعفوه لي وما كان

خلعك فتحملة عني واعني بحلالك عن حرامك و بطاعتك عن معصك

و بفصلك عمن سواك نا واسع المعفرة اللهم ان تنك عظم و

و حهك كريم وات نا الله حلم كريم عظم تحب العفو فاعف عني

«Аллоҳумма инна лака алайя ҳуқуқон касийротан фиймаа байний ва байнака ва ҳуқуқон касийротан фиймаа байний ва байна халқика. Аллоҳумма маа каана лака минҳаа фағфирху лий вамаа каана лихолқика фатаҳаммалху анний ва ағниний биҳалолика ан ҳаромика ва битоъатика ан маъсиятика ва биғазлика амман сиваака, я Ваасиъал мағфироти. Аллоҳумма инна байтака азийм ва ваҷҳука

карийм ва анта, я Аллоҳ, ҳалиймун кариймун азиим, туҳиббул афва фаъфу анний».

«Е Аллоҳ, сен учун менинг устимда иккимизнинг орамизда бўладиган ва мен билан халқинг орасида бўладиган кўп ҳақларинг бор Аллоҳим, иккимизнинг орамизда бўлган ҳақларингни кечиргин ва мен билан халқинг орасида бўлганларни эса мендан енгиллатгин, ҳалолнинг билан мени ҳаромингдан беҳожат қилгин, итоатинг билан маъсиятдан узоқ қилгин, ўз фазлинг билан ўзгалардан нажот бергин, эй мағфирати кенг бўлган Зот! Аллоҳим, албатта, байтинг улуғ, ўзинг сахий ва сен ҳалийм, карийм ва буюқдирсан, афви севасан, мени афв қилгин»

7-тавофда қуйидаги дуо ўқилади

اللهم اِنِي اسئلك امانا كاملا و نفسا صادقا و رزقا واسعا و

فلما حاسعا و لسانا ذاكرا و خللا طبا و نوبة بصوحا و نوبة قل

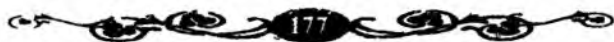
الموت و راحة عند الموت و معفرة و رحمة بعد الموت والعفو

عند الحساب والغور بالحج والحقاة

من النار برحمتك يا عزيز يا غفار رب ردى علما والحقى بالصالحين

«Аллоҳумма инний ас-алука иймаанан каамилан ва яқийнан содиқон ва ризқон ваасиъан ва қалбан хошиъан ва лисаанан заакирон ва ҳалаалан тоййибан ва тавбатан насуҳан ва тавбатан қоблал маъти ва роҳатан индалмаъти ва мағфиротан ва роҳматан баъдал маъти вал афва индал ҳисоби вал фавза бил жаннати ваннажаата минаннаари бироҳматика я Азиизу, я Ғоффаар. Робби зидний илман ва аҳқиқний бис солиҳийн».

«Е Аллоҳ, албатта, мен сендан комил иймон, ҳақиқий илм, кенг ризқ, сендан қўрқувчи дил, сени зикр этувчи тил, пок ва ҳалол нарсалар, қатъий тавба, ўлимдан аввал тавба, ўлимдан кеинин роҳат, ҳисоб вақтида афв, жаннат зафари ва дўзахдан нажот тилайман Сенинг раҳматинга муҳтожман, эи Азиз, эи гуноҳларни кечирувчи зот! Раббим менга зиёда илм бергин ва солиҳ бандаларинг қаторига қўшгин!»

Еттинчи тавоф ҳажарул асвад енида тугаганидан сўнг, Каъбанинг дарвозаси яқинида (Мултазам) да қуйидаги дуо ўқилади

اللهم يا رب هذا الست العتق رقايا و رقايا انا
و امهانا و احوانا و اولادنا من النار يا ذا الجود و الكرم و الفصل
و المن و العطاء و الاحسان اللهم احسن عاقبا في الامور كلها
و احربا من حرى الدنيا و عذاب الاحرة اللهم اني عبدك و اس
عبدك واقف تحت نايك ملتزم باعتناك متدلل بن يدك ارحو
رحمتك و احسي عدايتك يا قديم الاحسان اللهم اني اسلك ان ترفع
ذكرى و يصع و ررى و يصلح امرى و يظهر قلبي و سور لي
في قبرى و يعفر لى ديني و اسلك الدرجات العلى من الجنة

*«Аллоҳумма я Робба ҳа'зал байтил атийқ, аътиқ
риқобанаа ва риқоба аабааинаа ва уммаҳаатинаа ва
ихваанинаа ва авлаадинаа минаннаари, я Зал жуди вал
кароми вал фазли вал манни вал ғатои вал эҳсаан.*

*Аллоҳумма аҳсин оқибатанаа фил умуури куллиҳаа ва
ажирнаа мин хизийд дуня' ва азаабил а'хироҳ.*

*Аллоҳумма инний абдука вабну абдика воқифун таҳта
бобика, мултазимун биътобика, мутазаллилун байна ядайка,
аржу роҳматака ва ахшаа азаабака, я қадиймал эҳсон.*

*Аллоҳумма инний ас-алука ан тарфаъа зикрий ва тазоъа
визрий ва туслиҳа амрий ва тутоҳҳиро қалбий ва тунаввиرو
лий фий қабрий ва тағфиро лий занбий ва ас-алукад
дарожаатил ғулаа минал жаннати, омийн».*

«Эй Аллоҳ, эй қадимий байтуллоҳнинг Рабби,
бизларни, оталаримизни, оналаримизни, ака-укаларимизни
за авлодларимизни дўзах оловидан озод қилгин, эй саховат
за карам, фазл ва миннат, ато ва эҳсон соҳиби!

Аллоҳим, ҳамма ишларимизнинг якунини яхши
қилгин, дунеда хор бўлишдан ва охират азобиға гирифтор
бўлишдан сақлагин!

Аллоҳим, албатта, мен бандангман ва бандангни ўғлиман, эшигинг тагида турибман, остонангга осилганман, ҳузурингда ночорман, раҳматингдан умидворман ва азобингдан қўрқаман, эй қадимий эҳсон соҳиби!

Аллоҳим, албатта, мен сендан обрўйимни кўтаришингни, айбларимни йўқ қилишингни, ишларимга ривож беришингни, қалбимни поклашингни, қабримни мунаввар этишингни, гуноҳимдан ўтишингни сўрайман ва жаннатдаги олий даражаларингни сўрайман, омин!»

Мақоми Иброҳимга ўтиб, у ерда икки ракат нафл намози ўқилади ва ушбу тилаклар сўралади:

اللهم انك تعلم سرى وعلايتى فاقبل معذرتى وتعلم حاجتى

فاعطنى سؤلى وتعلم ما فى نفسى فاغفرلى ذنوبى اللهم اى

استنك ايماننا يياشر قلبى و يقهنا صادقاً حتى اعلم انه لا

يصيبنى الا ما كتب لي رضا منك بما قسمت لي

انت ولى فى الدنيا والاخرة

توفى مسلماً و الحقنى بالصالحين اللهم لا تدع لنا فى مقامنا

هذا ذنباً الا غفرته و لا هما الا فرجته ولا حاجة الا قضيتها و يسرنا

فىسر امورنا و اشرح صدورنا و نور قلوبنا و اختم بالصالحات اعمالنا

اللهم توفنا مسلمين و احينا مسلمين و الحقنا بالصالحين غير خزايا

ولا مفتونين

«Аллоҳумма иннака таъламу сиррий ва ёлониётиний фақбал маъзиротий ва таъламу ҳоҷатиний фаъътиний сўълий ва таъламу маа фий нафсий фағфир лий зукубий.

Аллоҳумма инний ас-алука иймаанан юбоширу қалбий ва яҳийман содиқон ҳатто аъламу аннаҳу маа юсййбуний илла маа каттабта лий ризон мотика бимаа қасамта лий. Алле ваълийий фиддуня ваа ахироҳ, таваффакий мусалман ва алҳиқкий биссолиҳийн.

Аллоҳумма ла мадаъ ланаа фий тақватанаа ҳаза залбан

*илла ғофартаҳу вала ҳамман илла ғарражтаҳу вала
ҳаажжатаан илла қазойтаҳа ва яссартаҳа ғаяссир умуроона
вашироҳ судуроона ва наввир қулубанаа вахтим биссолиҳаати
аъмааланаа.*

*Аллоҳумма таваффанаа муслимийна ва аҳйинаа
муслимийна ва алҳиқнаа биссолиҳийна ғойро ҳазоё вала
мафтунийн».*

«Аллоҳим, албатта, сен ичимни ҳам ташимни ҳам биласан, узримни қабул этгин, ҳожатимни ҳам биласан, сураганимни бергин, нафсим беқитган нарсани ҳам биласан, гуноҳимни кечиргин

Аллоҳим, албатта, мен сендан дилимни еритувчи иймон ва ҳақиқии илм сўрайман, тоинки мен билаин, менга ҳеч қандай мусибат етмағай, магар сен езган бўлсанг, унда қисматимга рози бўламан Дунеда ҳам охиратда ҳам дўстим фақат ўзингсан, муслим ҳолда вафот эттиргин ва солиҳ бандаларингга қўшгин

Аллоҳим, мана шу мақомда бирор гуноҳимни қолдирмасдан, уни кечиргин, ҳеч қандай ғамни қолдирмасдан, уни тарқатгин, барча ҳожатимни раво қилгин ва осон қилгин, ишларимизни осон қил, даргоҳимизни кенг қил, дилларимизни мунаввар қил, амалларимизни яхшилик билан якунига етказгин.

Аллоҳим, мусулмон ҳолда ўлдиргин, мусулмон ҳолда қайта тирилтиргин, зараркунанда бўлмаган ва алданмаган солиҳ бандаларинг қаторига қўшгин»

Исмоил(а.с.)нинг тошлари (Иброҳим(а.с.)нинг оёқ излари тушган тош) енида ушбу дуо ўқилади

اللهم انت ربي لا اله الا انت خلقي وانا عبدك وانا اعلى عهدك ووعدك

ما استطعت اعود بك من سر ما صنعت ابوء لك بسعمك علي وابوء

بذبي فاعف عني فانه لا يعفو الذنوب الا انت اللهم اني اسئلك من خير

ما سئلك به عبادك الصالحون واعدوك من سر ما اسعادتك منه عبادك

الصالحون اللهم باسمائك الحسي وصفاتك العلما طهر قلوبنا من كل

وصف باعدنا عن مساهدتك و محنتك و امتنا علي السه
والجماعه والتسوق الى لقائك يا ذا الحلال والاكرام اللهم نور بالعلم
قلبي واستعمل بطاعتك بدني و خلص من الفس سرى واسئل بالاعتار
فكرى وقى سروساوس السطان واحربى مه يا رحمن حتى لا يكون له
علي سلطان ربا انا اما فاعمر لنا دنونا وقا عذاب النار

*«Аллоҳумма анта роббий лаа илаҳа илла анта
холақтаний ва ана абдука ва ана ало аҳдика ва ваъдика
мастатобту, аъзуз бика мин шарри маа сонатун, абуъу лака
бинғматика алайя ва абуъу бизанбий фағфирлий фаиннака
ла яғфируз зунуба илла анта.*

*Аллоҳумма инний ас-алука мин хойри маа са-алака биҳи
иббадукас солиҳун, Ва аъзуз бика мин шарри мастаъазака
минҳу иббадукас солиҳун.*

*Аллоҳумма биасмавикал хуснаа ва сифатикал туляа, таҳҳир
қулубанаа мин кулли васфил юббидунаа ан мушааххабатика ва
маҳаббатика ва амитнаа алас суннати вал жамоъати ваи
шаъка илаа лиқоқка, я Зал жалаали вал иқром.*

*Аллоҳумма наовир бил илми қалбий вастаъмил
битаватика бадавий ва халис минал фитани сиррий ва
ашғил бил эътибори фикрий ва қиний шарра васовисиш
шайтони ва ажирний манҳу, я Роҳмаану ҳатто лаа яқуна
лаху алайя судтонун. Роббана иннааа аманила фағфир ланаа
зунубанаа вақинаа азобаннаар».*

«Аллоҳим, сен Раббимсан, сендан бошқа илоҳ йўқ,
сен мени яратгансан ва мен сенинг қулингман ва сенинг
қўлингдман, қудратим еганича сенга берган ваъдам устида
гураман, қилган емон ишларимдан паноҳ сўрайман, менга
берган неъматинг билан сенга қайтаман ва гуноҳим билан
сенга келдим, гуноҳларимни кечиргин. Гуноҳларни сендан
бошқа ҳеч ким кечирмайди.

Аллоҳим, мен сендан солиҳ бандаларинг сўрайдиган
энг яхши тилакларни сўрайман ва солиҳ бандаларинг паноҳ
сўрайдиган емонликлардан паноҳ сўрайман.

Аллоҳим, гўзал исмларинг ва олий сифатларинг ҳаққи, сенинг ҳаққингда фикр қилишдан ва сенинг муҳаббатингдан узоқлаштирадиган барча сифатлардан дилларимизни пок қилгин. Эй жалолат ва қарам соҳиби бўлган зот, бизларни аҳли суннат вал жамоат суннатида, сен билан учрашишга шавқли ҳолда ўлдиргин.

Аллоҳим, илм билан қалбимни мунаввар қилгин, баданимни амалларингни бажарадиган қилгин, дилимни фитналардан халос қилгин, фикримни эътиборга машғул қилгин, шайтон васвасасининг ёмонлигидан сақлагин, ундан паноҳ бергин, эй Раҳмон, шайтон менга ҳукмини ўтказа олмасин. Эй Раббимиз, албатта, биз иймон келтирдик, гуноҳларимизни мағфират қилгин ва дўзах азобидан сақлагин».

Замзам булоғи ёнида ва замзам суви ичаётганда ушбу дуо ўқилади:

اللهم اني اسئلك علما نافعا و قلبا خاشعا و شفاء من كل داء و سقم

وارزقني الاخلاص واليقين و المعافاة في الدنيا والاخرة

«Аллоҳумма инний ас-алука илман нофиъан ва қалбан хошиъан ва шифаъан мин кулли доин ва сақом варзуқниа ихла'со вал яқийна вал муъофота фид дуња вал а'хироҳ».

«Аллоҳим, албатта, мен сендан наф қилувчи илм, кўрқувчи қалб ва барча касалик ва жороҳатлардан шифо сўрайман. Менга ихлос, ҳақиқий илм ва дунё-охиратда афвни насиб этгин!»

Сафо ва Марва тоғлари орасидаги йўлакда қилинадиган етти бор саъй Сафодан бошланади. Саъйни бошлашдан аввал Сафо тоғи ёнига бориб, юзини Каъбага бурган ҳолда ушбу ояти қарима ўқилади:

ان الصفي و المروة من شعائر الله فمن حج البيت او اعتمر فلا جناح

عليه ان يطوف بهما و من تطوع خيرا فان الله شاكر عليم

«Иннас-Софаа вал-Марвата мин шаъоириллааҳ, фаман ҳажжаал байта ав эътамаро фалаа жунааҳа алайҳи аняттоввафа биҳимаа, ваман татовваъа хойрон фаинналлоҳа шокирун алийм».

«Албатта Сафо ва Марва (тепаликлари) Аллоҳнинг шиорларидандир Бас, ким ҳаж ва умра қилганида у иккисини тавоф этса, унга гуноҳ йўқдир Ўз ихтиери билан бирор хайрли иш(нафл ҳаж еки умра) қилса, албатта, Аллоҳ шукрни қабул этувчи ва доно зотдир» (Бақара, 158)

Кейин Сафо тоғининг устига чиқиб, Каъбага қараб

الله اكبر الله اكبر الله اكبر والله الحمد

деб уч марта такбир ва бир марта ҳамд айтилади Тоғдан тушиб саъй бошланади ва Марвага етгунча ушбу дуо ўқилади

الله اكبر الله اكبر الله اكبر الله اكبر كبرا والحمد لله كبرا و سبحان

الله العظيم ومحمده الكريم بكرة و اصلا و من الليل فاسجد له و سجده

للا طويلا لا اله الا الله وحده احر وعده وصر عده و هرم الاحراب

وحده لا شيء قلبه ولا بعده محي و يميت وهو حي دائما لا يموت ولا

يموت امدا مده الحير واليه المصير وهو علي كل شئ قدير وسا يحا

من البار سالمين عامين فرحين مستبشرين مع الدس انعم الله عليهم

من السين و الصديقين والشهداء والصالحين وحسن اولائك رفقا

ذلك الفصل من الله و كفي بالله علما لانه الا الله بعدا و رقا لا اله الا الله

ولا بعد الا اياه مخلص له الدين ولو كره الكافرون

«Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар кабиъро, вал-ҳамду лиллаҳи касиъро, ва субҳаналлоҳил азийм, ва биҳамдиҳил карим букротан ва асийла. Ваминал лайли фасжуд лаҳу ва саббих-ҳу лайлан товийла. Ла илаҳа илаллоҳу ваҳдаҳу, анжаза ваъдаҳу, ва насоро абдаҳу, ва ҳазамал аҳзоба ваҳдаҳу. Ла шайъа қоблаҳу ва ла баъдаҳу, юҳйий ва юмийту ва ҳува ҳайюн дашман ла ямуту ва ла яфуту абадан биядиҳил хойр, ваилайҳил масир, ваҳува ало кулли шайъин қодийр. Роббана нажжина минан-нари солимийна, фотимийна, фарихийна, мустабширийна маъаллазийна анъамаллоҳу

*алайҳим минанабийийина вассиддийқийна ваишухадаи
вассолиҳийн, ваҳасуна улаиқа рофийқо. Заликал фазлу
миналлоҳ, ва кафа биллаҳи алийма. Ла илаҳа иллаллоҳу
таъаббудан ва риққан, ла илаҳа иллаллоҳу вала наъбуда илла
ийяҳу мухлисийна лаҳуддийна валав карихал кафирун».*

«Аллоҳ буюқдир, Аллоҳ буюқдир, Аллоҳ буюқдир, Аллоҳ
буюқ ва катталарнинг каттасидир. Беҳисоб ҳамд Аллоҳ учундир.
Буюқ Аллоҳ покдур. Эртаю кеч Унга ҳамд айтилади. Кечаси
ҳам Унга сажда қилгин, узоқ кечаларда Унга тасбеҳ айтгин.
Ёлғиз Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқдир, У ваъдасини бажарди,
«бандаси»га ёрдам берди, ёлғиз Ўзи бутун
(мушриклар)жамоъасини қочирди. Ундан аввал ҳам, Ундан
кейин ҳам ҳеч нарса мавжуд эмасдир, тирилтиради, ўлдиради,
Ўзи эса доим тирик, ўлмайди, абадий йўқ бўлмайди. Барча
яхшиликлар Унинг қўлиладир, ҳамманинг қайтиб борадигани
Удир, У ҳамма нарсага қодирдир. Эй Раббимиз, бизларга Дўзах
оловидан нажот бергин, саломат, беҳожат, хурсанд ва жаннат
башоратига эга бўлган ҳолимизда Сенинг неъматингга муяссар
бўлган пайғамбарлар, шаҳидлар ва солиҳлар билан бирга
қилгин. Улар энг яхши йўлдошдирлар. Бундай фазилат фақат
Аллоҳдан бўлади, Аллоҳ билишда кифоя қилувчидир. Аллоҳдан
ўзга илоҳ йўқдир, Унинг бандасимиз ва қулимиз. Аллоҳдан
ўзга илоҳ йўқдир, Унинг ўзигагина холис ибодат қиламиз.
Кофирлар ёмон кўрсаларда, фақат Унинг дини ҳақдир».

Марвага етгандан сўнг, унинг устида туриб, юзини Каъбага
қаратган ҳолда Сафода ўқилган ояти карима такрор ўқилади.

*Изоҳ: Сафодан Марвагача бўлган савъ бир марта, Марвадан
Сафогача бўлган савъ бир марта ҳисобланади. Етти бор савъ
тасносида тўрт марта Сафо устида, уч марта Марва устида*

ان الصفي و المروة من شعائر الله فمن حج البيت او اعتمر فلا جناح

عليه ان يطوف بهما و من تطوع خيرا فان الله شاكر عليم

(Бақара, 158) - ояти каримаси ўқилади.

Саъй тугагандан сўнг Марва тепалиги устида қуйидаги дуони ўқилади ва амал ниҳоясига етказилади:

ب اعفر وارحم وتجاوز عما تعلم انك اب الاعر الاكرم اللهم

ربا اساق الدنيا حسنة وفي الآخرة حسنة وقا عذاب النار

«Роббинғфир варҳам ватажжа'ваз амма' таълам, иннака антал аъазул акрам. Аллоҳумма роббана' отина' фид-дуня' ҳасанатан ва фил-охирати ҳасанатан вақина' азобан-нар».

«Эй Раббим, мағфират қилгин, раҳм қилгин, билган гуноҳларимдан ўтгин, шубҳасиз, сен энг азиз ва энг қарамлисан. Аллоҳим, дунёда ҳам, охиратда ҳам бизга яхшилигингни аямагин».

Ҳаж кунлари Арафот водийсига борилганда ўзи, оиласи, фарзандлари, қариндошлари, қўшнилари, ҳамшаҳарлари, юртдошлари ҳақида жуда кўп дуолар қилиш керак. Аллоҳдан имон, соғлиқ, узоқ умр, хонадонига фаровонлик, юртга тинчлик ва бошқа барча тилақларини сўраши керак. Чунки энг яхши дуо Арафа кунини қилинадиганидир. Дуолари орасида тез-тез ушбу дуони ҳам такрорлаб туриши лозим. Бу дуо бошқа тилақларнинг қабулини яқинлаштиради.

لا اله الا الله وحده لا شريك له له الملك وله الحمد وهو على كل شيء قدير

اللهم لك الحمد كالذي نقول وخير مما نقول

اللهم لك صلاح وسكنى ومحامى ومنازل واليك مآبى ونك ربي

برأيتي اللهم انى اعوذ بك من عذاب القبر ووسوسة الصنم ورسات

الامر اللهم انى اعوذ بك من سر فاعصى به الروح

«La ilaha illallohu vahdah la sharika lahu lahu-l-mulku yalahu-l-hamdu vahvua alo kulli shay'in qodir. Allohumma lakal-hamdu, kallaзий naqu-lu va xoyron mimma naqu-lu. Allohumma laka solatnii va nusukii va mahya-ya va mamotii va ilayka maobii va laka robbiy turosii. Allohumma inniiy auzu bika min azabil-qabri va vasvasatissodri va shattatil-amri. Allohumma inniiy auzu bika min sharri me tajjii-y baxir riihu».

«Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, у ягона, унинг шериги ҳам йўқ, барча мулк уникидир ва барча ҳамду сано унгадир, у ҳамма нарсага қодир Аллоҳим, барча айтиб юрадиган ва ундан яхшироқ ҳамду-сано сенгадир Аллоҳим, намозларим, барча тоат-амалларим, ҳаётим ҳам, вафотим ҳам сеникидир, сенга қайтаман Аллоҳим, сендан қабр азоби, қалб васвасаси ва ишларим пароканда бўлишидан паноҳ сўрайман Аллоҳим, шамол билан келадиган емонликлардан паноҳ сўрайман»

Ҳаж амаллари тугаб, Маккадан чиқиб кетишдан олдин Каъбани етти бор тавоф қилинади ва уни «вадоъ тавофи» дейилади. Вадоъ тавофини бошлашдан олдин қуйидаги дуо ўқилади

من حلقك و سيري في بلادك حي بلعتي نعمتك الى نك واعتي
على اداء نسكي فان كنت رصت عي فاردد عي رصي و الا فمس الان
فارص عي قل ان تاي عن نك داري فهذا اوان انصرا في ان
ادت لي غير مسدل بك ولا نك ولا راع عك ولا عن نك
اللهم اصحي العافة في بدني والصحة في جسمي والعصمة في ديني
واحسن مقلي وارزقي طاعتك ما اقتني واجمع لي بين حيري الدنيا
والآخرة انك علي كل شيء قدير اسون ناسون عابدون لربنا حامدون

«Аллоҳумма инний абдука вабну абдика вабну аматика, ҳамалтаний ала'ма' саххарта лий мин холқиқа ва сайяартаний фий билодиқа ҳатто баллағтаний бинеғматика ило байтиқа ва аъянтаний ало адон нусукий. Фаин кунта розийта анний фаздад анний ризон, ваилло фаминал она фарзо анний қобла ан тан-оя ан байтиқа дорий. Фаҳозо авону инсирофий, ин азинта лий ғойро мустабдилик бика вало бибайтиқа вало роғибин анка вало ан байтиқа. Аллоҳумма асҳабнил офията фий баданий вассеҳҳата фий жисмий вал исмата фий дийний, ва аҳсин муқолабий варзуғний тоатака мо абқойтаний ваҷмаъ лий байна хойройид дунё вал охироҳ.

Иннака ало кулли шайъин қодир. Ойибуна тошбуна обидуна лироббино ҳамидуна».

«Аллоҳим, албатта, мен қулингман ва қулингни ўғлиман ва чўрингни ўғлиман. Мени Ўз махлуқотларингдан бирига миндирдинг, Ўз шаҳринга сайр эттирддинг, ҳатто Ўз неъматинг билан мени Ўз уйинга келтирддинг ва ибодатларимни адо этишда менга ёрдам бердинг. Агар мендан рози бўлсанг, уни зиёда қилгин, аксинча бўлса, ҳозир, Сенинг уйингдан ўз уйимга кетмасимдан бурун мендан рози бўлгин. Мен ўз уйимга қайтишга тайёр бўлдим, агар изн берсанг, Сендан ўзгани демаган, юз ўтирмаган ва Байтингни унутмаган ва ундан ҳам юз ўтирмаган ҳолда (чикиб кетаман).

Аллоҳим, баданимга офиятни, жисмимга соғлиқни, динимга ҳимояни ҳамроҳ қилгин, қайтиб борадиган жойимни осойишта қилгин, тирик эканман, тоатингга насиб этгин, дунё ва охираат яхшилигини жамлаб бергин, Сен ҳамма нарсага қодирсан. Тавба қилувчи, ибодат қилувчи ва Раббимизга ҳамд айтувчи ҳолда қайтаминиз».

Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг раъзан шарифларини зиёрат қилиш учун Мадинага борганда қуйидаги дуолар ўқилади. Мадина шаҳрига кириш олдида:

اللهم رب السموات و ما اظللن و رب الارضين وما

اقللن و رب الرياح و ما ذرين اسالك خير هذه البلدة و

خير اهلها و خير ما فيها و اعوذ بك من شرها و شر ما فيها و شر

اهلها اللهم هذا حرم رسولك فاجعل دخولي فيه وقاية لي من النار

و امانا من العذاب و سوء الحساب

«Аллоҳумма роббас-самавати ва ма азлална ва роббал-арзийна ва ма ақлална ва роббар-рийъи ва ма заройна. Ас-алука хойро ҳозиҳил-балдати ва хойро аҳлиҳи ва хойро ма' фийҳа ва аъзузу бика мин шарриҳа' ва мин шарри ма' фийҳа' ва шарри аҳлиҳа'. Аллоҳумма ҳозо ҳараму росулика, фажъал духулий фийҳи виҳоятан лий минан-на'ри ва ама'нан минал-азаби ва су-ул ҳисаб».

«Аллоҳим, осмонларни ва ундан ташқаридаги зулумотни, ерларни ва ундан пастдаги мавжудотни, Шамолни ва у учирган зарраларни Раббисисан. Сендан бу шаҳарнинг, аҳлининг ва ундаги яхшиликларини тилайман. Сендан ундаги ва аҳлидаги ёмонликлардан паноҳ сўрайман.

Аллоҳим, бу шаҳар Расулининг ҳарамларидир. Менинг бу шаҳарга киришимни дўзах оловига парда қилгин, азобдан ва ёмон ҳисобдан амонлик қилгин».

Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг масжидларига киришдан аввал қуйидаги дуо ўқилади:

اللهم صل علي محمد و علي ال محمد اللهم اغفر لي ذنوبي وافتح لي
ابواب رحمتك اللهم اجعلني اليوم من اوجه من توجه اليك و
اقرب من تقرب اليك وانجح من اعال وابتغي مرضاتك

«Аллоҳумма солли ало Муҳаммадин ва ало оли Муҳаммад. Аллоҳуммағфир зунубий вафтах лий абваба роҳматик. Аллоҳуммажъалний а-явма мин авжаҳи ман таважжаҳа илайка, ва ақроба ман тақорроба илайка, ва анжаҳа ман аъола вабтағо марзотик».

«Аллоҳим, Муҳаммад (с.а.в.)га, у зотнинг оилаларига салавот юборгин.

Аллоҳим, гуноҳларимни мағфират этгин ва менга раҳмат эшигингни очгин.

Аллоҳим, бугун мени сенга таважжуҳ қилувчиларнинг яхшиси қилгин, сенга яқин бўлишга уринувчиларнинг яқинроғи қилгин, сенга ёлворганларнинг ва розилигингдан умидворларнинг омадлиси қилгин».

Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг қабрларини зиёрат этиш вақтида Пайғамбар қабрлари рўпарасида туриб қуйидаги салавот ва саломлар айтилади:

السلام عليك أيها النبي ورحمة الله و بركاته

«Ассалому алайка аййуҳан набиййу ва роҳматуллоҳи ва барока'туҳ».

«Эй Пайғамбар, Аллоҳнинг саломи, раҳмат ва баракоти сенга бўлсин»,

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله

الصلوة والسلام عليك يا حبيب الله

«Ас сола'ту вассала'му алайка Я Росулаллоҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка Я Ҳабибаллоҳ»

الصلوة والسلام عليك يا نبي الله

الصلوة والسلام عليك يا خليل الله

«Ас сола'ту вассала'му алайка Я Набийяллоҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка Я Халилаллоҳ»

الصلوة والسلام عليك يا صفى الله

الصلوة والسلام عليك يا خير خلق الله

«Ас сола'ту вассала'му алайка я Сафийяллоҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка я Хойра ҳоқиллоҳ»

الصلوة والسلام عليك يا نور عرش الله

الصلوة والسلام عليك يا أمين وحي الله

«Ас сола'ту вассала'му алайка я Нура Аршиллоҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка я Амина Ваҳйиллоҳ»

الصلوة والسلام عليك يا من زينته الله

الصلوة والسلام عليك يا من شرفه الله

«Ас сола'ту вассала'му алайка я Ман заййнахуллоҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка я Ман шаррафахуллоҳ»

الصلوة والسلام عليك يا من كرمه الله

الصلوة والسلام عليك يا من عظمه الله

«Ас сола'ту вассала'му алайка я Ман қаррамахуллоҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка я Ман азмамахуллоҳ»

الصلاة والسلام عليك يا من علمه الله

الصلاة والسلام عليك يا سيد المرسلين

*Ас сола'ту вассала'му алайка я Ман аламахуллаҳ
Ас сола'ту вассала'му алайка я Саййидал мурсалийн*

الصلاة والسلام عليك يا إمام المتقين

الصلاة والسلام عليك يا حاتم النسر

*«Ас сола'ту вассала'му алайка я Имомал муттаҳийн.
Ас сола'ту вассала'му алайка я Хотаман набийийн».*

الصلاة والسلام عليك يا رحمة للعالمين

الصلاة والسلام عليك يا سميع المدبر

*«Ас сола'ту вассала'му алайка я Роҳматал лил а'ламийн
Ас сола'ту вассала'му алайка я Шафийъал музнийн».*

الصلاة والسلام عليك يا رسول رب العالمين

*«Ас сола'ту вассала'му алайка я Расула роббил
а'ламийн».*

فقد بلغت الرسالة و ادت الامانة و عدت ربك و حاهدت

و سيله و بصحت لعدده صارنا محتسا حي اناك القس صلي الله

عليك افضل الصلاة و اعماها و اطيبها و اركاها اللهم لا تجعل هذا احر

العهد بقر بسا عليه السلام واررقا العود اليه نا دا الحلال والاكرام

*«Фаҳод баллағтар-риса'лата ва аддайтал-ама'ната ва
абадта роббака ва жоҳадта фий сабилиҳи ва насоҳта
лаабдиҳи собирон, муҳтасибан ҳатта атокал-яқийн.
Солаллоҳу алайка афзалас-солати ва атаммаҳа ва атябаҳа
ва азка'ҳа'. Аллоҳумма ла тажъал ҳа'за' охиrol-аҳди биқобри
набиййина алайҳис-салам варзуқна-л-ғавда илайҳи я Зал-
жалали вал-икром».*

«Пайғамбарликни бажардингиз, амонатни ўрнига
қўйдингиз, Раббингизга ибодат қилдингиз, Унинг йўлида

жиҳод қилдингиз, Унинг бандаларига сўбр ва савоб умиди билан насиҳат қилдингиз, ҳатто сизга ҳам охиратга реҳлат хабари келди. Сизга Аллоҳ таоло энг яхши ва энг фазилатли, энг покиза ва энг мукаммал салавотини юборсин.

Аллоҳим, Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг қабри шарифларига бу келишимни охиргиси қилмагин, яма қайтиб келишни насиб этгин, эй Зул-жалоли вал-икром».

Ҳазрат Абу Бакр Сиддиқ(р.а.)нинг қабрлари ёнида қуйидаги салом ўқилади:

السلام عليك يا خليفة رسول الله السلام عليك يا ابا بكر

الصديق و رحمة الله و بركاته صفى رسول الله و ثانيه في الغار

اشهد خيرا انك جاهدت في الله حق جهاده جزاك الله

عن امة رسول الله صلى الله عليه و سلم

«Ассалому алайка я халифата Расуллааҳи, Ассалому алайка я Або Бакр Ассиддиҳо ва раҳматуллоҳи ва баракотуху, сафийю Расуллааҳи, ва са'нийҳи фил-ғори ашҳаду хойрон аннака жааҳадта филла'ҳи ҳаққо жиҳодиҳи. Жазокаллоҳу ан уммати Муҳаммадин(с.а.в.)».

«Ассаламу алайкум, эй Расулуллоҳнинг халифалари, Ассаламу алайкум, эй Абу Бакр Сиддиқ, сизга Аллоҳнинг раҳмати ва баракоти бўлсин, Расулуллоҳ(с.а.в.)нинг танлаган дўстлари, (Савр)ғоридаги икки кишининг иккинчиси, яхшиликка гувоҳлик бераманки, албатта, сиз Аллоҳ йўлида ҳақиқий жиҳод қилдингиз. Аллоҳ сизни Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг барча умматлари номидан мукофотласин».

Ҳазрат Умар (р.а.)нинг қабрлари ёнида қуйидаги салом айтилади:

السلام عليك يا امير المؤمنين السلام عليك يا ابا

حفصة الفاروق و رحمة الله و بركاته اشهد انك

جاهدت في الله حق جهاده جزاك الله عن امة

سيدنا محمد خيرا

«Ассаламу алайка я Амирол-мўминийн, Ассаламу алайка, я Абу Ҳафса(р.а.) ал-Форук, ва роҳматуллоҳи ва баракотуҳу. Ашҳаду аннака жо'ҳадта филла'ҳи ҳаққо жиҳодиҳи. Жазокаллоҳу ан уммати саййидина Муҳаммадин хойрон».

«Ассалому алайкум, эй мўминларнинг амири. Ассалому алайкум, эй Ҳафса(р.а.)нинг оталари Форук, сизга Аллоҳнинг раҳмати ва баракоти бўлсин. Гувоҳлик бераман, албатта, сиз Аллоҳ йўлида ҳақиқий жиҳод қилдингиз. Сизга Аллоҳ таоло Саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг умматлари номидан мукофотлар ато этсин».

Кейин ўзининг истаган дуоларини ўқиши, тилаklarини сўраши мумкин. Аллоҳ таоло Ҳожи биродаримизнинг ибодатларини ва барча дуоларини ижобат этган бўлсин!

Рамазон ва Курбон байрамларида ўқиладиган дуо

Пайғамабаримиз Муҳаммад алайҳиссалом марҳамат қилдилар:

سبحان الله وبحمده «Субҳа'наллоҳи ва би ҳамдиҳи».

тасбеҳини кимки байрам кунлари 300 марта зикр этиб, савобини вафот этган мусулмонларнинг руҳига бағишласа, ҳар бир марҳумнинг қалби нурланади, шунингдек, ушбу тасбеҳни айтган инсоннинг ҳам қалби нурланади. У инсон вафот этган вақт барча ўликлар Қиёмат кунда Жаноби Ҳаққа:

«Эй марҳаматлиларнинг марҳаматлиси Раббимиз! Бу қўлингга марҳамат эт ва мукофот тарзида уни жаннатингга кирит!» деб ўтинади.

Шунда марҳаматлиларнинг марҳаматлиси бўлиш яккаю ёлғиз Раббимиз: «Эй бандаларим, сизлар шоҳид бўлингки, Мен бу қўлимни афв этдим» дейди.

Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Ҳар ким байрам куни бомдод намозидан сўнг юз марта «Ё Раббим, гуноҳларимни афв эт» деса, амал дафтараридаги барча гуноҳлари афв этилади. Қиёмат куни Аршнинг соясида барча азоблардан узоқ ҳолда туради».

Байрам кунлари қабр зиёрати

Расулulloҳ (с.а.в) шундай дедилар:

«Байрам куни ким ота-онаси қабрини зиёрат қилса, ҳар босган қадами эвазига бир савоб берилади. Ота-онасини байрам кунлари хурсанд қилганларга Аллоҳ таоло марҳамат қилади. Бир инсонни хафа қилганни Аллоҳ таоло ҳам хафа қилади. Қиёмат куни у инсоннинг юзига қарамайди».

«Бир инсон байрам кечаларини ибодат билан ўтказса, Жаноби Ҳақ барча қулларининг қалби ўлган кун у қулининг қалбини муҳофаза этади».

«Бир йил ичида беш кеча борки, ким уларда кўп ибодат қилса, Аллоҳ таоло у инсонни жаннатга киритишга ваъда беради. Бу кечалар: Арафа кечаси, Байрам кечалари, Арафадан бир кун олдинги кеча ва Бароат кечаси».

«Ким байрам кечаларида қуйидаги дуони ўн марта ўқиб, Аллоҳ таолога дуо қилса у инсон ўлса ҳам қалби ўлмайди».

ياحى ياقيوم بابديع السماوات والأرض، ياذاالجلال والإكرام

«Я Ҳаййу, я Қоййуму, я бадийас сама'ва'ти вал арзи, э Зал жала'ли вал икром».

«Эй Ҳай ва Қоййум (тирик ва кузатувчи), эй ер ва кўкларни йўқдан бор қилган, шараф ва қарам соҳиби Аллоҳим!»

Жума куни муборак бир кундир. Аллоҳ таоло жума куни билан ислом динини буюк қилган ва уни мусулмонларга фарз этган.

Аллоҳ таоло шундай буюради:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمٍ
الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ

«Эй Имон келтирганлар! Жума кундаги намоз учун азон ўқилган вақт дарҳол Аллоҳни зикр этишга шошилинг».
(«Жума», 9).

Кўриниб турибдики, Жаноби Ҳақ у соатда Аллоҳни зикр этишдан чалғитадиган турли хил ишлар билан шуғулланишни ман этган.

Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

«Шубҳасиз, жума куні кунларнинг муборағи ва буюғидир. У Аллоҳ наздида Қурбон байрами кунидан ҳам, Рамазон байрами кунидан ҳам буюқдир».

«Ода алайҳиссалом яратилган кун жумадир, шу куні жаннатга кирган ва шу куні ер юзига тушган. Қиёмат ҳам шу куні бўлади. Аллоҳ наздида у кун «Йавул Мазид»дир. Фаришталар осмонда унга бу исми беришади. У жаннатда мўминлар Аллоҳни кўрадиган кундир».

Шунинг учун ушбу муборақ кунда имкон қадағ савобли ишлар қилиш: садақа бериш, Қуръони карим ўқиш, очларни тўйдириш, ота-онага, фарзандларга ҳушмуомала бўлиш керак. Ушбу муборақ кунда савоб қозониш канчалик осон бўлса, гуноҳкор бўлиш ҳам шунчалик осондир.

Жума куніда мусулмон масжидга эрта боришида жуда буюқ фазилат бор. Маълумки, Қуръони каримда Аллоҳ таолонинг «Аллоҳни зикр этишта шошилини» деган амри бор. Масжидга эрта бориб, Аллоҳнинг амрини баъж келтирган бўламиз. Расулulloҳ (с.а.в) шундай марҳумат қилганлар:

«Ким жума намазига биринчи сәатда бoрса, бир туғ қурбон қилган ҳисобланади. Ким ундан сўғе бoрса, бир сизир ундан сўғе бoрган бир қўчқор, ундан сўғе бoрган эса бир тoғу сўйган ҳисобланади. Кимки ундан сўғе бoрса, бир туғум ҳадз этган ҳисобланади».

«Жума куні ким масжидга эрта бoрса, Қиёматда у Аллоҳни жуда ҳам яқин кўради».

Жума куніда тозалик

Жума куні чўмилиш суннат амал ҳисобланади. Баъзи олимларнинг фикрига кўра эса вожибдир.

Имкони бор мусулмон иш кийимидан ташқари жума куні учун бир ички ва бир ташқи кийим олиши керак. Имкони борлар учун бу ишни қилиш мустаҳаб ҳисобланади.

Аллоҳнинг Расули Пайғамбаримиз дейдилар:

«Ким жума куні тирноқларини олса, Аллоҳ унинг дардини олиб ўрнига шифо беради».

Жуманинг мақбул соати

Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) дедилар:

«Жума кунда бир соат борки, ҳар ким унда дуо қилса ва Аллоҳдан бир ҳоҷатини тиласа, Аллоҳ таоло албатта беради».

Бу мақбул соат ҳақида 40 хил фикр бор. Булардан тўғриси ва афзали — имом минбарга ўтириб, намоз ўқиғунгача бўлган даврдир.

Ушбу вақт ичида инсон Аллоҳга қалбан дуо қилади.

Жума тонгида бомдод намозидан сўнг ўқиладиган дуо

استغفر الله العظيم الذي لا اله الا هو، الحى القيوم و اتوب اليه

«Астағфируллоҳал азийм аллазий ла' ила'ҳа илла'ху. Ал Ҳаййул Қоййум ва атубу илайҳ

«Ўзидан бошқаси бўлмаган, қулларини кўриқлаган улуг Аллоҳга тавба ва истиғфор айтаман».

Пайғамбар (с.а.в.) бу ҳақда шундай деганлар:

«Ким жума тонгида бомдод намозидан аввал (ёки кейин) уч марта ушбу дуони ўқиса, денгизнинг кўпиғи қадар гуноҳи бўлса ҳам Мехрибон ва раҳмли Аллоҳ уни афв этади» (Абу Довуд).

Жума куни «Каҳф» сурасини ўқиш

Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай марҳамат қилдилар:

«Ҳар ким жума куни «Каҳф» сурасини ўқиса, ер тагидан самога қадар у учун бир нур юксалади. У нур Қиёматга қадар порлайди. У инсоннинг икки жума ўртасидаги гуноҳлари афв этилади».

«Жума куни сураи «Каҳф»ни ўқиган инсон саккиз кун барча фитналардан муҳофаза этилади. Дажжол чиқса, унинг найрангидан ҳам муҳофаза этилади».

«Бир одам жума куни ёки жума кечаси сураи «Каҳф»ни ўқиса, ўқиган жойидан Маккаи мукаррамага қадар нур тўлади. Келгуси жумага қадар гуноҳлари афв этилади. Етмиш минг фаришта тонгага қадар Аллоҳдан унинг афвини тилашади».

Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«*Ҳар ким жума намозидан кейин «Ихлос», «Фалақ», «Нос» сураларини етти маротаба ўқиса, келгуси жумага қадар Аллоҳ таоло ҳимоясида бўлади».*

Жума куни масжидга кираётганда ўқиладиган дуо

Расулуллоҳ (с.а.в.) жума куни масжидга кираётганда эшикнинг икки томонини тутиб, шундай дуо ўқир эдилар:

اللهم اجعلنى أوجه من توجه إليك وأقرب

من تقرب إليك و أفضل من سألك و رغب إليك

«*Аллоҳуммажъалний авжаҳа ман таважжаҳа илайка ва ақроба ман тақорроба илайка, ва афзола ман саъалака ва роғиба илайка».*

«Аллоҳим, мени сенга юз бурувчиларнинг энг муҳлиси қилгин, ўзингга яқин бўлувчиларнинг энг яқини қилгин, сендан ҳожат сўровчи ва сенга мойил бўлувчиларнинг энг афзали қилгин».

Жума намозидан сўнг ўқиладиган дуо

سبحان الله و بحمده، سبحان الله العظيم، و بحمده اسغفر الله

«*Субҳа'наллоҳи ва биҳамдиҳи, субҳа'наллоҳил азийм. Ва биҳамдиҳи астағфируллоҳ».*

«Аллоҳни поклайман, Унга ҳамд айтаман. Буюк Аллоҳни поклайман, Унга ҳамд айтиб, мағфират сўрайман».

Расулуллоҳ, (с.а.в.) дедилар:

«Ким жума куни намоздан сўнг турмасдан ўтирган ерида юз маротаба ушбу дуони ўқиса, Аллоҳ таоло унинг юз минг, ота ва онасининг йигирма тўрт минг гуноҳидан кечади».

يا ذا الجلال والاكرام. أجرنى من النار يا عزيز،

يا كريم، يا رحمن، يا رحيم، نجنى من العذاب العليم.

«Я зал жало'ли вал икром. Ажирний минан-нари я Азийзу, я Карийму, я Раҳмону, я Раҳийму, нажжсиний минал аза'бил алийми».

«Эй жалолат ва икром соҳиби Аллоҳим! Мени оташдан қутқар. Эй Азиз, Карим, Роҳман ва Роҳим Аллоҳим! Мени ўлим азобидан қутқар».

Расулulloҳ (с.а.в.) дедилар:

«Ҳар ким жума намозидан сўнг ўнг қўли билан соқолини тутиб, чап қўлини кўтариб, уч марта бу дуони ўқиса, Аллоҳ уни афв этади ҳамда у дунё ва охират ишларини кўради».

Жума куни саловот ва саломлар келтириш

Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

«Ким жума куни минг саксон марта саловоти ва саломлар келтирса, Аллоҳ уни саксон йиллик гуноҳларини афв этади.

Сўрадилар:

- Эй Аллоҳнинг Расули, Сизга келтирадиган саловотимиз қандай?

Шуни етти марта айтасиз деб буюрдилар Расулulloҳ (с.а.в.):

اللهم صل على محمد عبدك ورسولك و على آل

محمد صلاة تكون لك رضاء ولحقه آداء وآه الوسله والمقام المحمود

الدى و عده و احر عا ماهو اهله افضل ماحرت سا عى امته وصل

على جميع احواله من السين والصالحى ما ارحم الراحمين

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин абдика ва набиййика ва Росу'лика ва ала' а'ли Муҳаммадин сола'тан таку'ну лака ризоан ва лиҳаққиҳи адоан ва а'тиҳил василата вал мақомал маҳмуданиллазий ваъадаҳу ва ажиз анна' ма' ҳува аҳлуҳу афзала ма жазайтә набиййан ан умматиҳи ва соли ала' жамийғи ихвониҳи минан набиййина вас солиҳина, я арҳамар роҳимин».

«Аллоҳим, қўлинг, пайғамбаринг ва расулинг бўлган Муҳаммад(с.а.в.)га, оила аъзоларига, Ўзинг рози бўладиган, У зотга етиб борадиган савот юборгин. У зотга Ўзинг

ваъда қилган мақтовли даражани ва василани ато эттин. Биздан У зотга аввалги умматлардан ўз пайғамбарларига қандай ҳадялар етказган бўлсанг, ундан афзалроғини етказгин. Пайғамбаримиз(с.а.в.)нинг барча пайғамбарлар ва солиҳлардан иборат дўстларига ҳам салавотлар юборгин, эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи!»

«Эй умматим! жума кунлари менга кўп саловот келтиринг. Чунки умматимнинг жума куни келтирган саловотлари менга тақдим этилади».

Ҳазрат Пайғамбар (с.а.в.)ни тушда кўриш

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари буюрадилар:

«Ҳар ким жума кечаси ҳар ракатда бир марта «Фотиҳа», бир марта «Оят ал-Курсий», ўн беш марта «Ихлос» сурасини ўқиб, икки ракат намоз ўқиса, саломдан сўнг менга минг марта саловоту салом келтирса, келгуси жумага етмай мени албатта тушида кўради».

ҚУРЪОНИ КАРИМДАГИ СУРА ВА ОЯТЛАР ФАЗИЛАТИ

«Фотиҳа» сураси

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(1) الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (2) الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ (3)

مَلِكٌ يَوْمَ الدِّينِ (4) إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ (5)

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (6) صِرَاطَ الَّذِينَ

أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ (7)

**«Алҳамдулиллаҳи Роббил а'ламинин. Ар-Роҳманир-Роҳийм
Ма'лики йаумиддин. Иййа'ка наъбуду ва иййа'ка настаъин.
Эҳдин ас-сиротол мустақийм. Сиротол-лазийна анъамта
алайҳим ғойрил мағзу'би алайҳим валаззоллийн».**

«Меҳрибон ва раҳмли Аллоҳ номи билан.

Ҳамду сано бутун оламлар хожаси, меҳрибон ва раҳмли,
жазо (Қиёмат) кунининг эгаси — подшоҳи бўлмиш Аллоҳ
учундир. Сенгагина ибодат қиламиз ва Сендангина мадад
сўраймиз. Бизларни ғазабга дучор бўлмаган ва ҳақ йўлдан
тоймаган зотларга инъом қилган йўлинг бўлмиш — Ҳақ йўлга
йўллагин».

«Оят ал - Курсий» фазилати

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا
فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ
إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ
حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Аллоҳу ла' ила'ҳа илла' ҳуваа Ҳаййул Қоййум. Ла' таъхузуҳу' синатув ва ла' наам. Лаҳу' ма' фис сама'ва'ти ва ма' фил арз. Ман заллазий яшфаъу индаҳу' илла' биззинҳ. Яламу ма' байна айдийҳим ва ма' халфаҳум ва ла' юҳийту'на бишайъим мин илмиҳи илла' бима' шаа. Васига курсиййухуссама'ва'ти ваа арз. Ва ла' йаудуху' ҳифзуҳума' ва ҳуваа алиййул азийм».

«Меҳрибон ва раҳмли Аллоҳ номи билан.

Аллоҳдан ўзга ҳеч қандай илоҳ йўқ. У тирик ва қузатувчидир. Уни на мудроқ элтади ва на уйқу олади. Коинотдаги ва ердаги барча нарсалар Уникидир. Ундан берухсат Унинг ёнида ким шафоат қила олади. У (Аллоҳ) улар ихтиёридаги ва ихтиёридан ташқари бўлган ҳамма нарсаларни ҳам билади. Улар Унинг илмидан фақат У истаганча хабардордирлар. Унинг (Ўтирган) курсиси еру осмонларни қамраб олади. Уларни (еру осмонларни) сақлаш (муҳофаза қилиш) Унга оғирлик қилмайди. У юксак ва буюк зотдир!»

«Оят ал-Курсий» «Бақара» сурасининг 255-оятидир. Ушбу оятнинг фазилати жуда кўп. Бу ҳақда Пайғамбаримиз (с.а.в.) нинг бир қанча ҳадиси шарифлари бордир.

Бир ҳадиси шарифларида Расулуллоҳ шундай дедилар:

«Қуларнинг муборағи жума кунидир, Каломнинг муборағи Қуръони каримдир. Қуръони каримнинг муборағи «Бақара» сурасидир, «Бақара» сурасининг муборағи «Оят ал-Курсийдир». Кимки «Оят ал-Курсий»ни ўқиса, Аллоҳ унга бир фаришта юборади. У фаришта ўша инсон эртаси кун шу соатга қадар қилган хайрли ишларини ёзади, ёмонларини эса ёзмайди».

Бошқа бир ҳадисда:

«Ҳар ким намоздан сўнг «Оят ал-Курсий»ни ўқиса, жаннатга киради» деб башорат берилган.

Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) айтадилар:

«Бир «Оят ал-Курсий»ни ўқиш минг оятни ўқишга бадалдир».

Расулуллоҳ (с а в) Каъб (р а)дан сўрадилар

— «Эй Або Мунзир! Қуръони каримнинг оятлари ичида қайси бири буюқдир?»

— «Аллоҳ ва Унинг Расули билгувчидир»

Расулуллоҳ (с а в) яна бир марта сўраганларида, Каъб «Аллоҳу ла` ила` ҳа илла` ҳувал Ҳаййул Қаййум»ни ўқидилар Шундан сўнг Расулуллоҳ (с а в) муборак қўлларини Каъб (р а)нинг кўксига қўйиб

«Бу илм сенга муборак бўлсин» дедилар

Расулуллоҳ (с а в) яна бир ҳадиси шарифда шундай дедилар

«Бир мўмин «Оят ал-Курсий»ни ўқиса, Аллоҳ таоло вафот этган мўминларнинг қабрларини нурлантиради ва кенг қилади Ўқиган инсонга ҳам жуда кўп ажрлар беради Ҳар ҳарфи учун бир фаришта яратади У фаришталар ўқиган инсон учун Қиематга қадар Аллоҳдан мағфират тилайди»

«Ҳар фарз намозидан сўнг бир марта ўқиган жаннатга қиради Агар ўлим бўлмаса, эди тўғридан -тўғри жаннатга қиради эди»

**«Бақара» сурасининг сўнгги
икки ояти — «Аманар-Росулу»
ва унинг фазилати**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ
وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا
وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ (285) لَا تُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا
إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا
إِنْ نَسَا أَوْ أَخْطَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا
وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ (286)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

«Аманар Росулу бима' унзила илайҳи мир роббиҳи ва му'минун. Куллун а'мана билла'ҳи ва малааикатиҳи ва кутубиҳи ва русулиҳ. Ла нуфарриқу байна аҳадим мир русулиҳ. Ва қолу самитна' ва атоғна' гуфронака роббана' ва илайкал масийр. Ла' юкалифулло'ҳу нафсан илла' вусъаҳа'. Лаҳа' ма' касабат ва алайҳа' мактасабат. Роббана' ла' туа'ҳизна' ин насийна' ав ахтоғна'. Роббана' ва ла таҳмил алайна' исрон кама' ҳамалтаху' алаллазийна мин қоблина'. Роббана' ва ла туҳаммилна' ма'ла' тоқота лана' биҳ. Ваъфу анна', вағфир лана', варҳамна', анта мавлана' фансурна' ала қовмил кафирийн».

Меҳрибон ва раҳми Аллоҳ номи билан.

«Пайғамбар (алайҳис-салом)Роббиси нозил қилган китобга иймон келтирди. Мўминлар ҳам иймон келтирдилар. Уларнинг ҳаммаси Аллоҳга, унинг фаришталарига, китобларига, пайғамбарларига иймон келтирдилар. Аллоҳнинг ҳеч бир пайғамбарини бир-биридан айирмаймиз. Эшитдик ва итоат этдик, Аллоҳим, Сенинг мағфиратингни истаймиз, қайтиш фақат Сенгадир.

Аллоҳ қўлларига уларнинг тоқатидан ташқари бўлган ҳеч нарсани тақлиф этмайди. Ҳар бир инсоннинг қилган яхшилиги ҳам ўзи учундир, ёмонлиги ҳам ўзининг зараригадир.

Аллоҳим! Агар унутган ёки хато қилган бўлсак, бизни қазабингга дучор этма. Раббим, бизларнинг зиммамизга бизлардан ўтганларнинг бўйинларига қўйган юкингни юклама. Раббим! Бизларни тоқатимиз етмайдиган нарсага зўрлама! Бизларни афв эт, (гуноҳларимизни) мағфират қил, (ҳолимизга) раҳм айла! Ўзинг ҳоҷамизсан. Бас, бу кофир қавм устига Ўзинг бизни ғолиб қил!». («Бақара», 286)

«Аманар - Росулу»нинг фойда ва фазилатлари

Ушбу икки оят Куръони каримнинг «Бақара» сураси 285—286-оятларидир. Улар Расулуллоҳ (с.а.в.)га Меърожда берилган.

Бу икки оятнинг фазилатлари ҳақида Пайғамбаримиз (с.а.в.)нинг бир қанча ҳадислари мавжуддир. Бир ҳадиси шарифда Расулуллоҳ(с.а.в.) шундай дедилар:

«Бақара» сурасининг сўнги икки оятини тунда ким ўқиса, шу тунда ёнғин, бало, мусибатдан муҳофаза этилади».

Ҳазрати Али ва ҳазрати Умар шундай дейдилар:

«Ақлли бўлиб «Бақара» сурасининг сўнги икки оятини ўқимай етадиган мўмин борлигини ақлимизга сиғдиролмаймиз. Яъни ақли бошида бўлган ҳар бир мўмин 2 оятни ўқиб сўнг уйқуга кетади».

Пайғамбаримиз (с.а.в) шундай дедилар:

«Жаноби Ҳақ «Бақара» сурасини икки оят билан тамомлади. Менга ҳам Арши аълосининг тагидаги бир хазинадан берди. Сиз ҳам бу 2 оятни ўрганинг, хотинларингизга, ўғилларингизга ҳам ўргатинг. Ушбу оятлар намоз, дуо ҳамда Қуръон ўрнига ўтади».

Бир ҳадиси шарифда шундай дейилган:

«Ким «Аманар-росулу»ни уйқуга кетишдан аввал ўқиса, тонгга қадар ибодат билан шуғулланган бўлади».

«Уйқуга кетишда ўқиган инсонга бу оятлар кифоядир».

«Ким Бақара» сурасининг охириги икки оятини кечқурун ўқиса, улар тунги намоз ўқишга тенг бўлади».

«Жаноби Ҳақ «Бақара» сурасини менга Аршининг тагидаги хазиналардан олиб берди. Улар мендан олдинги ҳеч бир пайғамбарларга берилмаган».

Бунга заррача шубҳа йўқ.

«Шаҳидаллоҳу» ояти

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ بِتِلْكَ الْأُمُورِ

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (18) إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Шаҳидаллоҳу аннаҳу'ла'ила'ҳа илла'ҳува вал малаиқату ва улул-илми қооимач бил қист, ла'ила'ҳа илла'ҳува азизул-ҳаким. Иннад-дина индаллоҳил-ислам». («Оли имрон», 18)

Меҳрибон ва раҳимли Аллоҳ номи билан.

«Аллоҳ фаришталари ва илм аҳллари адолат билан ҳукм қилувчи яккаю ёлғиз Аллоҳдан бошқа ҳеч қандай илоҳ йўқлигига гувоҳлик берадилар. Ҳеч қандай Тангри йўқ, фақат

Унинг Ўзи бордир. У қудратли, ҳикмат эгасидир. Албатта Аллоҳ наздида энг мақбул дин фақат Ислом динидир».

Ҳар ким уйқуга ётишдан аввал ушбу оятни ўқиса, Аллоҳ у инсон учун Қиёматга қадар истиғфор келтирадиган етмиш минг фаришгани яратади. Бу оятни ўқиганидан сўнг:

«Аллоҳ шаҳодат берган барча нарсага мен ҳам шаҳодат бераман ва бу шаҳодат мен учун Қиёматга қадар омонатдир» деса, Аллоҳ таоло Қиёмат куни шундай буюради:

«Кулимга берган сўзим бор. Уни жаннатга киритинг»

«Қуллиллоҳумма» ояти

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَرْغُ الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتُعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتُذَلِّلُ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (26) تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ وَتُخْرِجُ الْمَمِيتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ (27)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Қуллиллоҳумма Ма'ликал-мулки тўйтил-мулка ман ташаа'у ва танзиғул-мулка мимман таша', ва туғиззу ман ташаа'у ва тузиллу ман таша'а, биядикал-хўйру, иннака ала' кулли шай'ин қодир. Ту'лижул-лайл фин-наҳар ва ту'лижун-наҳаро фил-лайл, ва тухрижул-ҳаййа минал-маййити ва тухрижул-маййита минал ҳайй, ва тарзуку ман ташаа'у би-ғўйри ҳиса'б». («Оли Имрон», 26—27)

Меҳрибон ва раҳмли Аллоҳ номи билан.

«Айтинг: Эй мулку-давлат эгаси бўлган Аллоҳим! Сен истаган кишингга мулк ато қилурсан ва истаган кишингдан бу мулкни тортиб олурсан. Истаганингни азиз ва истаганингни хор қилурсан. Бор яхшилик Сенинг қўлингдадир. Албатта, Сен барча нарсага Қодирсан.

Кечани кундузга киритурсан ва кундузни кечага киритурсан, ўликдан тирикни чиқарурсан ва тирикдан ўликни чиқарурсан ҳамда истаган кишингга беҳисоб ризқ берурсан».

Ушбу муборақ оят ҳақида Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар.

«Е Жабал Сенга шундай бир оят ўргатайки, уни ўқиб
Уҳуд тоғи қадар қарзинг бўлса ҳам Аллоҳ таоло уни узишингда
ердам беради»

«Ёсин» дуоси

«Ёсин» сураси ўқилгандан сўнг ўқилади

اللهم انى أسألك صرا حملا، و قلنا سلما، ولسا نا ذاكرا
و دعاء مستحانا، وكتانا يمينا، و ررقا حلا لا، وبعما مقيما، وحة،
وحريرا وحصرة و سرورا، نا قاصى الحاحات، نا محب الدعوات،
نا كاتشف الصر و الليات، نا عالم السرو الحفات اقصى حاحاتى فى هذه
الساعة المباركة محرمه بس و القرآن الحكم فى ذا قصي امرا فاعا
نقول له كن فيكون و سبحان الذى بده ملكوت كل شىء واله
برجعون و صلى الله على سيدنا محمد و آله و صحه اجمعين اللهم ربنا
نا ربنا نقل ما دعانا واقصى حاحانا محرمه سورة بس، و أحر من النار
ومن عذاب القبر و من ترالسؤال بفصل سورة يس، نارب العالمين
وسلام على المرسلين و الحمد لله رب العالمين

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

*Аллоҳумма инний асъалука собран жамийла', ва қалбан
салима', ва лиса'нан за'киро, ва дуъа'ан мустажа'ба', ва
кита'бан йамина', ва ризқан ҳала'ла', ва наъийман муқийма',
ва жаннатан, ва ҳарийро, ва ҳазротан ва суруро. Я қозийал
ҳа'жа'ти, я мужибад даъава'ти, я ка'шифаз-зурри вал
баллийа'ти. Я а'лимас-сирри вал хафийя'ти. Иқзи ҳа'жа'тий
фий ҳазиҳиссоатил-мубарокати биҳурмати Ясин вал-
қуръанил-ҳакими, фаиза қазо амрон фаиннама' йаку'лу лаҳу'
кун файакун. Фасубҳа'наллазий биядиҳи малаку'ту кулли
шайғив ва илайҳи туржағун. Ва Соллаллоҳу ала' саййидина'
Муҳаммадин ва а'лиҳи васоҳбиҳи ажмаъийн».*

Аллоҳумма роббана' я роббана' тақоббал минна' дуъаана' вақзи ҳа'жа'тина' бихурмати сурати Ясин, ва ажирна минан нари ва мин аза'бил қобри ва мин шарриссуъали би фазли сурати Ясин. Я Роббал а'лабийн, ва сала'мун ала мурсалийн валҳамду лилла'ҳи роббил алабийн».

«Аллоҳим, мен Сендан чиройли сабр, саломат қалб, зикрингни қилувчи тил, мустажоб дуо, ўнг қўлдан бериладиган «номаи аъмол», ҳалол ризқ, давомли неъмат, жаннат ва унчиг ҳарир либослари, хотиржамлик ва хурсандлик сўрайман. Эй ҳожатларни раво этувчи, эй дуоларни ижобат этувчи, эй зарар ва балоларни қайтарувчи, эй ошкора ва махфий нарсаларни билувчи, «Ёсин» сураси ўқилган ҳозирги дақиқада, «Ёсин, вал-Қуръон ил-ҳакими, Аллоҳ бир ишни қилмоқчи бўлса, «бўл!»-деб буюради, шу онда бўлади. Унинг қўлида мулк бўлган ва Унга қайтиладиган Зотни поклайман. Саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.)га, ҳамма асҳобларига салавот юборсин»,—деган жумлаларнинг ҳурматида меннинг хожатимни раво қилгин».

«Аллоҳим, Раббимиз, эй Раббимиз, «Ёсин» нинг ҳурматида дуоларимизни қабул этгин, хожатларимизни раво этгин, дўзахдан, қабр азобидан. қийин саволдан нажот бергин, эй оламларнинг Раббиси. Барча пайғамбарларга саломлар ва Аллоҳга ҳамд бўлсин».

«Ёсин» сураси тутаганидан сўнг қуйидагича қисқача дуо қилинади:

الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على

سيدنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

«Алҳамдулилла'ҳи роббил а'лабийн. Вассола'ту вассала'му ала' Саййидина' Муҳаммадин ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ажмаъин».

«Ё Раббим! Ўқилган «Ёсин»и шарифни қабул эт. Савобини сеvimли Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.)нинг азиз, латиф руҳи шарифларига ҳаля эт. Вафот этганларни ва жумлаи мусулмонни Пайғамбаримиз (с.а.в.) шафоатларига сазовор қил. Савобни барча пайғамбарлар ва жумлаи авлиёлар руҳига ҳаля этдик.

Раббим! Ўқилган «Ёсин»и шарифнинг савобини барча вафот этганларнинг азиз руҳларига ҳаля айладик, қабул

қил ё Раббим! Қабрлари Қуръон нурлари билан нурга тўлсин. Мақомлари жаннат бўлсин. Қабрлари жаҳаннам чуқурлигида бўлишдан асра. Ўқилган бу «Ёсин»и шариф, қолган суралар ва барча дуоларимизни қабул эт».

بحرمة طه ويس سبحان ربك رب العزة عما يصفون

و سلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين

«Би ҳурмати То Ҳа ва Ёсин субҳо'на роббика роббия иззати амма' йасифун, ва сала'мун алаи мурсалийн вахҳамду лилла'ҳи раббия а'ламин».

«Ёсин» сурасининг алоҳида хосиятлари

«Ёсин»и шариф Маккаи Мукаррамада нозил этилган суралардан бири ҳисобланиб, 83 оятдан иборат. У Қуръони каримдан жой олган 36-сурадир.

Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида шундай деганлар:

«Ҳар нарсанинг бир қалби бордир. Қуръони каримнинг қалби «Ёсин»дир.

Ойша онамиз (р.а.)нинг ривоятларига кўра Пайғамбаримиз шундай дедилар:

«Қуръони каримда бир сура борки, Аллоҳ наздида жуда буюк, уни ўқиганлар эса жуда шарафли инсонлардир. У «Ёсин» сурасидир. «Ёсин» сурасини давомли ўқиганлар Қиёмат куни Робита ва Мудор (икки қабиланинг номи)дан ҳам кўп инсонларга шафоат қиладилар».

Яна Расулуллоҳ саллоллоҳу алайҳи ва саллам шундай дедилар:

«Ёсин» сураси Тавроти шарифда Муимма деб номланади. Бу эса шуни англатади:

У соҳибига, яъни уни ўқиганларга дунё ва охирада жуда кўп фойдалар келтиради, шунингдек, бир қанча азиятлардан ҳам узоқ қилади».

Ҳазрат Анас розияллоҳу анҳула: ривоят қилинишича Расулуллоҳ шундай деганлар:

«Ёсин» бутун ёмонликларни йўқ қилади ва ҳар қандай хайрли ишларни ҳал этади. «Ёсин»и шарифни бир марта ўқиганга Аллоҳ Қуръонни 10 марта хатм қилганнинг савобини беради».

«Ёсин»ни оғир касал ёнида ўқинг».

«Ўлими яқинлашган хастанинг бошида «Ёсин» ўқилса, Жаноби Ҳақ унга қулайлик беради».

«Кимки онаси ёки отасининг қабрини зиёрат этиб, қабрининг бошида «Ёсин» сурасини ўқиса, ҳар ҳарфнинг эвазига марҳумга савоб берилади».

«Эй Раббим! Ўзинг бизларни ва бизлардан илгари иймон билан ўтган зотларни мағфират қилгин ва қалбларимизда иймон келтирган зотлар учун бирон филли-ғашлик қилмагин. Парвардигорим, шубҳасиз Сен меҳрибон ва раҳмлидирсан».

Кўриниб турибдики, Қуръоннинг қалби ҳисобланган «Ёсин» сурасининг жуда кўп хосиятлари бордир. Бунинг савобини айтиб беришнинг имкони йўқ. Бу муборак сурани марҳумларга бўлгани қаби тирик инсонларга ҳам чексиз фойдаси бор. «Ёсин» сураси очларни тўйғизади, инсонларни ғам-ташвишлардан узоқлаштиради.

Расулуллоҳ (с.а.в.) бир ҳадисларида шундай дедилар:

«Ҳар ким тунда «Ёсин»и шарифни ўқиса, эрталаб барча гуноҳлари кечирилган ҳолда уйғонади».

Кўриниб турибдики, тунлари «Ёсин» сурасини мунтазам равишда ўқиб турганлар жуда кўп савоб қозониб, гуноҳлари афв этилган бўлади. Шунингдек, муборак Қуръони карим бу инсон учун шафоат қилади.

Пайғамбаримиз (с.а.в.) бошқа бир ҳадиси шарифларида шундай дедилар:

«Ким «Ёсин»и шарифни оқшом ўқиб ётишга одатланса, шаҳид ҳолда вафот этади».

«Қуръони каримда шундай бир сура борки, уни ўқиганлар шафоат қилинадилар. Эшитганларнинг эса гуноҳлари кечирилади».

«Ҳар ким «Ёсин»и шарифни ўқиса, Жаноби Ҳақ унга Қуръони каримни 10 марта ўқиганнинг савобини ёзади».

Шунингдек, ким «Ёсин»и шарифни 70 марта ўқиса, ёпиқ бўлган барча эшиклар очилади, яъни юришмай қолган барча ишлари юришади. Агар ёзиб сувини ичса, ғам-ғусса йўқолади.

Аллоҳ таоло бизларга эҳсон этган яхшиликларининг саноғи йўқ. Биз мусулмон бўлганимиз учун буларнинг шукрини қилишимиз керак. Айниқса муқаддас китобимиз Қуръони каримнинг қадр-қийматини билишимиз керак.

Ҳазрати Расулulloҳ тунда намоз ва «Ёсин» сурасини ўқиганларнинг оладиган савоблари ҳақида шундай баён қиладилар:

«Бир инсон жума кечасида икки ракат намоз ўқиб, биринчи ракатда «Фотиҳа» сурасидан сўнг «Ёсин»ни, иккинчи ракатда «Фотиҳа» сурасидан сўнг «Таборака», яъни «Мулк» сурасини ўқиса, Аллоҳ таоло у мўмин ўқиган Қуръоннинг ҳар бир ҳарфига нур беради. У нур қабрда ва маҳшарда олдиди, орқасида ва икки ёнида бўлиб, у кишини нурлантиради, қоронғуликдан чиқаради. Ўқиган Қуръони каримнинг шарофати билан амаллар ёзилган дафтарини ўнг тарафдан олади. Шунингдек, қариндошлари ва дўстларидан 70 кишини шафоат қилади, уларни жаҳаннамдан узоқлаштиради. Огоҳ бўлингки, ким бунга шубҳа қилса, мунофиқ ҳисбланади ва савобдан маҳрум бўлади».

Ҳазрат Пайғамбаримиз (с.а.в.) таҳажжуд намозидида «Ёсин» сурасини замсурага ўқир эдилар. Шунинг учун имкони бўлганлар бу сура билан таҳажжуд намозини ўқисинлар, деб буюрганлар. Чунки бунда бешта қалб бор:

1. *Қуръони каримнинг қалби—«Ёсин».*
2. *Ёсини шарифнинг қалби— суранинг бошидаги икки оят, яъни «Ёсин. Вал Қуръонил ҳакийм», ёҳуд «Саламун қовлам мир роббир роҳим».*
3. *Ибодатнинг қалби таҳажжуд намозидир.*
4. *Таҳажжуд намози эса туннинг қалби.*
5. *Мўминнинг қалби эса рийёдан узоқ бўлишдир.*

Пайғамбаримиз Муҳаммад саллоллоҳу алайҳи васаллам бир ҳадиси шарифларида ҳазрат Алига қараб шундай хитоб қиладилар:

«Эй Али! Муборак «Ёсин» сурасини тез-тез ўқиб тур. Зеро, унда 10 хусусият бор:

1. *Қорни оч бўлиб ушбу сурани ўқиганлар Аллоҳнинг хоҳиши билан тўқ бўлади.*
2. *Сувсизликдан, чанқоқдан қовурилган инсоннинг чанқови қондирилади.*
3. *Кийимсиз бўлиб, тез-тез ушбу сурани ўқиганлар Аллоҳнинг амри билан кийимли бўлади.*
4. *Уйланмаган, турмушга чиқмаганлар турмуш қурадилар.*
5. *Қўрқоқ инсон бу сурани тез-тез ўқиб турса қўрқуви йўқ бўлади.*

6. *Хаста ўқиса аҳволи яхшиланади, унга бу сура ўқилса шифо топади.*

7. *Қамоқда бу сурани ўқиганлар озодликка чиқадилар.*

8. *Йўловчи ёки мусофир бўлган инсон бу сурани ўқиса, ўзига раҳбар топади.*

9. *Нарсасини йўқотган киши бу сурани тез-тез ўқиб турса, йўқотган нарсаси топилади.*

10. *Азият чеккан, ғам-ташвишга ботган инсон бу сурани ўқиса, Аллоҳнинг хоҳиши билан азияти йўқ бўлади».*

Расулulloҳ (с.а.в.) дедилар:

«Вафот этганлар руҳи учун «Ёсин»ни ўқинг».

«Вафот этганлар учун «Ёсин» сурасини ўқиш уларнинг азоби камайиши учун сабабдир».

«Оқшом «Ёсин» сурасини ўқиган инсон гуноҳлари кечирилган ҳолда уйғонади. «Дуҳон» сурасини ҳам оқшом ўқиган инсон гуноҳлари мағфират қилинган ҳолда уйғонади».

«Ёсин» Қуръони каримнинг қалбидир. Уни Аллоҳ розилиги ва охиратни ўйлаб ўқиган инсон афв этилади. Улганлар руҳи учун «Ёсин»ни ўқинг».

«Кимки Аллоҳ ризоси учун «Ёсин» сурасини ўқиса, аввалги гуноҳлари афв этилади».

«Ҳар ким қабристонга борган вақт «Ёсин» сурасини ўқиса, у ердаги ўликларнинг азоблари анча камаяди.

«Ёсин» Қуръоннинг қалбидир. Уни бир марта ўқиш Қуръонни ўн марта ўқиганга тенг келади. Кечалари ўқиганлар илоҳий мағфиратга ноил бўлган ҳолда тонгга чиқади. Фақатгина Аллоҳ ризоси учун ўқиганларнинг олдинги гуноҳлари мағфират этилади. У ўлим тўшагида ётганлар ёнида ўқилса, ҳар ҳарфи учун ўнта фаришта ўлаётган инсон қаршисига келиб, Аллоҳдан унинг учун раҳмат истаб мағфират сўрайдилар. Дафн вақтида ҳозир бўладилар. У инсонга жаннат шарбати ичирилади. У инсон жаннатга киргунга қадар сувсизлик кўрмайди. Бу сурани давомли ўқиганларга шафоат этиш имконияти берилади. Уни тинглаган эса афв этилади.

Қирқ бир марта «Ёсин» сурасини ўқиганларнинг ҳождати қабул бўлади».

Ҳасан Шозалий ҳазратлари:

«Кимга ҳақсизлик қилинса, «Ёсин» сурасини ўқисин ва шундай дуо қилсин:

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ. بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ. بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّهُ شَيْءٌ
فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.
اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ ...

Бисмилла'ҳиллазий ла' ила'ҳа илла' ҳува Ҳаййул Қоййум
Бисмилла'ҳиллазий ла' ила'ҳа илла' ҳува Зул Жала'ли вал
икром* Бисмилла'ҳиллазий ла' йазурру маба исмиҳи шайтун
фил арзи ва ла' фис самаа'и ва ҳува салимизул алим*
Аллоҳумма инний ағузу бика мин шарри (ҳақсизлик қилган
инсоннинг исми айтилади).*

«Аллоҳнинг исми билан бошлайман. У шундай зотки,
Ундан ўзга илоҳ йўқдир, ҳақиқат тирик ва серғакдир.

Аллоҳнинг исми билан бошлайман. У шундай зотки,
Ундан ўзга илоҳ йўқдир, У жалолат ва икром соҳибидир.

Унинг исми шарофати билан Ер осмонда бирор нарса
зарар етказа олмайди, У барча нарсани эшитувчи ва билиб
турувчидир.

Аллоҳим мен сендан (Фалончининг) ёмонлигидан паноҳ
сўрайман».

*«Бомдоғ намозидан сўнг янгидан таҳорат олиб «Ёсин»
сурасини ихлос билан ўқиган инсон шу кунга ҳеч қандай
ёмонликка дучор бўлмайди. Шом намозидан сўнг ўқиганлар ҳам
Аллоҳ изни билан тонгга қадар муҳофаза этилади».*

«Ёсин» сурасининг сирлари

Тонгга яқин «Сала'мун қовлам мир роббир роҳим» оятини
таҳорат олиб, ихлос билан қиблага қараган ҳолда 1479 марта
ўқиган ва Жаноби Ҳақдан истагини сўраган инсоннинг истаги
албатта қабул қилинади. Бу бир неча марта тажриба қилинган.

Бир тоза қоғозга уч марта «Бисмиллаҳир роҳманир роҳим»
ёзилгандан сўнг «Сала'мун қовлам мир роббир роҳим» ояти
ёзилади ва янги туғилган чақалоқнинг ёнига қўйилса, Аллоҳ
изни билан у назардан, жин ва шайтоннинг ёмонлигидан
паноҳ топади.

«Саламун қовлам мир роббир роҳим» ояти тоза қоғозга

беш марта ёзилиб, ёнда олиб юрилса, ер ва осмон офатларидан, душман ёмонлигидан ва ҳар турли бало-қазолардан Аллоҳнинг изни билан паноҳ топади.

«Ҳашр» сураси (Ла' яставий)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
الْفَائِزُونَ (20) لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْنَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا
مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ (21)
هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ (22)
هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ
الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ (23) هُوَ اللَّهُ
الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ فَا فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

«Ла' яставий асҳа'бун нари ва асҳа'бул жаннаҳ. Асҳа'бул жаннати ҳумул фаа'изун. Лае анзална' ҳа'зал-Қуръа'на ала' жабалил, лароайтаҳу хошиам мутасоддиҳам мин хошйатиллаҳ, ва тилқил-амса'лу назрибуҳа' линна'си лағаллахум йатафаккарун.

Хуваллоҳуллазий лаа' ила'ҳа илла' ҳу. А'лимул юйби ваш-шаҳа'даҳ, хувар-роҳма'нур-роҳим.

Хуваллоҳуллазий лаа' ила'ҳа илла' ҳу. Ал-Маликул Қуддус-Саламул-Муъминул-Муҳайминул Азизул-Жабба'рул Мутакаббир. Субҳа'наллоҳи амма' юшриқун.

Хуваллоҳул Холикул-Ба'риул-Мусоввиру лаҳул-асмаа'ул хусна'. Юсаббиху лаҳу' ма' фиссамава'ти вал арз, ёа хуваал Азизул Ҳаким». («Ҳашр», 19-24)

Меҳрибон ва раҳмли Аллоҳ номи билан.

«Дўзах эгалари билан жаннат эгалари баробар бўлмас.

Жаннат эгалари (бахт-саодатга) эришгувчи зотлардир. Агар Биз ушбу Куръонни бирон тоғга нозил қилганимизда, Албатта сиз у (тоғ) ни Аллоҳнинг кўркувидан эгилиб ёрилиб кетган ҳолида кўрган бўлур эдингиз (декин айрим инсонларнинг диллари тоғнинг тошидан ҳам қаттиқроқ бўлганлиги сабабли уларга Куръон оятлари ҳам таъсир қилмас эди). Биз бу мисолларни одамлар учун, шояд улар таффаркур қилсалар, деб келтирмоқдамиз.

У — Аллоҳ шундай Зотки, ҳеч қандай илоҳ йўқ, фақат Унинг ўзи бордир. У ғайб ва шаҳодатни (яъни яширин ва ошкорани билгувчидир.) У меҳрибон ва раҳмлидир. У-Аллоҳ шундай Зотдирки, ҳеч қандай илоҳ йўқ, фақат Унинг ўзи бордир. У (ёлғиз) подшоҳдир, (барча айб нуқсонлардан) покдир, (ўзи истаган бандаларини дунё бало офатлари ва охира азобидан) омон қилгувчидир, қудрат соҳибидир, буйсиндиргувчидир, (танҳо) кибр эгасидир. Аллоҳ уларнинг (мушрикларнинг) ширкларидан покдир. У-Аллоҳ яратувчидир, йўқдан бор қилгувчи, (барча нарсага) сура-шаки бегувчидир. Унинг гузал исмлари бордир. Осмонлар ва ердаги бор нарса Унга тасбеҳ айтур. У қудратли, ҳикмат эгасидир».

«Ҳашр» сурасининг фазилати

«Ҳашр» сураси ҳар қандай ҳожат учун 3 марта ўқилса, Аллоҳ таоло ҳожатни раво қилади». Бироқ уламолар ушбу суранинг охириги уч (22-24) оятларини «Исми Аъзам» оятлари деб тахмин қилганлари учун кўпинча шуларнинг ўзини ўқиш билан кифояланганлар.

Пайгамбаримиз (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида шундай марҳамат қилганлар:

«Бир мўмин уйқудан уйғонгандан сўнг 3 мартаба «Аъзу биллаҳиссамилъ алимъ минашайтонир-рожийм» ва бир марта «Бисмиллаҳир-роҳманир роҳим» деб, орқасидан «Ҳашр» сурасининг «Ла йастаъли» оятидан настга қараб ўқиса, Жаноби Ҳақ у қулига 70.000 фаришта юборади ва у фаришталар у инсон учун истиффор айтадилар. Шунингдек, у киши кўринар-кўринмас бало-қазолардан муҳофаза этилади. Агар ушбу сура оқшомдан сўнг ўқилса, аввалги 70.000 фариштадан ташқари бошқа 70.000 фаришта юборилиб, тонгга қадар Аллоҳга унинг номидан

истиффор айтиб, уни муҳофаза қиладилар. У инсон ўлгунига қадар фаришталар уни қўриқлайдилар. Агар бу суранинг ҳаммаси ўқилса, у инсон ўлган вақтида шаҳид савоби билан вафот этади».

Ҳадиси шарифда айтилишича, «Ҳашр» сурасининг сўнгги 3 оятини ўқиш етарлидир. Чунки ҳадисларда бунинг фазилати баён этилган.

Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ким сураи «Ҳашр»нинг сўнгги 3 оятини кундузи ўқиб оқшомга қадар вафот этса, ёки тунда ўқиб тонгга қадар вафот этса, шаҳид ҳолда вафот этган бўлади».

«Кимки «Ҳашр» сурасининг сўнгги 3 оятини ўқиса, бутун кичик гуноҳлари афе этилади».

«Ҳашр» сурасининг 22-24-оятларини бомдод намозидан кейин уч марта «Аъзу биллаҳис-самийл-алийми минаш-шайтонир-рожим» ва бир марта «Бисмиллаҳир роҳманир роҳим» деб ўқиш керак.

«Таборака»—«Мулк» сурасининг дуоси

«Мулк»нинг қироатидан сўнг ўқилади.

بسم الله الرحمن الرحيم

اللهم يا رحمان يا رحيم يا حي يا قاضي الحاجات يا سلطاننا يا مسبح

انلهم بقبل حا حي بحق الاسماء العظام وبحق سورة الملك

وبحق رسولك الكريم يا الله يا رب

يا كريم برحمتك يا ارحم الراحمين

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

«Аллоҳумма я Роҳма'ну, я Роҳийму, я Ҳанна'ну, я Манна'ну я Султон я Субҳан. Аллоҳумма тақоббал ҳа'жатиъ би ҳаққил-асмаа'ил-иза'ми ва биҳаққи сурати мулки ва биҳаққи Расуликал карими я Аллоҳ, я Робби, я Кариму бироҳматика я арҳамар-роҳимин».

«Аллоҳим, эй Раҳмон, эй Раҳим, эй Ҳаннон (шафқатли), эй Маннон(саховатли), эй Султон, эй Субҳон. Аллоҳим, буюк исмларинг, «Мулк» сураси, ва карамли Расулинг ҳаққи.

хожатимни қабул этгин, эй Аллоҳ, эй Раббим, эй Карим. Эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи, раҳматингдан (умидворман)».

«Мулк» сурасининг алоҳида хосиятлари

«Мулк» сураси Маккада нозил бўлган Унинг бундан бошқа бир қанча номлари ҳам бор. Масалан: Мунжия, Маниа, Вааҳийа, Манна».

«Мулк» сураси 30 оятдан иборат жуда муборақ бир сурадир. Уни ухлашдан аввал ўқиб ётган инсон шу кеча ўлса шаҳид ҳисобланади. Бу хусусда Пайғамбаримизнинг бир қанча ҳадиси шарифлари бор. Бир мусулмон ушбу сура орқасидан оладиган савобга инонган ҳолда ушбу сурани ўқиса, аввало савобини Расулуллоҳ (с.а.в.)га, кейин эса маййитнинг руҳига бағишласа, маййит раҳматга, ўзи эса фазилатга эришади.

Бир ривоятга кўра, «Мулк» сурасининг ҳар ҳарфи учун ер юзига бир фаришта тушади ва ушбу сурани ўқиган инсон учун истиғфор айтади.

«Мулк» сурасини етти марта ўқиган кимса ҳамма бало-қазолардан узоқлашади, агар бу сурани тонгда ва оқшом ўқишга одатланса, қабр азобидан қутулади.

«Мулк» сураси ва қабр азоби

Ҳазрати ибн Аббос розияллоху анҳу ривоят этадилар:

Расулуллоҳ алайҳиссаломнинг саҳобаларидан бири билмаган ҳолда бир мазор устига чодир қуради. Сўнгра мазор ичида бир киши «Таборақаллази биядиҳил-мулк» сурасини ўқиётганини кўради. Унга инсон сурани тугатгандан сўнг бу саҳоба Пайғамбар (с.а.в.) ҳазратлари ҳузурига келиб шундай дейди:

«Эй, Аллоҳнинг Расули! Билмасдан мазор устига чодир қурдим ҳамда шу мазор ичидаги бир инсон «Таборақа»ни ўқиганини эшитиб қолдим.

Шунда Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ушбу сура қуриқловчи, қутқарувчи, қабр азобидан ҳам қутқароши».

Расулуллоҳ ушбу муборақ сурани ўқимай туриб уйкуга ётмас эдилар. Расулуллоҳнинг буюрганларига амал қилган ҳолда ухлашдан олдин ушбу сурани ўқийлик. Агар ушбу сурани

ўқиган ҳолда шу оқшом ўлсак, шаҳид кетамиз. Шунингдек, таҳоратли ҳолда ушбу сурани ўқисак, жуда ҳам кўп савоб қозонамиз.

Севимли пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) «Мулк» сурасининг фазилаати ҳақида шундай дедилар:

«Қуръонда бир сура борки, ўттиз оятли «Мулк» сурасидир. Қиёмат куни унинг шафоати бир инсонни жаҳаннамдан чиқариб, жаннатга киритади».

«Ҳар кеча «Мулк» сурасини ўқиган инсондан Аллоҳ таоло қабр азобини йўқ қилади».

«Қуръонда ўттиз оятлик бир сура бор. Ким уни ухлашдан аввал ўқиса, у инсон учун ўттиз савоб ёзилади. Ўттиз гуноҳи афв этилади. Даражаси ўттиз мартаба юксалади. Аллоҳ бир фаришта юборади ва бу фаришта у инсон устига қанотини ёзиб, уни уйғонгунга қадар, тонгга қадар барча фалокатлардан муҳофиза этади».

«Мулк» сурасининг сирлари

Бир инсон кўз оғриғи учун уч кун давомида бу сурани ўқиса, оғриқ тўхтайд.

Бу сурани ҳар доим бомдод намозидан сўнг ўқишга одатланган инсон Аллоҳ изни билан нексиз лутф ва иноятга ноил бўлади.

Жума куни туннинг ярмида туриб, таҳорат олиб, икки ракат намоз ўқиб, биринчи ракатда «Фотиҳа» сурасидан сўнг ушбу суранинг аввалги ўн беш оятини, иккинчи ракатда эса «Фотиҳа» сурасидан сўнг қолган ўн беш оятини ўқиб, намозни тутатганидан сўнг:

يا دانم، يا حي، يا فرد، يا قديم، يا أحد،
يا صمد صلى الله على محمد و على آل محمد

«Я Да'иму, я Хаййу, я Фарду, я Қадийму, я Аҳаду, я Сомаду саллаллоҳу ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли Муҳаммад», зикрида давом этса ва ҳожатиңи Аллоҳ таолодан истаса, иншоллоҳ, ҳожати раво бўлади.

Ҳаётида қийинчиликка дуч келган инсон тонгга яқин қолганда таҳоратли ҳолда 21 марта бу сурани ўқиса, Аллоҳнинг изни билан мушкулларидан халоқ бўлади.

Бу сурани ҳар доим ўқиб юришга одатланган инсонлар нафақат бу дунёда, балки охиратда ҳам Аллоҳнинг чексиз лутфига эришади. Қабр азобидан паноҳ топади. Вафот этаётган вақт шайтоннинг ёмонлигидан муҳофаза этилади.

«Набаъ-амма» сурасининг фазилати

Ҳазрат Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) дедилар:

«Ҳар ким «Набаъ» сурасини ҳар доим аср намозидан сўнг ўқишга одатланса, Аллоҳ таоло у инсоннинг ризқини орттиради, бу дунёдан охиратдаги жойини кўрмай кетмайди».

«Набаъ» сурасини ўқиган инсонга Қиёмат куни Аллоҳ таоло жаннатнинг совуқ шарбатидан ичиради».

«Аср намозидан сўнг ушбу сурани ўқишга одатланган инсоннинг қабри нурланади».

«Духон» сурасининг фазилати

Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) дедилар:

«Ҳар ким «Духон» сурасини жума куни ёки кечаси ўқиса, Аллоҳ таоло у қули учун жаннатда бир кўшк бино этади».

«Ҳар ким «Духон» сурасини тунда ўқиса, етмиш минг фаришта тонгга қадар у инсон учун истиғфор келтиради ва Аллоҳ таолодан у инсонни афв этишини талаб қилади».

«Бир инсон «Ёсин» ва «Духон» сураларини жума куни бошдан охирига қадар ўқиса ва бу сураларнинг фазилатига иҳсос қилса, Жаноби Ҳақ у инсоннинг аввалги барча гуноҳларини афв этади».

«Духон» сурасининг дуоси

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللهم إني أسألك بأسماء العظام يا مؤمن، يا مهيمن،
يا مزين، يا رب اقض حاجاتي في هذه الساعة المباركة
بحرمة سورة الدخان. يا الله يا غفار يا شكور، يا متار يا
مالك لا يرام، يا عزيز لا ينام، يا قائم لا يزال، يا عليم
لا ينسى، يا باقي لا يفنى، يا عظيم من كل كبير يا رب
اقض حاجاتي في هذه الساعة المباركة برحمتك يا أرحم الراحمين

Бисмиллоҳир роҳманир роҳим

«Аллоҳумма инний асъалука биасма'ил-изо'ми. Я Му'мину, я Муҳаймину, я Музаййину, я Робби, иқзи ҳа'жатий фий ҳа'зиҳис соатил муба'рокати бихурмати сураатид-Духан. Я Алла'ху, я Фафур, я Шакур, Я Сатта'ру, я Ма'лику ла йура'му, Я Азизу ла йана'му, Я Қоиму ла йаза'му, Я Азиму ла йанса, я Боқий ла йафна' я Азиму мин кулли кабирин, я Робби иқзи ҳа'жатий фий ҳазиҳис соатил мубарокати бироҳматика я арҳамар роҳимин».

«Аллоҳим, мён сендан улуғ исмларинг ҳурмати сўрайман: Эй тинчлик берувчи, эй баракот ёғдирувчи, эй зийнат ато этувчи, эй парвардигорим, «Духон» сурасининг ҳурмати, шу ондаёқ ҳожатимни раво этгин. Эй Аллоҳ, эй Фафур(кечирувчи), эй Шакур(шукрни қабул этучи), эй Саттор(айбларни бекитувчи), эй Малик(давлати қўлдан кетмовчи), эй ухламайдиган Азиз, эй Қоим, эй унутмас Олим, эй йўқолмас Боқий, эй Азим(барча катталарнинг каттаси), эй парвардигорим, ҳожатимни шу муборак ондаёқ раво айлагин, эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи!»

«Воқеа» сурасининг фазилати

Жаноби Пайгамбаримиз (с.а.в) дедилар:

«Ҳар кеча «Воқеа» сурасини ўқиган инсон ҳеч қачон фақирлик юзини кўрмайди».

«Сура тул Воқеа» бадавлатларнинг сурасидир. Уни аёлларингизга ўргатинг».

«Воқеа» сураси ҳар қандай бемор учун ўқилса. Аллоҳнинг изни ва марҳамати билан у шифо топади ва Аллоҳ у инсонни хурсандчиликка етказди. Орифлардан бири шундай дейди:

«Вафот этган инсон учун «Воқеа» сураси бошдан-охирига қадар ўқилса, майитнинг азоби камаяди».

Шунингдек, бу сура инсонни турли таҳликалардан ҳам қўриқлайди.

«Жума» сурасининг фазилати

«Жума» сурасини ўқишга одатланган инсонга мусулмон мамлакатларида жума намозига келган ва келмаган инсонларнинг саноғи қадар савоб ёзилади».

Шунингдек, ушбу сура инсонни шайтонни васвасасидан ҳам муҳофаза этади

«Таквир» сураси

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

- إِذَا التَّمَسُّ كُوِّرَتْ (1) وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ (2) وَإِذَا الْحَالُ
سَبَّحَتْ (3) وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ (4) وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ (5)
وَإِذَا الْخَارُ سُجِّرَتْ (6) وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ (7) وَإِذَا
النُّفُوسُ سُئِلَتْ (8) بَأَى دَبِّ قَتَلَتْ (9) وَإِذَا الصُّحُفُ نُتِرَتْ (10)
وَإِذَا السَّمَاءُ كُتِطَتْ (11) وَإِذَا الْأَحْيَامُ سُقِّرَتْ (12) وَإِذَا الْحَاةُ
أُزْلِفَتْ (13) عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْصَرَتْ (14) فَلَا اِسْمَ بِالْخَسِ (15)
الْحَوَارِ الْكُفَى (16) وَاللَّيْلُ إِذَا عَنَسَتْ (17) وَالصُّبْحُ إِذَا
تَفَسَّ (18) أَنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ (19)
دِي قُوَّةٍ عِدَّ دِي الْعَرْشِ مَكِينٍ (20) مُطَاعٌ تَمَّ آمِينَ (21)
وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَحْشُونٍ (22) وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأَفْقِ الْمُسَى (23) وَمَا هُوَ
عَلَى الْعَيْنِ بِصَيٍّ (24) وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَحِيمٍ (25) فَاثْنِ
بِذَهْوٍ (26) إِنَّهُ هُوَ إِلَّا دَكْرٌ لِلْعَالَمِينَ (27) لَمْ يَسْأَلْكُمْ إِنْ
يَسْتَقِمُّ (28) وَمَا يَتَأَوُّونَ إِلَّا أَنْ يَسْأَلَ اللَّهَ رَبُّ الْعَالَمِينَ (29)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

- «Иза шамсу кувирот (1) Ва изан нуҷумункадарот (2)
Ва изал жиби'лу суййирот (3) Ва изал иша'ру уттилат (4)
Ва изал вуҳу'шу ҳуширот (5) Ва изал биҳа'ру суҷжирот (6)
Ва изан нуфусу зуввижат (7) Ва изал мав'удату суилат (8)
Би аййи занбин қутилат (9) Ва изас суҳуфу нуширот (10)
Ва изас самаа'у кушитот (11) Ва изал жаҳийму суьирот (12)
Ва изал жаннату узифат (13) алимат нафсун ма'
аҳзорот (14) Фа ла' уқсиму бил хуннас (15) Алжава'ри

куннас (16) Вал лайли иза' асъас (17) Вас субҳи иза' татнаффас (18) Иннаҳу' ла қовлу Росулин карим (19) Зий қувватин инда зил арши макин (20) Мутобин самма амин (21) Ва ма' соҳибукум бимажнун (22) Ва лақод роа'ху бил уфуқил мубин (23) Ва ма' ҳува алал ғойби би зонин (24) Ва ма' ҳува би қовли шайтонир рожийм (25) Фа айна тазҳабун (26) Ин ҳува илла' зикрул лил а'лабийн (27) Ли ман ша'а минкум анй йастақийм (28) Ва маа ташаа'уна илла' анй йаша'аллоҳу роббул а'лабийн (29)»

«1. Куёш ўраб қўйилганида. 2. Юлдузлар ҳам (ўз фалакларидан) тўкилганида. 3. Тоғлар ҳам (ўз жойларидан) жилдирилганида. 4. (Қорнидаги боласи) ўн ойлик бўғоз туялар ҳам бўш қўйиб юборилганда. 5. Ваҳший ҳайвонлар ҳам(бир жойга) тўпланиб қолганида. 6. Денгизлар куйдирилганида. 7. Руҳлар(қайтадан жасалларга) жуфтланганида. 8. Тириклай кўмилган(ҳар бир)қиздан сўралганида. 9. Не гуноҳи учун ўлдирилган, деб. 10. Яна саҳифалар(номаи аъмол) очилганида. 11. Осмон (Ер устидан) сидириб олинганида. 12. Дўзах (кофирлар учун) қиздирилганида. 13. Жаннат (тақводорларга) яқин қилинганида. 14. (Ана ўша Кунда ҳар бир) жон ўзи (шу Кун учун) ҳозирлаб келган нарсани(яхши-ёмон амалларини) билур! 15. Бас, қайта-қайта чиқиб (кўриниб) турувчи (юлдузлар)га. 16. (Бешта) яширинувчи сайёраларга. 17. Ўз зулмати билан келиб-кетаётган кечага. 18. (Отаётган) тонгга қасамки. 19. Албатта, у (Қуръон) бир улуғ элчи (Жаброил) нинг сўзидир. 20. (У) қувватли, Аршнинг соҳиби (Аллоҳ) наздида мартабали. 21. У жойда (фаришталар томонидан) итоат этилувчи ва ишончли зот (яъни Жаброилдир). 22. Сизларнинг соҳибингиз (Муҳаммад) мажнун эмасдир. 23. Дарҳақиқат, у (Жаброил)ни очик уфқда кўрди. 24. У (Муҳаммад) гайбга (ваҳийга) бахил эмасдир. 25. У (Қуръон) қувилган (малъун) шайтоннинг сўзи эмасдир. 26. Бас, сизлар (уни инкор этиб) қаёққа кетмоқдасизлар?! 27. У(Қуръон), ҳақиқатан, (бутун) оламлар учун эслатмадир. 28. Орангиздаги тўғри бўлишни хоҳлаган кишилар учун(албатта). 29. Сизлар фақат(бутун) оламлар Парвардигори бўлмиш Аллоҳ хоҳласагина (тўғри бўлишни) хоҳларсизлар.

«Таквир» сурасининг фазилати

1. Бир инсон уйи сеҳрланган деб тахмин қилса, «Таквир» сурасини бошидан охирига қадар ўқиса, Аллоҳ таоло ҳақиқатни, яъни уйнинг сеҳр қилинган-қилинмаганини билдиради.

2. Ўзини сеҳрланган деб тахмин этган инсон бу сурани бошидан охирига қадар ўқиса, сеҳрнинг кучи йўқолади. Бу сура ўқиладиганда Аллоҳ таолодан ҳар қандай масалада ёрдам сўраш керак.

3. Дунё ва охиратда марҳаматга эришиш учун бу сурани тез-тез ўқиб туриш керак.

4. Ушбу сура ёмғир ёғаётганда ўқилиб, Аллоҳ таолодан нимаки сўралса, албатта истагани берилади.

5. «Таквир» сураси мушк-анбарга ўқилиб, ундан кўзга суртилса, кўз нури ортади.

6. Ушбу сурани ким ўқиб юришга одатланган бўлса, Аллоҳ яратган барча маҳлуқотларнинг кўзига у ҳайбатли кўринади, ҳар ерда сўзи ва суҳбати тингланиб, инobatга олинади.

«Ихлос» сурасининг фазилати

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (1) اللَّهُ الصَّمَدُ (2)

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ (3) وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ (4)

Бисмиллаҳир раҳманир раҳим.

«Қул ҳуваллоҳу Аҳад. Аллоҳус-Сомад. Лам ялид ва лам юлад ва лам яқул лаҳу куфуван Аҳад».

Меҳрибон ва раҳмли Аллоҳ номи билан.

«Эй Муҳаммад! Айтилгки: У яккаю ёлғиз Аллоҳдир! Аллоҳ-беҳожат, (яммо ҳожатбарордир) У туғмаган ва туғилмаган ҳам. Ва унга тенг келадиган бирор зот бўлмаган (ва бўлмайдиган ҳам)».

«Ихлос» Қудъони каримнинг 112-сураси ҳисобланади. Жаноби Ҳақнинг зот ва сифатларидан баҳс этган бир сурадир. «Ихлос» сураси Маккаи мукаррамада нозил бўлди ва у тўрт оятдан иборатдир. Бу сурани ҳар доим ўқиб юрган инсонлар эришадиган моддий ва маънавий муваффақиятлар ҳақиқатдир.

Убай ибн Каъб (р.а.) ривоят этишича, Пайғамбаримиз (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида шундай дедилар:

«Кимки «Кулхуваллоҳу»ни бир марта ўқиса, Аллоҳ таоло унга, Аллоҳ, унинг фаришталари, китоблари ва пайғамбарларига иймон келтирганларнинг савобини беради, шунингдек, унга 100 шаҳиднинг ҳам савоби берилади».

Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

«Кимки «Ихлос» сурасини 12 марта ўқиса, Аллоҳ унинг учун жаннатда 12 кўшк барпо этади. Агар 29 марта ўқиса, Маҳшарда Пайғамбаримиз (с.а.в.) билан бирга бўлади (Пайғамбаримиз икки бармоқларини бирлаштириб, бу каби деганлар). 100 марта ўқиса 25 йиллик гуноҳлари афв этилади. 200 карра ўқиса 56 йиллик гуноҳлари афв этилади. 400 марта ўқиганлар эса 400 шаҳиднинг савобини қозонадилар. Қонларга беланиб, шаҳид ҳолда вафот этаётган одам «Ихлос» сурасини 1000 мара ўқиса, ўлиmidан аввал жаннатдаги мақомини кўради».

«Ихлос» сурасини 1000 марта ўқиган инсон ўзини жаҳаннамдан муҳофаза қилган бўлади».

Расулуллоҳ (с.а.в.) бошқа бир ҳадиси шарифларида шундай дедилар:

«Бир киши ўлим тўшагида «Ихлос»и шарифни ўқиса, қабр азобидан, Мункар ва Накир сазолидан қутулади. Ва Қиёмат кунida фаришталар қанотининг тагида Сирот кўпригидан ўтади ва жаннатга киради».

Шу сабабли иймон аҳли бир-бирларига «Ихлос» сурасини ўқишни тавсия қилишади. Айниқса хасталик вақтида тез-тез ўқиб турилиши беморнинг шифо топишига кафолатдир. Агар хаста инсон ўлса, иншоллоҳ, охиратда ўз мукофотини олади.

Бир ҳадиси шарифда Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар: «Кимки қабристонда «Ихлос» сурасини 11 марта ўқиса, савобини у ердаги марҳумларга бағишласа, қабристонда ётган барча мўминларга ёзилган ажр-савоб қорининг амаллар дафтарига ҳам камайтирмасдан ёзилади».

Бир ҳадиси шарифларида Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Бир мўмин бомдод намозидан кейин дунё каломини қилмай туриб, «Ихлос» сурасини 100 марта ўқиса, шу кун учун унга содиқлар (инсон доимо рост сўзлаши оқибатида «рост гапирувчи», яъни сиддиқ, содиқ мартабасига эга бўлади) дафтарыда 50 баробар содиқлар савоби ёзилади».

Бу муборак суранинг бундан ташқари ҳам бир қанча фазилатлари бордир. Ҳатто баъзи олимларнинг фикрига қараганда, бу сура «исми аъзам» дуоси ҳамдир. Агар дуне ва охираатга оид орзуларимиз амалга ошишини истасак, ушбу сурани жуда кўп, намоздан кейин, ўтирганда, турганда, юрганда, ухлашдан аввал ва умуман, тез-тез ўқиб туришимиз керак. Шундагина ҳам бу дунеда ҳамма охираатда бунинг мукофотини кўрамыз. Бунинг учун ниятимиз соф, ишончимиз мустаҳкам, қалбимиз шубҳадан йироқ бўлиши керак.

«Фалақ» ва «Нос» суралари ҳимматларининг фазилати

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَغْوَدُ بِرَبِّ الْفَلَقِ (1) مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ (2)

وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ (3) وَمِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ (4)

فِي الْعُلَمِ (4) وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ (5)

Бисмиллаҳи раҳмани раҳим.

«Қул: «Ағвуд биробил фалақ, мин шарри ма' халак, ва мин шарри хасидин чин' хасад».

«Я мин шарри васфад'сатин ала ҳасиди ва мин шарри хасидин чин' хасад».

Модрибон ва вақиддин Адноқ номи билан

(39 Мудоммаз) «Субҳи содиқ Парвардигорига натижо қилаб, унинг барча яратган нарсалари. Зулматга чўмган тун. (Ҳоду тутунчаларга) дам урвчи сеҳргар аеллар ва ғайирлик қилувчи ҳасадўйларнинг ёмонликлари билан қаноқ тилайман»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ أَغْوَدُ بِرَبِّ النَّاسِ (1) مَلِكِ النَّاسِ (2)

إِلَهِ النَّاسِ (3) مِنْ سِرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ (4)

الَّذِي يُوسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ (5)

مِنَ الْحَبَّةِ وَالنَّاسِ (6)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Кул аъзу бироббин нас, Маликин нас, Ила'ҳин нас, Мин шаррил васва'ил хоннас. Аллазий йувасвису фий судурин нас, Минал жиннати ван-нас».

Меҳрибон ва раҳимли Аллоҳ номи билан.

«Эй Муҳаммад! «Одамларнинг Парвардигори, Уларнинг подшоҳи ва Илоҳига (илтижо) инсу жинлардан иборат, одамларнинг дилларига васваса солувчи ва ортда махфий юрувчи шайтоннинг ёмонлигидан паноҳ тилайман».

Ушбу суралар Қуръони каримдаги 113-114-суралардир. Фазилатлари:

1. Эрталаб ва кечқурун бу сураларни ўқишга одатланган инсон жин, шайтон ва инсонларнинг ёмонлигидан, сеҳр, назардан ва инсонга зарар берадиган барча ёмонликлардан узоқ бўлади.

2. Сеҳрланган инсон тонгга яқин таҳорат олиб, қиблага қараган ҳолда сеҳр бузилиши учун ният қилиб, бу сураларни минг мартадан ўқийди. Шунингдек, сеҳрланган инсон бу сураларни қоғозга «Бисмиллаҳир роҳманир роҳим» деб ёзиб қоғозни мато ичига тикиб, ўзи билан олиб юрса, Аллоҳ изни билан шу суралар ёнида бўлган муддат сеҳр таъсир этмайди. Ҳар кун эрта тонгда ва кеч шомда икковидан ҳар бирини уч мартадан ўқиб, кафтига дам солиб, баданига суртса, ҳеч қачон унга сеҳр-жоду, илми амал ва иссиқ-совуқ таъсир этмайди.

ПАЙГАМБАРИМИЗ ТАЪЛИМ БЕРГАН ДУОЛАР

Қуръони каримни ўқишдан аввал ўқиладиган дуо

اللهم بالحق أنزلته و بالحق نزل. اللهم عظم رغبتى
فيه واجعله نورا لى بصرى. اللهم زين به لسانى و جعل به
وجهى و قو به جسدى و ارزقنى تلاوته على طاعتك آناء
الليل و اطراف النهار و احشرنى مع النبى محمد صلى الله
عليه و سلم و آله الأخيار. نويت قراءة القرآن لرضاء
الرحمن و تنوير قبور أهل الايمان و روح الشمس سيد الأنبياء
وقمر المرسلين سيدنا محمد عليه صلوات الرحمن طرد الشيطان
وثقة الذنوب قبول التوبة و رفيع الدرجات و النجاة من النار
وبقاء الإيمان لقاء الرحمن
برحمتك يا ارحم الراحمين. والحمد لله رب العالمين

«Аллоҳумма билҳаққи анзалтаҳу» ва билҳаққи назала.
Аллоҳумма аззим роғбатий фийҳи ваҷъалҳу нурон либасорий
ва шифа'ан лисодрий. Аллоҳумма заййин биҳи лиса'ний ва
жаммил биҳи ваҷҳий ва қовви биҳи жасадий варзуқний
тила'ватаҳу' ала' тоғатика ана'ал-лайли ва атрофан-
наҳари, ваҳшурний маған-набиййи Муҳаммадин соллаллоҳу
алайҳи ва саллама ва а'лиҳил-аҳйа'ри. Навайтү қир'анал
Қуръа'ни, лиризоири Роҳма'ни, ва танвийри қубури аҳли
ийма'ни ва руҳиш шамси саййидил амбия'и ва қомарил
мурсалийна саййидина' Муҳаммадин алайҳи солава'тур
Роҳма'ни ва тордиш шайтони васиқотиз зунуби ва қобулит
тавбати ва рофиъад дарожа'ти ван нажа'ти минан на'ри

ва бақоил ийма'ни лиқоар роҳма'ни, бироҳматика я арҳамар роҳимийн. Валҳамдулиллаҳи роббил а'лабийн».

«Аллоҳим, Қуръонни ҳақ билан нозил қилдинг. Аллоҳим, Қуръонга бўлган қизиқишимни улуг қилгин, Қуръонни кўзимга нур қилгин. Аллоҳим, тилимни Қуръон билан безагин, юзимни Қуръон билан гўзал қилгин, танимга Қуръон билан қувват бергин. Кечаю кундуз унинг тиловати билан машғул этгин. Охиратда мени Пайғамбаримиз (с.а.в.) билан ва оила аъзолари, асҳоблари билан билан бирга жам қилгин. Мен Раҳмоннинг ризоси учун, марҳумлар қабрини мунаввар қилиш, Саййидил анбиё Пайғамбаримизнинг руҳи покларига бахшида этиш учун Қуръон тиловат қилишни ният қилдим. Аллоҳ У зотга салавот юборсин, шайтонни узоқ қилсин, гуноҳларни афв этсин, тавбаларни қабул этсин, олий даражалар насиб этсин, дўзахдан нажот берсин, имонни мустаҳкам қилсин, Парвардигорга рўбарў қилсин. Эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи, Барча ҳамд ва сано Унга-Аллоҳга бўлсин!»

Бу дуо ҳар хил ниятларга эришиш учун ўқилгани сингари, бир мусулмон аввал бу дуони ўқиб, сўнгра Қуръони каримни ўқиса, Жаноби Ҳақ унинг ажрини беради. Бундан ташқари, ўқиган Қуръони каримининг ҳар ҳарфи эвазига у инсонга мукофот эҳсон этади.

Бу ҳақда Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай деди:

«Ҳар ким Қуръони каримни ўқишни истаган вақт ушбу дуони ўқиса, Аллоҳ таоло ўқиган Қуръони каримининг ҳар бир ҳарфига эллик минг савоб беради».

Қабр азобидан нажот учун дуо

اللهم اني اعوذ بك من الكفر والفقر و عذاب القبر

«Аллоҳумма инний аъузу бика минал-куфри вал фақри ва аза'бил қобри».

«Аллоҳим! Куфрдан, фақирликдан ва қабр азобидан сендан паноҳ тилайман».

Расулуллоҳ (с.а.в.) бу муборақ дуода Аллоҳ таолодан 3 нарсадан паноҳ сўраганлар:

1. Куфр ва куфр аломатларидан. Чунки куфр инсонни абадий жаҳаннамга киритувчи бир офатдир.

2. Фақирлик (камбағаллик) Зеро, фақирлик инсоннинг дини ва иймонини сўндирадиган бир балодир. Жуда кўп инсонлар фақир бўлганлари сабабли бу дунёнинг мол-дунёсига учиб, ботил йўлларга кириб кетадилар. Шу сабабли икки жаҳон Сарвари Пайғамбаримиз (с.а.в.):

«Фақирлик куфрга яқиндир».

«Фақирлик менинг фахримдир», деган муборак хадисларига мувофиқ фақирликка сабр қилган инсон Аллоҳ таоло наздида жуда ҳам қадрли бир инсондир.

3. Пайғамбаримиз (с.а.в.) қабр азобидан ҳам Меҳрибон Аллоҳдан паноҳ тилаганлар. Чунки қабр азоби жуда шиддатлидир Зеро, жаҳаннамда ҳамма инсон биргаликда ёнади. Қабрда эса азобларни ёлғиз ўзи тортади. Биз Расулulloҳнинг умматлари бўлганимиз сабабли У Зот сингари меҳрибон Аллоҳимиздан паноҳ тилаймиз. Аллоҳ афв этувчидир. У қулларини севинтиришни ёқтиради.

Буюк Нур дуоси

بسم الله الرحمن الرحيم

اللهم نور عى محرمه اسم محمد اللهم نور عى محرمه فعل محمد
اللهم نور عى محرمه نمر محمد اللهم نور عى محرمه صدق محمد
اللهم نور عى محرمه حلم محمد

يا اوارالنور، يا منورالامور، يا ساقى يا كافي . يا معافى

عسق محمدا محرمه هذه الاسماء يا الله ، يا الله ، يا الله

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

«Аллоҳумма наввир айний биҳурмати исми Муҳаммад.
Аллоҳумма наввир айний биҳурмати феъли Муҳаммад.
Аллоҳумма наввир айний биҳурмати сирри Муҳаммад.
Аллоҳумма наввир айний биҳурмати сидқи Муҳаммад.
Аллоҳумма наввир айний биҳурмати ҳилми Муҳаммад. *Э*
Анва'ран-нур, я Мунаввирал-умур, я Ша'фий, я Ка'фий, я
Муа'фий ашшиқ Муҳаммадан би ҳурмати ҳа'зиҳил-асмаа'и
я Аллоҳу, я Аллоҳу, я Аллоҳ».

«Аллоҳим, мен сендан сўрайманки. сенга барча ҳамд бўлсин. Сендан ўзга илоҳ йўқ, сен эҳсон қилувчи. бандаларни севувчисан, эй саховатли зот! Эй Еру осмонларни яратувчиси. эй жалолат ва икром соҳиби! Эй ҳамиша тирик, эй доим сергак Зот, сендан ўзга илоҳ йўқ, сен поксан. мен ўз жонимга мулк қилувчилардан бўлдим.

Аллоҳим. мен сендан сўрайманки. мен сенга гувоҳлик бераман, албатта сен Аллоҳсан, сендан ўзга илоҳ йўқ, Сен ягонасан. қудратлисан, туғмагансан, туғилмагансан ва сенга бирор тенгдош ҳам йўқ.

Алиф. Лом. Мим. Аллоҳ ягонадир, ундан ўзга илоҳ йўқ, у доим тирик ва сергакдир. Йлоҳингиз ягона Аллоҳдир. Ундан ўзга илоҳ йўқ ва у меҳрибон ва раҳмлидир. Эй жалолат ва икром соҳиби, эй меҳрибонларнинг раҳмлироғи!

Аллоҳим, мен сендан сўрайманки, шубҳасиз сен Аллоҳсан, сендан ўзга илоҳ йўқ, сен ёлғизсан, ягонасан, танҳосан, қудратлисан. Сен туғмагансан, туғилмагансан ва сенга бирор тенг келадиган йўқ.

Ёлғиз Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, шериги ҳам йўқ. Барча мулк уникидир, барча мақтов унинг учундир. у ҳамма нарсага қодир.

Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, ҳеч қандай имкон ва ҳеч қандай қувват йўқ, магар улуғ ва билимдон Аллоҳнинг ёрдами биландир. Сенинг буюк, азиз ва қарамли номинг билан сендан сўрайман. Раббим, раббим, раббим, эй раббим, Ёлғиз Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, унинг шериги ҳам йўқ, бутун мулк уникидир. бутун мақтов унинг учундир, у ҳамма нарсага қодир.

Аллоҳга ҳамду сано бўлсин, Аллоҳ ҳаммадан пок, барча ҳамд унинг учундир, Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, Аллоҳ ҳаммадан улуғдир. Ҳеч имкон ва ҳеч қувват йўқ, магар буюк ва билимдон Аллоҳнинг ёрдами биландир».

Ушбу «Исми аъзам» дуосини тез-тез ўқиб туришга одатланган инсон беҳисоб савоб қозонади.

Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) «Исми аъзам» ҳақида шундай деганлар:

«Жаноби Ҳақнинг «Исми Аъзам»и (энг буюк исми) шундай муборак исмдирки, У «Исми Аъзам» билан дуо қилинган вақт Аллоҳ уни қабул қилади. «исми аъзам» билан Жаноби Ҳақдан бир нарса сўралса, албатта беради».

«Исми Аъзам» дуолари кўпдир. Биз қуйида яна баъзиларини келтириб ўтамыз.

اللهم إني أسألك بأنني أشهد أنك لا إله إلا أنت الأحد
الصمد الذي لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا أحد

«Аллоҳумма инний асғалука би анний ашҳаду аннака ла' ила'ҳа илла' анта Аҳадус Сомадул-лазий лам йалид ва лам йу'лад, ва лам йакул лаху куфуван аҳад».

«Эй Аллоҳим! Сендангина истайман ва шаҳодат айтаманки, Сендан бошқа Аллоҳ йўқдир. Сен танҳосан, ёлғизсан. Ҳеч нарсаса муҳтож эмассан. Туғмадинг, туғилмадинг ва Сенинг ҳеч қандай жуфтинг ва ўхшашинг ҳам йўқдир».

Муоз ибн Жабал (р.а.)дан ривоят қилинади. Расулуллоҳ (с.а.в.) бир инсон:

يا ذا الجلال والإكرام

«Я Зал жала'ли вал икром»

деб дуо қилганини эшитдилар ва у одамга:

«Дуоинг қабул бўлди» дедилар.

Ҳазрати Абу Умома (р.а.)дан ривоят қилинади. Расули акрам Муҳаммад (с.а.в.) дедилар:

«Аллоҳ таолонинг бир фариштаси борки,

يا أرحم الراحمين

«Я Арҳамар роҳимин»

деган инсонни қидиради. Бу инсон уч марта «Я Арҳамар роҳимин» деса, фаришта унга:

«Арҳамар роҳимин» бўлмиш Роббингдан нима тилагинг бўлса сўра» дейди.

Саад ибн Абу Ваққос(р.а.)дан ривоят қилинади. Расулуллоҳ (с.а.в.) дедилар:

«Ҳазрати Юнус алайҳиссалом балиқ қорнида эканлигида Аллоҳга шундай дуо қилган эдилар:

لا إله إلا انت سبحانك إني كنت من الظالمين

«Ла' ила'ҳа илла' анта субҳа'нака инний кунту миназзолимин».

«Сендан бошқа илоҳ йўқ. Сен нуқсонлардан поксан. Мен ўз нафсимга зулм қилганлардан бўлдим».

Ривоятларга кўра, саҳобалардан бири Расулуллоҳ (с.а.в.) сўрадилар:

— Ё Расулуллоҳ (с.а.в.)! Бу дуо фақат Юнус алайҳиссаломга тегишлими ёки барча мусулмонлар ҳам ўқиса бўладими?

Расулуллоҳ (с.а.в.) бу саволга шундай жавоб қилдилар:

— Аллоҳ таоло шундай марҳамат қилади: «Биз Юнусни ҳам-ташвишдан қутқарганимиз каби барча мусулмонларни ҳам қутқарамиз».

Анас (р.а.)дан ривоят қилинишича, Расулуллоҳ (с.а.в.) бир куни масжидга кирдилар. У ерда бир инсон намозда шундай дуо қилганини эшитдилар:

اللهم لا إله إلا الله أنت المنان يا بديع السموات

و الأرض يا ذا الجلال والإكرام

«Аллоҳумма! Ла' ила'ҳа иллаллоҳу анта Манна'ну, я Бадийас сама'ва'ти вал арзи. Я Зал жалали вал икром».

Шунда Расули акрам (с.а.в.) дедилар:

«Эй Саҳобаларим! Бу инсон қандай дуо қилганини биласизми? У Аллоҳга «исми аъзам» билан дуо қилдики, бу исмлар билан дуо қилинган вақт Аллоҳ таоло дуони қабул қилади ва у инсон учун истаганини беради».

اللهم إني أسألك بأن لك الحمد لا إله إلا أنت المنان يا بديع

السموات و الأرض يا ذا الجلال والإكرام يا حي يا قيوم.

«Аллоҳумма инний ас'алука бианна лакал ҳамда, ла' ила'ҳа илла' анта Манна'ну, я Бадийас сама'ва'ти вал арзи. Я Зал жалали вал икром, я Ҳаййу, я Қоййум».

«Эй Аллоҳим! Ҳамд ва мақтов фақат Сенга хосдир. Ҳамд ва мақтов фақат сенга ҳос бўлганидан ҳожатимни Сендан сўрайман. Сендан бошқа илоҳ йўқ. Сен Маннонсан - чексиз неъматлар берувчи. Ерлар ва кўкларни йўқдан бор қилгансан. Эй жалол ва икром соҳиби! Эй мавжудотларга ҳаёт баҳш этган - Ҳайй ва ҳаётларни давом эттирган - Қоййум».

Бу икки оят ҳам «Исми Аъзам»дир.

والهكم إله واحد لا إله إلا هو الرحمن الرحيم

«Ва ила`хукум ила`хун Ва`ҳидун, ла` ила`ҳа илла` хувар Роҳманур Роҳим.

«Сизнинг Аллоҳингиз бир Аллоҳдир. Ундан бошқа илоҳ йўқдир. У Роҳман (барча инсонларини, мўминларни, кофирларни едирувчи, ичирувчи) ва Роҳимдир (Охиратда эса фақат мусулмонларга меҳрибонлик қилувчи).

الم الله لا إله إلا هو الحى القيوم

«Алиф, лом мим. Аллоху ла' ила'ҳа илла' хувал Ҳаййул Қоййум».

Алиф лом мим. Ундан бошқа илоҳ йўқ. У тирик ва кузатувчидир».

Асмо (р.а.)дан ривоят қилинишича, Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) бу икки оят ҳақида:

«Аллоҳ таолонинг «исми аъзами» шу икки оятдир» деганлар.

Ақлли мусулмон шу муборақ исмлар билан дуо қилиши керак, чунки шулар ҳақи унинг дуоси қабул бўлади.

Расулуллоҳ (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида шундай дуо қилишни ўргатдилар ва дедилар:

اللهم إني أسألك باسمك العظيم

«Аллоҳумма инний ас'алука бисмикал аъзами».

яъни «Эй Аллоҳим! «исми аъзам» ҳурмати Сендан (шуларни истайман деб истаклари айтилади)».

Чунки «исми аъзам» Аллоҳ таолонинг муборақ исмларидаг энг буюгидир.

Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг қилган дуолари

Ушбу дуо бизга дуо қилиш одобини ўргатади. Жаноби Ҳақ дуоимизни қабул қилиши учун нималар дейишимиз керак?

اللهم إني أسألك باسمك الطاهر الطيب المبارك الأحب

إليك الذى إذا دعيت به أجبت وإذا سئلت به أعطيت

وإذا استرحمت به رحمت وإذا استفرجت به فرجت

«Аллоҳумма инний ас'алука бисмикат тоҳирит тоййибил мубарокиа аҳабби илайкаллазий иза' дуъийта биҳи ажабта, ва иза' суъилта биҳи аътойта, ва изас турҳимта биҳи роҳимта, ва изас туфрижта биҳи фаррожта».

«Эй Аллоҳим! Сенинг энг пок, энг гўзал, энг муборақ ва Сенинг наздингда энг сеvimли бўлган исминг ҳурмати сўрайман. У шундай муборақ исмки, у билан дуо қилиб Сендан нима истасам ҳаммасини берасан. У исмлар ҳурмати сендан марҳамат истаганларга марҳамат этасан. У исмлар ҳурмати ғам-ташвишга ботганларга ундан чиқиш йўлини топасан».

Бир ҳадиси шарифда Ойша онамиз (р.а.) ривоят қиладилар:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом бир куни ёнимга келиб шундай дедилар:

— Ё Ойша! Биласанми, Аллоҳ таоло Менга «Исми Абзам» дуосини ўргатди. У шундайки, у билан Аллоҳдан нима истасанг ҳаммасини беради.

— Ё Расулуллоҳ, ота-онам Сизга фидо бўлсин. Менга шу дуони ўргатинг.

Расули акрам (с.а.в.):

— Уни сенга ўргатиб бўлмайди, - дедилар».

Ҳазрати Ойша онамиз Расулуллоҳ (с.а.в.) ёнларидан кетиб бир чеккага бориб, бир соат ўтирдилар. Сўнг туриб Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг муборақ бошларини ўпиб:

«Ё Расулуллоҳ! Уни менга ўргатинг» дедилар.

Расули акрам алайҳиссалом:

«Уни сенга ўргатишим мақбул эмас, чунки уни ўрганиб Аллоҳ таолодан дунёвий истаклар сўрашинг яхши эмас» дедилар.

Шундан сўнг Ойша онамиз ўринларидан туриб таҳорат олдилар ва икки ракат намоз ўқидилар. Намоздан сўнг кўйидаги дуони ўқидилар:

اللهم إني أدعوك الله وأدعوك الرحمن وأدعوك البر والرحيم وأدعوك
باسمائك الحسنی ما علمت منها وما لم أعلم ان تغفر لی و ترحمی

«Аллоҳумма инний адъукаллоҳа ва адъукар Роҳма'на ва адъукал Барр вар -Роҳийма ва адъука би асмаа'икал хусна',

ма алимту минҳа' ва маа лам аълам, ан тағфиралӣй, ва тарҳаманий».

«Аллоҳим! Сенга Сенинг муборақ исмларинг билан дуо қиляпман. Раҳмон исминг билан дуо қиляпман. Сенга Бори ва Раҳим исминг билан дуо қиляпман. Сенга билганим ва билмаганим барча гўзал исмларинг билан дуо қиляпманки, менинг гуноҳларимни афв этиб, менга раҳмат қилишингни истайман».

Дуо тутаганидан сўнг Расулulloҳ (с.а.в.) Ойша онамизга кулиб шундай дедилар:

«Ё Ойша! «Исми Аъзам» дуоси ўқиган дуоинг ичида бор эди».

**Аллоҳнинг барча исмларини ўзида
муҷассам қилган «Исми Аъзам» дуоси**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سُبْحَانَكَ يَا اللَّهُ تَعَالَى يَا رَحْمَنُ أَجْرُنَا مِنَ النَّارِ بِعَفْوِكَ يَا رَحْمَنُ

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим

«Субҳа'нака я Аллоҳ таъа'лайта я Роҳман, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поқлайман, эй Аллоҳ! Номинг улуғ, эй Раббим. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سُبْحَانَكَ يَا رَحِيمُ تَعَالَى يَا كَرِيمُ أَجْرُنَا مِنَ النَّارِ بِعَفْوِكَ يَا رَحْمَنُ

«Субҳа'нака я Роҳийм, таъа'лайта я Карим, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поқлайман, эй Раҳим. Номинг улуғ, эй Карим. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سُبْحَانَكَ يَا حَمِيدُ تَعَالَى يَا حَكِيمُ أَجْرُنَا مِنَ النَّارِ بِعَفْوِكَ يَا رَحْمَنُ

«Субҳа'нака я Ҳамид, таъа'лайта я Ҳаким, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поқлайман, эй Ҳамид. Номинг улуғ, эй Ҳаким. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا مجيد تعاليت يا ملك أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я Мажид, таъа'лайта я Малик, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени покдайман, эй Мажид. Номинг улуғ, эй Малик. Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا قدوس تعاليت يا سلام أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я Қуддус, таъа'лайта я Салам, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Қуддус. Номинг улуғ, эй Салом. Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا مؤمن تعاليت يا مهيمن أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я Мўъмин, таъа'лайта я Муҳаймин, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Мўмин. Номинг улуғ, эй Муҳаймин. Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا عزيز تعاليت يا جبار أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я азиз, таъа'лайта я Жаббор, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Азиз. Номинг улуғ, эй Жаббор. Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا متكبر تعاليت يا أول أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я Мутакаббир, таъа'лайта я Аввал, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Мутакаббир. Номинг улуғ, эй Аввал. Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا آخر تعاليت يا ظاهر أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я Ахир, таъа'лайта я Зоҳир, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Охир. Номинг улуғ, эй Зоҳир. Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا باري تعاليت يا مصور أجرنا من النار بعفوك يا رحمن

«Субҳа'нака я Бориъ, таъа'лайта я Мусоввир, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Бори Номинг улуғ, эй Мусаввир Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا تواب تعالت يا وقات احربا من النار بعفوك يا رحيم

«Субҳа'нака я Таввоб, таъа'лайта я Ваҳҳаб, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Таввоб, Номинг улуғ, эй Ваҳҳоб Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا تائب تعالت يا واراب احربا من النار بعفوك يا رحيم

«Субҳа'нака я Боис, таъа'лайта я Ворис, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Боис Номинг улуғ, эй Ворис Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا قديم تعالت يا مقيم احربا من النار بعفوك يا رحيم

«Субҳа'нака я Қадийм, таъа'лайта я Муқийм, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Қадим Номинг улуғ, эй Муқим Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا فرد تعالت يا وبر احربا من النار بعفوك يا رحيم

«Субҳа'нака я Фард, таъа'лайта я Витр, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Фард Номинг улуғ, эй Витр Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا نور تعالت يا قاهر احربا من النار بعفوك يا رحيم

«Субҳа'нака я Нур, таъа'лайта я Қоҳир, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Нур Номинг улуғ, эй Қоҳир Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا قاهر تعالت يا قادر احربا من النار بعفوك يا رحيم

«Субҳа'нака я Қоҳир, таъа'лайта я Қодир, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Қоҳир Номинг улуғ, эй Қодир Марҳаматинг билан бизни оташдан қуриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا ملك تعاليت يا مقتدر احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа`нака я Малик, таъа`лайта я Муқтадир, ажирна`
минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Малик Номинг улуғ, эй Муқтадир
Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا علم تعاليت يا علام احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа`нака я Алиим, таъа`лайта я Алла`м, ажирна`
минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Алим Номинг улуғ, эй Аллам
Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا عظيم تعاليت يا عفور احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа`нака я Азийм, таъа`лайта я Фофур, ажирна`
минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Азим Номинг улуғ, эй Фофур
Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا حليم تعاليت يا ودود احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа`нака я Ҳалим, таъа`лайта я Вадуд, ажирна`
минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Ҳалим Номинг улуғ, эй Вадуд
Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا شهيد تعاليت يا شاهد احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа`нака я Шаҳид, таъа`лайта я Шоҳид, ажирна`
минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Шаҳид Номинг улуғ, эй Шоҳид
Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا كبير تعاليت يا متعال احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа`нака я Кабир, таъа`лайта я Мутаъал, ажирна`
минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Кабир Номинг улуғ, эй Мутаол
Марҳаматинг билан бизни оташдан кўриқла, эй Раҳмон»

سحابتك يا نور تعاليت يا لطيف احربا من البار بعفوك يا رحى

«Субҳа'нака я Нур, таъалайта я Латиф, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Нур Номинг улуғ, эй Латиф Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا سمیع بعالت يا كمل احرا من النار بعفوك يا رحی

«Субҳа'нака я Самиъ, таъалайта я Кафил, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Самиъ Номинг улуғ, эй Кафил Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سبحانك يا قريب بعالت يا بصیر احرا من النار بعفوك يا رحی

«Субҳа'нака я Қариб, таъалайта я Басир, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Қариб Номинг улуғ, эй Басир Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا حق بعالت يا منی احرا من النار بعفوك يا رحی

«Субҳа'нака я Ҳақ, таъалайта я Мубин, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Ҳаққ Номинг улуғ, эй Мубин Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا روف بعالت يا رحم احرا من النار بعفوك يا رحی

«Субҳа'нака я Роғуф, таъалайта я Роҳийм, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Рауф Номинг улуғ, эй Роҳим Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا طاهر بعالت يا مطهر احرا من النار بعفوك يا رحی

«Субҳа'нака я Тоҳир, таъалайта я Мутаҳҳир, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Тоҳир Номинг улуғ, эй Мутаххир Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон»

سبحانك يا محمل بعالت يا مفصل احرا من النار بعفوك يا رحی

«Субҳа'нака я Мужаммил, таъалайта я Муфаззил, ажирна' минан-нари би афвика я Раҳман».

«Сени поклайман, эй Мужаммил. Номинг улуғ, эй Муфаззил. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سحانك يا مطهر تعالت يا معمر أحرنا من النار بعفوك يا رحى

«Субҳа'нака я Мутаҳхир, таъа'лайта я Мунъим, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Мутаххир. Номинг улуғ, эй Мунъим. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سحانك يا برهان تعالت يا سلطان أحرنا من النار بعفوك يا رحى

«Субҳа'нака я Бурҳон, таъа'лайта я Султон, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Бурҳон. Номинг улуғ, эй Султон. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

سحانك يا حليل تعالت يا حمل أحرنا من النار بعفوك يا رحى

«Субҳа'нака я Жалил, таъа'лайта я Жамил, ажирна' минан-нари би афвика я Роҳман».

«Сени поклайман, эй Жалил. Номинг улуғ, эй Жамил. Марҳаматинг билан бизни оташдан қўриқла, эй Раҳмон».

و صلى الله على سدا محمد وآله وصحه

أجمعين برحمتك يا أرحم الراحمين

«Ва соллаллоҳу ала саййидина' Муҳаммадин ва а'лиҳи соҳбиҳи ажмаъин. Би роҳматика я арҳамар роҳимин».

«Аллоҳнинг саломи Муҳаммад (с.а.в.) ва Унинг оиласи, саҳобаларига бўлсин. Ўз раҳматингла марҳаматлиларнинг энг марҳаматлиси».

«Исми Раҳмон» дуоси

Бисмиллаҳир роҳманир роҳам

سحانك يا الله تعالت يا رحى أحرنا من النار بعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Алоҳ, таъа'лайта я Роҳман, ажирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا رحيم تعاليت يا كريم أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Роҳайм, таъа'лайта я Карим аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا اول تعاليت يا آخر أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Аввал, таъа'лайта я Ахир, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا لطيف تعاليت يا خبير أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Латиф, таъа'лайта я Хабир, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا قوي تعاليت يا أمين أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Қовий, таъа'лайта я Амин, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا محي تعاليت يا مميت أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Муҳйий, таъа'лайта я Мумит, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا قريب تعاليت يا رقيب أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Қориб, таъа'лайта я Роқиб, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا حميد تعاليت يا مجيد أجرنا من النار بعفوك يا مجير

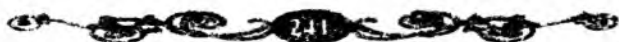
«Субҳа'нака я Ҳамид, таъа'лайта я Маҷид, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا باقى تعاليت يا حق أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Боқий, таъа'лайта я Ҳақ, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا مبین تعاليت يا شكور أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Мубин, таъа'лайта я Шакур, аҷирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا حبيب تعاليت يا كبير احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Хабир, таъа'лайта я Кабир, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا غفور تعاليت يا سكور احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'наки я Гофур, таъа'лайта я Шакур, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا متعال تعاليت يا فعال احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Мутаъа'л, таъа'лайта я
Фаъал, ажирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا واحد تعاليت يا محمد احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Воҳид, таъа'лайта я Мажид, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا وهاب تعاليت يا رراق احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Ваҳҳаб, таъа'лайта я Роззақ, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا قائم تعاليت يا قوم احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Қо'им, таъа'лайта я Қоййум, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا معطي تعاليت يا سمع احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Муътий, таъа'лайта я Самиъ, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا بصير تعاليت يا بصير احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Басир, таъа'лайта я Насир, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا عليم تعاليت يا حلم احربا من الباربعفوك يا محير

«Субҳа'нака я Алийм, таъа'лайта я Ҳалим, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا عظم نعاليت نا حكم احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Азийм, таъа'лайта я Ҳаким, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا طاهر نعاليت نا مطهر احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Тоҳир, таъа'лайта я Мутоҳҳир,
ажирна'минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا جميل نعاليت يا حليل احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Жамил, таъа'лайта я Жалил, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا مالك نعاليت نا قدوس احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Малик, таъа'лайта я Қуддус, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك يا معين نعاليت نا معين احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Муъийн, таъа'лайта я Мубийн,
ажирна'минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك يا عزيز نعاليت نا حافظ احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Азиз, таъа'лайта я Ҳофиз, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا متكر نعاليت نا مصور احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Мутакаббир, таъа'лайта я Мусоввир,
ажирна'минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا قاص نعاليت يا ناسط احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Қобиз, таъа'лайта я Босит, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا سلطان نعاليت نا ديان احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Султон, таъа'лайта я
Дайй'ан, ажирна'минан-нари би афвика я Мужир»

سحانك نا هان نعاليت نا هان احرنا من الباربعفوك نا محير

«Субҳа'нака я Ҳаннон, таъа'лайта я Маннон, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا مقتدر تعاليت يا مقدم أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Муқтадир, таъа'лайта я Муқаддим,
ажирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا قادر تعاليت يا قاهر أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Қодир, таъа'лайта я Қоҳир, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا رافع تعاليت يا شافع أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Рофиъ, таъа'лайта я Шофиъ, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир*»

سبحانك يا ولي تعاليت يا قوي أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Валий, таъа'лайта я Қовий, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا معز تعاليت يا مذل أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Муъиз, таъа'лайта я Музил, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا أحد تعاليت يا صمد أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Аҳад, таъа'лайта я Сомад, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا قهار تعاليت يا غفار أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Қоҳҳар, таъа'лайта я Ғоффар, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا فرد تعاليت يا وتر أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Фард, таъа'лайта я Витр, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا محصى تعاليت يا مبدء أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Муҳсий, таъа'лайта я Мубдиъ,
ажирна' минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا علام تعاليت يا سلام أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Алла'м, таъа'лайта я Салом, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا حي تعاليت يا قيوم أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Хай, таъа'лайта я Қоййум, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا قادر تعاليت يا خير أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Қодир, таъа'лайта я Хайбар, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا حفيظ تعاليت يا محيط أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Хафиз, таъа'лайта я Муҳйит, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك يا تواب تعاليت يا وهاب أجرنا من النار بعفوك يا مجير

«Субҳа'нака я Таввоб, таъа'лайта я Ваҳҳа'б, ажирна'
минан-нари би афвика я Мужир»

سبحانك أخيا شراها تعاليت لا إله إلا أنت إلا بالله العلي العظيم

«Субҳа'нака ахйиян шараҳийян таъа'лайта ла' ила'ҳа
илла анта илла' билла'ҳа алиййил азийм»

سبحانك يا ذا الجلال والإكرام و صلى الله

على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

«Субҳа'нака я зал жаала'ли вал икрам ва соллаллоху
ала' саййидина' Муҳаммадин ва а'лиҳит-тоййибийна-
таҳриин».

ИЗОҲ: «Исми Раҳмон» дуосининг маъноси ҳам «Исми Аъзам» дуоси каби Аллоҳга ёлвориб дўзах азобидан паноҳ сўрашдир. Ундаги «Асмо улуҳусно» (Аллоҳнинг гўзал исмлари)нинг маъноси китобнинг охирида батафсил баён этилгани учун, бу ерда иъода қилинмади.

«Исми Раҳмон» дуосининг хосияти

Бир куни Расули акрам масжидда ўтирганларида ҳузурларига Жаброил алайҳиссалом кириб шундай дедилар:

«Жаноби Ҳақ сизга салом йўллади ва бир ҳадя берди. Бу ҳадя сиздан олдин ҳеч қандай пайғамбарга берилмаган».

Шунда Расулуллоҳ (с.а.в.) Жаброил алайҳис-саломдан бу дуони ўқишнинг савоби қанчалик эканлигини сўрадилар.

Жаброил (а.с.) дедилар:

«Ё Муҳаммад (а.с.), агар барча фаришталар ва инсонлар ёзувчи, дарахтлар қалам бўлганда ҳам бу дуонинг савобини ёза олмас эди. Ё Муҳаммад (с.а.в.), фаришталар Арши аълони шу дуонинг кучи билан ушлаб туришади. Мен ҳам ушбу дуонинг кучи билан осмонга чиқиб тушаман. Азроил алайҳиссалом ҳам шу дуонинг кучи билан инсонларнинг жонини олади. Ушбу дуо жаннатнинг эшигида ёзилган. Кимки уни ўқиса, дунё ва охират балоларига дуч келмайди ва Аллоҳ уни тасодиқий, бемаҳал ўлимдан асрайди.

Қиёмат куни жаҳаннамнинг оташин ҳароратидан ўзини узоқлаштирган бўлади. Шунингдек, сенинг шафоатингга ҳам лойиқ бўлади. Аллоҳнинг розилиги учун ушбу дуони ўқиган инсонга Жаноби Ҳақнинг саломлари ёғилади. Минг турли бало-қазо, офат, дунё заҳматлари ва охират кўрқинчларига дуч келмайди. Ушбу дуони умрида бир марта ўқиган инсоннинг юзи Қиёматда Ой каби порлайди. Уни кўрган Маҳшар халқи «Бу қайси пайғамбарки, Аллоҳ унга бундай юқори мартаба берди?»- деб сўрайдилар. Шунда бир нидо келади:

«У пайғамбар ёки фаришта эмас, балки оддий бир бандадир. Фақат у дунёда шу дуони ўқиган».

Ҳар ким бу дунёда ушбу дуони 25 марта ўқиса ёки бўйнига осиб юрса, Аллоҳнинг хоҳиши билан барча қарзларидан қутулади.

Жаброил (а.с.) дедик:

«Ё Муҳаммад (а.с.), бу дуони (Аллоҳ ва унинг расули амрини бажарганларга) ўргат, мунофиқларга (мусулмонмиз деб, амрингни бажармаганларга) ўргатма».

Бу дуони кимки таҳоратли ҳолда 15 марта ўқиб уйкута кетса, Муҳаммад (с.а.в.)ни тушида кўриш бахтига муяссар бўлади.

Ҳожати ёки бирор истаги бўлган киши бу дуони ўқиса, иншоллоҳ, истаги амалга ошади. Беморнинг ёнида ўқилса, шифо топади.

Гуноҳкор инсон қилган ишларига пушаймон бўлиб ушбу дуони ўқиса, гуноҳлари афв этилади.

Бир инсоннинг моли ўғирланса, уни орқага қайтариш учун 4 ракат намоз ўқилади.

«Фотиҳа» сурасидан кейин ўқиладиган зам сура билан биргаликда 10 марта «Ихлос» сураси ўқилади. Намоз тугаганидан сўнг бу дуо бир марта ўқилса, Аллоҳнинг изни билан ўғирланган моли ва уни олиб қочган инсон орқага қайтади.

Душманнинг ёмонлигидан қўриқланиш учун 2 ракат намоз ўқилган ҳолда ушбу дуо ўқилади. Шунда душманнинг ёмонлиги у инсонга таъсир қилмайди. Бу дуони эшитган фаришталар дуони ўқиган инсон учун:

«Эй, Раббимиз, бу қулинг марҳамат айла» дейдилар.

Бу дуони ўқиган инсонга Аллоҳ шу қадар савоб берадики, бу савоб соясида у инсон жаҳаннам азобига йўлиқмайди, Аллоҳнинг шарофатига эришади.

Абу Зар (р.а):

«Расули акрам бу дуони менга васият қилдилар. Ҳар кеча ушбу дуони ўқиб, Расулуллоҳни тушимда кўрар эдим» дейдилар.

Ҳазрати Умар дедилар:

«Расули акрамнинг вафотларидан сўнг бу дуони ўқир эдим».

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларининг дунёдаги энг сўнгги дуолари

اللهم اغفر لي وارحمي والحقني بالرفق الأعلى

«Аллоҳуммағфирлий, варҳамний ва алҳиқний бир рафийқил аъла».

«Аллоҳим! Мени раҳмат ва мағфират эт, мени рафиқи Аълога етиштир».

Бу муборақ дуо Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларининг фоний дунёдаги энг охирги сўзларидир. Бу дуони ўқиганларидан сўнг Ўз Раббиларига етишдилар.

اللهم صل على سيدنا محمد وعلى آل

سيدنا محمد وصحبه وسلم آمين

«Аллоҳумма солли ала' саййидина' Муҳаммадин ва ала' а'ли саййидина' Муҳаммадин ва соҳбиҳи ва саллим. А'мин».

Замонанинг фитналарига қарши фойдали дуо

اعود بالله من سر هذا الرمان واستعيد من سرور سائر الرمان
واعود بحلال وحهك وجمال قدسك أن بوحري من سر هذه السد
وقى من سر ما قصيت فيها واكرمي في السفر يا كريم الطر واحتم
هذا الشهر بالسلامة والسعادة ولاهل سي والاقرباني وجميع امة
محمد صلى الله عليه وسلم برحمتك يا ارحم الراحمين
اللهم إلى اعود بك من الكفر والفقر وعذاب القبر

*«Аъзузу билла'ҳи мин шарри ҳа'аз-зама'ни ва астағийзу
мин шурури са'ириз-зама'ни ва аъзузу бижаала'ли ваъжҳика ва
жама'ли қудсика ан ту'жироний минаш-шарри ҳа'зиҳис-
санади ва қиний миншарри ма' қозойта фийҳи ва акримий
фиссафари, я Кариман-назар вахтим ҳазаш-шихр» бис-
сала'мати вассабадати ва ли-аҳли байтий ва лиакроба'ий
ва лижамийъи уммати Муҳаммадин соллаллоҳу алайҳи ва
саллама бироҳматика я арҳамар-роҳимин. Аллоҳумма инний
аъзузу бика минал куфри вал факри ва аза'бил қобри».*

«Аллоҳнинг ердами билан ушбу замоннинг емонлигидан,
бошқа замонларнинг ҳам емонликларидан паноҳ сўрайман
Жалолатинг ва қудсиятинг ҳаққи. шу йилларнинг
емонлигидан менга паноҳ бергин ва мени шу йиллардаги
ҳукминг емонлигидан сақлагин Эй карамли назар соҳиби,
мени сафарда икром қилгин, менга, оиламга, яқинларимга
ва бутун Муҳаммад (с а в) умматларига шу ойни саломатлик

ва саодатли қилгин, эй меҳрибонларнинг меҳрибони. Аллоҳим, куфрдан, камбағаликдан ва азоби қабрдан паноҳ беришингни сўрайман».

Намоздан сўнг ўқиладиган дуо

الحمد لله رب العالمين. والصلاة والسلام على سيدنا
محمد وآله وصحبه أجمعين. برحمتك يا رب العالمين.

«Аҳамдулиллаҳи роббил-а'ламин. Вас-солату вас-сала'му ала' саййидина' Муҳаммадин ва а'лиҳи ва соҳбиҳи ажма'ин. Бироҳматика я роббал-а'ламин».

«Ҳамд ва мақтов фақат оламларнинг Рабби бўлмиш Аллоҳга хосдир. Ҳазрати Муҳаммад (с.а.в.)га салоту салом айтаман.

Расулуллоҳнинг оилалари ва барча саҳобаларига ҳам салоту салом айтаман. Эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи, раҳматингдан умилворман».

اللهم ربنا يا ربنا تقبل منا إنك أنت السميع العليم.
وتب علينا يا مولانا إنك أنت التواب الرحيم.

«Алсҳумма роббана' я роббана' тақоббал минна' иннака антас-самигул-алийм. Ва туб алайна' я мавла'на' иннака антат таввабур-роҳим».

«Эй Раббимиз! Дуоимизни қабул эт. Зеро, Сен билувчи ва эшитувчисан. Бизга тавба этишни муяссар қил. Зеро, Сен тавбаларни қабул қилувчи. меҳрибонсан».

يا ربنا تقبل منا صلاتنا و صيامنا وقيامنا و قراءتنا
وركوعنا وسجودنا وقعودنا وتشهدنا وتسيحنا وتحليلنا
وتضرعنا و قنم تفصير اتنا ولا تضرب بما وجوهنا يا مولانا

«Я роббана' тақоббал минна сола'тана' ва сийа'мана' ҳуҷудана' ва ташаҳҳудана' ва тасбиҳана' ва таҳлилана' ва тазирруғана' ва таммим тақсиро'тана' ва ла тазриб биҳа вуҷуҳана' я мавла'на'».

«Эй Раббим! Намозимизни, рўзамизни, қиём, руку, сажда, қаъда, ташаахҳуд, тасбеҳ, тахлил, тазарруимизни қабул эт. Нуқсонларимизни йўқ эт. Хатоларимиз учун жазолама. Гуноҳларимизни афв эт. Сен бизни Раббимиз ва ҳимоячимизсан».

اللهم ربنا ظلمنا أنفسنا وإن لم تغفر لنا وترحمنا لنكونن من الخاسرين. اللهم أحسن عاقبتنا في الأمور كلها وأجرنا من خزي الدنيا وعذاب الآخرة. اللهم أعنا على ذكرك و شكرك وحسن عبادتك.

«Аллоҳумма Роббана' заламна' анфусана' ва ил лам тағфир лана' ва тарҳамна' ланакунанна минал-хосирийн. Аллоҳумма аҳсин а'қибатана' фил умури куллиҳа' ва ажир на' мин хизийд-дунйа' ва аза'бил а'хироҳ. Аллоҳумма ағинна' ала' зикрика ва шукрика ва ҳусни иба'датика».

«Эй Раббим! Биз нафсимизга зулм қилдик. Агар бизни афв этмасанг, мағфират қилмасанг, шубҳасиз, зиён кўргувчилардан бўламиз.

Эй Аллоҳим! Охиримизни хайрли қил. Бизни дунё ва охираат разолатидан асра.

Аллоҳим! Сени зикр этиш, Сенга шукр қилиш ва Сенга мукамал шаклда ибодат қилишимиз учун қувват бер».

اللهم سلمنا وسلم ديننا ولا تسلب وقت التّرع إيماننا ولا تسلط علينا من لا يخافك ولا يرحمنا وارزقنا خير الدنيا والآخرة إنك على كل شيء قدير. اللهم يا محول الحال حول حالنا إلى أحسن الحال. اللهم يا خافي الألفاظ نجنا مما نخاف. اللهم إنك عفو كريم تحب العفو فاعف عني.

«Аллоҳумма саллимна' ва саллим дийнана' ва ла таслуб вақтанназъи ийма'нана' ва ла тусоллит алайна' ман ла йахофука ва ла йарҳамуна варзуқна' хойрад-дунйа' вал а'хироти иннака ала' кулли шайъин қодир.

Аллоҳумма я муҳаввилал ҳа'ли, ҳаввил ҳа'лана ила' аҳсанил-ҳаал. Аллоҳумма я хофийал-алта'ф, нажжина'

**жумма наха'фу. Аллоҳумма иннака афуввун каримун
туҳиббул-афва фаъфу анний».**

«Аллоҳим! Бизнинг динимизни кучли қил, сўнги нафасимизда иймонимизни муҳофаза қил. Иймон диниманимиз бўлимиш шайтонга эргаштирма. Сендан қўрқмаган ва марҳаматли бўлмаганларни бизлар устимиздан ғолиб қилма. Бизни дунё ва охираат неъматлари билан ризқлантир.

Эй ҳолатларни ўзгартирувчи! Бизнинг ҳолимизни хайрли равишда ўзгартир. Эй луффи яширин бўлимиш Раббим! Бизни қўрқданимиздан қуриқла. Эй Аллоҳим! Сен афв этувчисан, афв этганини севасан, мени ҳам афв эт».

اللهم رزقنا فقها في الدين ورياسة في العلم وكنامة في الرزق
وصحة في البدن وتوبة قبل الموت، ورحمة عند الموت ومغفرة
بعد الموت، وندخولا في الجنة وخافية في الدنيا والآخرة إنك
على كل شيء قدير.

«Аллоҳуммасо тузна фикҳан фиддийни ва зиёда'дтан фил
илм, ва кифа'йатан фир-риқ ва сиҳҳатан фил-бадан ва
тазбатан қоблал-моят, ва роҳатан индал-мавт ва
мағфиротан баъдал моят, ва духулан фил-жаннаҳ ва а' фийштан
фид-дунйс' вал а'хироҳ, иннака ала кулли шай'ин қодир».

«Эй Аллоҳим! Илимимизни зиёда қил, ризқимизни етарли даражада бер. Ўлимимиздан аввал Ўлимимиздан сўнг бизни мағфиратингдан маҳрум эйлама. Ўз марҳаматингга бизни жаннатингга қўй. Дунё ва охираат саодатини насиб эт. Албатта, Сен ҳамма ишга қодирсан».

اللهم إني أسألك علما نافعا وعيلا متقبلا ورزقا طيبا
اللهم يا مقلب القلوب ثبت قلوبنا على دينك
اللهم يا مصروف القلوب حصر قلبنا على طاعتك
اللهم أعز الإسلام والمسلمين.

«Аллоҳумма инний асғалука илман на'фийан ва амалан мутақоббалам ва ризқан тоййибан. Аллоҳумма я муқоллибал қулуб саббит қудубана ала' дийник. Аллоҳумма я мусоррифал қулуб сорриф қудубана' ала' тоъатик. Аллоҳумма абиззал ислама вал муслимийн».

«Аллоҳим Сендан фойдаси бўладиган илм, қабул бўладиган амал ва ҳалол ризқ сўрайман.

Эй қалбларни ўзгартирувчи Аллоҳим, қалбларимизни ислом билан собит қил. Эй қалбларни ўзгартирувчи Раббим қалбларимизни ўзингга итоатли қил. Аллоҳим Ислом дини ва мусулмонларни азиз қил».

اللهم يا مفتح الأبواب افتح لنا خير الباب
اللهم إنا نستعينك و نستغفرك و نستهديك.
اللهم إني أسألك موجبة رحمتك و عزائم مغفرتك
و السلامة من كل إثم و الغنيمة من كل برّ و الفوز
بالجنة و النجاة من النار. ربنا لا تزغ قلوبنا بعد
إذ هديتنا و هب لنا من لدنك رحمة إلك أنت الوهاب

«Аллоҳумма я муфаттиҳал-абва'би, ифтах лана' хойрал баб. Аллоҳумма инна' настаъинука ва настағфирука ва настаҳдик. Аллоҳумма инний асғалука мужибати роҳматика ва азаа'ими мағфиротика вас-саламата мин кулли исмин, вал-ғонимата мин кулли биррин вал фавза бил жаннати ван нажа'таи минан на'ри. Роббана'ла' тузиғ қулу'бана' баъда из ҳадайтана ва ҳаб лана' мил ладунка роҳмах иннака ангал-Ваҳха'б».

«Эй барча эшикларни очувчи Раббим! Бизга хайр эшикларингни оч. Эй Аллоҳим! Бизга раҳматингга, марҳаматингга сазовор қиладиган имкониятлар бер. Яхши амаллар қилишни насиб эт. Жаннатга киришни насиб қил ва бизни жаҳаннамдан муҳофаза эт.

Парвардигорим! Бизларни ҳидоят қилганингдан кейин дилларимизни ҳақ йўлдан оғдирма ва бизга ўз ҳузурингдан раҳмат ато эт. Шубҳасиз, Сенгина барча яхшиликларни ато этувчисан».

اللهم ارزقني شهادة في سبيلك واجعل موتي في بلد رسولك
 صلى الله عليه وسلم. رب ارحمهما كما ربياني صغيرا رب
 اوزعني أن أشكر نعمتك التي أنعمت علي وعلى والدي وأن
 أعمل صالحا ترضاه وأصلح لي في ذريتي إني تبت إليك و إني
 من المسلمين. ربنا آمتا فاغفر لنا وارحمنا وأنت خير الراحمين.
 ربنا اغفر لنا ولاخواننا الذين سبقونا بالإيمان ولا تجعل
 في قلوبنا غلا للذين آمنوا، ربنا إنك رؤوف رحيم.

*«Аллоҳумарзуқний шаҳа'датан фий сабилика ваҷҳал
 маътий фий балади Росулика соллаллоҳу алайҳи ва саллам.*

*Роббирҳамхума' кама' роббайа'ний сағийро. Робби авзғийи
 ан ашсуро неъматикаллаатий анъамта алайҳа ва ала' ва' лидғийа
 ва ан аъмала солиҳан тарзоҳу ва аслиҳ лий фий зуррийятий,
 инний тубту илайка ва инний миная муслимин.*

*Роббана' а'манна' фағфирлана варҳамна' ва анта хойру
 роҳимин.*

*Роббанағфир лана' ва лиҳва'ниналлазийна сабақуна' бил
 ийман, ва ла' тажбал фий куҳубина филал-лилазийна а'ману
 роббана' иннака Роуфур роҳим».*

«Аллоҳим менга ўз йўлингда ўлишни ва ўлимимни
 Расулуллоҳ маконида бўлишни насиб эт. Раббим ота ва
 онам мени марҳамат этган ҳолда вояга етказишгани каби
 сен ҳам уларга марҳамат эт. Парвардигорим, Сен менга ота
 ва онамга инъом этган неъматларингга шукур қилишга ва
 ўзинг рози бўладиган яхши амалларни қилишга муваффақ
 этгин ва ўзинг мени фарзандларимни ҳам солиҳ инсонлар
 қилгин.

Эй Раббимиз биз иймон келтирдик. Бизни афв эт, бизга
 марҳамат эт. Сен марҳамат этувчиларнинг энг
 марҳаматлисисан.

Раббим! Ўзинг бизларни ва бизлардан илгари иймон билан
 ўтган зотларни мағфират қилгил ва қалбларимизда иймон
 келтирган зотлар учун бирон гилли-ғашлик қилмагин. Албатта
 Сен меҳрибон ва раҳмлисан».

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا، رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا
 كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا. رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ،
 وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ.
 رَب ادْخُلْنِي مَدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مَخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
 سُلْطَانًا نَصِيرًا رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

*«Роббана ла туа'хизна' ин насийна' ав ахтоъна, Роббана'
 ва ла таҳмил алайна' исрон кама' ҳамалтаҳу алаллазийна
 мин қоблина', Роббана' ва ла' туҳаммила' ма' ла' то'кота
 лана' биҳ. Ваъфу анна' вағфир лана' варҳамна' анта
 мавлана' фансурна' алал қовмил кафирин.*

*Робби адҳилний мудҳола сидқия ва ахрижний муҳрожа
 сидқив ваҷъал лий мил ладунка султонан насиро.*

*Роббана' атмим лана' нуруна' вағфир лана' иннака ала'
 кулли шайъин қодир».*

«Аллоҳим! Агар унитган ёки хато қилган бўлсак, бизни азобингга дучор этма. Раббим! Бизларни зиммамизга бизлардан утганларнинг бўйинларига қўйган юкингни юклама. Раббим! Бизларни тоқатимиз етмайдиган нарсага зўрлама! Бизларни афв эт, гуноҳларимизни мағфират қил, ҳолимизга раҳм айла! Ўзинг ҳожамизсан. Кофир қавм устига ўзинг бизни ғолиб қил!

Раббим, мени қабримга гуноҳлардан пок бўлган ҳолимда доҳил қилгин ва Қиёмат куни тирилтирганингда ҳам унғ томоним билан чиқаргин ҳамда мен учун ўз даргоҳингдан бир мадалкор қувват ато қилгин.

Раббим! Ўзинг бизларга нуримизни қониқ қилиб бергин ва бизларни мағфират қилгин. Албатта Сен барча нарсага қодирсан».

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ. اللَّهُمَّ رَبَّنَا
 اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ أَحْسَابُ بَرَحَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

«Роббана' а'тика фид-дунйа' ҳасанаҳ ва фил-а'хироти ҳасанаҳ ва қина азабан-нар.

Аллоҳумма роббанағфир лий ва лива'лидаййа ва мил му'минийна йаъма йақу' мул-ҳисаб. Бироҳматика я арҳамар-роҳимин».

«Эй Раббим! Дунё ва охиратда бизга омонлик бер. Ҳамда бизни жаҳаннам оташидан ҳимоя эт.

Аллоҳим! Мени мағфират эт, ота ва онамни ҳамда барча мўминларни ҳисоб кунинда мағфират эт. Ўз раҳматинг билан бизни асра, эй марҳаматлиларнинг энг марҳаматлиси!»

Ушбу дуо ҳар беш вақт намознинг орқасидан ўқилади. Ундан сўнг «ал- фатиҳа» дейилади ҳамда «Аъзуз-Бисмиллаҳ» билан «Фотиҳа» сураси ҳамда ушбу саловоти шариф уч марта ўқилади:

اللهم صل على سيدنا محمد وعلى آل سيدنا محمد

بعدد كل داء ودواء وبارك وسلم عليه وعليهم كثيرا

«Аллоҳумма солли ала саййидина Мухаммадин ва ала а'ли саййидина Мухаммадин би адади кулли даа'ин ва даваа'ин ва би'рик ва саллим алайҳи ва алайҳим касийро».

«Аллоҳим, Саййидимиз Мухаммад(с.а.в.)га ва асҳобларига барча дардлар ва даволарнинг ададича салавот ва саломлар юборгин».

Учинчи марта ўқилганида «Касийрон» сўзи «касийрон, касийрон касийро» деб ўқилади.

Намоздан сўнг ўқиладиган зикрлар

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله والله أكبر
ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم.

«Субҳа'наллоҳи валҳамдулillahи ва ла ила'ҳа иллаллоҳу валлоҳу ақбар ва ла ҳазма ва ла қувватни илла' билла'ҳил алиййил азийм».

«Буюк Раббимни турли камчиликлардан пок деб биламан. Мақтов фақатгина Унга ҳосидир. Аллоҳдан бошқа ибодатга лойиқ илоҳ йўқ. Аллоҳ тасло энг буюк Зотдир. Куч ва қувват фақат Аллоҳдадир».

Ўттиз уч мартадан

سبحان الله والحمد لله والله أكبر

«Субҳа`наллоҳ, Алҳамдулиллоҳ ва Аллоҳу акбар»
деганимиздан сўнг:

لا اله الا الله وحده لا شريك له، له الملك
وله الحمد وهو على كل شيء قدير

**«Ла' ила'ҳа иллоллоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳ, лаҳул мулку
ва лаҳул ҳамду ва ҳува а'ла кулли шай'ин қодир».**

«Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ. Унинг ҳеч нарсда шериги ва
ўхшаши йўқдир. У ҳар нарсага қодирдир» дейилади.

Шунда 33 мартадан зикр қилинганда 99 бўлади ва
қуйидаги дуо билан 100 бўлиб ҳисобланади. Ҳар намоздан
сўнг ушбу амални қилган инсон оладиган савоби ҳақида
Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

— Эй Абу Зар! Ҳар намоздан сўнг 33 марта субҳаналлоҳ,
33 марта алҳамдулиллоҳ, 33 марта Аллоҳу акбар деб зикр қилиб,
бунинг орқасидан:

لا اله الا الله وحده لا شريك له، له الملك
وله الحمد وهو على كل شيء قدير

**«Ла' ила'ҳа иллоллоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳ, лаҳул
мулку ва лаҳул ҳамду ва ҳува ала' кулли шай'ин қодир»**,
дуосини ўқисанг, гуноҳларинг денгиз қўниги қадар қўн бўлса
ҳам Аллоҳ афв этади».

Ҳазрати Умар (р.а.)нинг ўғли Абдуллоҳдан ривоят
қилинишича, Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай буюрадилар:

«Иккита жуда фазилатли амал борки, уни қилишда давом
этганлар албатта жаннатга киради. Лекин бу амалларни
қилган инсон жуда камдир. Бу амалларнинг бири — ҳар намознинг
орқасидан ўн марта субҳаналлоҳ, ўн марта алҳамдулиллоҳ ва
ўн марта Аллоҳу акбар деб зикр қилинлар. Шунда беш вақт
намозда 150 марта зикр қилган бўласиз. Бу зикрлар оғиздан
150 марта чиқади, лекин мезон тарозингда эса 1500та савоб
бўлади. Чунки Аллоҳ таоло ҳар доим бирга ўн, ўнга эса юз, юзга
минг берувчидир. Иккинчи амал эса — ётишдан аввал 33 марта
субҳаналлоҳ, 33 марта алҳамдулиллоҳ ва 34 марта Аллоҳу акбар

деб зикр қилинади. Буларнинг умумий сони 100 бўлади, лекин тарозида эса мингта савоб ҳисобланади. 1500 га 1000 ни қўшсак, жами 2500 савоб бўлади». Сўзларида давом этиб, Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Сизлардан қайси бирингиз бир кунда 2500 та гуноҳ қиласиз?»

Шунда саҳобалардан бири:

— Ё Расулуллоҳ (с.а.в.)! Бунчалик кўп савоб оладиган амални қандай қилиб тарк этамиз?»— дедилар.

— Сизлар намоз ўқиётган вақт шайтон келиб шуни эсла, бунини эсла, деб ҳар нарсани эслатади. Ётаётган вақтингизда ҳам дуо ва зикрларни ўқимаслигингиз учун ухлатиб қўяди. Шундай қилиб бу савоблардан инсон маҳрум бўлади».

Имом Фаҳриддин-ар Розий тавсия қилган дуолар

1. Шанба куни 100 маротаба:

لا إله إلا أنت سبحانك إني كنت من الظالمين

«Ла' ила'ҳа илла' анта субҳа'нака инкий кунту миназзолимин».

«Ҳеч илоҳ мавжуд эмас, магар Ўзинг (мавжудсан), Сен поксан, албатта мен золимлардан бўлдим».

2. Якшанба куни 100 маротаба:

لا إله إلا الله ملك الحق المبين

«Ла' ила'ҳа илаллоҳул Маликул ҳаққул мубийн».

«Ҳеч илоҳ мавжуд эмас, магар подшоҳ, ҳақ ва очиқ-ойдин баён этувчи Аллоҳ (мавжуддир)».

3. Душанба кунин 100 маротаба:

لا إله إلا الله عز عزيز جليل ، يا عزيز يا جليل

«Ла' ила'ҳа илаллоҳу азза Азизун Жалилун, я Азизу, я Жалил».

«Ҳеч илоҳ мавжуд эмас, магар азиз, жалил бўлган Аллоҳ мавжуд, эй Азиз, эй Жалил».

4. Сешанба куни 100 маротаба:

اللهم صل على محمد و علي آل محمد و سلم تسليما كثيرا

«Аллоҳумма соли ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли Муҳаммадин ва саллим таслиман касийрон».

«Аллоҳим, Муҳаммад (с.а.в.)га, оилаларига кўп салават ва саломлар йўлагин».

5. Чоршанба куни 100 мартаба:

لا إله إلا الله خالصا مخلصا

«Ла' ила'ҳа илаллоҳу холисан мухлисан».

«Ҳеч илоҳ мавжуд эмас, магар холис ва мухлис Аллоҳ мавжуд».

6. Пайшанба куни 100 мартаба:

لا إله إلا الله خالق كل شيء و هو على كل شيء قدير

«Ла' ила'ҳа илаллоҳу Холиқу кулли шайъин ва ҳува ала' кулли шай'ин қодир».

«Ҳеч илоҳ мавжуд эмас, магар барча нарсани яратувчи бўлган Аллоҳ мавжуд, у ҳамма нарсага қодирдир».

7. Жума куни 100 мартаба:

سبحان الله و الحمد لله و لا إله إلا الله و الله أكبر ،

ولا حول ولا قوة إلا بالله العلي العظيم

«Субҳа'наллоҳи вал ҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар, ва ла' ҳавла ва ла қуввата илла' биллаҳил алиййил азийм»,

«Аллоҳ покдир, Ҳамд Аллоҳ учундир, Ҳеч илоҳ мавжуд эмас, магар Аллоҳ мавжуддир, Аллоҳ буюқдир. Ҳеч бир имкон ва қудрат йўқ, магар олий ва буюқ Аллоҳнинг ёрдами биландир, деб тасбеҳ келтириш жуда катта савобдир. Шу орқали Жаноби Ҳаққа яқинлик пайдо бўлади. Гуноҳ ва исёнлардан узоқлашилади».

Ҳафтанинг етти куни мобайнида ўқиладиган дуолар

Исломда ҳафтанинг биринчи куни шанбадан бошланади. Шу кунда ўқиладиган дуо қуйидагидир:

اللهم إني أعوذ بك من أن أشرك بك شيئاً وأنا أعلم و استغفرك
 لما لا أعلم ، اللهم إني أصبحت أشهدك و أشهد حملة عرشك
 و جميع خلقك بأنك انت الله لا إله إلا أنت وحدك لا شريك لك
 استغفرك و اتوب إليك و أشهد أن محمداً عبدك و رسولك

*«Аллоҳумма инний аъзузу бика мин ан ушрика бика шайъан
 ва ана аъламу ва астағфирука лима' ла' аъламу. Аллоҳумма
 инний асбаҳту ашҳадука ва ашҳада ҳамалату аршика ва
 жамийъу холқика бианнака анталлоҳу ла' илаҳа илла' анта
 ваҳдака, ла' шарика лака астағфирука ва атубу илайка ва
 ашҳаду анна Муҳаммадан абдука ва Расулука».*

«Аллоҳим, албатта, мен билиб туриб, Сенга ширк
 келтиришдан паноҳ сўрайман ва билмай қилганларим учун
 мағфират сўрайман. Аллоҳим, албатта, мен тонг оттирдим.
 Сени, Аршингни кўтарувчи фаришталарни ва барча
 махлуқотингни гувоҳлигида айтаманки, албатта, Сен Аллоҳсан.
 Сендан ўзга илоҳ йўқ, ёлғиз Ўзингсан, шеригинг йўқ. Сендағ
 мағфират сўрайман, Сенга тавба қиламан ва гувоҳлик бераманки.
 Муҳаммад (с.а.в.) қулинг ва Расулингдир».

Ҳафтанинг иккинчи куни ўқиладиган дуо:

اللهم سلمنا و سلم ديننا و لا تسلب وقت الترع

إيماننا و لا تسلط علينا من لا يخافك و لا يرحمنا

و ارزقنا خير الدنيا و الآخرة ، إنك علي كل شئ قدير

*«Аллоҳумма саллимна' ва саллим динана' ва ла' таслуб
 вақтанназъи ийманана' ва ла' тусоллит алайна' ман ла'
 яхофука ва ла' йарҳамуна варзуқна хойрад-дунйа' вал а'хироти,
 иннака ала' қулли шай'ин қодир».*

«Аллоҳим, бизни ва динимизни саломат қилгин, жон
 берарда имонимиздан ажратмагин, Сендан қўрқмайдиганлар
 ва бизга раҳм қилмайдиганларни бизга зўравон қилмагин,
 бизга дунё ва охиратнинг яхшилигини бергин. Албатта, Сен
 ҳамма ишга қодирсан».

Ҳафтанинг учинчи куни ўқиладиган дуо:

اللهم أنت ربى لا اله إلا أنت خلقتنى و أنا عبدك و أنا على
عهديك و وعدك ما استطعت، اعوذ بك من شر ما صنعت أبوء لك
بنعمتك على أبوء بذنبي، فاغفر لى ذنوبى فإنه لا يغفر الذنوب إلا أنت

**«Аллоҳумма анта роббий ла` ила`ҳа илла` анта
холақтанвий ва ана абдука ва ана ала` аҳдика ва ваъдика
мастатоту, абузу бика мин шарри ма сонатту, абуу лака
бинематика алайёа ва абуу бизанбий, фағфир лий зунубий
фа-иннаҳу ла` йағфируз-зунуба илла` анта».**

«Аллоҳим, Сен Роббимсан, Сендан ўзга илоҳ йўқ, мени
яратгансан, мен Сенинг қулингман, қудратим етганича Сенга
берган аҳд ва ваъдамни бажараман. Сендан қилмишимнинг
ёмонлигидан паноҳ сўрайман, Сенинг неъматинг билан Сенга
қайтаман, гуноҳларим билан қайтсам Ўзинг мағфират қилгин,
чунки, гуноҳларни фақат Ўзинггина мағфират қиласан».

Ҳафтанинг тўртинчи куни ўқиладиган дуо:

اللهم يا مقلب القلوب و الأبصار و يا مدبر الليل و النهار ثبت
على دينك و طاعتك فلا تكلفني إلى طرفه عين و ما أقتل من ذلك

**«Аллоҳума я муқоллибал қулуби вал абсори ва я
мудаббирол-лайли ван-наҳа`ри, саббит ала` диника ва
тоъатика, фала` тақилний ила`йя торфата айнин ва ма
уқталу мин за`лика».**

«Аллоҳим, эй қалбларни ўзгартирувчи зот, эй кеча ва
кундузни тадбир қилувчи, мени Ўз динингда ва тоатингда собит
қилгин. Мени бир дақиқа ҳам унутиб, нафсимга топшириб
қўймагинки, мен нафсим сабабидан ҳалок бўлмайин».

Ҳафтанинг бешинчи куни ўқиладиган дуо:

بسم الله على نفسى وعلى أهلى و مالى، اللهم رضى بما قضيت لى وعافنى
بما أبقيت حتى لا أحب تعجيل ما أخرت ولا تأخير ما عجلت، اللهم إني
استلک بوجهک الكريم وأمرک العظيم وأن تؤجرنى من النار والكفر والفقر

«Бисмиллаҳи ала` нафсий ва ала` аҳлий ва ма`лий. Аллоҳумма розиний бима` қозойта лий, ва а`финий бима` абқойта ҳатта` ла` уҳиббу таъжила ма аххорта ва ла` таъхира ма` ажжалта. Аллоҳумма инний асъалука биважҳикал карими ва амрикал-азими ва ан ту`жироний минан-нари вал-куфри вал-фақри».

«Аллоҳнинг исми билан узимга, аҳлимга ва молимга паноҳ сўрайман Аллоҳим, менга қилган ҳукминга рози қилгин, қолдирган нарсаларда афв этгин, ҳатто мен Сен кечиктирган нарсани шоширувчи ва Сен шоширган нарсани кечиктирувчи бўлмайин Аллоҳим, мен карамли Ваҳҳинг, буюк амринг туфайли дўзах оловидан, куфр ва фақрдан паноҳ сўрайман»

Ҳафтанинг олтинчи кунини ўқиладиган дуо

اعدلت للحير كله بسم الله وللسر كله أعود بالله ولكل حول لا اله الا الله ،
و لكل هم وعم ماساء الله ، و لكل دب استعمر الله ، ولكل مصه ان الله
و لكل نعمة الحمد لله و لكل رضاء اشكر الله و لكل أجابة سبحانه الله
و لكل ضيق حسبي الله و لكل قضاء وقدر توكلت على الله ، ولكل
طاعة ومعصية لا حول و لا قوة إلا بالله العلي العظيم

«Ўдилту лилҳойри куллиҳи бисмиллаҳи ва лишшарр куллиҳи аъзу биллаҳи. Ва ликулли ҳавлин ла` илаҳа илаллоҳу. Ва ликулли ҳаммин ва ғаммин маа'ша'аллоҳу. Ва ликулли занбин астағфируллоҳа. Ва ликулли мусибатин инна` лиллаҳи ва ликулли неъматин алҳамду лиллаҳи. Ва ликулли ризоин ашқуру лиллаҳ. Ва ликулли ижабатин Субҳаналлоҳ, ва ликулли зийқин ҳасбияллоҳ ва ликулли қозо'ин ва қодарин таваккалту алаллоҳ. Ва ликулли тоғатин ва маъсиятин' ла` ҳавла ва ла` қуввата илла' биллаҳил алиййил азийм».

«Ҳамма яхшиликка «бисмиллаҳ» билан етишдим, ҳамма емонликдан «аъзу биллаҳ» билан қутулдим Ҳамма имкон учун Аллоҳдан ўзга илоҳи йўқдир Ҳар бир ташвиш ва ғамнинг Аллоҳ хоҳлагани бўлади Ҳар бир гуноҳ учун Аллоҳдан мағфират сўрайман Ҳар бир мусибат учун «инна лиллаҳи»ни айтаман, ҳар бир неъмат учун «алҳамду лиллаҳи» дейман,

ҳар бир розилик учун Аллоҳга шукр айтаман, ҳар бир масъулият учун Аллоҳни поклайман, ҳар бир танглик учун «Аллоҳнинг ўзи кифоя» дейман, ҳар бир қазо ва қадар учун «Аллоҳга таваккул» қиламан, ҳар бир тоат ва маъсият фақат буюк Аллоҳдан деб биламан»

Ҳафтанинг еттинчи кун и ўқиладиган дуо

حسبى الله لدينى، حسبى الله لما اتمنى، حسبى الله لمن يعى علسا، حسبى الله لمن حسدنى، حسبى الله كادى بسوء، حسبى الله عدالموت، حسبى الله عند المسألة فى الحدث، حسبى الله عند قبرى، حسبى الله عند المراء، حسبى الله عند الصراط، حسبى الله لا إله إلا هو عليه توكلت و هو رب العرش العظيم

«Ҳасбияллоҳу лидийний. Ҳасбияллоҳу лима аҳамманий. Ҳасбияллоҳу лиман бағийа алайна. Ҳасбияллоҳу лиман ҳасаданий. Ҳасбияллоҳу ка'даний бису'ин. Ҳасбияллоҳу индал мавт. Ҳасбияллоҳу индал-масъалати фил ҳадаси, ҳасбийаллоҳу инда қобрий. Ҳасбияллоҳу индал-мийза'н. Ҳасбияллоҳу индас-сирот. Ҳасбияллоҳу ла' ила'ҳи илла' ҳува алайҳи таваккалту ва ҳува роббул арши-азийм»

«Аллоҳ диним учун, муҳим ишларим учун, менга тажовуз қилганлар учун, менга ҳасад қилганлар учун, менга ёмонлик қилганлар учун, ўлимим олдида, тасодифлар олдида, қабрим олдида, мезон олдида, сирот олдида кифоя қилувчи Зотдир Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, Унга таваккал қилдим, У буюк арш соҳибидир»

Бу дуолар мухталиф ривоятларга кўра «Исми аъзам» дуоси ҳисобланади. Кимки уларни ўқиса «Исми аъзам»ни ўқиган бўлади.

اللهم انى اسالك بان لك الحمد و لا اله الا انت المان .
يا حيّ . يا مانّ . يا تدع السماوات ، يا ذا الجلال والاكرام ،
يا حى : يا قوم و صلى الله سبحان الله على محمد و على
آل محمد واقص حاجتى برحمتك يا الرحام الرحيم

«Аллоҳимма интий асъалукъа би анна макал-ҳамда ва ла' ила'ҳи илла' антала Манна'иу. Я Ҳанна'иу, я Манна'иу, я Бадий-ас-

сама'а'ти, я Зал-жалоли вал-икроми. Я Хаййу, я Қоййуму ва соллаллоҳу, субҳаналлоҳи ала' Муҳаммадин ва ала' а'ли Муҳаммадин ваққи ҳа'жати бироҳматикиа я арҳамар-роҳимин».

«Аллоҳим, албатта, мен Сендан сўрайманки, Сента ҳамду сано бўлсин, Сендан ўзга илоҳ йўқ, ёлғиз эҳсон қилувчи Ўзингсан. Эй меҳрибон, саховатли, осмонларнинг яратувчиси, жалолат ва икром соҳиби, эй ҳамиша тирик, эй ҳамиша сергак Зот. Нуқсонлардан пок бўлган Аллоҳ Муҳаммад (с.а.в.) ва оилаларига салават юборади. Эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи, Ўз раҳматинг билан хожатимни раво қилгин».

Ушбу муборак дуони ўқиганларнинг Аллоҳ етмиш турдаги азобини даф этади

اللهم إني أسألك أمنا وإيمانا وسلاما وسلا ما ورزقا ومعرفة
ورحمة لا يبادرذنها ، اسئلك الهدى والتقى والعبادة والغنى صل
على محمد وآله يا خير من هدى فأجاب و يا خير من دعى فاستجاب ،
و يا خير من أوتى فأصاب يا جالس كل متوحد معك ، و يا أنس
كل متقربين بخلقك و يا من الكرم من صفاته والكرم من أجل أسمائه
و أعزنى و أجرنى من النار و ارزقنى صحبة الأخيار إنك
مالك جبار عزيز غفار كريم ستار ، اللهم إني مستأجرك فأجرنى و مستغثك
فأغثنى مستعزك ، فأعزنى و مستنقصك فأنقصنى و مستصرك فأنصرنى
و مسترشذك فأرشدنى و مستعصمك فاعصمنى و مستكفيك فاكفينى
و مسترحمك فأرحمنى و مستغفرك فاعف عني و مستيك فتب علي
و مستغفرك فاغفرلى و أنه لا يفر الذنوب إلا أنت يا من لا تضره الذنوب
و لا تنقصه المغفرة ، اغفرلى ما لا يضرك و اعطنى ما لا ينقصك إنك
وهاب الرحيم ، صل على محمد وآله و سلم تسليما كثيرا إلى يوم الدين ،
والحمد لله رب العالمين

«Аллоҳумма инний асғалука амнан ва ийма'нан ва сала'матан ва сала'ман ва ризқан ва маърифатан ва раҳматан ла йуғодирү занбан, асғалукал-худа' ват-туқо' вал-ибадата вал-қина', солли ала' Муҳаммадин ва а'лиҳи я хойра ман ҳудийа фа-ажа'ба ва я хойра ман дуъийа фастажа'ба. Ва я хойра ман утийа фа-аса'ба, я жалиса кулли мутаваҳҳидин мабака. Ва я аниса кулли мутақоррибин бихолқиқа, вайа ман ал-караму мин сифатихи, вал-карому мин ажалли асма'ихи. Ва аъизний ва ажирний минан-нари. Варзукний суҳбатал ахй'ри, иннака Маликун Жабба'рун Азийзун Гоффа'рун Каримун Сатта'рун. Аллоҳумма инний мустаъжирука ва фа-ажирний ва мустағийсука фа-ағисни ва мустағизука фа-аъизний ва мустанқизука фа-анқизний ва мустансирукафансурний, ва мустаршидука фа аршидний ва мустаъсимука фа-а'симний ва мустакфийка факфийкий ва мустарҳимука фарҳамний ва мустағфирука фағфу анний ва мустантийбука фатуб алаййа ва мустағфирука фағфирлий ва аннаҳу ла йағфируз-зуну'ба илла' анта я манла' тазурруҳуз-зуну'бу, ва ла тунаққисухул-мағфироту. Иғфир ли' ма ла' йазуррука ва а'тиний ма ла' йанқусука иннака Ваҳҳабун Роҳийм. Солли ала' Муҳаммадин ва алиҳи ва саллим таслиман касийрон ила' йавмид-дин.

Валҳамду лиллаҳи роббил-а'ламинч».

«Аллоҳим, Сендан гуноҳга аралашмаган амният, саломатлик, ризқ, маърифат, раҳмат сўрайман. Сендан ҳидоят, тақво, ибодат ва бойлик сўрайман. Муҳаммад (с.а.в.) ва оилаларига салавоғ юборгин. Эй ҳидоят сўраса берадиган, дуо қилса ижобат этадиган, ҳаракатни зоеъ этмайдиган, ҳар бир ёлғизга ёр бўлган, эй Ўз халқингдан Сенга яқин бўлишни истовчиларга дўст бўлган, эй қарам Унинг сифотларидан бўлган, қарам Унинг буюк исмларидан бўлган Зот, менга дўзахдан паноҳ бергин, яхшилар суҳбагига етиштиргин, Сен подшоҳсан, Жабборсан, Азизсан, Ғаффорсан, Каримсан, Сатторсан.

Аллоҳим, албатта, мен Сендан паноҳ сўровчиман, паноҳ бергин, ёрдам сўровчиман, додимга етгин, азизлик талаб қиламан, азиз қилгин, хожат сўрайман, раво қилгин, нусрат сўровчиман, нусрат бергин, тўғри йўл сўровчиман, йўл кўрсатгин, сенга осилувчиман, қўлимдан тутгин, сенга ишонувчиман, ёрлақагин, раҳматингдан умидворман, раҳм

қилгин, мағфират сўровчиман, кечиргин, тавба қилувчиман, қабул этгин, гуноҳни Сендан ўзга мағфират қилувчи йўқдир, эй гуноҳкорнинг гуноҳлари зарар қилмайдиган Зот, эй мағфират қилиш қарамидан камайтиролмайдиган Зот, Сенга зарар қилмайдиган гуноҳларимни мағфират қилгин, Сени нуқсонли қилмайдиган нарсаларингдан менга ато этгин, албатта, Сен ҳадялар берувчи, меҳрибонсан. Муҳаммад (с.а.в.)га ва оилаларига то қиёмаг кўпдан-кўп салавот ва саломлар юборгин. Оламлар Раббиси Аллоҳга ҳамду санолар бўлсин».

Иймонни муҳофаза қилиш дуоси

اللهم احفظ ايماننا من الشيطان الرجيم في جميع امورنا سيما
من سلبه وقت الترع ببركة القرآن العظيم و بجرمة رسولك الكريم :
اللهم يا ولي الإسلام مسكنا بالإسلام حتى نلقك به

«Аллоҳуммаҳфаз ийма'нана' минаш-шайтонир-рожими-
фий жамиййи умурина', сиййама' мин салбиҳи вақтан-назъ-
бибарокати Куръа'нил-азийми ва бихўрмати Росуликал-
карийми. Аллоҳумма я валиййал ислами, массикна' бил ислами
ҳатта налқока бих».

«Аллоҳим ҳаётимиз давомида, айниқса жон бераётган
вақтимизда лаънатланган ва қувилган шайтондан Куръони карим
ва Пайғамбаримиз ҳурмати иймонимизни муҳофаза қил»

Имтиҳон дуолари

Имтиҳонга кетишдан аввал ушбу дуо ўқилади:

رب ادخلني مدخل صدق و اخرجني مخرج

صدق واجعل لي من لدنك سلطانا نصيرا

«Робби адхилний мудхола сидқин ва ахрижний мухрожа
сидқин, ваъжал лий мин ладунка султонан насийро».

«Эй Раббим, мени ҳақиқат йўлига кирит. Ва саодат
чиқиши (муваффақият) билан чиқар. Ва Ўз тарафингдан менга
бир қувват ва ёрдам этувчи куч эҳсон эт».

Имтиҳонда утирганда:

رب اشرح لي صدرى و يسرلى امرى

و احلل عقدة من لساني يفقهوا قولى

*«Роббишроҳлӣ содрий ва йассирлӣ амрий биллау
уқдатан мин лиса'ний йафқаху қовлий».*

«Раббим, қалбимга кенглик бер, ишимни осонлаштир.
Тилимдаги тугунни еч, гапимни яхши тушунсинлар».
(Тоҳа, 25)

Қўлга қалам олинган вақт:

«Эй Ҳай ва Қоййум бўлмиш улуғ Раббим! Раҳматинг
билан Сендан ёрдам сўраяпман. (Кирган ушбу имтиҳонимда
мени қўлла)».

Имтиҳонга кетишдан аввал Аллоҳга ишониб, бу дуолар
самимият ва ихлос билан ўқилса, Аллоҳнинг хоҳиши билан
муваффақиятга эришилади. Албатта, ундан олдин имтиҳонга
яхши тайёrlланиш лозим. Дуо эса унутмасликка, хотирани
ўткирланишига сабаб бўлади.

Зеҳн ва ҳофизани ўткирлаш учун дуо

Ўқиган дарсини эслаб қола олмайдиганлар ушбу муборак
дуони ўқиса, Аллоҳнинг изни билан эслаб қола олади:

«Аллоҳим, менга шундай бир билим бергинки, уни эслаб
қола олай. Шу билим ва илм билан Сен амр этганларингни
қилиб, таъқиқлаганларингдан сақланай. Менга бир илм
бергинки, шу илм орқали сенга қандай ёлворишимни
ўрганай. Эй марҳаматлиларнинг марҳаматлиси бўлмиш
Раббим! Менга авлиёларнинг фикрлаши каби ақл,
Пайғамбарларнинг заковати каби заковат бер. Аллоҳим, менга
фикрлаш нурини бер. Мени нотўғри тушунча ва
қоронғиликдан чиқар Аллоҳим! Менга Раҳмат эшикларингни
оч. Аллоҳим, ўқиган илмларимнинг ҳар бир сирини англаш
учун устимга раҳматингни ёғдир. Қўлларимни Сенга очиб
ялиняпман, эй марҳаматлиларнинг марҳаматлиси. Сен
яратган қулларингни севинтиришни, уларнинг ҳожатини
чиқаришни севасан».

Ота ва онаси ҳаёт бўлганлар ўқийдиган дуо

وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْنِي كَمَا رَحِمْتَنِي صَغِيرًا (24)

«Роббирҳамҳума кама роббайни ҳи соғийро»

«Раббим, ота ва онамга марҳамат эт. Улар ҳам мени (марҳамат этган ҳолда) вояга етказишган».

Азият вақтида ўқиладиган дуолар

Анас ибн Молик розияллоҳу анҳу ривоят қилдилар:

«Расулulloҳ саллоллоҳу алайҳи ва саллам ғам-ташвишга ботган вақтларда шундай дер эдилар:

يا حى يا قيوم ، برحمتك استغيث

«Я Хаййу, Я Қоййуму би раҳматика астағийсу».

«Эй ҳаёт соҳиби, Эй ҳар нарсани ҳаётда ушлаб турган Раббим. Сенинг раҳматингдан мадад истайман».

Абдуллоҳ ибн Аббос ривоят этадилар.

«Расулulloҳ (с.а.в.) азият вақтида қуйидагича дуо қилар эдилар:

لا إله إلا الله العظيم الحليم ، لا إله إلا الله رب

العرش العظيم ، لا إله إلا الله رب السماوات

و رب الأرض و رب العرش الكريم

«Ла' ила'ҳа илаллоҳу азиймул ҳалим, ла ила'ҳа илаллоҳу роббул аршил азийм, ла' ила'ҳа илаллаҳу роббус сама'ва'ти ва роббул арзи ва роббул аршил карийм».

«Азим ва ҳалим Аллоҳдан бошқа ҳеч қандай илоҳ йўқ. Буюк Аршнинг соҳибидан бошқа илоҳ йўқ. Осмонларнинг Рабби ва шарафли Аршнинг Раббисидан бошқа ҳеч қандай илоҳ йўқдир».

إلهى باخص صفاتك و بعزة اسمائك و بعصمة انبيائك و بنور اوليائك

و بعدد شهادتك و اسألك زيادة فى العلم و توبة قبل الموت

و راحة عندالموت و مغفرة بعدالموت و نجاة من النار و دخولا

فى الجنة و عافية فى الدنيا والآخرة برحمتك يا أرحم الراحمين

«Ила'ҳий биҳасси сифа'тика ва биғизати асма'ика ва биғасмати анбия'ика ва бинури авлийа'ика ва бидади шухада'ика ва асғалука зия'датан филғилми ва тавбатан қоблал -мавти ва роҳатан индал-мавти ва мағфиротан бағдал мавти ва нажа'тан минан- на'ри ва духулан фил-жаннати ва а'фиятан фид дуня вал-а'хироти бироҳматика я арҳамар-роҳимин».

«Илоҳим, сифатларингнинг энг хосроғи билан, исмларингнинг энг азиози билан, пайғамбарларингнинг маъсумлиги билан, авлиёларингнинг нурлари билан, шаҳидларингнинг сони билан Сендан зиёда илмни, ўлимдан аввал тавбани, ўлим вақтида роҳатни, ўлимдан сўнг мағфиратни, дўзахдан нажотни, жаннатга киришни, дунё ва охиратда офиятни сўрайман, эй меҳрибонларнинг меҳрибонроғи».

Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг азият вақтида ўқиган қисқача дуолари

Абу Ҳурайра (р.а.): Имом Термизий ҳазратларининг ривоятларига кўра шундай дедилар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) бирон-бир ҳодиса у Зотни ранжитган вақт муборақ бошларини осмонга қаратиб:

سبحان الله العظيم «Субҳа'наллоҳил азийм».

«Буюк Раббимга тасбеҳ айтаман» дер эдилар.

Тасбеҳ айтиш - Аллоҳни турли нуқсонлар ва камчиликлардан узоқ деб билиш, Уни фақат камоли сифатлар билан ёд этиш маъносида келади. Зеро, Буюк Раббимиз ҳар қандай нуқсонлар ва камчиликлардан пок бўлиши Буюк Зотдир.

Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) хафа бўлган вақтда муборақ бошларини самога қаратиб:

سبحان الله العظيم «Субҳа'наллоҳил азийм»

деб дуо қилар эдилар ва дуоларини узоқ қилиш учун

يا حي، يا قيوم «Я Ҳаййу я Қоййум» дер эдилар.

Расулуллоҳ (с.а.в.) умматларига тавсия этган дуоларидан бири Умайснинг қизи Асмо (р.а.)дан ривоят қилинишича, қуйидагичадир:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) менга азият вақтида ўқийдиган дуоларни ўргатдилар ва шундай дуо қилишимни амр этдилар:

الله، الله ري لا اشرك به شيئا

«Аллоҳу, Аллоҳу Раббӣ, ла' ушрику биҳи шайъан».

«Менинг Раббим Аллоҳ, Унга ҳеч кимни шерик қилмайман».

Табаронийда бу дуо уч марта ўқилиши тавсия қилинган. Бошқа бир ривоятга кўра, «Сизлардан бирингиз азиятга ботган вақт бу дуони етти марта ўқинг» деб буюрилган.

Саъд ибн Абу Ваққос (р.а.) дан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганларини эшитдим:

«Мен шундай каломни биламанки, азият ва ғам-ташвишга ботган инсон шу каломни сўйласа, албатта шу ғам-ташвишдан ва руҳий сиқилишлардан халос бўлади. У муборак калом биродарим Юнус алайҳиссаломнинг дуосидир:

لا إله إلا أنت سبحانك إني كنت من الظالمين

«Ла' ила'ҳа илла' анта субҳа'нака инний кунту миназ золимин».

«Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ. У нуқсон ва камчиликлардан покдир. Шубҳасиз, мен зулм қилганлардан бўлдим».

Ҳазрати Юнус алайҳиссалом қиссаси

Ҳазрати Юнус алайҳиссалом қавмининг динсизлигидан жуда хафа эди. Чунки улар ўз пайғамбарлари бўлмиш Юнус алайҳиссаломнинг айтганларига итоат этмас эдилар. Иймон ва ахлоқда зид ҳаракатлар қилар эдилар. Ҳазрати Юнус алайҳиссалом қавмидан жаҳли чиқиб, улардан қочиб қутулишни ўйлар эдилар. Бир кун кемага миниб қавмидан узоқлашибдилар. Ҳазрати Юнус алайҳиссалом Аллоҳнинг пайғамбаридир, Аллоҳнинг изнисиз ҳеч қандай ҳаракат қила олмас эдилар. Истаган ҳаракатини қилишга ҳуқуқи йўқ эди. Жаноби Ҳақнинг изнисиз кемага чиққани сабабли денгиз уртасига келганда фалокат хавфи тугилади. Кема соҳиблари гуноҳкор инсон туфайли шундай хавфга учраганларини билиб, қуръа ташладилар. Қуръага Юнус алайҳиссаломнинг исмлари тушди. Улар гуноҳкор деб Юнус алайҳиссаломни денгизга отдилар. Катта бир балиқ келиб Юнус алайҳиссаломни ютиб юборди.

Ҳазрати Юнус алайҳиссалом бошга келган бу фалокатлар сабрсизлиги туфайли юз берганини фаҳмладилар ва шундай дуо қилдилар:

لا إله إلا أنت سبحانك إني كنت من الظالمين

«Ла` ила`ҳа илла` анта субҳанака инний кунту миназ золимин».

«Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ. У нуқсон ва камчиликлардан покдир. Шубҳасиз, мен зулм қилганлардан бўлдим».

Шундан сўнг Аллоҳ таоло Юнус алайҳиссаломни афв этиб, уни ютган балиққа шундай амр қилди:

«Эй балиқ! Қулим ва Пайғамбарим Юнусга жуда яхши муомала қил ва унга юмшоқ жой ҳозирла ва уни саломатликда соҳилга чиқар».

Ҳазрати Юнус алайҳиссаломни балиқ соғ ва саломат соҳилга чиқариб қўяди. Шундан сўнг Юнус алайҳиссалом хатосини тушуниб етади. У бошига тушган бу фалокатдан дуо туфайли халос бўлди.

Севимли Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) ҳазратлари бир ҳадиси шарифда шундай буюрадилар:

«Ғам ташвиш ва азиятга ботган вақт шундай дуо қилинг:

الله ري لا شريك له «Аллоҳу роббий ла` шарика лаҳ».

«Менинг Раббим Аллоҳдир. Унинг шериги йўқдир».

Бу дуони ўқиган инсоннинг барча мусибатлари Аллоҳнинг изни билан йўқ бўлади. Азиятга ботган инсон бу дуони 100 марта ўқиса, тез вақт ичида азиятдан халос бўлади.

اللهم رحمتك أرجو فلا تكلني إلى نفسي طرفة

عين ولا يصلح لي شائي كله إلا أنت

«Аллоҳумма раҳматака аржу, фала` тақилний ила` нафсий торфата айн, вала юслиҳу лий шаъний куллаҳу илла` анта».

«Аллоҳим! Раҳматингдан умидворман, мени бир сония бўлса ҳам ўз ҳолимга ташлаб қўйма. Барча ишларимни Сендан бошқа ҳеч ким ислоҳ қила олмайди.».

حسبي الرب من العباد حسبي الخالق من المخلوقين.

حسبي الرزاق من المرزوقين.

حسبي الذي هو حسبي. حسبي الله و نعم الوكيل حسبي

الله لا إله إلا هو عليه توكلت و هو رب العرش العظيم

«*Ҳасбияр Роббу минал иба'ди, ҳасбиял Холиқу минал махлуқийн. Ҳасбияр Розза'ку минал марзуқийн. Ҳасбияллази ҳува ҳасбий: Ҳасбияллоҳу ва неғмаи Вақийл. Ҳасбияллоҳу ла' ила'ҳа илла' ҳува алайҳи таваккалту ва ҳува Роббул Аршил азийм*».

«Раббим менга бандалардан кифоя қилур. Холиқ махлуқлардан кифоя қилур. Ризқ берувчи ризқланувчилардан кифоя қилур. Менга кифоя қилувчининг Ўзи кифоя қилур. Менга Аллоҳ кифоя қилувчидир, У ажойиб Вақилдир. Менга Аллоҳ кифоя қилувчидир, Ундан ўзга илоҳ йўқ, Унгагина таваккул қилдим. У буюк Арш соҳибир».

Дунё ва охират ташвишларини йўқ қиладиган дуо

Абу Дарда (р.а.)дан ривоят қилинади.

Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳазратлари шундай дедилар:

«*Бир инсон ҳар куни эрталаб ва кечқурун етти марта ушбу дуони ўқиса, дунё ва охират билан боғлиқ қандай ташвиши бўлса, Аллоҳнинг изни билан шу ғам-ташвишлардан халос бўлади*».

حسبي الله لا إله إلا هو عليه توكلت و هو رب العرش العظيم

«*Ҳасбияллоҳу ла' ила'ҳа илла' ҳува алайҳи таваккалту ва ҳува Роббул Аршил азийм*».

«Аллоҳ таоло (ҳар соҳада) менга кифоядир. Ундан бошқа ибодатга лойиқ илоҳ йўқ. Унга ишондим ва таваккал қилдим. У Арши аъзим (буюк Арш)нинг соҳибидир».

Шунингдек, «Оят ал-Курсий»ни ҳам эрталаб ва кечқурун ўқиган инсоннинг ғам-ташвишлари йўқ бўлиши ҳақида Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳазратлари айтганлар. Бу ҳақда Абу Қатода (р.а.)дан ривоят қилинган ҳадис шарифда Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«*Ғам-ташвишга ботган инсон «Оят ал-Курсий» ва «Аманар расулу»ни ўқиса, меҳрибон Раббимиз изни билан бу азиятдан халос бўлади*».

«Оят ал-Курсий» ва «Аманар расуду» нинг фазилати ва хосияти ҳақида V-бобнинг 203-206 бетларида батафсил тўхтаб ўтилди.

Бало, мусибат ва ички сиқилишлар учун ўқиладиган дуо

لا اله الا الله يا خير الخلاص محمد رسول الله يا خضر و الياس

يا فتاح. اللهم افتح لنا باب الخير بحق خضر و الياس

إنا فتحنا لك فتحا مبينا وينصرك الله نصرا عزيزا. لا اله الا الله الملك

الحق المبين. محمد رسول الله صادق الوعد الأمين بلفظك

يا رحمن وكرمك يا ارحم الراحمين.

«Ла' ила'ҳа аллоҳу я хойрал-халоси, Муҳаммадун расуллаҳи, я Хизру ва Илёс, я Фатта' ҳу. Аллоҳум-мафтах лама' бабал-хойр бихаққи Хизр ва Илёс. Инна' фатаҳна' лака фатҳан мубийнан ва йансуракаллоҳу насрон азизан, ла илаҳа аллоҳул - Маликул-Ҳаққум- Мубин, Муҳаммадун Расуллаҳи Содикул-Ваъдил-Амин билутфиқа я Роҳману ва биқаромиқа я арҳамар раҳмин».

«Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ. Эй нажоткорларнинг энг яхшиси-Муҳаммад Расулуллоҳ(с.а.в.), эй Хизр ва Илёс, эй Фаттоҳ! Аллоҳим, Хизр ва Илёс ҳаққи, бизлар учун яхшилик эшигини очгин. «Албатта, биз сиз учун очиқ-ойдин фатҳларни бердик». «Сизга Аллоҳ азиз нусратни беради». Подшоҳ, очиқ-ойдин Ҳақ бўлган Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ. Муҳаммад Аллоҳнинг ваъдасига содиқ, ишончли элчисидир. Эй Раҳмон, Сенинг лутфингга, эй раҳмтиларнинг раҳмлироғи, Сенинг қарамингга муҳтожман».

Назар дуолари

Қуръони каримнинг 29-жузидаги «Қалам» сурасининг 51-52-оятлари назар ва кўз тегишидан сақлайдиган муборак оятлардир.

باسم الله الرحمن الرحيم

وإن يكاذ الذين كفروا ليزلقونك بأبصارهم لما سمعوا الذکر
ويقولون إنه لمجنون (51) وما هو إلا ذكر للعالمين

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

*«Ва ий йака'дуллазийна кафару' лайузликун'нака
биябсориҳим ламма' самизуз-зикро ва яқу'лу'на иннаху'
ламажнун, ва ма' ҳува илла' зикруа лилға'ламин».*

«Ва кофирлар зикрни (Қуръонни) эшитганларида сени
кўзлари билан тойдирмоқчи бўлдилар ва албатта У
(Муҳаммад) мажнундир дедилар».

Ва У (Қуръон) бутун одамларга эслатмадан бошқа ҳеч
нарсаси эмас». («Қалам», 51-52)

Назар шундай кучлидирки, кўп инсонлар шу орқали
вафот этишган. Назар ҳақиқатдан ҳам мавжуддир. Икки жаҳон
сарвари Пайғамбаримиз (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида
шундай деганлар:

«Назар инсонни мазорга, туяни қозонга қўяди».

*«Умматишдан кўпчилигининг ўлими назардан, яъни кўз
тегишидандир».*

Инсон ўзини назардан асраш ва ўзининг назари бошқага
таъсир этмаслигининг бирдан-бир воситаси, юқоридаги 2 оятни
такрор-такрор ўқиб туриши ҳамда Расулulloҳ (с.а.в.) ўргатган
бошқа дуо ва оятларни ўқиб юришидир.

Шунингдек Пайғамбаримиз (с.а.в.) набиралари Ҳасан
ва Ҳусанлар учун шунини ўқитганлар:

اعيدكما بكلمات الله التامة من كل

شيطان وهامات ومن كل عين لئلا

*«Уйизукума' бикалима тилла'ҳит-та'мма'ти мин кулли
шайтонин ва ҳамма'тин ва мин кулли айнин ламма'тин».*

«Иккингишни биргаликда ҳар нарсадан, бахтсиз
ҳодисалардан ва ёмон кўзлардан (сақлаш учун) Аллоҳнинг
каломидан паноҳ тилайман».

Ушбу дуолар ҳам назар учундир:

اللهم بارك فيه ولا تضره

«Аллоҳумма барик фийҳи ва ла тазурруҳу».

«Аллоҳим, уни муборак қил ва унга заррача ҳам зарар берма».

ما شاء الله لا حول ولا قوة إلا بالله.

«Ма'шааллоҳу ла' ҳавла ва ла' қуввата илла' билла'ҳи».

«Аллоҳнинг истагани бўлади. Чунки куч-қудрат Ундадир. Ундан бошқа ҳеч қандай куч йўқ».

فتبارك الله أحسن الخالقين. اللهم بارك فيه

«Фатабарокаллоҳу аҳсанул-холиқийн. Аллоҳумма барик фийҳи».

«Аллоҳ жалла ва аъло ҳазратлари муборак ва азиз қилсин. Қандай гўзал яратди! Аллоҳим, бунга оид нарсаларни Сен муборак қил».

Умму Салама (р.а.)дан ривоят қилинади.

«Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари хоналарида юзи сарғайиб кетган бир қизчани кўрдилар ва: «Бу қизни ўқитинг, бунга назар теккан», дедилар. (Бухорий, Муслим)

Абу Ҳурайра (р.а.)дан ривоят этилишича, Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) дедилар:

«Кўз тегиш, яъни назар ҳақдир».

Ҳазрат Ойша (р.а.):

«Расулуллоҳ (с.а.в.) менга назар учун (дуолар) ўқишимни буюрар эдилар».

بسم الله اللهم اذهب حرها وبردها وخشبها

«Бисмиллаҳ, Аллоҳумма азҳаб ҳарроҳо' ва бардаҳа' ва хабасаҳа'».

«Аллоҳнинг муборак исми билан. Аллоҳим, (шу одамнинг) кўзи қаттиқлиги ва ёмон таъсирини ва зарарини йўқ қил. Берадиган ва бериши мумкин бўлган зарардан халос қил ва таъсирсиз ҳолга келтир».

Назарга қарши ўқиладиган оятлар

1. «Фотиҳа» сураси.

2. «Оят ал-Курсий».

Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.) назарга қарши таъсир қиладиган оятлар ҳақида шундай марҳамат қилганлар:

«Қуръони каримда назарга қарши ўқиладиган 8 оят бордир. Бир инсон буларни ўқиган вақт унга ҳеч кимнинг назари тегмайди. Бу саккиз оятнинг еттинчиси «Фотиҳа» сураси, биттаси эса «Оят ал-Қурсий»дир».

«Фотиҳа» ва «Оят ал-Қурсий» ҳар бир уйда ўқилса, у уйдагиларга инсон ва жинларнинг назари тегмайди».

Булардан ташқари «Ихлос», «Фалақ» ва «Нос» суралари Қуръони каримдаги 112, 113 ва 114—суралар бўлиб, назардан қўриқланиш мақсадида ўқилади. Бу уч муборақ сура нозил бўлганидан сўнг Пайғамбаримиз (с.а.в.) бирор-бир таҳликага дуч келган вақтларида ўқир эдилар. Ҳар доим эрталаб ва кечқурун ушбу сураларни уч мартадан ўқиб, қўлларига уфлар эдилар ва қўлларини вужудларининг етган жойларига қадар суриб чиқар эдилар.

Шифо оятлари ва дуолари

Жаброил (а.с.)нинг Расули акрам (с.а.в.)га ўқиган дуолари ҳақида.

Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида Абу Ҳурайра (р.а.)га шундай дедилар:

«Ё Абу Ҳурайра! Жаброил (а.с.) ўқиб, мени қўриқлаган бир дуони сенга ўргатайми?»

بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ وَاللَّهُ يَشْفِيكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ يَأْتِيكَ.

من شر النفاثات في العقد و من شر حاسد إذا حسد

«Бисмиллаҳи, арқийка, валлоҳу яшфийка, мин кулли да'ин я'тийка, мин шаррин наффа'са'ти фил уғҳоди, ва мин шарри ҳа'сидин иза ҳасад».

«Аллоҳ таолонинг муборақ исми билан Сени муҳофаза қиламан. Аллоҳ таоло сенга келган ҳар қандай касалликлардан, (жоду тугунчаларга)дам урувчиларнинг ёмонлигидан ва ҳасадчиларнинг ҳасадидан Сени муҳофаза қилсин. Сенга шифо берсин».

Бу дуо бемор инсон учун уч марта ўқилиши ҳақида Расулulloҳ (с.а.в.) буюрганлар.

Имом Муслимнинг ҳазрати Ойша онамиздан ривоят қилган ҳадиси шарифларида шундай дейилади:

«Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратлари касалликлари туфайли шикоят қилган вақтларида Жаброил (а.с.) шифо дуолари ўқидилар ва уфлаётган вақтларида дедиллар:

بسم الله يريك من كل داء يشفيك ومن شر
حاسد اذا حسد ومن كل ذي عين

«Бисмиллаҳи юбрийка мин кулли да'ин йашфийка, ва мин шарри ҳа'сидин иза ҳасада, ва мин шарри кулли зий айнин».

«Аллоҳ таоло Сени барча касалликлардан қутқариб шифо берсин, ҳасадчиларнинг ҳасадидан ва кўзи қаттиқ бўлган ҳар бир инсоннинг ёмонлигидан ҳам муҳофаза қилсин».

Расулulloҳ (с.а.в.) ҳадиси шарифларида:

لكل شيء دواء «*Ли кулли шайъин дава'ун*» — «*Ҳар нарсанинг бир давоси бордир*», дейдилар.

* * * * *

Бир хаста инсон ҳаким ёнига боради. Ҳаким уни текшириб, ичилиши керак бўлган дориларни ёзиб беради. Хаста шу дориларни ичади, лекин шифо топмайди. Кейин яна бошқа бир ҳаким ёнига боради. У ҳам ичилиши керак бўлган дориларни ёзиб беради. Шундан сўнг у инсон шифо топади ва биринчи ҳаким ёнига бориб, сен берган дорилардан шифо топмадим деб айтади. Биринчи ҳаким иккинчи ҳаким ёзиб берган дориларни кўради, улар ўзи ёзиб берган дорилар билан бир хил эди. Шунда у иккинчи ҳаким ёнига боради ва ундан:

«Бу беморга берган дориларимиз бир хил, лекин нима учун у сен ёзиб берган дориларни ичганидан сўнг шифо топди?» деб сўрайди.

Иккинчи ҳаким у қоғозни олади. Лекин бу қоғозда «Бисмиллоҳ» — «Аллоҳ номи билан бошлайман», деб ёзилмаган эди. У биринчи шифокорга шундай дейди:

«Дўстим, сен ёзиб берган дорилар билан меники бир хил, лекин сен дориларни ёзишдан олдин ҳақиқий шифони берувчи марҳаматли Зотнинг исмини ёзишни унутибсан».

* * * * *

Қуръони карим ҳар қандай дардга даво ва ҳар қандай касалликка шифодир. Унда моддий ва анъанавий ҳамма касалликка шифо бордир.

Куръондаги шифо оятлари қуйидагилар:

«Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

1. وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ (14)

«Ва яшфи судуро қозмим муъминийн».

«Куръон мўминларнинг барча дардларига шифо беради». («Тавба», 14)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِّمَا

2. فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ (57)

«Я аййуҳанна' су қод жа' аткум мавъизотум мир Роббикум ва шифаа'ул лима' фиссудури ва ҳудав ва роҳматул лил-муъминийн».

«Диллардаги барча дардларга шифодир». («Юнус», 57)

يَخْرُجُ مِنْ بَطُونِهَا شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ

3. لِلنَّاسِ إِن فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (69)

«Яхружу мим бутуниҳа' шаробум мухталифун алва' нуҳу фийҳи шифаа'ул линна' си, инна фий за'лика ла а'йатал ли қосмим йатафаккарун».

«Асаларининг қорнидан турли рангли суюқлик чиқади. Бу суюқликни одамларга шифо қилдик». («Наҳл», 69.)

4. وَتُزَلُّ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ

«Ва нуаззилу минал Қуръа'ни ма' хува шифа'ун ва роҳматул лил муъминийн».

«Куръондан баъзи оятларни шифо ва мўминларга раҳмат қилиб нозил қиламиз». («Исро», 82)

5. وَإِذَا مَرَضْتُمْ فَهُوَ يُشْفِيكُمْ .

«Ва иза' маришту фа хува яшфийн».

«Агар касал бўлсам, Аллоҳ менга шифо беради». («Шуаро», 80)

6. قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ .

«Кул ҳува лиллазийна а'ману' худан ва шифаъ».

«Айтинг, эй Муҳаммад, Қуръон мўмин кишилар учун ҳидоят ва шифодир».(«Фуссилат», 44)

Жабройил (а.с) фариштанинг дуолари

Расулulloҳ (с.а.в.) касаликка чалинган вақт Жабройил (а.с.) шу дуони ўқидилар:

بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْزِيكَ وَاللَّهُ يَشْفِيكَ

«Бисмиллаҳи арқийка мин кулли шай'ин йўзийка, валлоҳу йашфийка».

«Аллоҳнинг исми билан, Сенга азият берган, Сени ранжитган ҳамма нарсадан Сенга шифо тилайман. Аллоҳ таоло Сенга шифо беради».

Ибн Аббос (р.а.) шундай дейдилар: «Расулulloҳ (а.с.) бизга барча оғриқларга қарши шу дуони ўргатган эдилар:

بِسْمِ اللَّهِ الْكَرِيمِ أَعُوذُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ مِنْ شَرِّ كُلِّ عِرْقٍ النَّارِ وَمِنْ شَرِّ حَرِّ النَّارِ .

«Бисмиллаҳил карим, Аъузу биллаҳил азийм мин шарри кулли ирқин-нари ва мин шарри ҳаррин-нари».

«Буюк Аллоҳнинг исми билан, аёвсиз оғриқ ва санчиқлардан ва жаҳаннамнинг ҳароратидан Аллоҳдан паноҳ тилайман».

Ибн Аббос (р.а.) ривоят қилган ҳадиси шарифда Пайғамабар (с.а.в.) ҳазратлари шундай деганлар:

أَسْأَلُكَ اللَّهُ الْعَظِيمِ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيكَ

«Асъалуллоҳал азима, Роббал аршил азими, ан йашфияка».

«Арши азимнинг соҳиби бўлган буюк Аллоҳдан сенга шифо беришини тилайман» дуоси ажали етмаган бир инсон учун етти марта ўқилса, Аллоҳнинг изни билан шифо топади.

Усмон бин Абул Ос Шақофий ривоят қилади:
«Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларининг ёнларига бордим.
Хасталигим шунчалик кучайганки, ўлиб қолишимга оз қолган
эди. Расулуллоҳ (с.а.в.) менга шундай дедилар:

«Ўнг қўлингни оғриётган жойга қўй ва етти марта шу
дуони ўқи:»

بِسْمِ اللَّهِ أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللَّهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحَاضِرُ

«Бисмиллаҳи аъзу би иззатиллаҳи ва қудратиҳи мин
шарри ма' ажди ва уҳа'зиру».

«Аллоҳнинг муборак исми билан, бошимга тушган бу
оғриқнинг зарар ва ёмонлигидан Аллоҳнинг иззат ва
қудратидан паноҳ тилайман».

Шундан сўнг мен ҳам Расулуллоҳ (с.а.в.) айтганларидек
қилдим ва Аллоҳ таоло менга шифо берди».

ТИП ШОҒРИҒИ УЧУН ЎҚИЛАДИГАН ДУО

«Пайғамбаримиз Муҳаммад алайҳиссалом бир ҳадиси
шарифларида шундай буқорадилар:

«Оғриётган тишинг устига шаҳодат бармоғингни қўй ва
«Ёсин» сурасининг охирини ўқи. Иншооллоҳ, шифо топасан».

أَوَلَمْ يَرِ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ (77)

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ (78)

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ (79) الَّذِي جَعَلَ

لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقَدُونَ (80) أَوَلَيْسَ الَّذِي

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ

الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ (81) إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ (82)

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (83)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Авалам ярол инса'ну анна' холақна'ху мин нутфатин фа иза' хува хосиймум жубийн. Вазороба лана' масалан ва насия холқаҳ, қола ман юҳйил изома ва ҳия ромим. Кул юҳйийҳаллазий аншааҳа' аввала марроҳ, ва хува бикумли холқин алийм. Аллазий жаъала лакум минашшаҷарил ахзори нарон фа иза' антум минҳу ту'қидун. Авалайсаллазий холақос сама'ва'ти вал арзо биқодирин ала' ан йахлуқа мислаҳум, бала' ва хувал хрлақул алийм. Иннама амруҳу иза' арода-шайъан ан яқула лаҳу' кун файақун. Фасубҳа'наллазий биъадиҳи малаку'ту кулли шайъин ва илайҳи туржауъи».

«Инсон, Биз уни нутфадан (бир томчи шаҳват сувидан) яратганимизни, энди эса, у бирданига (Ўзимизга) ошкора хусумат қилувчи бўлиб қолганини кўрмадими?! У бизга: «Чириб кетган суякларни ким ҳам тирилтира олур?»—деб. масал келтирди-ю, (аммо) ўзининг (қандай) яратилганини унутиб қўйди. (Эй, Муҳаммад,) айтинг: «У (чириган суяк)ларни дастлаб пайдо қилган зотнинг Ўзи қайта тирилтирур. У турли хил яратиш(лар)ни билувчидир». У сизлар учун яшил дарахтдан олов пайдо қилган зотдир. Бас, сизлар Ўшандан олов ёқурсизлар. Осмонлар ва Ерни яратган зот яна уларнинг худди ўзидек яратишга қодир эмасми?! Йўқ, (албатта, қодирдир). У яратувчи ва билувчидир! Бирор нарса (яратиш)ни ирода қилганда, Унинг иши фақатгина: «Бўл!»- дейишдир. У (нарс)а эса бўлур(вужудга келур). Бас, барча нарсанинг эгалиги Ўз «қўли»да бўлган (Аллоҳ)га тасбеҳ (айтилу)р. Унга (хузурига)гина қайтарилурсизлар!»

Хуснбузарлар кетиши учун ўқиладиган дуо

Ойша онамизнинг қўллари устига бир хуснбузар чиққан эди. Пайғамбаримиз (с.а.в.):

«Ё Ойша! Хуснбузар қуриб тушиши учун қуйидагича дуо қил», деб буюрдилар:

اللهم مصغر الكبير ومكبر الصغير صغري ما بي

Аллоҳумма Мусоғғирол кабийри ва мукабирос- соғир. Соғғир ма бий».

«Эи, каттани кичик ва кичикни катта қилувчи Раббим! Мендаги ҳуснбужарни кичик қил (йўқ қил)»

Шундан сўнг Ойша онамиз дуони ўқидилар ва ҳуснбужар куриб йўқ бўлди

Беморнинг ёнига борилган вақтда ўқиладиган дуо

اللهم رب الناس اذهب الباس وانت انت الساق

لا سفاء الا شفاؤك، لا سفاء الا يعادر سقاما

«Аллоҳумма Роббан-на'си, азҳибил баъса, ваашфи анташ ша'фий ла' шифа'а илла' шифа'ука, ла шифа'а илла йўғодиру сақам».

«Эй инсонларнинг Робби бўлмиш Аллоҳим! Оғриқни йўқ эт ва унга шифо бер. Зеро, шифо берувчи фақат Сенсан. Сен берган шифодан бошқа шифо йўқ. Шундай шифо бергинки ҳеч қандай санчик ва оғриқ қолмасин»

Кулоқ оғриғи учун ўқиладиган дуо

باسم الله الرحمن الرحيم

وان بكاء الدس كهروا ليرلقوبك بانصارهم لما سمعوا

الدكر ويقولون انه لمحتون (51) وما هو الا دكر للعالمين

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Ва ин йака'дуллазийна кафару лайузлиқу'нака биабсориқим ламма' самитбуз-зикро ва яқу'лу'на иннаҳу ламажнун ва ма' ҳува илла' зикрул лилза'амийн».

«Ва кофирлар зикрни (Қуръонни) эшитганларида сени кўзлари билан тойдирмоқчи бўлдилар ва албатта У (Муҳаммад) мажнундир дедилар»

«Ва У (Қуръон) бутун одамларга эслатмадан бошқа ҳеч нарса эмас» («Қалам», 51-52)

«Қалам» сурасининг бу икки ояти назарга қарши кучли таъсир қилиши билан бирга, қулоғи оғриётган инсон томонидан ўқилганда ҳам ўз таъсирини кўрсатади.

Кўз оғриғи учун ўқиладиган дуо

أذهبوا بقميصي هذا فالقوه على وجه أبي يأت بصيرا.

فكشفنا عنك غطاءك فبصرك اليوم حديد.

يا ذا الجلال والإكرام برحمتك يا أرحم الراحمين

«Изҳабу' биқамийсий ҳа'за' фа-алҳу'ху ала' важҳи абий яъти басийрон. Фақашафна' анка ғиттака фабасорукал йаъма ҳадийд. Я Зал жалали вал икромии би роҳматики я арҳамар роҳимин».

«Сизлар мана бу кўйлагимни олиб бориб, отамнинг юзига ташлангиз, шунда унинг кўзлари соғажур». «Бас, Биз сендан пардангни очиб юбордик. Энди, бугун кўзинг ўтқирдир». Эй жалолат ва икром соҳиби, эй меҳрибонларнинг раҳмлироғи, Сенинг раҳматингга муҳтожман».

Бош оғриғи учун ўқиладиган дуолар

اللهم صل على سيدنا محمد طيب القلوب ودوائها وعافية

الأبدان وشفاتها ونور الأبصار وضيائها وعلى آله وصحبه وسلم

Аллоҳума соли ала' саййидина' Муҳаммадин тийбил қулуби ва даваа'иҳа' ва а'фиятил абда'ни ва шифа'иҳа' ва нурил абсо'ри ва зия'иҳа' ва ала' а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллим.

«Аллоҳим! Қалбларнинг шифокори ва давоси, вужудларнинг шифоси, кўзларнинг нури ва зиёси бўлмиш Муҳаммад алайҳиссалом оиласи ва саҳобаларига салом айт».

Куйидаги дуони боши оғриётган инсон 3 марта ихлос билан ўқиса, Аллоҳнинг изни билан шифо топади.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ (20) بَلْ هُوَ
قُرْآنٌ مَجِيدٌ (21) فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ (22)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Валлоҳу мин вароихим муҳийт. Бал ҳува Куръа'нун мажийд» фий лавҳим маҳфуз».

«Аллоҳ, уларнинг ортида (барча нарсани билиб) ихота қилиб турувчидир. Йўқ! Балки, у улуг Қуръондирки, (унинг асл манбаи) Лавҳул-маҳфуздир».

Иситмаси бор касалларга ўқиладиган дуо

بِسْمِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ صَاحٍ مِنْ نَارٍ وَمِنْ نَارٍ وَأَجْرٍ
اللَّهُ يَطْفِئُ النَّارَ قَلْنًا يَا نَارَ كَوْنِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ فَلَانِ ابْنِهَا الْحَمِي
أَخْرِجِي مِنَ الْمَخِ إِلَى الْعِظْمِ وَمِنَ الْعِظْمِ إِلَى اللَّحْمِ وَمِنَ اللَّحْمِ إِلَى الدَّمِ وَمِنَ
الدَّمِ إِلَى الْجِلْدِ وَمِنَ الْجِلْدِ إِلَى الشَّعْرِ وَمِنَ الشَّعْرِ إِلَى عِبَادِ الْأَوْتَانِ
فَأَمْكُثِي فِيهَا مَا شَاءَ اللَّهُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

«Бисмилла'ҳи ва билла'ҳи ва ла' қуввати илла' билла'ҳи сораҳа са'риҳун мин нарин ва мин нурин ва ажруллоҳи ютфиун:-на'ро, қулна' я на'ру ку'ний бардан ва сала'ман ала' фула'нин аййатуҳал ҳумма' ухружий минал муҳхи илал азми ва минал азми илал лаҳми ва минал лаҳми илад дами ва менад дами илал жилди ва минал жилди илаш шабри ва минаш шабри ил убба'дил авса'ни фамкусий фийҳа' ма шааллоҳу ла' ҳавла ва ла' ҳуваата илла' билла'ҳил алиййил азийм».

«Аллоҳнинг исми билан, Аллоҳнинг ёрдами билан, чунки, Аллоҳнинг ёрдамисиз бирор қувват йўқ, Иситма кучайди, Аллоҳнинг ажри эса уни ўчиради. «Айтдик: «Эй олов, совигин ва (Иброҳимга) саломат бўлгин. Эй истима, илгидан суякка,

суякдан гўштга, гўштдан қонга, қондан терига, теридан мўйга, мўйдан бутпарастрларга чиққин ва шу ерда Аллоҳ хоҳлаганча тургин. Ҳеч имкон ва қувват олий ва буюк Аллоҳнинг изнисиз бўлмайди».

Аёлларга туғиш оғриқсиз ўтиши учун ўқиладиган дуо

يا خالق النفس من النفس و يا مخلص

النفس من النفس ومخرج النفس من النفس

«Я ҳолиқан нафси минан нафси ва я мухлисан-нафси минан нафси ва мухрижан нафси минан нафси».

«Эй нафсни нафсдан яратувчи зот, эй нафсни нафсдан халос этувчи ва нафсдан нафсни чиқарувчи зот! (менга енгиллик бергин)».

Бу дуо тўлғоқ тутаётган аёлга энг камида етти марта ўқилади.

بسم الله الرحمن الرحيم

يوم ترونها تذهل كل مرضعة عما أرضعت وتضع كل ذات حمل

حملها أو لم يركبهن الذين كفروا أن السماوات والأرض كانتا رتقا

ففتقناهما وجعلنا من الماء كل شيء حي

«Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Яма таровнаҳа` тазҳалу куллу мурзиъатин амма` арзоғат. Ва тазаъу куллу за`ти ҳамлин ҳамлаҳа`. Авалам яроллазина кафару аннас сама`ва`ти вал арзо ка`ната` ротқон фафатақна ҳума ва жаъална минал ма`и кулла шайъин ҳаййи».

«Уни кўрадиган кунингизда ҳар бир эмизувчи (она) эмизиб турган (боласи)ни унутар ва ҳар бир ҳомиладор ўз ҳомиласини ташлар».(Ҳаж, 2)

«Кофир бўлганлар осмонлар ҳам, Ер ҳам (азвалда) яхлит бўлганини, бас, Биз уларни ёриб юборганимизни ва барча тирик мавжудотни сувдан (пайдо) қилганимизни кўрмадиларми?!».(«Анбиё», 30)

إذا السماء انشقت وأذنت لربها وحقت وإذا الأرض مدت والقت
ما فيها ونخلت. كأنهم يوم يرونها لم يلبثوا إلا ساعة من نهار بلاغ.

«Изас самаа'ун шаққот. Ва азинат лироббиҳа' ва ҳуққат. Ва изал арзу муддат. Ва алқот ма' фийҳа' ва таҳоллат. Кааннаҳум яма яровнаҳа' лам ялбасу' илла' соатам мин наҳа'р, Бала'ғ».

«Осмон ёрилганда, (бу билан у) Парвардигори (амри)га кулоқ тутганда ва (шу амрга) лойиқ топилганда, (шунингдек) Ер ёрилганда, ўз ичидаги (жасадларни) чиқариб ташлаб, бўшаб қолганда...».(«Иншиқоқ», 1-4)

Қарзни узиш учун ва душманга қарши ўқиладиган дуо

اللهم إني أعوذ بك من غلبة الدنيا و غلبة العدو و شناعة الأعداء.

«Аллоҳумма инкий ағзузу бика мин ғалабатид-дайни ва ғалабатил-адуви ва шама'атил-аъда'и».

«Аллоҳим! Қарзимнинг кўпайишидан, душманнинг ҳужуми ва тажовуздан Сендан паноҳ тилайман».

Расулulloҳ (с.а.в.) ушбу дуо орқали Раббимиздан уч нарсада паноҳ тилаганлар:

Биринчиси — қарз кўплигидан. Зеро, дунёда энг оғир нарсалардан бири қарздор бўлишдир. Аллоҳдан бошқасига муҳтож бўлишдир.

Иккинчиси — душманнинг ғалабасидан. Чунки душман ҳамма вақт душмандир. У ҳар доим сенга ёмонликни истайди.

Учинчиси — душман тажовуздан.

Бу уч нарсада Аллоҳдан паноҳ тилаш жуда ҳам ўринлидир. Аллоҳдан бошқа ҳар бир инсон фикрида тез-тез ўзгаришлар бўлиб туради. Кун келиб дўстинг душман, душманинг эса дўст бўлиб қолиши мумкин. Бир ҳадиси шарифда шундай буюрилади:

«Дўстингга ўртача муносабатда бўлгинки, бир кун келиб душманингга айланиб қолиши мумкин. Душманингга жуда ҳам қаттиқ муомала қилма, кун келиб дўстинг бўлиб қолиши мумкин».

Инсон қарзга ботган ҳолда Аллоҳга дуо қилиб қарзларини

узиш учун Ундан ёрдам исташи керак. Зеро, Улуғ Раббимиз ёрдамга муҳтож қўлларига ёрдам беришни жуда ҳам севади. Чунки У марҳаматлиларнинг энг марҳаматлиси, меҳрибонларнинг энг меҳрибонидир.

Пайгамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) бир ҳадиси шарифларида шундай дедилар:

«Қарзга ботган мусулмон қарзини ўзинини ният қилса, Аллоҳ унга ёрдам беради».

Овқат дуоси

Овқатлангандан сўнг ўқилади

الحمد لله الذى أطعمنا وسقانا وجعلنا من المسلمين.

«Алҳамдулаллаҳиллазий атъамана ва сақо'на ва жаъалана минал муслимин».

«Бизни едириб ичирган ва яхшиликларга эриштирган Аллоҳга ҳамду санолар бўлсин».

Ҳақиқатдан ҳам бизларни едирган ва ичирган фақатгина Роҳман ва Роҳим Раббимиз Аллоҳдир. У хоҳламаса биз на еймиз, на ичамиз ҳамда на нафас оламиз. Ҳар нарса Унинг хоҳиши билан бўлади. Шу сабабли овқатлангандан сўнг Унга ҳамду сано келтириш бизнинг вазифамиздир. Зеро, Расулуллоҳ (с.а.в.) Раббига ҳамма вақт ҳамду сано айтганлар. Ҳар бир ишни бошлашдан аввал «Бисмиллаҳир роҳманир роҳим» деб бошлаганлар. «Бисмиллоҳ» сиз бошланган ҳар бир ишда шайтоннинг бармоғи бўлади. Ҳар бир хайрли ишни бошлашдан аввал «Бисмиллоҳ» дейишимиз керак. Бу ҳақда Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Қайси бир иш «Бисмиллоҳ» сиз бошланса, унда барака ва хайр бўлмайди».

Шунингдек, қайси бир дастурхонда «Бисмиллоҳ» сўзи айтилмаса ва овқатлангандан сўнг Аллоҳга ҳамду санолар келтирилмаса, у дастурхонда барака бўлмайди. Бутун неъматлар Аллоҳ таолоникидир, шу сабабли Унга ҳамду сано айтмасдан яна кимга айтамыз?

Маълумки, Аллоҳ таолонинг 99 муборақ гўзал исмлари бор. Раззоқ исми ҳар куни овқатланишдан аввал 21 маротаба айтилса, у инсоннинг зеҳни ва фикр юритиш қобилияти ўткир бўлади.

Уй эшигидан чиқётганда ўқиладиган дуо

ما شاء الله ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم.

ولا هية ولا عظمة الا بالله العلي العظيم.

«Маша'аллоҳу ва ла' ҳавла ва ла' қуввата ва ла' қудрота ва ла' ҳайбата ва ла' азомата илла биллаҳил алийил азийм».

«Ҳар нарсани Аллоҳ истайди. Қуч ва қудрат фақатгина Унга ҳосдир. Қудрат, улугворлик ва азаматлик фақатгина Уникидир. Алий ва азийм ҳам фақатгина Удир».

Қимки бу дуони ўқиб эшигидан чиқса, оқшомга қадар қилган барча ишлари тўғри бўлган ҳолда юришади. Аллоҳ таоло унинг ризқига барака беради, уни асло ранжитмайди, у барча зарарли нарсалар: сиқилиш, ғам-ташвиш ва азиятлардан узоқлашади. Тангри уни ўз лутфи ва марҳамати билан қўриқлайди.

Ушбу дуони ўқиш бизларни хурсандчилик, баракага эриштиради. Мингларча турли хил азиятларимизни Аҳад ва Самад Раббимиз даф этади. Бу дуони кунда юз марта ўқиганларнинг дуоси қабул бўлади, ниятлари амалга ошади. Бу икки дуони моддий ва маънавий қийинчиликка дуч келган инсон Аллоҳ розилиги учун ихлос билан ўқиса, Жаноби Ҳақ унинг ғам-ташвишини йўқ қилиб, хурсандчилик ва омонликка етказадн».

Шунингдек, икки жаҳон сарвари Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) уйдан чиқётганларида қуйидаги дуони ўқир эдилар:

بسم الله توكلت على الله هديت كفيته ونهيت عن الشيطان.

«Бисмилла' ҳи таваккалту алаллоҳи ҳудийту ва куфийту ва нуҳийту' аниш-шайтонн».

«Аллоҳнинг исми билан Унинг Ўзига таваккул қилдим, ҳидоят топдим, кифояландим ва шайтондан ҳимояландим».

Бу дуони ўқишга одатланган инсоннинг ҳар бир тилаганини Аллоҳ беради. Ҳар турли ғам-ташвишлардан қўриқлайди, ризқига барака ато этади ва шайтон васвасасидан узоқлаштиради.

Маълумки, ҳар бир дуонинг ўзига хос хусусияти бор. Қуйидаги дуо ҳам жуда фазилатли, уни ҳар бир мўмин бозорга чиқишидан аввал ўқиса, истагани амалга ошади.

لا إله إلا الله وحده لا شريك له له الملك وله الحمد يحيى
ويعيت وهو حي لا يموت بيده الخير وهو على كل شيء قدير.

«Ла' ила'ҳа иллаллоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳу' лаҳул
мулку ва лаҳул ҳамду, юҳйий ва юмийту ва ҳува Ҳаййун
ла ямуту биядиҳил хойру ва ҳува ала' қулли шайъин
қодийр».

«Аллоҳдан бошқа ҳеч қандай илоҳ йўқдир. У ёлғиздир.
Шериғи ва ўртоғи йўқдир. Мулк ҳам фақатгина Унга
тегишлидир. Ҳамд ва санога ҳам фақатгина Ўзи лойиқдир.
Ўлдирадиган ҳам, тирилтирадиган ҳам Удир. У ҳар нарсага
Қодир».

Хуфтон намозидан сўнг қуйидаги дуони 100 марта ўқиган
инсон беҳисоб савоб қозонади:

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله والله أكبر ولا حول
ولا قوة ولا قدرة ولا هبة ولا عظمة إلا بالله العلي العظيم.

«Субҳа'наллоҳи валҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа
иллаллоҳу валлоҳу акбар ва ла' ҳавла ва ла' қуввата ва ла'
қудрота ва ла' ҳайбата ва ла' азомата илла' биллаҳил
алиййил азийм».

«Аллоҳ покдир, Ҳамд Аллоҳ учундир. Аллоҳдан ўзга илоҳ
йўқдир ва Аллоҳ улугдир. Ҳеч имкон ва қувват, қудрат ва
ҳайбат ҳамда улуглик йўқ, магар олий ва буюк Аллоҳ биландир».

Бу дуони эрталаб ва кечқурун ўқишга одат қилган инсон
қозонадиган савоб қат-қатдир. Шунингдек, у инсоннинг ғам-
ташвишлари ҳам йўқолади. Бир қанча ислом уламулари ушбу
дуони ўқишни одат қилганлар ва хайрли оқибатини кўрганлар.
Ғам-ташвишни йўқотадиган яна бир дуо:

حسبنا الله ونعم الوكيل ولا حول ولا قوة ولا

قدرة ولا هبة ولا عظمة إلا بالله العلي العظيم.

«Ҳасбуналлоҳу ва неъмал вакил, ва ла' ҳавла ва ла'
қуввата ва ла' қудрота ва ла' ҳайбата ва ла' азомата илла'
биллаҳил алиййил азийм».

«Бизга Аллоҳ кифоя қилур, у ажойиб вақидир. Ҳеч имкон ва қувват, қудрат ва ҳайбат ҳамда улуглиқ йўқ, магар олӣй ва буюк Аллоҳ биландир».

Уйга кираётганда ўқиладиган дуо

اللهم اِنّى اسألك غير الموج وغير المخرج بسم الله
و لجنا و بسم الله مخرجنا و على الله ربنا توكلنا.

«Аллоҳумма инний асъалука хойрола мавлажси ва хойрола махrojси бисмиллаҳи валажна' ва бисмиллаҳи хорожна' ва алаллоҳи роббана таваккална'».

«Эй Аллоҳим! Уйимга киришимда ва чиқишимда Сендан яхшилик ва хайр кутаман. Раббим, Сенинг муборақ исмингни эслаб уйимга кирдим. Эй Раббим, Сенинг муборақ исмингни хотирлаб, уйдан чиқдим. Раббимиз бўлган Аллоҳга ишондик ва таваккал қилдик».

Уйимизга бу дуони ўқиб кирсак ва уйимиздан шу дуони ўқиб чиқсак, Раббимиз уйимизга беҳисоб барака ато этади. Уйимизни нурга тўлдиради. Ҳар турли бало-қазолардан Раббимиз муҳофаза қилади. Уйга кираётганда салом бериб кириш суннат ҳисобланади. Чунки икки жаҳон сарвари Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) уйга кираётган вақтларида албатта салом бериб кирардилар. Шу сабабли ҳар бир мўмин уйга кираётганда «Ассалому алайкум» деб кириши керак. Чунки Салом Аллоҳнинг ердаги муборақ исмларидандир. Ҳар сафар уйга кираётганимизда Аллоҳнинг бу муборақ исмини эслаб кириш биз мўминлар учун нақадар фазилатли ишдир. Агар уйда саломимизга алик оладиган ҳеч ким бўлмаса қуйидагича салом берамиз:

السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين.

«Ассалому алайна' ва ала' ибадилла' ҳис-солиҳийн»

«Бизларга ҳам, Аллоҳнинг солиҳ бандаларига ҳам саломлар бўлсин».

Инсон бундай нарсаларга катта эътибор бериши керак. Чунки Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари нима қилган бўлсалар ва қандай дуони ўқиган бўлсалар, биз ҳам уларни бажаришимиз керак. Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг уммати бўлганимиз сабабли Уларнинг суннатларини қилишимиз лозим. Суннат амалини

севмаган мўмин ҳеч қачон раҳмат ва баракот қозонмайди. Ислоҳ маданияти шу қадар кучлики, ҳазрати Анас(р.а.) дан ривоят қилинган ҳадисда Пайғамбаримиз буюрадилар:

«Эй, ўғилларим, фарзандларингизнинг ёнига борганда уларга салом берингки, сизларга ҳамда уйингизга баракот ёғилсин».

Ҳаммомга кирганда ўқиладиган дуо

بسم الله ، اللهم إني أسألك الجنة وأعوذ بك من النار

«Бисмиллаҳ, Аллоҳумма инний асъалукал жанната ва аъзуз бика минан-нар».

«Аллоҳнинг номи билан. Аллоҳим, Сенинг жаннатингни истайман ва жаҳаннамидан паноҳ тилайман».

Ҳаммомдан чиққанда ўқиладиган дуо

اللهم إني أعوذ بك من النار و أسألك غفرانك

«Аллоҳумма инний аъзуз бика минаннари ва асъалука гуфронака».

«Аллоҳим! Жаҳаннамидан паноҳ тилайман. Сенинг авфингни истайман».

Ҳожат дуоси ва намози

اللهم إني أسألك توفيق أهل الهدى وأعمال أهل اليقين ومناصحة

أهل التوبة وعزم أهل الصبر وجد أهل الخشية وطلب أهل الرغبة وتعب

أهل الورع وعرفان أهل العلم حتى أخافك. اللهم إني أسألك مخافة تحجزني

عن معصيتك حتى أعمل بطاعتك عملاً استحق به رضاك وحتى أناصرك

بالتوبة خوفاً منك وحتى أخلص لك النصيحة حباً لك وحتى أتوكل

عليك في الأمور و حسن ظن بك سبحانه خالق النور

«Аллоҳумма инний асъалука тавфиқо аҳлил-ҳуда ва аъма'ла аҳлил-йақийни ва мунасоҳата аҳлит-тавбати, ва аъза аҳлис-собри ва жидда аҳлил хошйати ва толаба аҳлир-

роғбати ва таъаббуда аҳлир-вароғи ва ирфа'на аҳли-илми ҳатта' ахо'фака, Аллоҳумма инний асъалука маҳофатан таҳжузунӣ ан маъсийатика ҳатта' аъмала битоғатика амалан астаҳиққу биҳи ризока ва ҳатта' уна'сиҳака биттавбати ховфан минка ва ҳатта' ухлисо лақан-насийҳата хуббан лака ва ҳатта' атаваккалу алайка фил-умури ва ҳусна зоннин бика субҳа'на Холиқун-нур».

«Аллоҳим, албатта, мен Сендан ҳидоят аҳлининг тавфиқини, аҳли яқинларнинг амалларини, аҳли тавбанинг ибратини, аҳли сабрнинг нийятини, Сендан қўрқувчилар аҳлининг жаҳдини, аҳли рағбатнинг талабини, аҳли тақвонинг ибодатини, аҳли илмнинг маърифатини сўрайман, токи Сендан қўрқайин. Аллоҳим, албатта, мен Сендан хавфни сўрайманки, у мени Сенга осий бўлишдан сақласин, токи Сенга итоат қилиш билан ризоингни топайин, сенга осий бўлишдан тийилайин, Сени севувчига айланайин».

Бу дуони дунё ва охират орзусида бўлган ҳар бир инсон ўқиши мумкин. Авваламбор 2 ракат намоз, орқасидан юқоридаги дуо ихлос билан ўқилади. Фақатгина ихлос ва самимият, Аллоҳга бўлган кучли ишонч, яъни Аллоҳ таоло дуоимни албатта қабул қилади, деган тушунча билан ўқилсагина орзусига етади.

Истихора дуоси ва намози

Истихора бир ишни бошлашдан аввал шу ишни хайрли ёки хайрсиз эканлигини билиш учун ўқиладиган намоздир. Инсон доимо иккиланиб яшайди. Биз хайрли деб ўйлаган нарсамиз хайрсиз бўлиши ва, аксинча, хайрсиз деб тахмин этганимиз хайрли бўлиши мумкин. Фақат Аллоҳ таологина шу ишимизнинг оқибатини билади. Шу сабабли Аллоҳ ўз қулларига марҳамат этган ҳолда зарарга учрамаслик учун турли имкониятлар яратиб берган. Истихорадан фойдаланадиган инсон фолбин, башоратчилар ҳузурига бормаиди, уларга харажат қилмаиди, уларнинг тахмин, ёлгон гапига ишониб, мушкilotга дучор бўлмаиди, энг муҳими башоратчини тасдиқ этиб, имонидан ажралмаиди.

Икки жаҳон қуёши сеvimли Пайғамбаримиз саҳобаларига ҳар бир ишни бошлашдан аввал истихора намозини ўқишни тавсия қилганлар.

Жобир (р.а.) шундай дейдилар:

«Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) Қуръони каримдан бир сура ўргатгани каби ҳар бир ишни бошлашдан аввал истихора қилишни ўргатар эдилар. Бу хусусда Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратлари шундай буюрадилар:

«Сизлардан бирингиз бир ишни бошлашдан аввал икки ракат нафл намоз ўқиб, орқасидан шу дуони ўқисин:

اللهم اِنِّ اسْتَخِرُكَ بِعِلْمِكَ وَاسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ وَ اَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ
الْعَظِيمِ فَإِنَّكَ تَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ وَتَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ وَأَنْتَ عَلَامُ الْغُيُوبِ اللَّهُمَّ إِنْ
كَنتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ خَيْرٌ لِي فِي دِينِي وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي فَاقْدِرْهُ
لِي وَيَسِّرْهُ لِي ثُمَّ بَارِكْ لِي فِيهِ وَإِنْ كُنْتَ تَعْلَمُ أَنَّ هَذَا الْأَمْرَ شَرٌّ لِي فِي دِينِي
وَمَعَاشِي وَعَاقِبَةِ أَمْرِي فَاصْرِفْهُ عَنِّي وَاصْرِفْنِي عَنْهُ وَاقْدِرْ لِي الْخَيْرَ ثُمَّ رَضِنِي بِهِ.

«Аллоҳумма инний астахийрука билмика ва астақдирука биқудротика ва асғалука мин фазлика азим, фа иннака тақдиру вала' ақдиру ва тағламу вала' ағламу ва анта алла'мул гўйуб Аллоҳумма ин кунта тағламу анна ҳа'зал амро хойрун лий фийдиний ва мағоший ва ақибати амрий фақдирху лий ва яссирху лий сумма ба'рик лий фийҳи ва ин кунта тағламу анна ҳа'зал амро шаррун лий фийдиний ва мағоший ва ақибати амрий фасрифху анний васрифний анху, вақдир лийал ҳойро сумма раззиний биҳ».

«Аллоҳим! Мен Сенинг илминг билан Сендан яхшиликни сўрайман. Сенинг қудратинг билан Сендан қудрат—қодирлик тилайман. Сендан улуг фазлинг билан сўрайман. Сен қодирсан. Мен қодир эмасман. Сен билгувчисан, мен эса билмайман. Сен ғайбларни-да билгувчидирсан. Аллоҳим, агар мана шу ишим мен учун динимда, ҳаётимда ва оқибатида хайрли бўлса, мени унга қодир эт ва уни менга осон қил. Сўнг баракотли қил. Агар мана шу ишим мен учун динимда, ҳаётимда ва оқибатида хайрсиз бўлса уни мендан, мени ундан узоқ қил. Қаерда бўлса ҳам менга яхшиликни насиб эт ва мени бу яхшилик билан рози қил».

Истихора қилинган нарса бир мартада қўрилмаса, етти

мартагача такрорлаш мумкин. Агар шунда ҳам кўрилмаса, ўйлаган нарсаси хайрсиздир. Агар тушида оқ ёки яшил ранг кўрса, ўйлаган нарсаси хайрли, қора ёки қизил ранг кўрса, ўйлаган нарсаси хайрсиз бўлади.

Аллоҳнинг Расули (с.а.в.) Анас (р.а.)га хитобан шундай дейдилар:

«Эй Анас! Бир ишни бошлашдан аввал Роббингга етти марта истихора қил. Сўнг қалбингда нимани қилиш ва қилмаслик ҳисси олдин келса уни қил. Чунки хайр фақат ундадир».

Ким ушбу дуо ўқилгандан сўнг ухлагунга қадар Пайғамбар (с.а.в.) ҳазратларига саловот келтирса, тушида истихоранинг натижасини кўради.

Агар илк кеча кўрмаса, истихора шартларидан бирини қилмаган бўлади. Бунин етти марта такрорлаш мумкин.

Шунингдек, кимки бир инсоннинг ҳаёт ёки ҳаёт эмаслигини, у қаерда эканлигини билишни истаса, ухлашдан аввал таҳорат олиб, тоза кийимлар кийсин. Қиблага қараб ўнг тарафи билан ётсин. Сўнгга етти марта «Шамс», «Лайл», «Тин» ва «Ихлос» сураларини ўқиб қуйидагича дуо қилсин:

اللهم ارنني منامي واجعل لي فرجا و مخرجا وارني

في منامي مستدلا به على إجابة دعوتي

«Аллоҳумма ариний фий мана'мий (бу ерда ўша инсоннинг исми айтилади) важъал лий фарожан ва махrojан ва ариний фий мана'мий мастадаллан биҳи алаййа ижа'бата даъватий».

«Аллоҳим, менга уйқумда кўрсатгин, мен учун мушкулимдан чиқиш ва хурсандликка етиш йўлини кўрсатгин, менга уйқумда дуоим ижобат бўлганига ишора кўрсатгин».

Агар белги кўрмасанг, етти мартагача такрорла. Яна ҳеч нарса кўринмаса, шартлардан бирини бажармаган бўласан.

Қидирилган нарсани топиш дуоси

Ғаъфар ал Хулдий (раҳматуллоҳи алайҳ)дан ривоят қиладилар:

Абул Ҳасан ҳазратларига вафот этаётганларида шундай дедим:

- Менга бир маънавий озуқа бер.
- Бир нарсангни йўқотган вақт ёки бирортасини кўрмақчи бўлсанг, шундай дуо қил:

ربنا انك جامع الناس ليوم لا ريب فيه.

«Роббана` иннака жа`миъун-на`си лийавмиа ла`ройба фийҳ».

«Эй борлигига шубҳа бўлмаган ва Қиёмат куни инсонларни бир орада тўплайдиган буюк Раббим! Мени истаган нарсам билан учраштир».

Холис бир ният учун ўқиладиган дуо

اللهم يا سامع الأصوات يا مجيب الدعوات يا عالم السر والنجفات بحق سورة الفاتحة و البقرة و الأنعام و بحق كهيعص و بحق سورة الفتح

اقض حاجتي في هذه الساعة برحمتك يا ارحم الراحمين.

«Аллоҳумма я са`миъал-асва`ти я мужибад-даъава`ти, я а`лимас-сирри вал хафийа`ти биҳаққи сураятил-Фатихати, вал-Бақороти вал Анъа`ми ва биҳаққи Каф, ҳа, я, айн, сод, ва биҳаққи сураятил-Фатихати икзи ҳа`жсатий фий ҳа`зиҳис-со`ати бироҳматика я арҳамар-роҳимил».

«Эй овозларни эшитувчи ва дуоларни қабул этувчи, эй яширин ва ошкорани билувчи Раббим! «Фотиҳа», «Бақара», «Анъом», «Коф, Ҳа, Йа, Айн, Сод» ва «Фатҳ» сураларининг ҳаққи, нгу соатда ҳоҷатимни раво этгин. Сенинг раҳматингдан умидворман, эй марҳамат этувчиларнинг энг марҳаматлиси!».

Ҳар қандай ният учун 187 марта ўқилади

اللهم انا من كل شيء خائف منك فيما من كل شيء و خوف كل شيء منك امني بما اخاف و احذر انك على كل شيء

قدیر یا ستار استرئی یا ستار استرئی بسترک الذی سترت به
 علی ذلك فلا عين تراك ولا يد تصل إليك وصلى الله على
 سيدنا محمد وآله وصحبه وسلم.

«Аллоҳумма амминна' мин кулли шайбин хоифун минка
 файаъману кулла шайбин ва хаввиф кулла шайбин миъна
 амминний мимма ахофу ва аҳзару иннака ала' кулли шайбин
 Қодиър, я Саттару устурний я Саттару устурний
 бисатрикаллазий сутирта биҳи ала' за'лика фала айну
 тарока ва ла йадун тасилу илайка ва соллаллоҳу ала'
 саййидина' Муҳаммадин ва а'лиҳи ва соҳбиҳи ва саллам».

«Аллоҳим, Сендан қўрқувчи ҳар қандай нарсадан, ўзим
 қўрқадиган ва ҳазар қиладиган нарсалардан амонлик
 тилайман. Албатта, Сен ҳамма ишга қодирсан ва
 бекитувчисан. Эй Саттор, мени Ўзинг ҳимоя пардаси
 орқасига олгин. Сенга бирор кўз ҳам қўл ҳам етмайди. Аллоҳ
 саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.), оилалари ва асҳобларига
 салавот ва саломлар юборсин».

Никоҳ (турмуш қуриш) дуолари

Турмуш қуриш нияти бўлаганлар
 ўқийдиган дуо

رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ

أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا (74)

«Роббана ҳаб лана' мин азва'жина ва зурриййа'тина'
 қуррота аъйунив ваъжална' лил муттақийна има'ма».

«Эй Раббимиз, бизга аёлларимиздан ва фарзанд-
 ларимиздан кўзларимизнинг нури бўладиган яхши инсонлар
 эҳсон эт. Ва бизни тақводорларга имом ва раҳбар қил».
 («Фурқон», 74)

Ушбу дуо ҳар фарз намозидан сўнг ўқилади, чунки Аллоҳ
 таоло фарз намозидан сўнг ўқилган дуоларни шубҳасиз қабул
 қилади. Шунингдек, дуолар қабул бўладиган вақтларни ва
 шароитларни мўлжаллаб ҳам ушбу дуони ўқиш керак.

Никоҳ кечаси келин-куёвнинг икки ракат намоз ўқиши мустаҳабдир. Бу мавзуда ҳадиси шарифлар ҳам мавжуддир. Куёв келиннинг хонасига кирганда:

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته

«Ассалому алайкум ва раҳматуллоҳи ва барока'туҳ»,

«Аллоҳнинг саломи, раҳмат ва баракоти сенга бўлсин»
деб салом беради. Келин эса:

و عليكم السلام ورحمة الله وبركاته

«Ва алайкумуссалом ва раҳматуллоҳи ва барока'туҳ»,

«Сенга ҳам Аллоҳнинг саломи, раҳмат ва баракоти бўлсин»
деб саломга жавоб беради.

Келин билан куёв Аллоҳга шукр этган ҳолда икки ракат ташаккур намози ўқишади. Бу намоз орқали Аллоҳ таоло уларни шундай хурсандчилик ва бахтиёр кунга етказганига Раббимизга шукр вазифасини адо этишади. Намоз тугаганидан сўнг қўлларини дуога очиб, турмушлари хайрли, баракали, бахтли бўлишини тилаган ҳолда Аллоҳга дуо қилишади.

Намоз тугаганидан сўнг куёв

بسم الله الرحمن الرحيم

«Бисмиллаҳир раҳманир раҳим»

деб келиннинг пешонаси, сочларини севги-муҳаббат, меҳр билан силаган ҳолда куйидаги дуони ўқийди:

بارك الله لكل واحد منا في صاحب

«Барокаллоҳу ликулли ваҳидин минна' фий са'ҳибин».

«Аллоҳ ҳар биримизга жуфтимишни муборак қилсин. Яъни ҳар иккимизни бир-биримиз учун хайрли, баракали ва бахтли қилсин».

Куёвнинг илк оқшомда ўқийдиган дуоси

اللهم إني أسألك خيرا وخير ما جلبتها عليه

و أعوذ بك من شرها و شر ما جلبتها .

«Аллоҳумма инний асъалука хойроҳа ва хойро маа жабалтаҳа' алайҳи ва аъзузу бика мин шарриҳа' ва шарри ма жабалтаҳа'».

«Аллоҳим! Унинг гўзал ахлоқи ва гўзаллигидан истайман. Унинг ёмон ахлоқидан Сендан паноҳ тилайман».

Жинсий муносабат учун ўқиладиган дуо

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.

بِسْمِ اللَّهِ اللَّهُمَّ جَنِّبْنَا الشَّيْطَانَ وَجَنِّبِ الشَّيْطَانَ مَا رَزَقْنَا

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Бисмиллаҳи. Аллоҳумма жаннибнаш шайтона ва жаннибаш шайтона ма розақтана'».

«Эй Аллоҳим, Шайтонни мендан ва менинг наслимдан, келажак авлодларимдан узоқ қил».

Пайгамбаримиз (с.а.в.) ҳазратлари ушбу дуо ҳақида шундай деганлар:

«Эр-хотин жинсий муносабатга киришишдан аввал ушбу дуони ўқисалар, агар шу кеча фарзанд бўлган бўлса Аллоҳ ундан шайтонни узоқ қилади».

Фарзанд кўриш дуолари

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.

قَالَ رَبُّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ (38)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Робби ҳаббий мин ладунка зурриятан тоййибатан иннака самигуд-дуба».

«Раббим! Менга ўз ҳузурингдан бир покиза фарзанд ато эт! Албатта Сен дуо-илтижоларимни эшитувчисан». («Оли Имрон», 38)

رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ (89)

«Робби ла тазарний фарданг ва анта хойрул ва'рисин».

«Раббим, мени ёлғиз ҳолда ташлаб қўйма (яъни менга Ўз даргоҳингдан меросхўр фарзанд ато эт), ўзинг ворисларнинг яхшироғидирсан». («Анбиё», 89)

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ (100)

«Робби ҳаб лий минас солиҳийн».

«Раббим! Ўзинг менга солиҳ фарзандлардан ато қилгин». («Вас-Софват», 100)

Фарзанд кўрмаётган инсонлар дуолар қабул бўладиган вақтларни ва шароитларни мўлжаллаб, шу дуоларни ихлос билан, Аллоҳ таоло томонидан қабул бўлишига ишонган ҳолда ҳар доим ўқиб юриши лозим. Шунингдек, ҳар фарз намозининг орқасидан, азон билан иқомат ўртасида, жума кунлари, азият вақтида, беморлик вақтида ўқисалар, албатта дуолари қулларига меҳрибонлик қилиб, уларни севинтиришни хуш кўрувчи Аллоҳ томонидан қабул қилинади. Дуо қилаётган вақтда аввадги саҳифаларда ёзиб ўтилган дуо одоби ва шартларига риоя қилиш керак.

Инсоннинг фарзандига қараганда ўқийдиган дуо

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ

وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ (39)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Аҳамдулиллаҳилазий ваҳаба лий ама-л-кибари Исма'ила ва Исҳа'қо, инна роббий ласамиғуд-дуға».

«Ҳамд бўлсин Ул зотгаки, менга қарилик пайтимда Исмоилни ва Исҳоқни совға қилди». («Иброҳим», 39)

Инсон ўз фарзандига қараб ушбу дуони ўқиса, Аллоҳ таоло у фарзандни хайрли қилади. Унинг бошига келадиган азоб, бало ва мусибатларни даф этади. Ҳазрати Иброҳим (а.с.) ҳам ўз фарзандларига шундай дуо ўқиганлар. Айни вақтда бу дуолар орқали буюк ва улуғ Раббимизга шукр ҳам

қилган бўламиз. Инсон Аллоҳ берган ноз-неъматларга шукр қилмаса, нонқур ҳисобланади. Жаноби Ҳақ ҳам шукр қилган бондаларини севади ва уларга берадиган ноз-неъматларини янада зиёда қилади. Зеро, Аллоҳ таоло шундай буюради:

«Қулларим! Менга шукр қилингки, шукр қилган бондаларимнинг ризқини янада кўпайтираман».

Аллоҳдан неъмат истаганлар ўқийдиган дуолар ва қиладиган амаллар

اللهم إني أعوذ بك من زوال نعمتك و محول

عافيتك و فجأة نعمتك و جميع سختك

«Аллоҳумма инний аъзузу бика мин зава'ли неъматика ва таҳаввули а'фиятика ва фужъати ниқматика ва жамийъи сахотика».

«Эй Аллоҳим! Берган неъматинг кесилишида, саломатлиги бузилишида кутилмаганда келадиган мусибат ва фалокатдан, ғазабингни келтирадиган ҳаракатлардан Сендан паноҳ тилайман».

اللهم إني استلك من النعمة تمامها ومن العصمة دوامها ومن الرحمة

شموها ومن العافية حصولها و من العيش أرغدتها ومن العمر أسعده

ومن الإحسان أتمه و من الأنعام أعمه و من الفضل

أفضله و من اللطف أنفعه

«Аллоҳумма инний асъалука минан неъматини тама'маҳа' ва минал исматини дава'маҳа' Ва минар раҳматини шуму'лаҳа' Ва минал а'фиятини хусу'лаҳа' Ва минал айш аргодаҳа' ва минал умрини асбадаҳу' ва минал эҳса'ни атаммаҳу' ва минал инъа'ми атаммаҳу' ва минал фазлин афзалаҳу Ва минал лутфини анфаъаҳу».

Аллоҳим, албатта, мен Сендан неъматнинг тамоинини, исмат (ҳимоя)нинг давомини, раҳматнинг қомилини, офиятнинг хусулини, маишатнинг серобини, умрнинг бахтлисини, эҳсоннинг баракотлисини, инъомнинг умумийсини, фазлнинг афзалини, лутфнинг фойдалисини тилайман.

اللهم كن لنا ولا تكن علينا اللهم اختم بالسعادة أجلنا
و حقق بالزيادة عملنا و اقرن بالعافية غدونا و أصلنا
واجعل إلى رحمتك مصرنا مصرنا ومألنا و اصبب سجال
عفوك على ذنوبنا و امنن علينا باصلاح عيوبنا واجعل التقوى
زادنا و فى دينك احتيادنا و عليك توكلنا و اعتمدنا

«Аллоҳумма кун лана' ва ла та кун алайна'
Аллоҳуммахтим бис саба'дати ажалана' ва ҳаққиқ биз
зия'дати амалана' вақрун бил а'фияти ғудуввана' ва асолана'
важсаа'ла роҳматика масийрона' ва маа лана'* Васбуб
сижаа'ла афвика ала зунубина'* Вамкун алайна' би исла'ҳи
уйу'бина'* Важсалит тақва' за'дана' ва фий дийника
ижтиҳадана' ва алайка таваккулана' ва зътима'дана'».

«Аллоҳим, бизга раҳм қилувчи бўлгин, қаҳр қилувчи
бўлмагин. Аллоҳим, умримизни саодатли ҳолатда якунлагин,
амалимизнинг зиёдасини ҳақиқат қилгин, эрта-кечимизни
офиятли қилгин, ҳозиримизни ва келажагимизни раҳматинг
тарафига қилгин, мағфиратинг челагини гуноҳларимиз устига
ағдаргин, айбларимизни тузатиш билан бизни миннатдор
қилгин, захирамизни тақво қилгин, ижтиҳодимизни динимиз
учун қилгин, таваккулимиз ва зътимодимиз фақат Сенгадир».

اللهم ثبّتنا على نخج الاستقامة و اعزنا فى الدنيا من موجبة الندمات

يوم القيامة و خفف عنا ثقل الأوزار و ارزقنا عبثة الأبرار
و اكفنا و اصرف عنا شر الأشرار و اعتق رقابنا و رقاب ابائنا و امهاتنا
و اخواننا من النار برحمتك يا عزيز يا غفار انك على كل شىء قدير
و بالإجابة جدير و الحمد لله رب العالمين.

«Аллоҳумма саббитна' ала' нахжил астиқомати ва
аъизна' фид-дуня мин му'жибати надама'ти йавмал
қия'мати. Ва хаффиғ анна' сақилал авза'р Варзуқна' ийштал
аброр* Вакфина' васриф анна' шаррол ашрор Ва аътиқ

риқо'бана' ва риқоба абаа'ина' ва уммаҳа'тина' ва ихва'нина' минан-на'ри би роҳматика я Азизу, я Гоффар Иннака ала' кулли шайъин қодир ва бил ижабати Жадиър Вал ҳамдулллаҳи роббил а'ламин».*

«Аллоҳим, бизни тўғрилиқ ерида собит қилгин, дунёда надоматларимизни ижобат қилиш билан қиёмат куни азиз қилгин. Бизлардан гуноҳлар юкини енгиллаштиргин, бизларга ҳам яхшилар ҳаётини насиб этгин, Ўзинг кифоя қилувчисан, бизлардан ёмонларнинг ёмонлигини узоқ қилгин, бизларни, ота-оналаримизни, дўстларимизни раҳматинг билан дузах кишанларидан озод қилгин. Эй Азиз, эй Гоффор, албатта, Сен ҳамма нарсага қодирсан, ижобатта лойиқ кўрувчисан. Оламлар парвардигори-Аллоҳга ҳамдлар бўлсин».

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Фаман юридиллаҳу ан яҳдияҳу йашроҳ содроҳу' лил-Ислами».

«Аллоҳ кимни ҳидоят қилишни истаса, унинг қалбини Исломга буриб қўяди». («Анъом», 125)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي (25) وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي (26)

وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّنْ لِّسَانِي (27) يَفْقَهُوا قَوْلِي

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Роббишроҳий содрий ва йассир лий амрий, ваҳлул уқдатам мин лиса'ний яфқоҳу' қовлий».

«Мусо дедилар: «Эй Раббим, бағримни кенг қилгин, ишимни осон қилгин, тилимдан тугунни(дудуқларни) ечиб юборгин, (токи) улар (қавмим) гапимни англасинлар» («Тоҳо», 25-28)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«А фа ман шароҳаллоҳу содроҳу лил-Ислами фа ҳува ала' нурин мин роббиҳи».

«Ахир кўксини Аллоҳ Ислом учун (кенг) очиб қўйган, ўзи эса, Парвардигори (томони)дан нур (ҳидоят) узра турган киши(бошқалар билан баробар бўлурми)?!» («Зумар», 22)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ (1) وَوَضَعْنَا عَنكَ وَزْرَكَ (2) الَّذِي أَنْقَضَ

ظَهْرَكَ (3) وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ (4) فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا (5) إِنَّ مَعَ

الْعُسْرِ يُسْرًا (6) فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ (7) وَإِلَى رَبِّكَ فَارْغَبْ (8)

Бисмиллаҳир роҳманир роҳим.

«Алам нашроҳ лака содрок, ва вазоғна' анка визрок аллазий анқозо зоҳрок ва рофағна лака зикрок. Фа инна мағал усри йусрон инна мағал усри йусро. Фа иза' фароғта фансоб ва ила' роббика фарғоб».

«(Эй Муҳаммад), кўксингизни (илму-ҳикматга) кенг очиб қўймадикми?! Сиздан юкингизни олиб қўйдик, қайсики белингизни эзиб турган эди. Зикрингизни (мартабангизни) ҳам баланд қилиб қўйдик. Бас, албатта, ҳар бир қийинчилик билан бирга енгиллик бордир. Бас, (эй Муҳаммад), қачонки, (намоздан) фориғ бўлсангиз, (ўрнингиздан) туринг ва Раббингиз сари рағбат (билан илтижо) қилинг!»

Юқоридаги оятлар ҳар кун энг камида 3 марта ўқилса, Аллоҳ таоло у қулининг ризқини қутилмаган жойлардан беради, динини кучли қилади ва ҳар ишини осонликча ҳал этади.

يا هادى المضلين و يا راحم المذنبين و يا مقيل عثرات العائرين . ارحم

عبدك و الخطر العظيم و للمسلمين كلهم اجمعين. واجعلنا من الاحياء

المرزوقين انعمت عليهم من النبيين و الصديقين و الشهداء و

الصالحين آمين يا رب العالمين. والحمد لله رب العالمين

«Я ҳади'йал музиллийна ва я Роҳимал музнибийн* Ва я муқийла асаротил а'сирийн* Ирҳам абдака вал хоторола

*азийма ва лил муслимийна куллиҳим ажмаъийна вазъална'
минал аҳйа'ил марзуқийна анъамта алайҳам минан
набиййийна вас сиддиқийна ват шуҳада'и вас солиҳийна,
а'мийн я роббал а'лабийн* Вал ҳамдуллаҳа роббил
а'лабийн».*

«Эй адашувчиларни тўғри йўлга солувчи, эй гуноҳкорларга раҳм-шафқат қилувчи, эй тойилганларни қўлидан тутувчи, қулингга раҳм этгин, ҳолбуки хатар жуда каттга, мусулмонларнинг барчасига ҳам (раҳм этгин). Бизларни қайта тирилтиришда неъматингга муяссар бўлган пайғамбарлар, сиддиқлар, шаҳидлар ва солиҳлар билан қилгин. Эй, оламлар парвардигори, дуойимни ижобат қилгин. Оламлар парвардигори—Аллоҳга ҳамдлар бўлсин».

Аллоҳ таолодан кетмас неъмат истаганлар эрталаб ва кечқурун ушбу дуони ўқишга одатланишлари лозим.

Аллоҳ таолодан чексиз неъмат истаганлар куйидаги амалларни қилишга одатланишлари зарур.

Ривоят қилинишича, бир одам Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳузурларига келиб, давлати озлигидан шикоят қилди. Шунда Пайғамбаримиз (с.а.в.) у одамга шундай буюрди:

«Бомдод намози билан қуёш чиқиши ўртасида 100 марта

سبحان الله و بحمده سبحان الله العظيم استغفر الله

«Субҳа'наллоҳи ва биҳамдиҳи, субҳа'наллоҳил азийм астағфируллоҳ».

«Аллоҳни поклайман, Унга ҳамд айтаман, буюк Аллоҳни поклайман, Унга истиғфор айтаман»,— десанг, истаганингча бойлик соҳиби бўласан».

Жума намозидан сўнг ким:

يا غنى يا حميد يا مبدء يا معيد يا رحيم يا ودود

اغنى بحلالك عن حرامك و اكفى بفضلك عن سواك

«Я Гониййу, я Ҳамийду, я Мубдиъу, я Муъийду, я Роҳийму, я Вадуду ағнийий биҳала'лика ан ҳаромика вакфиний бифазлика амман сивака».

«Эй Ганий, эй Ҳамид, эй мубдиъ, эй Муъид, эй Раҳим, Эй Вадуд, менга ҳалолингни бериш билан ҳаромга муҳтож

булишдан асрагин, Ўз фазлинг билан ўзгадан кифоя қилгин, - деса, Аллоҳ таоло у инсонга қарзларини узишни насиб қилади ва уни Ўзидан бошқа ҳеч кимга муҳтож қилмайди».

Баъзи ислом олимлари бу дуо ҳақида шундай дейдилар:

«Бу дуони ҳар фарз намознинг орқасидан ўқиган инсонни Аллоҳ таоло бадавлат этиб, ҳеч кимга муҳтож қилмайди». Ҳазрати Пайғамбаримиз Муҳаммад алайҳиссалом буюрадилар:

«Ким жума намозидан сўнг юз марта «Ихлос» сурасини ўқиса ва Менга юз марта саловот келтирса ва етмиш марта

اللهم اكفني بحلالك عن حرامك و اغني بفضلك عن سواك

«Аллоҳуммакфийни би ҳалалика ан ҳаромика вағнийни би фазлика амман сивака».

«Аллоҳим, ҳалолингни бериш билан ҳаромдан кифоя қилгин, Ўз фазлинг билан ўзгага муҳтож бўлишдан асрагин, - дуосини ўқиса кейинги жумага қадар Аллоҳнинг изни билан бадавлат бўлади».

Аллоҳ берган неъматларга шукур қилиш

Мўмин инсон ҳар қандай ҳолатда ҳам уни яратган Раббиси Аллоҳга шукур қилиши керак. Бир мўмин дунёвий ишларда доимо ўзидан паст турувчи инсонларни кўриб шукур қилиши, охират ишларида эса ўзидан юқори турувчи инсонларни кўриб, янада юксалишга ҳаракат қилиши керак. Неъматга шукур қилиш ҳақида жуда ибратли бир ҳикоя бордир.

Ҳазрати Ийсо алайҳиссалом бир бойни учратиб қолдилар ва унга:

«Жаноби Ҳақда сенга берган мол-дунё учун шукур қил» дедилар.

Бир фақир инсонга учраб қолганда эса:

«Жаноби Ҳақ сени фақир қилган бўлса ҳам, соғ-саломат қилгани учун шукур қил» дедилар.

Бир беморга учраганда эса:

«Раббинг сенга берган касалликка хафа бўлма, Ислом неъматига шукур қил» деб буюрдилар.

Жаноби Ҳақдан фақат дунё неъматларини эмас, балки охиратнинг чексиз неъматларини исташ лозим. Чунки бу

дунё абадий эмас, шу сабабли ундаги нематларнинг ҳам чеки бор. Охират неъматлари, жаннат неъматлари эса чексиздир. Севимли Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) Жаноби Ҳақдан қуйидаги дуода тўртта буюк неъматни сўраганлар. Биз ҳам У Муборак Зотнинг умматлари бўлганимизни билган ҳолда Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳазратлари каби дуо қилишимиз керак.

Дуо қуйидагича:

اللهم اغفر لي وارحمني واهدني وارزقني.

«Аллоҳуммағфирлий варҳаминий ваҳдиний варзуқний».

«Аллоҳим! Гуноҳларимни афв эт, менга марҳамат қил, дунё ва охиратда меҳрибонлик қил, тўғри йўлни кўрсат ва мени ризқлантир».

Бу муборак дуода Жаноби Пайғамбаримиз алайҳиссалом Аллоҳ таолодан 4 буюк неъматни истайдилар:

1. Жаноби Ҳақнинг мағфиратини;
2. Жаноби Ҳақнинг раҳмат ва марҳаматини;
3. Жаноби Ҳақнинг ҳидоятини (дунё ва охиратдаги марҳаматини);
4. Жаноби Ҳақдан кенг ризқ.

Дунё ва охират ёмонликларидан паноҳ тилаш

Жаҳаннамдан қутулиш дуоси:

اللهم اجرنى من النار و ادخل الجنة مع الأبرار.

«Аллоҳумма ажирний минан-на'ри, ва адхилал жанната ма'ал аброр».

«Аллоҳим! Бизни жаҳаннам оташидан қўриқла ва жаннатинга киришни насиб эт».

اللهم إني أعوذ بك من شر ما علمت و من شر ما لم أعلم.

«Аллоҳумма инний аъузу бика мин шарри ма' алимту ва мин шарри ма' лам а'лам».

«Аллоҳим! Билганим ва билмаганим барча ёмонликлардан Сендан паноҳ тилайман».

Қалбни, тилни ширкдан қўриқлаш:

اللهم ان اعوذ بك من ان اشرك بك شيئا وانا اعلم
و استغفر لك لا اعلم انك انت علام الغيوب.

«Аллоҳумма, инний аъзуз бика мин ан ушрика бика шайъан
ва ана аъламу ва астағфирука лима ла аъламу. Иннака анта
алла'мул гуйуб».

Бу дуони эрталаб ва кечкурун уч мартадан уқиш ширкдан
узоқлашиш учун сабабдир.

Фотима онамиз уқиган дуо

Ҳазрати Анас (р.а.) шундай дейди:

«Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратлари қизлари бўлмиш Фотима
(р.а.) онамизга шундай буюрдилар:

«Ё Фотима! Менинг жигарпорам, биргина қизим. Шу
тавсиямни яхшилаб эшит. Сенга ургатадиган ушбу дуони тонг
ва оқшомда доимо уқиб юр ҳамда уни тилингдан туширма».

يا حى يا قيوم ، برحمتك استغيث فاصلى لى

شانى كله و لا تكلى الى نفسى طرفة عين

«Я Ҳаййу я Қоййум! Бироҳматика астағийсу. Фа
аслиҳлий шаъний куллаҳу ва ла такилний ила нафсий
торфата айнин».

«Эй Ҳай ва Қоййум бўлмиш Аллоҳим! Раҳматинг билан
Сенинг ёрдамингни истайман. Менинг барча ишларимни,
хатти-ҳарактларимни тўғрила. Мени бир сония бўлса ҳам ўз
қолимга ташлаб қўйма».

Дил ойнасини равшанлаштириш дуоси

اللهم أرنا الحق حقا ، و ارزقنا اتباعه اليه و أرنا

الباطل باطلا و ارزقنا الاجتناب عنه و أرنا الأشياء كما هي

«Аллоҳумма аринал ҳаққо ҳаққон, варзуқна'-иттиба'ъаҳу'
илайҳи ва аринал-ба'тила ба'тилан варзуқнал-ижтина'ба
анҳу ва аринал ашйаъа кама ҳийа».

«Аллоҳим! Ҳақни менга ҳақ ҳолида кўрсат ва бунини менга насиб эт Ботилни ботил ҳолда кўрсат ва ундан қочишни насиб эт Ва ашенинг ҳам асл ҳолатини кўрсат»

Дунё ва охират саодати учун дуо

اللهم احسن عاقبتنا في الامور كلها و احربا

من حرى الدنيا و عذاب الآخرة

«Аллоҳумма аҳсин ақибатана фил умури куллиҳа ва аҷирна мин хизийид-дунйа ва азабил-ахироҳ».

«Аллоҳим! Қилган ҳар бир ишимизнинг охирини хайрли қил Дуне емонликларидан, разолатидан ва охират азобидан бизни муҳофаза эт!»

Ушбу дуони Расулуллоҳ (с а в) жуда ҳам кўп ўқир эдилар Аини вақтда уни ўқиш биз учун ҳам жуда фойдалидир Чунки ушбу дуо орқали ўзимизни ҳам дуневий, ҳам охиратдаги ҳаётимиз саодатини Аллоҳдан сўраймиз

Расулуллоҳ (с а в) бу дуо билан бизга жуда муҳим ўғит берганлар Уни ўқишга одатланганимизда ва ўқиганимизда биз ҳам дуне разолатидан ҳамда охират пушаймонлигидан қўриқланишимиз ҳақида Расулуллоҳ (с а в) хабар берганлар Аллоҳу Зулжалол Ҳазратлари бу дуони ўқиган қулларини охиратнинг шиддатли азобидан қутқариши ҳақида Паиғамбаримизга билдирган

Шунингдек, Расулуллоҳ (с а в) ҳазратлари қуйидаги муборак дуоларни ҳам кўп ўқир эдилар ва саҳобаларига ҳам уни ўқишни тавсия қилганлар

ربا آما في الدنيا حسنة و في الآخرة حسنة و قنا عذاب النار

«Роббана а`тина фид- дуня ҳасанатан ва фил а`хироти ҳасанат:ан ва қина азабан-на`р».

«Аллоҳим! Бизга бу дунеда ҳам яхшилик бер Охиратда ҳам яхшилик бер ва бизни жаҳаннам азобидан асра!»

اللهم إني أسئلك العفو و العافية في الدنيا والآخرة

«Аллоҳумма инний асʼалукал афва вал аʼфията фиддуняʼ вал ахироҳ».

«Аллоҳим! Сендан дунё ва охират раҳмат, марҳаматини истайман».

Жаннатга кириш ва жаҳаннамдан паноҳ тилаш дуоси

اللهم إني أسئلك الجنة و ما قرب إليها من قول أو عمل

وأعوذ بك من النار و ما قرب إليها من قول أو عمل

Аллоҳумма инний асʼалукал жанната ва маʼ қорроба илайҳаʼ мин қовлин ав амалин, ва аъзуз бика минан-наʼри ва ма қорроба илайҳа мин қовлин ав амалин».

«Аллоҳим! Сендан жаннатингни истайман ва мени жаннатга киритадиган сўз ва амалларни қилишни насиб этишингни сўрайман. Сендан жаҳаннам оташидан ва жаҳаннамга киритадиган сўз ва амалларни қилишдан паноҳ тилайман».

Вояга етган инсон ўқиши керак бўлган дуо

رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَى

وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي

إِنِّي ثَبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ (15)

Робби авзигний ан ашкуро неъматакамлатий анъамта алайҳа ва алаʼ ваʼлидайҳа ва ан аъмала солиҳан тарзоҳу ва аслиҳ лиʼ фи зуррияти инний тубту илайҳа ва инний минал муслимин».

«Парвардигорим, Сен мени ота ва онамга инъом этган неъматларингга шукр қилишга ва Ўзинг рози бўладиган яхши амалларни қилишга муваффақ этгин ва Ўзинг менинг фарзандларимни ҳам солиҳ инсонлар қилгин. («Аҳқоф», 15)

**Куръони каримни тинглаётганда
кўзлари ёшланган
ҳақиқий мусулмоннинг дуоси**

رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ (83) وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ

بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَتَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا

مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ (84)

«Роббана' а'манна' фактубна' маъаш шаҳидин. Вама' лана' ла' нумину биллаҳи вама' жва'на' минал ҳаққи ва натмаъу ан йудхилана' Роббуна' маъал қоимис солиҳин».

«Эй Раббим! Биз иймон келтирдик, бас, бизни шаҳодат келтирганлар қаторига ёз. Бизга нима бўлдики, ўзимиз Аллоҳга ва бизга келган Ҳақ динга ишонмаймиз-у, яна Парвардигоримиз бизни ҳам солиҳ қавм билан бирга (жаннатга) дохил қилишини таъма қиламиз?». (*Моидда*, 83-84)

Мўминларнинг бошқа бир дуоси

رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ (109)

«Роббана' а'манна' фағфирлана' варҳамна' ва анта хойрур роҳимин».

«Эй Раббимиз, биз иймон келтирдик. Бизни афв қил, бизга марҳамат эт. Сен марҳамат этувчиларнинг энг марҳаматлисисан». (*Мўминун*, 109)

**Мўминлар Қиёматда сирот кўпригидан
ўтаётганда ўқийдиган дуо**

رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (8)

«Роббана' атмим лана' нуруна' вағфирлана' иннака ала' кулли шайъин қодийр».

«Раббим! Ўзинг бизларга нуримизни қомил қилиб бергин ва бизларни мағфират қилгин Албатта Сен барча нарсага қодирсан» («Таҳрим», 8)

Билмасдан ёмонлар орасига кириб қолганлар ўқийдиган дуо

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ (47)

«Роббана' ла' тажъалла маъал қоъмиз золимин».

«Эй Раббимиз, бизни золимлар (жаҳаннамга кирган инсонлар) билан бирга қўйма» («Аъроф», 47)

Жаннатга кирган мўминларнинг жаннатга кирганларидан сўнг ўқийдиган дуолари

Яхши бир иш қилган инсон ушбу ишни Аллоҳнинг ердами билан қилганини билган ҳолда ушбу дуони ўқиши керак

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا اَنْ هَدَانَا اللَّهُ

Алҳамду лиллаҳи аллазизий ҳада'на' лиҳа'за' вама' кунна' линаҳтадиъи лавала' ан ҳада'наллоҳ».

«Бизга бу неъматларни ва жаннатни ҳады этган Аллоҳга ҳамду сано булсин Агарда Раббимиз бизга буларни ҳидоят этмаса, биз бу неъматларга ва жаннатга эришмасдик» («Аъроф», 43)

Жаннатийларнинг бир дуоси

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ

«Субҳа'накаллоҳумма».

«Аллоҳим, сени турли хил нуқсонлардан узоқ деб биламиз» (Эй Тангримиз, Ўзингни поклаймиз) («Юнус», 10)

Жаннатийлар ўқийдиган яна бир дуо

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (10)

«Алҳамдулиллаҳи роббил а'ламин»

«Оламларнинг Рабби бўлмиш Аллоҳга ҳамду санолар бўлсин Ҳамд оламларнинг Рабби бўлмиш Аллоҳга хосдир»

Тонгда ўқиладиган дуолар

Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам ҳазратлари тонгда ушбу қисқа дуоларни ўқир эдилар:

أصبحنا وأصبح الملك لله والحمد لله

لا شريك له ، لا إله إلا هو إليه النشور

«Асбаҳна ва асбаҳал мулку лиллаҳи ва аҳамдулиллаҳи ла'шарика лаҳ. Ла' ила'ҳа илла' ҳува илайҳин нушур».

«Мулк (коинот) Аллоҳники бўлган ҳолда тонгда етишди, биз ҳам Аллоҳнинг қуллари бўлган ҳолда тонгда етишдик. Ҳамду санолар фақатгина Аллоҳга хосдир. Унинг жуфти йўқдир. Ундан бошқа ибодатга лойиқ илоҳ йўқдир. Қабрлардан турган кун фақатгина Унинг ёнига қайтамиз».

أصبحنا وأصبح الملك لله والحمد لله رب العالمين

«Асбаҳна' ва асбаҳал мулку лиллаҳи ва аҳам-дуриллаҳи Раббил а'ламинин».

«Мулк (коинот) Аллоҳники бўлган ҳолда тонгда етишди, биз ҳам Аллоҳнинг қуллари бўлган ҳолда тонгда етишдик. Оламларнинг Робби (бутун коинотларнинг соҳиби) бўлмиш Аллоҳга ҳамд бўлсин».

الحمد لله الذي أحيانا بعد ما أماتنا وإليه النشور

«Аҳамдулиллаҳиллазий аҳйа'на' баъда ма' ама'та-на' ва илайҳиннушур».

«Бизни ухлагандан сўнг қайта ўйотган Аллоҳга ҳамд (мақтов) бўлсин. Қабрлардан турган кун Унга қайтамиз».

اللهم بك أصبحنا و بك أمسينا
و بك نحى و بك نموت وإليك النشور

«Аллоҳумма бика асбаҳна' ва бика амсайна' ва бика наҳйа' ва бика наму'ту ва илайканнушур».

«Аллоҳим! Сенинг ёрдаминг билан тонгда эришдик. Шунингдек, Сени ёрдаминг билан оқшомга етдик. Сенинг борлигинг учун ҳаёт давом этяпти. Сенинг борлигинг учун

биз ўламиз (ухлаймиз). Қабрлардан тирилган кун қайтиш фақат Сенгадир».

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари шундай буюрадилар:
«Сизлардан ҳар бирингиз тонгда қуйидагича дуо қилсин:

الحمد لله الذي رد علي روحي و عافاني في جسدي واذن لي بذكره

«Аҳамдуллоҳа ҳамазний родда алайҳа руҳий ва а'фа'ний фий жасадий ва азина лий бизикрихи».

«Руҳимни менга қайтиб берган (уйкумдан сунг уйғотган), вужудимга тан-сиҳатлик берган (саломатликда уйғотган), Уни зикр этишим (хотирлашим, ибодат қилишим) учун изн берган Аллоҳга ҳамду сано келтираман».

Расулуллоҳ (с.а.в.) саҳобаларига, қадрли дўстларига шундай тавсия қилганлар:

«Тонг ва оқшомга етган вақти уч маротаба: «Ихлос», «Фалақ» ва «Нос» сураларини ўқинг. Бу суралар сизни ҳар турли зарарлардан қўриқлатиш учун кафолатдир».

Ҳазрати Ойша (р.а.) онамиз шундай дедилар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) ётоқларига кирган вақт «Ихлос», «Фалақ», «Нос» сураларини уч маротаба ўқир ва икки қўлларига уфлаб, вужудга қўлларни етган жойга қадар сурар эдилар ва буну уч марта такрорлар эдилар».

Оқшом ва тонгда ўқиладиган дуолар

Ҳазрати Абу Дардо (р.а.)шундай дейди:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ким тонгда, оқшом етти маротаба ушбу дуони ўқиса, дунё ва охират билан боғлиқ ҳам-ташвиш, азият, қийинчиликларни Аллоҳ таоло у инсондан узоқ қилади».

Оқшом ва тонгда етти маротаба ўқиладиган, дунё ва охират билан боғлиқ барча нислар хайрли равишда амалга ошишига сабаб бўладиган дуо қуйидагича:

حسبي الله لا إله إلا الله عليه توكلت و هو رب العرش العظيم

Ҳасбийаллоҳу ла' ила'ҳа илла'ҳу, алайҳи таваккалту ва ҳува Роббул аршил азийм.

«Аллоҳ таоло менга етарлидир. Ундан бошқа ибодатга

лойиқ илоҳ йўқ Унга таяндим ва ишондим У Арши азимнинг Соҳибидир»

Ҳазрати Анас (р а) шундай дейди

«Расулуллоҳ (с а в) ҳазратлари оқшом ва тонгда ушбу қисқа дуони ўқир эдилар

اللهم أسألك من فجأة الخير و أعود بك من فجأة الشر

Аллоҳумма асъалука мин фужъатил-хейри ва аъуду бика мин фужъатил-шарри.

«Аллоҳим, Сендан кутилмаганда келадиган хайрингни истайман ҳамда кутилмаганда келадиган емонликдан паноҳ тилайман»

Севимли Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с а в) ҳадиси шарифда шундай дедилар

«Ҳар ким қўйидаги дуони 10 мартаба ўқиса, ҳазрати Исмоил пайғамбарнинг сулоласидан тўрт қул озод этганчалик савоб қозонади»

لا اله الا الله وحده لا شريك له له الملك

و له الحمد وهو علي كل شيء قدير

«Ла' ила'ҳа аллаҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳ, лаҳул мулк ва лаҳул ҳамду ва ҳува ала' кулли шайъин қодир».

«Аллоҳдан бошқа илоҳ йўқ У елғиздир, жуфти ва ўхшаши йўқдир У ҳар нарсага қодирдир»

Шунингдек, Расулуллоҳ (с а в) ҳазратлари

«Кимки тонгга етишиб, оқшомга кирган вақт 100 мартаба

سبحان الله و حمده

Субҳа'наллоҳ ва биҳамдиҳи»

«Улуғ Раббимизни тасбеҳ (барча нуқсон ва камчиликлардан пок деб биламан) ҳамда ҳамд айтаман (мақтайман) деса, Қиёмат кун и ҳеч ким савобда у инсондан ўта олмайди Фақат айнан шу тасбеҳни ўқиган инсонгина унга ега олади»

Ушбу дуони ўқиган инсонни Аллоҳ таоло рози қилади

Расулуллоҳ (с а в) ҳазратлари шундай дедилар

«Кимки бу дуони эрталаб ва оқшом ўқиса, Аллоҳ таоло у қулини рози қилади»

رضيت بالله ربا وبالاسلام ديناً

و محمد (صلى الله عليه و سلم) نبياً

«Розийту билла'ҳи роббан ва бил исла'ми дийнан ва би Муҳаммадин (саллаллоҳу алайҳи ва саллама) набиййа'».

«Раббим Аллоҳ, диним ислом ва Пайғамбарим ҳазрати Муҳаммад (с.а.в.). Бунга мен жону дилимдан рози бўлдим».

Ҳар намоздан сўнг ушбу дуони уч марта ўқиш фойдалидир. Уни ихлос билан ўқиганларга Аллоҳ чексиз мукофотлар беради ҳамда у қулини доимо рози қилади.

Ҳазрати Абу Бакр (р.а.)нинг дуолари

Ушбу дуони ҳазрати Абу Бакр (р.а.) эрталаб ва кечкурун ўқир эдилар:

اللهم فاطر السماوات والأرض عالم الغيب والشهادة
رب كل شيء و مالكه. أشهد أن لا إله إلا أنت أعوذ
بك من شر نفسي وشر الشيطان و شره

«Аллоҳумма фа'тироссама'ва'ти вал арзи, олимал ғойби вайш-шаҳадати, Робба кулли шайъин ва ма'ликаху, ашҳаду ал ла' ила'ҳа илла' анта аъзузу бика мин шарри нафсий ва шарриш-шайтони ва ширкиҳи».

«Эй ер ва кўкларни яратган, яширин ва ошкора ҳар нарсани билиб, ҳар нарсага подшоҳ бўлган Аллоҳим! Бирлигингга ва Сендан бошқа ибодатга лойиқ илоҳ йўқлигига шаҳодат бераман. Ўз ёмонликларимдан, шайтоннинг ёмонликларидан (хийла ва васвасаларидан) Сендан паноҳ тилайман».

Бир қанча дардга даво бўлган дуо

Ушбу фазилятли дуо ҳам эрталаб ва кечкурун ўқилади.

اللهم إني أعوذ بك من الهم والحزن وأعوذ بك من

العجز والكسل وأعوذ بك من الجبن والبخل

وأعوذ بك من غلبة الدين وقهر الرجال.

«Аллоҳумма инний аъзуз бика миналҳамми, вал ҳазани ва аъзуз бика минал ажзи вал касали, ва аъзуз бика минал-жубни вал-бухли ва аъзуз бика мин ғолийбатиддайни ва қаҳри рижас'ли».

«Аллоҳим! Сендан ғам-ташвишдан, шошқалоқликдан, ожизликдан, танбалликдан, кўрқоқлик ва ҳасисликдан паноҳ тилайман. Аллоҳим! Қарз тагида қолишдан ва инсонларнинг ғазабидан (инсонларга муҳтож бўлишдан) ҳам паноҳ тилайман».

Кўриниб турибдики, бу фазилатли дуода Аллоҳ таолодан 8-10 турдаги ёмонликлардан паноҳ тиланяпти. Ғам-ташвиш, ожизлик, тамбаллик, кўрқоқлик, ҳасислик, қарз тагида эзилиш, инсонларга доимо муҳтож бўлиш.

Ҳазрати Абу Довуднинг ривоятига кўра, бу дуо асҳобдан мадиналик Абу Умама ҳазратларига ўргатилган. Абу Умама (р.а.) намоздан сўнг масжидда хафа бўлиб ўтирар эдилар.

Расулulloҳ (с.а.в.) саҳобаларидан бўлмиш бу зотнинг хафа бўлиб, ўтирганини кўриб, ундан ҳол-аҳвол сўрабдилар.

«Қарзларим кўп, шу сабабли хафаман».

Расули Акрам алайҳиссалом ҳазратлари:

«Сенга бир дуо ўргатаман. Уни ўқиганингда Жаноби Ҳақ ғам-ташвишларингни йўқ қилади. Қарзларингдан қутулишинг учун ёрдам беради. Бу дуони эрталаб ва кечқурун ўқи», деб буюрдилар.

Абу Умама шундай дейди:

«Расулulloҳ (с.а.в.) буюрган дуони эрталаб ва кечқурун ўқишга одатландим ва Аллоҳнинг изни билан қарзларимни узишим насиб бўлди. Жаноби Ҳақ бир сабаб яратиб, қарзларимни уздим».

Оқшом ўқиладиган дуо

أعوذ بكلمات الله التامة كلها من شر ما خلق

«Аъзуз бикалима'тилла'ҳит та'мма'ти куллиҳа' мин шарри ма' холақ».

«Яратилган барча нарсаларнинг ёмонлигидан Аллоҳнинг мукаммал бўлган калималари билан паноҳ тилайман».

Саҳобалардан бири келиб:

«Ё Расулulloҳ (с.а.в.), бу кеча мени чаён чақди», деб Пайғамбар ҳазратларига шикоят қилди.

У муборак Зот (с.а.в.):

«Агар сен оқшом бўлган вақт:

أعوذ بكلمات الله التامة كلها من شر ما خلق

«Аъузу бикалима' тилаҳит та'мма'ти куллиҳа' мин шарри ма' холақ» деб дуо қилсанг эди, сенга ҳеч нарса зарар бермас эди», деб марҳамат қилдилар.

Ушбу дуони ўқиган инсоннинг тилаги қабул бўлади

«Севимли Пайғамбаримиз Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ким тонгда ва оқшом ушбу муборак каломлар билан Жаноби Ҳаққа дуо қилса, У буюк Зот у қулининг истаганини беради».

اللهم أنت خلقتني وأنت قديني وأنت تطعمني

وأنت تسقيني وأنت تميتني وأنت تحيي

«Аллоҳумма Анта холақтаний ва Анта таҳдиний ва Анта тутъимуний ва Анта тусқийний ва анта тумийтуний ва анта тўҳийийний».

«Аллоҳим! Мени Сен яратдинг. Мени Сен тўғри йўлга бошлайсан. Мени Сен тўйдирасан. Чанқоғимни ҳам Сен қондирасан. Мени Сен ўлдириб, яна Сен тирилтирасан».

Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

Ушбу сураларни куёш чиқмасдан ва ботмасдан туриб ўқишга одатланган инсонни фаришталар қўлидан тутиб, жаннатга келин каби атрофида етмиш пайғамбар ва етмиш фаришта билан олиб киради. Ҳар сафнинг узунлиги ғарб билан шарқ орасидаги масофа сингаридир.

«Фотиҳа» сурас (7 марта), «Ихлос» сураси (7 марта),
«Фалақ» сураси (7 марта), «Нос» сураси (7 марта),
«Кафирун» сураси (7 марта), «Оят ал-Курсий» (7 марта),

سبحان الله والحمد لله ولا اله الا الله والله

أكبر ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم

«Субҳа'наллоҳи валҳамдуллла'ҳи ва ла' ила'ҳа иллаллоҳу
валлоҳу акбар, ва ла' ҳавла ва ла' қуввата илла' билла'ҳил
алиййил азийм» (7 марта).

«Аллоҳни поклайман, Аллоҳга ҳамдлар бўлсин, Аллоҳдан
ўзга илоҳ йўқ ва Аллоҳ буюқдир. Ҳеч имкон ва қудрат йўқ,
магар олий ва буюқ Аллоҳнинг иродаси билан».

اللهم صلى على سيدنا محمد

«Аллоҳумма соли ала' саййидина Муҳаммад» (7 марта).

«Аллоҳим, саййидимиз Муҳаммад (с.а.в.)га салавот
кюборгин».

اللهم استغفرک لوالدي ولأهلی وما تولد منی

وللمؤمنين والمؤمنات الاحياء منهم والاموات

«Аллоҳумма астағфирука лива'лидайя ва лиаҳлиҳи ва ма
таваалада минний ва лимӯ'минийна вал мӯ'минати ал-аҳйа'и
минҳум вал амва'т». (7 марта)

«Аллоҳим, Сендан ота-онам учун, оилам учун, мендан
туғиладиган зурриёт учун ва бошқа мӯминлар ҳамда
мӯминотларнинг тириклари ва ўликлари учун мағфират
сўрайман».

اللهم يا رب افعل بي وبهم عاجلا وآجلا في الدين والدنيا

والآخرة ما أنت له أهل ولا تفعل بنا يا مولاي ما نحن لها أهل

إنك غفور حلیم جواد کریم رؤوف رحيم

«Аллоҳумма я Робби, ифъал бий ва биҳим ѓажилан ва
а'жилан фид-дини вад-дуня' вал а'хироти ма' анта лаҳу аҳлу

*ва ла тафъал бина' я мавла'йа ма' наҳну лаҳа' аҳлун. Иннака
Ғофурун, Ҳалиймун, Жаввадун, Кариймун, Роуфур Роҳийм».*
(7 марта)

«Аллоҳим, эй Раббим, мен ва улар учун ҳозирда ҳам,
кейин ҳам, дунё ишида ҳам, охират ишида ҳам Ўзинг рози
бўладиган нарсага эриштиргин, эй Хожам, биз рози
бўладиган ишлардан йироқ қилгин. Албатта, Сен мағфират
қилувчи, мулойим, саховатли, карамли, шафқатли ва
меҳрибонсан».

Саҳобалар сўрадилар:

— Ё Расулulloҳ (с.а.в.) бу сураларни ўқишнинг қандай
фазилати бор?

— Мени Ҳақ Пайғамбар қилиб юборган Аллоҳга қасамки,
бу сураларни ўқиган инсоннинг гуноҳларини Аллоҳ афв этади
ҳамда ундан ўз ғазабини қайтаради.

Гуноҳларини ёзувчи фаришта у инсоннинг гуноҳларини
ёзмайди».

Саййидул — истиғфор дуоси

اللهم أنت ربّي لا إله إلا أنت خلقتني وأنا عبدك وأنا
على عهدك ووعدك ما استطعت أعوذ بك من شر ما صنعت
أبوء بنعمتك على وأبوء بذنبي فاغفر لي ذنوبي فإنه لا يغفر
الذنوب إلا أنت برحمتك يا أرحم الراحمين

«Аллоҳумма анта Раббий ла' ила'ҳа илла' анта
холақтаний ва ана абдука ва ана ала' аҳдика ва ваъдика
мастатоту. Аъзузу бика мин шарри ма' сонатун, абуу би
неъматика алайҳа ва абуу бизамбий фағфирлий зунубий
фаиннаҳу ла йағфируз-зунуба илла анта бироҳматика я
арҳамар роҳимин».

«Аллоҳим! Сен менинг Раббимсан. Сендан бошқа илоҳ
йўқ, фақатгина Сен борсан. Мени Сен яратдинг. Шубҳасиз,
мен Сенинг қулингман. Кучим етгани қадар Сенга берган
сўзимда туришга ҳаракат қиляпман. Ё Рабби, қилаётган

гуноҳларимда Сендан паноҳ тилайман. Менга лутф этган неъматларингни эътироф қиламан. Гуноҳларимни ҳам эътироф айтаман. Ё Рабби! Мени мағфират эт. Зеро, Сендан бошқа мени мағфират қиладиган илоҳ йўқ».

Ушбу истиғфор ҳақида Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Ҳар ким ихлос билан, савоб ва фазилатига ишонган ҳолда, бунӣ эрталаб ўқиб, оқшомга етмай ўлса, у инсон жаннатийдир. Агар савоб ва фазилатига ишонган ҳолда ихлос билан оқшом ўқиб тонгга етмай ўлса, у инсон ҳам жаннат аҳлидандир».

Зарарга қарши дуолар

بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ
فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

«Бисмилла'ҳилазий ла' язурру маъа исмиҳи шайбун фил арзи ва ла фис сама'и ва хувас самийбул-алийм».

«Аллоҳу Зулжалолнинг исми билан нимаики айтилса, унинг исми ҳурмати учун ерда ва самода мавжуд бўлган нарсаларга зарар етмайди. Аллоҳ ҳар нарсани эшитгувчидир».

Расулуллоҳ (с.а.в.):

«Ким кунда ушбу дуони 3 марта ўқиса, Аллоҳ таоло унга зарар бермайди» деб буюрадилар.

Дунё ва охиратнинг зарарларидан кўриқланиш учун ушбу дуони доимо ўқиб юриш керак. Чунки кўзга кўринмайдиган турли инсу жинлар бизга ҳар қадамимизда зарар етказиши мумкин. Фақатгина Аллоҳга қилинган дуо орқалигина биз ушбу, кўринар-кўринмас бало-қазо ва офатлардан кўриқланишимиз мумкин.

Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Кимки тонгда ушбу дуони ўқиса, оқшомга қадар унга ҳеч қандай мусибат (бало, офат, зарар, зиён, у инсонни ранжитадиган ҳеч нарса) етмайди. Оқшолари бу дуони ўқиган инсонга эса тонгга қадар ҳеч қандай мусибат етмайди». Дуо куйидагича:

اللهم انت ربى لا اله الا انت عليك توكلت وانت رب العرش
العظيم ما شاء الله كان وما لم يشأ لم يكن لا حول ولا قوة الا بالله
العلي العظيم اعلم ان الله على كل شئ قدير وان الله قد احاط
بكل شئ علما، اللهم انى اعوذبك من شر نفسى ومن شر
كل دابة انت آخذ بناصيتها ان ربي على صراط مستقيم

*«Аллоҳумма анта Роббий, ла илаҳа илла' анта, алайка
таваккалту ва анта Роббул аршил азийми. Маа'ша' аллоҳу
ка'на, вама' лам яшаъ лам йакун. Ла' ҳавла ва ла' қуввата
илла' биллаҳил алиййил азийм. Аъламу анналлоҳа ала' кулли
шайъин қодийр ва анналлоҳа қод аҳа' то бикулли шайъин илма'.
Аллоҳумма инний аъзузу бика мин шарри нафсий ва мин шарри
кулли да'ббатин анта а'хизун бина'сиятиҳа'. Инна Роббий
ала' сиротим мустақим».*

«Аллоҳим! Сен менинг Раббимсан. Сендан бошқа илоҳ
йўқ. Фақатгина Сен борсан. Аллоҳим, Сенга таваккал қилдим.
Сен Арши азимнинг соҳибисан. Аллоҳнинг истагани бўлади,
истамагани эса албатта бўлмайди. Ибодатларга (ибодат қилиш
учун) куч бериш ва муҳофаза қилиш фақатгина Улуғ
Раббимизнинг куч ва қудрати биландир. Аллоҳ ҳар нарсага
қодир. Ҳақиқатки, У ўз илми билан ҳар нарсани эгаллаб
олган. Аллоҳим! Нафсим зулмида ва барча ёмонликларда
фақатгина Сендан паноҳ тилайман. Ҳақиқатки, менинг
Раббим ҳақ йўлдадир».

Ухлашдан аввал ўқиладиган дуолар ва қилинадиган амаллар

Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) шундай деганлар:

*«Кимки ушбу дуо (истигфор)ни ётоғига кирган вақт уч
маротаба ўқиса, денгизнинг кўпиклари қадар, самодаги юлдузлар
қадар ва чўлдаги қум зарралари қадар кўп гуноҳи бўлса ҳам
Аллоҳ таоло афв этади».*

Дуо (истигфор) қуйидагича:

استغفر الله الذى لا إله إلا هو الحى القيوم واتوب إليه

«Астағфируллоҳаллазий ла' ила'ҳа илла хувал Ҳайюл-Қоййум ва атубу илайҳ».

«Аллоҳ таолодан мағфират тилайман. Ундан бошқа ибодат қилинадиган илоҳ йўқ. У Ҳай ва Қаййумдир. Унга тавба айтаман».

Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) ётоқларига кирган вақт ўнг қўлларини муборак ёноғлари тагига қўйиб:

بسمك اللهم أحيى وأموت

«Бисмикаллоҳумма аҳй' ва амуту».

«Аллоҳим Сенинг муборак исмингни зикр этиб ўламан (ухлайман) ва яна Сенинг муборак исмингни зикр этиб тириламан (уйғонаман)» дуосини ўқир эдилар.

Ҳазрати Ойша (р.а.) онамиз ривоят қилган бир ҳадиси шарифда Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай ҳаракат қилганларини айтдилар:

«Расулуллоҳ (с.а.в.) ётоқларига кирган вақт Ихлос, Фалақ, Нос сураларини уч маротаба ўқир ва икки қўлларига уфлаб, вужудга қўллари етган жойга қадар сурар эдилар».

Шунингдек, сеvimли Пайғамбаримиз ухлашдан аввал қуйидаги дуони ўқир эдилар:

اللهم اسلمت نفسى إليك ووجهت وجهى إليك وفوضت أمري

إليك و ألتجأت ظهري إليك رغبة ورهبة إليك لا ملجأ و لا منجأ

منك إلا إليك آمنت بكتابك الذى أنزلت وبيك الذى أرسلت

«Аллоҳумма асламту нафсий илайка ва ваҷжаҳту ваҷҳий илайка ва фаввазту амрий илайка ва алжаъту зоҳрий илайка роғбатан ва роҳбатан илайка ла' малжаа ва ла' манжаа минка илла илайка. А'манту бикита-бикаллазий анзалта ва набиййикаллазий арсалта».

«Аллоҳим! Ўзимни Сенга таслим қилдим, юзимни Сенга қаратдим, ишимни ҳам сенга ҳавола қилдим. Сенинг розилигингни истайман ва Сендан қўрқаман. Сендан бошқа ибодат қиладиган, Сендан бошқа ҳимоя қиладиган илоҳ йўқдир. Ҳимоя қилиш фақатгина Сенга хосдир. Аллоҳим,

туширган китобингга ишондим ва юборган Пайғамбарингга иймон келтирдим».

Расули акрам (с.а.в.) ушбу дуо ҳақида қуйидагича марҳамат қилганлар:

«Бир инсон ушбу дуони ўқиб, ушбу кечада ўлса, мусулмон ҳолида жон беради. Агар соғ қолиб тонгга етса, яхшиликларга эришади».

Шунингдек, кимки ётишдан аввал шу дуони ўқиса, жаноби Ҳақ у инсоннинг нимаки эҳтиёжи бўлса, албатта қондиради. Ҳақ таоло Жаброил алайҳиссаломга: «Шу қулимнинг эҳтиёжини қондир», деб буюради. Дуо қуйидагича:

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله واستغفر الله اللهم إني

أستنك من فضلك ورحمتك وأتوكل عليكهما أحد سواك

«Субҳа'наллоҳи вааҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа илаллоҳу ва астағфируллоҳа: аллоҳумма инний ас'алука мин фазлика ва роҳматика ва иннаҳума' биядика ла' ямликуҳума' аҳадун сива'ка».

«Аллоҳга тасбеҳ ва ҳамду сано келтираман. Ундан бошқа илоҳ йўқ. Унинг мағфиратини тилайман. Эй Аллоҳим! Меҳр-шафқат ва марҳаматингни истайман. Чунки буларнинг иккиси ҳам фақатгина Сенинг қўлингдadir. Сендан бошқа буларга эга йўқдир».

Умар (р.а.)нинг ўғли Абдуллоҳдан ривоят қилинишича, Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар.

«Иккита жуда фазилатли амал борки, уни қилишда давом этганлар албатта жаннатга киради. Лекин бу амалларни қилган инсон жуда камдир. Бу амалларнинг бири ҳар намознинг орқасидан ўн марта Субҳаналлоҳ, ўн марта Алҳамдулиллоҳ ва ўн марта Аллоҳу акбар деб зикр қилиш. Шунда беш вақт намозда 150 марта зикр қилган бўласизлар. Бу зикрлар оғиздан 150 марта чиқади, лекин мезон тарозингда эса 1500 та савоб бўлади. Чунки Аллоҳ таоло ҳар доим бирга ўн, ўнга юз, юзга минг берувчидир. Иккинчи амал эса ётишдан аввал 33 марта Субҳаналлоҳ, 33 марта Алҳамдулиллоҳ ва 34 марта Аллоҳу акбар деб зикр қилиш. Буларнинг умумий сони

100 бўлади, лекин тарозингда эса мингта савоб ҳисобланади. 1500 га 1000 ни қўшсак, жами 2500 савоб бўлади». Сузларида давом этиб, Пайғамбаримиз Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Сизлардан қайси бирингиз бир кунда 2500 та гуноҳ қиласиз?»

Шунда саҳобалардан бири:

- Ё Расулulloҳ (с.а.в.), бунчалик кўп савоб оладиган амални қандай қилиб тарк этамиз?— деди.

- Сизлар намоз ўқиётган вақт шайтон келиб шуни эсла, буни эсла, деб ҳар нарсани эслатади. Ётаётган вақтингизда ҳам дуо ва зикрларни ўқимаслигингиз учун ухлатиб қўяди. Шундай қилиб бу савоблардан инсон маҳрум бўлади».

Яхши туш кўриш ҳамда ёмон тушдан паноҳ тилаш

Яхши туш кўриш учун ётишдан аввал ушбу дуо ўқилади:

اللهم إني أسئلك رؤيا صالحة صادقة غير كاذبة نافعة غير ضرة

«Аллоҳумма инний асъалука ру'ъйан солиҳатан, содиқатан, ғойро козибатин на'фигъатан ғойро зорратин».

«Аллоҳим! Сендан хайрли ва тўғри бўлиб, ёлғон чиқмаган, фойдали, зарари бўлмаган бир туш кўришимни истайман».

Ёмон туш кўришдан паноҳ тилаш ёхуд ёмон туш кўрган инсон ўқийдиган дуо:

اللهم إني أعوذ بك من عمل الشيطان وسينات الاحلام

«Аллоҳумма инний аъузу бика-мин амалиш шайтони ва саййиатил аҳла'м».

«Аллоҳим, шайтоннинг амлидан ва ёмон тушдан Сендан паноҳ тилайман».

Уйқуда қўрққан инсон ўқийдиган дуо

Абу Довуд ва Термизий ҳазратлари ривоят қилган бир ҳадиси шарифда Расули акрам Муҳаммад мустафо (с.а.в.) шундай дейдилар:

«Сизлардан бирингиз уйқусида қўрққан вақт шу дуони ўқисин. Бу дуони ўқиган инсонга Аллоҳнинг изни билан ҳеч қандай зарар етмайди».

أعوذ بكلمات الله التامة من غضبه وعقابه وشر

عباده ومن همزات الشياطين وأن يحضرون

«Аъзу бикалима'тилла'ҳит та'мма'ти мин ғозобиҳи ва иқобиҳи ва шарри иба'диҳи ва мин ҳамаза'тиш шайатийни ва ан йаҳзурун».

«Аллоҳнинг ғазабидан, инсонларнинг ёмонлигидан, шайтонларнинг васваса ва алдовларидан ва ёнимга келишларидан Аллоҳнинг муборак калималаридан паноҳ тилайман».

Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) уйқуда қўрққан инсонларга мазкур дуони ўргатганлар.

Уйқудан уйғонганда ўқиладиган дуо

Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар: «Ҳар ким уйғонган вақт:

لا إله إلا الله وحده لا شريك له له

المملك وله الحمد وهو على كل شئ قدير

«Ла' ила'ҳа иллаллоҳу ваҳдаҳу ла' шарика лаҳ, лаҳул мулку ва лаҳул ҳамду ва ҳува ала' кулли шайъин қодийр»

«Ёлғиз Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, шериги ҳам йўқ, мулк ва ҳамд уникидир. У барча нарсага қодирдир, деса, гуноҳлари денгизни кўпиғи қадар кўп бўлса ҳам Аллоҳ таоло афв этади».

Азон дуоси

Азон тинглаётган ҳар бир мусулмон унга ҳурмат кўрсатиши керак. Масалан, оёқда тургани ўтириши, гаплашаётгани жим бўлиши, овқатланаётгани эса бир оз кутиб туриши керак. Агар имкон бўлса, биз ҳам муаззин орқасидан азонни такрорлашимиз керак. Азондан сўнг азон дуоси ўқилиш керак.

اللهم رب هذه الدعوة العامة والصلاة القائمة أت محمدًا
الوسيلة والفضيلة والدرجة الرفيعة وابعثه مقامًا محمودًا
الذي وعدته إنك لا تخلف الميعاد

**«Аллоҳумма Робба ҳа'зиҳид даъватинитта'мма'ти
вассолатил қо'имати а'ти Муҳаммаданнл оасийлата
вал фазилата вад дарожатар рофиъата сабъасху мақо-
мам маҳмуданиллазий саъадтаҳ иннака ла тухлифул
мийъа'д».**

«Бу мукаммал даъватнинг ва ҳозир ўқилмоқчи бўлган
намознинг соҳиби бўлмиш Раббим! Муҳаммад (с.а.в.)га
Васила (даражасини, мақомини) фазилати ва юксак
даражани эҳсон эт. Ва уни ўзинг ваъда берганингдек
Мақоми маҳмудга қўй. Шубҳасиз, Сен ўз ваъдангда
турувчисан».

Ушбу муборак дуо ҳақида севимли Пайғамбаримиз
шундай дедилар:

**«Умматимдан бир инсон, азон овозини эшитган вақт, азон
тугаганидан сўнг азон дуосини ўқиса, Қиёмат куни
шафоатимни қозонади».**

Азон ўқиладиган вақт навбат

اشهد ان محمدا رسول الله

«Ашҳаду анна Муҳаммадан Расулуллоҳ»

«Гувоҳлик бераманки, албатта, Муҳаммад (с.а.в.)
Аллоҳнинг Расулидир, — жумласига келганда бош бармоқнинг
тирноғи ёки шаҳодат бармоқнинг учини ўпиб, кўзга суриш
ва ушбу муборак сўзни айтиш керак:

قوة عيني بك يا رسول الله

«Қуррату айнии бика я Расулаллоҳ»,

яъни «Кўзим Сиз билан нурли бўлсин, эй Аллоҳнинг
Расули». Бу дуони ўқиш жуда ҳам савобли амалдир.

Шом азонини тинглаган инсон ўқийдиган дуо

اللهم هذا اقبال ليلك وادبار نهارك واصوات دعائك

وحضور صلواتك أستلك أن فاغفرلي

«Аллоҳумма ҳа'за' иқба'лу лайлика ва идба'ру наҳа'-рика ва асва'ту дуъатика ва ҳузуру солава'тика асъалу-ка ан фағфирлий».

«Аллоҳим, бугунги кунинг ўтиб, тунинг бошланди. Дуоғўй бандаларнинг охи кўтарилди. Мени ҳам мағфират қил».

Истиғфор дуолари

Савбон (р.а.) шундай деди:

Расулуллоҳ (с.а.в.) намозни тугатганларидан сўнг уч мартаба «Астағфируллоҳ» деб, давомидан

اللهم أنت السلام ومنك السلام تباركت يا ذا الجلال والإكرام

«Аллоҳум-ма антассала'му ва минкассала'м, табарокта я Заъ-жаалоли вал-икром»

Аллоҳим, Сен Саломсан, Саломатлик ҳам Сендандир, эй жалолат ва икром соҳиби, баракотлисан, -дуосини ўқир эдилар.

Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай деганлар:

«Бир қул гуноҳ қилган вақт қалбида қора доғ пайдо бўлади. Қул тавба қилса, у доғ йўқолади. Агар тавба қилмасдан гуноҳ қилишда давом этса, у доғ катталашиб бутун қалбни эгаллаб олади ҳамда қалби зангланади. Бу зангни йўқотишнинг ягона йўли— Истиғфордир».

Шубҳасизки, истиғфорнинг қадри-қиммати жуда катта. Шу сабабли Расулуллоҳ (с.а.в.) бир қанча ҳадиси шарифларида истиғфорнинг аҳамияти ҳақида гапириб ўтганлар:

«Аллоҳ таолога ҳамд бўлсинки, мен кунда юз мартадан кўп мағфират тилайман, тавба ва истиғфор келтираман».

«Кимки муттасил равишда тавбаи истиғфор қилса, Аллоҳ таоло у қули учун ҳар қийинчилик даврида улардан халос бўлиш

йўлини курсатади, ҳар азият вақтида бир севинч яратади ҳамда у қулини қутилмаган жойдан ризқлантиради».

«Эй аёллар жамоаси, садақа беринг ҳамда доимо тавбаи истиғфор қилинг. Зеро, жаҳаннам аҳлининг кўпчилигини аёллар ташкил этади. Аёллардан бири:

— Эй Расулуллоҳ! Нима сабабдан жаҳаннам аҳлининг кўпчилиги аёллардир?— деб сўради.

Расулуллоҳ (с.а.в.) айтдилар:

— Кўп лаънат айтасиз ҳамда эрингизга куфрони неъмат қиласиз. (Эрингиз олиб келган неъматларга шукр қилмайсиз).

Бир қул гуноҳ иш қилиб сўнгра Аллоҳга астойдил тавба қилса Аллоҳ таоло шундай хурсанд бўлар эканки, уни шунга таққослашган. «Чўлда кетаётган одам улови ва унга юкланган озиқ-овқат, сув ва бошқа ашёларини йўқотиб қўяди. Хафа бўлганидан ухлаб қолиб, уйғонганида қаршисида йўқотган туюсини кўриб қандай севинса Аллоҳ таоло ҳам шундай севинади.

Ҳазрати Умар (р.а.):

«Биз Расулуллоҳ (с.а.в.) бир мажлисда юз мартаба қуйидаги дуо (Истиғфор) ни ўқиганларининг шохиди бўлдик:

رب اغفر لي وتب عليّ انك أنت التواب الرحيم

Роббиғфирлий ва туб алаййа иннака анта-тавава'бур роҳийм».

«Эй Раббим! Мени мағфират эт, тавбамни қабул қил, ҳақиқатки, Сен тавбани керагидан ортиқ қабул қилувчисан».

Расулуллоҳ (с.а.в.) ушбу дуони кўп ўқир эдилар:

Субҳа'наллоҳи ва биҳамдиҳи. Астағфируллоҳа ва атубу илайҳ».

«Аллоҳ таолони нуқсон ва камчиликлардан пок деб биламан ҳамда уни ҳамд айтаман (мақтайман). Аллоҳ таолодан мағфират тилаб, тавба айтаман».

Бир кун бир одам Расулуллоҳ (с.а.в.)нинг ҳузурларига келиб:

«Гуноҳларимни кўплигидан ҳалок бўлдим» деди.

Шунда Расулуллоҳ (с.а.в.) ушбу дуони ўқидилар:

اللهم مغفرتك اوسع من ذنوبي و رحمتك ارحى عندى من عملى

Аллоҳумма мағфиротука авсаъу мин зунубий ва раҳматука аржа иллей мин амалий»

«Аллоҳим! Сени марҳаматинг мени гуноҳларимдан кенгдир. Ёлғиз умидим ва ишончим Сени раҳматингдир, менинг амалим эмас».

Ушбу истиғфор барча авлиёлар ўқиган фазилатли бир истиғфордир.

Гуноҳлари афв этилишини истаганлар

اللهم إني ظلمت نفسي ظلما كثيرا و لا يغفر الذنوب

إلا أنت فاغفر لي مغفرة من عندك و ارحمني

إنك أنت الغفور الرحيم

Аллоҳумма инний золамту нафсий зулман касийрон ва ла' йағфируз-зуну'ба илла' анта, фағфирли мағфиротан мин индики сарҳамтий иннака антал ғофурур-раҳим».

«Аллоҳим! Нафсимга кўп зулм қилдим. Сендан бошқа афв этадиган, мағфират қиладиган йўқдир, ўз марҳаматинг билан мени афв эт. Зеро, гуноҳларни афв этадиган Ғофур ва меҳрибон Роҳим фақатгина Сенсан».

Мағфират дуоси

اللهم اغفر لي ما قدمت و ما أخرت و ما أسررت و ما

أعلنت و ما أسرفت وأنت أعلم به مني أنت المقدم

و أنت المؤخر لا إله إلا أنت

«Аллоҳуммағфирли ма' қоддамту ва ма аххорту ва ма асрорту ва ма аъланту ва ма асрофту ва анта аъламу биҳи минний антал муқоддиму ва антал муаххиру ла' ила'ҳа илла' анта».

«Аллоҳим! Аввалги ва кейинги, яширин ва ошкора қилган барча хато ва гуноҳларимни ҳамда Сенга маълум бўлган барча гуноҳларимни афв эт. Шубҳасизки,

(ўзига)яқинлаштирувчи ва узоқ қилувчи Сенсан. Сендан бошқа илоҳ йўқ».

Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳар намознинг орқасидан ушбу истиғфorni ўқир эдилар. Бу муборақ дуони ўқиган гуноҳлардан тозаланиб, пок ҳолда Аллоҳнинг розилигини қозонади.

Таждиди иймон — тавба дуоси

Таждид-и иймон — иймонни тозалаш учун тавба ва истиғфор келтириш ҳамда барча гуноҳларимиз учун Аллоҳ таолонинг мағфиратини тилашдир.

Ислom уламолари тавба-и истиғфorni куйидагича шаклда қилишни тавсия этганлар:

استغفر الله العظيم و اتوب إليه ، استغفر الله العظيم و اتوب إليه
استغفر الله العظيم الكريم الذى لا إله إلا هو ، الحى القيوم و اتوب
إليه توبة عبد ظالم لنفسه لا يملك لنفسه موتا و لا حياة و لا نشورا
واستله التوبة والمغفرة والهداية لنا انه هو التواب الرحيم

«Астағфируллоҳал азийма ва атубу илайҳ, Астағфируллоҳал азийма ва атубу илайҳ, Астағфируллоҳал азийма кариймаллазий ла' ила'ҳа иллаҳу. Ал Ҳаййул Қоййум, ва атубу илайҳ. Тавбата абдин золимин линафсиҳи ла йамлику ла нафсиҳи мава тан вала' ҳайа' тан ва ла нушуро. Ва асъялухут тавбата валмағфирота вал ҳида'ята лана иннаҳу хуват тавва' бур роҳим».

«Буюк Аллоҳдан мағфират сўрайман ва Унга тавба қиламан. Буюк Аллоҳдан мағфират сўрайман ва Унга тавба қиламан. Ундан ўзга илоҳ бўлмаган, ҳамиша тирик ва сергак бўлган, қарамли ва буюк Аллоҳдан мағфират сўрайман ва Унга ўз нафсидаги ўлимга ҳам, ҳаётга ҳам эга бўлолмайдиган, ўз нафсига золим бир қулнинг тавбасини қиламан. Ундан ўзимизга тавба, мағфират ва ҳидоят сўрайман. Албатта, У тавбаларни қабул қилувчи ва меҳрибон зотдир».

Абу Рофиънинг завжаси Салма (р.а.) дан ривоят қилинади.

Расулуллоҳ (с.а.в.)дан сӯрадим:

«Эй, Расулуллоҳ (с.а.в.)! Менга бир неча жумлалик дуо ўргатингки, уларни тезда ўрганиб олиб дуо қилай. Фақат узун бўлмасин, чунки ўргана олмайман». Расули акрам (с.а.в.):

1. 10 марта **الله أكبر** «Аллоҳу акбар» деб айтгин. Шунда Аллоҳ таоло «Бу Мен учун» дейди.

2. 10 марта **سبحان الله** «Субҳоналлоҳ» деб айтсанг, Аллоҳ таоло «Бу Мен учун» дейди

3. 10 марта **اللهم اغفر لي** «Аллоҳумағфирли» — «Аллоҳим, мени мағфират эт» деб айтсанг, Аллоҳ таоло: «Мағфират этдим» деб айтади.

Аллоҳдан афв этишни тилаш

Ҳар бир инсон Аллоҳдан Унинг марҳаматини, мағфиратини тилаши керак. Чунки Аллоҳ таоло берадиган азобларга ҳеч ким бардош бера олмайди.

Ҳазрати Анас ибн Малик (р.а.) ривоят қилади:

«Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.) саҳобаларидан бўлиши бир зот ёнига ундан ҳол-аҳвол сўраш учун зиёрат қилиб келдилар. Расулуллоҳ (с.а.в.) у инсонни жуда ҳам озиб-тузиб кетган ҳолда кўриб ҳайрон бўлибдилар ва:

«Аллоҳга дуо этиб, ундан ҳеч нарса истамаганмидинг», - деб сӯрадилар

Шунда озиб тузигандан қушининг янги туғилган полапонига ўхшаб қолган у зот:

«Мен Аллоҳдан: «Аллоҳим! Охирада берадиган жазоингни шу дунё бер», - деб дуо қилган эдим», - деб жавоб берди.

Шунда Пайғамбаримиз (с.а.в.) дедилар:

سبحان الله «Субҳоналлоҳ! Сенинг Аллоҳ азобларига дош бериш учун кучинг етмайди. Аллоҳнинг шиддатли азобларига тоқат қила олмайсан.

Эй Аллоҳнинг қули, шундай дуо қилсанг бўлмасмиди:

اللهم ربنا آتنا في الدنيا حسنة و في الآخرة حسنة و قنا عذاب النار

Аллоҳумма Роббана' а'тина' фид-дуня ҳасанатан ва фил а'хироти ҳасанатан ва қина' азабан нар».

«Аллоҳим! Бизга бу дунёда ҳам яхшилик бер. Охирада ҳам яхшилик бер ва бизни жаҳаннам азобидан асра!»

Шундан сўнг Расулуллоҳ (с.а.в.) у инсон учун дуо қилдилар. Жаноби Ҳақ дуони қабул қилди ва у инсоннинг аҳволи яшиланди».

Дунё ва охираат яхшиликларини ўз ичига олган дуо

Бухорий ва Термизий ҳазратлари Анас ибн Малик (р.а.)дан ривоят қилишларича, бир одам ҳазрати Пайғамбаримиз Муҳаммад Мустафо (с.а.в.) ҳузурларига келиб:

«Эй, Расулуллоҳ (с.а.в.)! Қандай дуо фойдалидир? — деб сўради.

Шунда Расулуллоҳ (с.а.в.):

Раббингдан дунё ва охираат марҳаматини иста,— деб буюрдилар.

У одам уч кун кетма-кет келиб, айни саволни бераверди. Ҳазрати Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳам айни жавобни бердилар. Учинчи кун Расулуллоҳ (с.а.в.) у одамга:

Раббингдан дунё ва охираат марҳаматини иста. Агар сенга дунё ва охирада марҳамат этилса, сенинг барча орзуларининг амалга ошган бўлади ва сен ҳам қутулган бўласан,— дедилар».

Дунё ва охираат марҳаматини исташ дуоси қуйидагича:

اللهم إني أسئلك العفو والعافية في الدنيا والآخرة

Аллоҳумма инний асъалукал афва вал а'фията фиддуња вал а'хирох

«Аллоҳим! Сендан дунё ва охираат раҳмат—марҳаматини истайман».

Аллоҳ таолонинг раҳмат-марҳамат этиши у қулининг бошига келадиган ҳар қандай бало, офат, ҳар турли касалликлар, шунингдек, инсонга озор берадиган ҳар қандай кўнгилсизликларни йўқ қилишидир.

99 дардга даво бўладиган дуо

Абу Ҳурайра (р.а.) ривоят қилган ҳадиси шарифларида Расулulloҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

لا حول و لا قوة إلا بالله

«Ла' ҳавла вала' қуввата илла' биллаҳ»

«Куч ва қувват фақатгина Аллоҳга хосдир» дуоси 99 дардга даводир. Бу дардларнинг энг кичиги юрак сиқилишидир. Ҳазрати Али (р.а.)дан ривоят қилинган ҳадиси шарифда Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ҳар ким бирор-бир нарсадан сиқилиб азият чекса, ушбу сиқилиш йўқ бўлиши учун

لا حول و لا قوة إلا بالله

«Ла' ҳавла вала' қуввата илла' биллаҳ»

дуосини ўқисин».

Яна бир ҳадиси шарифда Расулulloҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Аллоҳ таоло бир инсонга неъмат берган вақт, у инсон ушбу неъмат узида ҳар доим қолишини истаса,

لا حول و لا قوة إلا بالله

«Ла' ҳавла вала' қуввата илла' биллаҳ»

дуосини кўп-кўп ўқисин».

Қуръонда пайгамбарлар тилидан келган дуолар

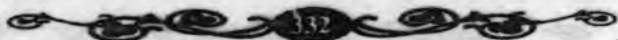
1. Одам (а.с.) ва Ҳаввонинг дуолари:

قَالَ رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِنْ لَمْ تَغْفِرْ لَنَا

وَتَرْحَمَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ (23)

«Роббана' золамна' анфусана' ваил лам тағфир лана' ва тарҳамна' ланакуванна минал-хосирин».

«Эй Раббимиз, биз нафсимизга зулм этдик. Агар бизни

афв этмасанг ва марҳамат этмасанг, албатта энг катта зиёнга учраган бўламиз». («Азроф», 23)

2. Нуҳ (а.с.)нинг дуоларидан:

رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ
وَالَا تُغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخَاسِرِينَ (47)

«Робби инний аъзуз бика ан асъалака ма' лайса лий биҳи илмун ва илла' тағфирлий ва тарҳамний акун минал-хосирин»

«Эй Раббим, мен сендан ўзим билмаган нарсани сўрашдан паноҳ тилайман. Агар мени афв этмасанг, менга марҳамат этмасанг, зиён кўргувчилардан бўлиб қоламан». («Ҳуд», 47)

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ (28)

«Алҳамду лиллаҳиллазий нажжа'на' минал қовмиз золимин».

«Бизни золим қавмдан қутқарган Аллоҳга ҳамду сано бўлсин». («Му'минун», 28)

Ҳазрати Нуҳ (а.с.)га бу дуони кемага чиққан вақтлари ўқишни Жаноби Аллоҳ амр этганлар. Қуйидаги дуони ўқиш ҳам Аллоҳ томонидан амр этилган. Сафарга чиққан, бошқа бир мамлакатга кетган одамлар ҳам бу дуони ўқишлари керак шундагина Жаноби Ҳақ уларга ёрдам берганининг гувоҳи бўладилар.

رَبِّ أَنْزِلْنِي مُرَلًا مُبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُرْسَلِينَ (29)

«Робби анзилний муnzалан мубарокан ва анта хойрул муnzилин».

«Эй Раббим, мени б р муборак, баракотли манзилга туширгин. Сен ўзинг яхши (манзилларга) туширгувчисан». («Му'минун», 29)

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا
وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا (28)

«Роббиффир лий ва ливалидаййа ва лиман дахола байтийа му'минан ва лил му'минийна вал му'мина'т. Вала тазидиз золимийна илла' таба'ро».

«Эй Раббим, мени, ота ва онамни, уйимга кирган барча мўмин ва мўминаларни мағфират қилгин. Золимларга эса ҳалокатдан ўзга нарсани зиёда қилма».(«Нух», 28)

3. Лут (а.с.)нинг дуолари:

Душманлар ёмонлиги учун дуо:

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَفْعَلُونَ (169)

«Робби нажжиний ва аҳли' мимма яъмалу».

«Эй Раббим, менга ва аҳлимга (яъни менга иймон келтирган кишиларга) улар (кофирларнинг) қилаётган амаллари (оқибати)дан нажот бергин».(«Шуаро», 169)

رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمَفْسُودِينَ

«Роббинсурний алал қовмил муфсидин».

«Эй Раббим, фисқи-фасод чиқарган қавмга қарши менга ёрдам эт».

4. Иброҳим (а.с.)нинг дуоларидан:

Бу дуо беш вақт намоздан сўнг ўқилади:

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءَ (40)

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ

«Роббижъалний муқиймас сола'ти ва мин зурриятий, роббана' ва тақоббал дуъа. Роббанағфирлий ва ливалидаййа ва лил му'минийна яема яқумул ҳисаб».

«Эй Раббим, мени намозни тўқис адо этгувчи қил. Зурриётимдан ҳам худди шундай инсон қил. Эй Раббимиз, дуоимизни қабул қил. Эй Раббимиз, ҳисоб-китоб қилинадиган Қиёмат кунида мени, ота ва онамни ва барча мўминларни афв эт».(«Иброҳим», 40-41)

Тасбеҳлар

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратларининг тасбеҳи

سبحان الله و بحمده لا إله إلا أنت و بحمدك ، اللهم يا

فارح الهم ، كاشف الغم ، مجيب دعوة المضطرين

رحمن الدنيا و الآخرة و رحيمهما

«Субҳа'наллоҳи ва биҳамдиҳи ла' ила'ҳа илла' анта ва биҳамдика. Аллоҳумма я фа'рижа-ҳамми, ка'шифа-ғамми, мужиба даъвати-мусторриина, роҳманад-дунйа вал ахироти ва роҳиймаҳума».

«Раббимизга ҳамд этган ҳолда нуқсонлардан пок деб биламан. Сендан бошқа илоҳ йўқдир. Ҳамд ҳам сенга лойиқдир. Эй қулларини қайғуларини кетқазган, дуоларни қабул қилган, дунё ва охиратининг Роҳман ва Роҳийми бўлган Аллоҳим».

Имоми Аъзам ҳазратларининг тасбеҳ дуоси

سبحان الأبدى الأبد، سبحان الواحد الأحد ، سبحان الفرد الصمد ،

سبحان رفيع السماء بغير عمد ، سبحان من بسط الأرض علي

ماء جم ، سبحان من خلق الخلق و احصاهم عدد ، سبحان من قسم

الرزق و لم ينس أحد ، سبحان الذى لم يتخذ صاحبة و لا ولد ، سبحان

الذى لم يلد و لم يولد ، و لم يكن له كفرا أحد ، سبحان من يراى و يعرف

مكانى و يرزقنى و لا ينساني .

«Субҳа'нал абадийи абад. Субҳа'нал ва'ҳидил аҳад. Субҳа'нал фардис сомад. Субҳа'на рофийъиссамаа'и биғйри амад. Субҳа'на ман басатол арзо ала' ма'ин жамад. Субҳа'на

ман холақол ҳолақа ва аҳсоҳум адад. Субҳа'на ман қосамар
ризқо ва лам янса аҳад. Субҳа'наллазий лам йаттахиз
соҳибатан ва ла' валад. Субҳа'наллазий лам ялид ва лам
юлад. Ва лам якул лаҳу куфуван аҳад. Субҳа'на ман йароний
ва йаърифу мақа'ний ва ярзукуний ва ла янса'ний».

«Абадий бўлган, абадийлиги чексиз, барча нуқсон ва
камчиликлардан пок бўлган Раббимни поклайман. У буюк
Раббимни эслайман, ўйлайман, кеча-кундуз ёд айтаман. Ёлғиз
бўлган Аллоҳни поклайман. Ҳеч нарсаса муҳтож бўлмаган
Аллоҳни поклайман. Ҳеч қандай тиргаксиз еру осмонларни
тутган Аллоҳни поклайман.

Ёрни музлаган муз устига тўшаган Аллоҳни поклайман.
Барча маҳлуқотларни йўқдан бор қилган, саногини билган
Аллоҳни поклайман. Барча жонлиларнинг ризқини тақсим
қилиб, ҳеч кимни унутмаган Аллоҳни поклайман.

Дўсти, жуфти, фарзанди бўлмаган Аллоҳни поклайман.
Туғмаган, туғилмаган, тенги бўлмаган Аллоҳни поклайман.
Мени кўрувчи, билувчи, менга ризқ берган ҳамда мени ҳеч
қачон унутмаган Аллоҳни поклайман».

Имоми Аъзам ҳазратлари бутун умрлари давомида ушбу
тасбеҳ (дуо)ни ўқиганлар. Шу сабабли «Тасбеҳи Имоми Аъзам»
дейлади.

يا رجاء المؤمنين لا تقطع رجائي و يا غياث

المستغيثين اغثنى و حبيب التوابين تب على

«Я розжаъал-му'минина ла' тақтоъ розжа'ий ва я ғийасал-
мустағийсини агисний ва ҳабибат-тава'бийна туб алаййа».

«Эй мўминларнинг илтимосларини бажарган! Менинг
илтимосимни рад этма, қабул қил. Эй ёрдам сўраганларга
ёрдам берувчи Раббим! Менга ёрдам бер. Эй тавба қилганларни
севган Аллоҳим! Менинг ҳам тавбамни қабул қил».

Исмон алайҳиссаломнинг тасбеҳи

لا يخفى عليه خافية في السماوات و الأرض

سبحان الرؤوف الرحيم

«Субҳа'на ман ҳува муттолиғун бил илми жава'риҳал ҳулуби. Субҳа'на ман ла' яхфа' алайҳи хофиятун фис сама'ва'ти вал арзи, субҳа'нар-роуфур-роҳим».

«Қалблагӣ ҳар нарсадан огоҳ Раббимни камчиликлардан пок деб биламан. Ер ва кӯкдаги барча нарсадан хабардор Раббимни поклайман. Рауф ва раҳим бўлган Раббимни камчиликларидан поклайман».

Исҳоқ алайҳиссаломнинг тасбеҳи

سبحان الفرد الوتر سبحان الله

العظيم الأعظم سبحان الله تعالى

«Субҳа'нал-фардил-вистри. Субҳа'наллоҳил-азиймил-аъзами. Субҳа'наллоҳи таъала».

«Танҳо Раббимни камчиликлардан пок деб биламан. Буюкларнинг буюғи Раббим барча нуқсон ва камчиликлардан ҳолидир».

Юсуф алайҳиссаломнинг тасбеҳи

سبحان من هو رحيم لا يعجل سبحانه من هو رقيب

لا يففل سبحانه من هو جواد كريم لا ييخل

سبحان من هو غنى لا يفتقر

«Субҳа'на ман ҳува роҳиймула ла' яъзилу. Субҳа'на ман ҳува Роқийбула ла' яғфула. Субҳа'на ман ҳува жавадун қаримула ла' ябҳолу. Субҳа'на ман ҳува Ғанийун ла' йафтақару».

«Марҳаматли Аллоҳимни поклайман. Ҳар нарсани кузатиб, ғафлатда қолмаган Раббимни нуқсонлардан пок деб биламан. Саҳий ва марҳаматли Раббим покдир. Ҳеч кимга муҳтож бўлмаган Ғоний Раббим камчиликлардан покдир».

Аллоҳ севган тўрт калом

سبحان الله والحمد لله ولا إله إلا الله و الله أكبر

«Субҳа'наллоҳи валҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа иллаллоҳу, валлоҳу акбар».

«Аллоҳ таолонинг энг севган тўрт каломи шулардир. Аллоҳ наздида булардан ҳам севимли калом йўқдир».

1. Субҳа'наллоҳ, سبحان الله

2. Алҳамдулillah, الحمد لله

3. Аллоҳу акбар, الله أكبر

4. Ла' илаҳа илаллоҳ. لا اله الا الله

Анас ибн Малик (р.а.), Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари шундай буюрганлари ҳақида ривоят қилади:

«Ким 100 марта «Ла илаҳа илаллоҳ» لا اله الا الله

100 марта «Субҳаналлоҳ» سبحان الله

100 марта «Аллоҳу акбар» الله أكبر

деб зикр қилса, ушбу зикрлар ҳақи 10 қулни озод қилган, етти қурбонлик қилганнинг савобини олади».

Бу тўрт калом ҳақида Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай деганлар:

«Ҳар тасбеҳ такбир, таҳмид, таҳлилга садақа савоби берилади»

1. Тасбеҳ: «Субҳаналлоҳ», سبحان الله

2. Такбир: «Аллоҳу акбар», الله أكبر

3. Таҳмид: «Алҳамдулillah», الحمد لله

4. Таҳлил: «Ла илаҳа илаллоҳ». لا اله الا الله

Расули акрам (с.а.в.) дедилар:

«Абадий қоладиган, солиҳ амаларни қилинг».

Саҳобаи киромлар сўрадилар:

«— Улар нимадир? Ё Расулуллоҳ?»

Пайғамбаримиз алайҳиссалом:

1. Тасбеҳ: «Субҳаналлоҳ», سبحان الله

2. Такбир: «Аллоҳу акбар», الله أكبر

3. Таҳмид: «Алҳамдулillah», الحمد لله

4. Таҳлил: «Ла илаҳа илаллоҳ». لا اله الا الله

5. «Ла ҳаила валя қуввата илла биллаҳ» لا قوة الا بالله

деб буюрдилар.

Абу Хурайра (р.а.)дан ривоят қиладилар:

«Бу тўрт калом ҳақида Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари шундай деганлар:

— Қалқонларингизни олинглар.

Саҳобалар:

— Ё Расулуллоҳ! Душман кўриндими?», — деб сўрадилар. Расули акрам (с.а.в.):

— Йўқ, душман йўқ. Фақат жаҳаннам оловидан қўриқлайдиган қалқонларингизни олинг, ҳамда оловдан қутулиш учун шундай деңг:

سبحان الله والحمد لله ولا اله الا الله و الله اكبر

«Субҳа'наллоҳи ва аҳамдулilhaҳи ва ла' ила'ҳа иллаллоҳу, валлоҳу акбар».

Чунки бу муборак каломлар Қиёмат кунда сизни олдингиздан, орқангиздан ҳимоя қилувчи муҳофаза тўсиқларидир. Ва абадий қоладиган солиҳ амаллар, савоблардир, деб буюрганлар».

Аллоҳ таоло севган икки калом

سبحان الله وبحمده سبحان الله العظيم

«Субҳа'наллоҳи ва биҳамдиҳи. Субҳа'наллоҳил азийм».

«Аллоҳ таолони поклайман. Ҳамд (мақтов) фақат Унга хосдир. Азийм Раббимни поклайман».

Субҳон: «Нуқсон ва камчиликлардан пок деб билмоқ. Айни вақтда камоли сифатлар билан эслаш».

Ҳамд: «Аллоҳ таоло яратган барча борлиқ жонзот, одамзод Жаноби Ҳақнинг мақташидир».

Бу икки сўзлик тасбеҳ ҳақида Бухорий ва Муслим ҳазратлари ривоят қилган бир ҳадиси шарифда Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам ҳазратлари шундай деганлар:

«Бу икки калом тилда енгил, яъни айтилиши осон, лекин тарозида сғир (мезон тарозисиди) бўлади ҳамда Аллоҳ таоло наздида энг сеvimли каломдир».

Имом Муслим Абу Зарр (р.а.)дан ривоят қилган ҳадиси шарифда Расули акрам (с.а.в.) шундай дедилар:

«Аллоҳ наздида энг севимли калом, энг гузал сўз:

سبحان الله وبحمده **Субҳа'наллоҳи ва биҳамдиҳи»**

«Аллоҳ таолони поклайман. Ҳамд (мақтов) фақат Унга хосдир» жумласидир».

Бухорий ва Муслим Абу Ҳурайра (р.а.)дан ривоят қилган бир ҳадиси шарифда Пайғамбаримиз (с.а.в.) шундай дедилар:

«Ким ҳар кун 100 марта

سبحان الله وبحمده

Субҳаналлоҳи ва биҳамдиҳи»

тасбеҳини ўқиса, гуноҳлари денгиз кўпиги қадар кўп бўлса ҳам Аллоҳ таоло афв этади».

Гуноҳларни тўқувчи каломлар

Ҳазрати Абу Дарда (р.а.)дан ривоят қиладиларки, Пайғамбар алайҳиссалом:

«Ё Абу Дарда! Шундай дуо қил» деб буюрдилар:

سبحان الله وبحمده سبحان الله العظيم

Субҳа'наллоҳи валҳамдулилла'ҳи ва ла' ила'ҳа илаллоҳу, валлоҳу акбар

«Чунки бу дуо ва зикрлар абадий оладиган солиҳ амал ва савоблардир. Дарахт баргларини тўқгани сингари, булар ҳам қўлнинг гуноҳларини тўқади. Булар «Жаннат хазиналаридир».

Бу каломлар арининг овози кафи Аршнинг атрофида айланяшади.

Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.) бу каломлар ҳақида яна шундай буюрадилар:

Аллоҳнинг Улуғлиги, буюқлигини хотирлатадиган каломлар:

1. «Субҳа'наллоҳ»

سبحان الله

2. «Ла' ила'ҳа илаллоҳ»

لا إله إلا الله

3. Алҳамдулиллаҳ»

والحمد لله каломларидир.

سبحان من هو مطلع بالعلم جوارح القلوب سبحان من

Булар арининг овозига ёнаган овоз билан Арининг атрофида айланиб, соҳибини хотирлатишда. Сизларнинг ҳар бирингиз ҳам шундай бўлишини хоҳламайсизми?»

Термизий ҳазратлари шундай ривоят қилдилар:

«Ҳазрати Пайғамбаримиз (а.с.) баргари қурган бир дарахт ёнига яқинлашдилар ҳамда уни урдилар. Дарахтнинг барглари тўкилди. Шунда Расули акрам (с.а.в.):

Шубҳасизки,

الحمد لله سبحانه الله لا إله إلا الله و الله أكبر

Алҳамдулиллаҳ, Субҳа'наллоҳ. Ла' ила'ҳа илаллоҳу валлоҳу акбар»

деб зикр этиш шу дарахт баргларини тўккани сингари қўлниң ҳам гуноҳларини тўкади», деб марҳамат қилдилар.

Энг хайрли калом

Калиман Таъхид

Севимли Пайғамбаримиз алайҳиссалом шундай дедилар:

«Энг хайрли, энг қадрли дуо:

لا إله إلا الله

«Ла' ила'ҳа илаллоҳ» каломини сўзлашдир.

Яна Расулulloҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам:

«Айтиладиган энг устун зикр, қилинадиган энг фазилатли дуо:

لا إله إلا الله

«Ла илаҳа илаллоҳ» каломидир», деганлар.

Жаноби Ҳақ Қуръони каримда: «Мениң наздимда зикрдан буюк, дуодан устун ибодат йўқдир», деб марҳамат қилган.

لا إله إلا الله

«Ла илаҳа илаллоҳ» Қуръони каримдан бир оятдир. Жаноби Ҳақ

فاعلم أنه لا إله إلا الله

«Фатҳам аннаҳу ла' ила'ҳа иллаллоҳ»,

яъни «Мен шайни улуғ бўлган Аллоҳманки, мендан бошқа ибодат қилинадиган ҳеч бир Аллоҳ йўқдир» деган.

Ҳадиси Кудсида эса: «Ким «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» деса, менинг ҳимоямдан паноҳ тилаган, менинг муҳофазамда бўлади. Менинг ҳимоямга, менинг паноҳимга кирган инсон эса менинг азобимдан ҳам муҳофаза қилинади». «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» Менинг каломимдир», деб буюрган.

Ҳадиси шарифларда:

«Жаннатнинг мукофоти: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ».

«Жаннатнинг калити:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

«Ла' ила'ҳа иллаллоҳ, Муҳаммадур Расулуллоҳ»

каломидир деб буюрилган.

Ҳазрати Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳазрат Алига хитобан шундай буюрдилар:

«- Ё, Али! Мен ва мендан аввалги пайғамбарларнинг айтган энг хайрли, энг устун сўзи «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» сўзидир.

«- Ё, Али! Бу бир ҳақиқатки, етти қават осмон ва етти қават ер ва булар орасида мавжуд бўлганларни тарозининг бир палласига қўйсанг, иккинчи бир палласига «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» сўзини қўйсанг, «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» сўзи оғир чиқади».

«- Ё, Али! Кузларинени ён ва мен уч маротаба «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» дейишимни диққат билан тингла, сўнгра сен ҳам уч маротаба: «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» сўзини айт».

Булардан кўриниб турибдики, дуоларнинг энг буюги, зикрнинг энг устуни «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» каломидир.

Бу муборак калиманинг номи «Калимаи Тавҳид»дир. Калимаи Тавҳид «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ, Муҳаммадур Расулуллоҳ» демакдир. Қисқача, «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ»деб айтилади. Бу дуо, бу зикр «Муҳаммадур Расулуллоҳ» деб тамомланади. Диққат этадиган бўлсак, ўқиган бир қанча дуо ва зикрларда «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» жумласи борлигини кўрамиз.

Расулуллоҳ саллаллоҳу алайҳи ва саллам дедилар:

«Ким кунда юз маротаба: «Ла' ила'ҳа иллаллоҳ» деб зикр қилса, Жаноби Ҳақ Қиёмат куни у қулини, юзини ўн тўрт кунлик ойдек нурли қилган ҳолда тирилтиради».

99 маротаба «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» дейилади ва юзинчида «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ Муҳаммадур Расулуллоҳ» деб тамомланади.

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари дедилар:

«Ҳар ким «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деб дуо қилса, бу дуо сабаби билан азият ва руҳий зўриқишдан халос бўлади».

«Ҳар ким етмиш минг маротаба «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деб зикр қилса, ўлмасдан аввал у инсонга жаннат муждаси келади».

«Бир инсон «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» жумласининг бошидаги «Ла» ҳарфининг лом алифни (4 алиф) узайтирган ҳолда «ла илаҳа иллаллоҳ» деб ўқиса, у инсоннинг ўн тўрт минг гуноҳи афв этилади».

«Кимки сидқидилдан ва ихлос билан «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деса, жаннатга киради».

«Ихлос билан «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деган инсон Аллоҳ таоло ҳузурига ер юзи тўла гуноҳ билан келса ҳам Аллоҳ таоло афв этади».

«Эй Абу Ҳурайра! Ўлим тўшагида ётган инсонга Калимаи Тавҳидни ўқишни буюр. Зеро Калимаи Тавҳид барча гуноҳларни йўқ қилади».

«Вафот этганларга «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деб зикр қилдиринг, яъни Калимаи Тавҳид зикр қилиб, савобини уларга бахшида этинг».

«Эй умматим! Фарзандларингизга илк сўз сифатида «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» сўзини ўргатинг. Ўлим тўшагида ётган инсоннинг ёнида ҳам «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» сўзини қайта-қайта ўқинг, шунда бемор ҳам ўз-ўзидан «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» дея бошлайди. Зеро, кимнинг биринчи ва охириги сўзи «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» бўлса, бу инсон бир йил яшаган бўлса ҳам ҳеч қандай ҳисоб қилинмайди».

«Эй умматим! Мен шундай бир калом биламанки, ҳар қайси инсон уни ихлос билан сўзласа, олов юзини кўрмайди, яъни жаҳаннамга кирмайди. У калом - Калимаи Тавҳиддир - «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ»дир».

«Эй умматим! Мен бир калима биламанки, ўлим тўшагида ётган инсон уни айтса, руҳи танасидан чиқаётганда ҳузур туюди, ҳамда у инсон учун Қиёматда бир нур бўлади. У калима «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ»дир».

«Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деган инсон учун мазсрда кўрқув йўқ. Маҳшиар майдонида эси даҳшат йўқ. Исрофил алайҳиссалом

сурнай чалган вақт мен уларнинг бошидан тунроқ қандай тушаётганини кўраётгандайман. Улар «ғам-ташвишни биздан узоқ қилган Аллоҳни ҳамд этамиз», дейишяпти».

«Инсонларга бир хушхабар, ким «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деса, жаннатга киради».

«Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» дейишнинг савоби Уҳуд тоғидан ҳам буюкдир».

«Жаноби Ҳақ ҳазрати Мусо алайҳиссаломга ваҳий қилди: «Муҳаммад (с.а.в.) умматидан шундай инсонлар борки, «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» каломини кўп зикр этишади. Уларга берадиган мукофотим пайғамбарларники билан тенгдир».

«Умматимдан бириси жаннатнинг эшигига қадар келганини кўрдим. Жаннатнинг эшиклари у учун ёшилди. Шунда дарҳол «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» калимаси келиб, у инсоннинг қўлидан тортиб жаннатга киритди».

«Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деган инсон албатти жаннатга киради. Жуда кўп гуноҳи бўлиб, жаҳаннамга кирса ҳам, жазосини ўтаб бўлганидан сўнг «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» каломи ҳурмати учун жаннатга киради».

«Ким фарзандини тарбиялаб, унга кичиклигидан «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ»ни ўргатса, Аллоҳ таоло у инсонни ҳисоб ва савол-жавоб қилишга тортмайди».

Қ и с с а

Икки жаҳон сарвари Севимли Пайғамбаримиз (с.а.в.) ҳаётлик чоғларида фойдаланган дастрўмолни саҳобаларидан бўлган бир зот доимо олиб юрар эди. Қаерда ўтирса дастрўмолни чиқариб, юз-кўзига суриб, саловот келтириб йиғлар эди. Бунга кўрган бир инсон бу дастрўмолни ёқишни буюрибди. Саҳоба бунга йўл қўймасдан шундай дейди:

«Бу дастрўмол оловда ёнмайди, чунки бунга ҳазрати Пайғамбар (с.а.в.)нинг муборак лаблари теккан».

Анча тортишувдан сўнг дастрўмолни ёқишади. Лекин дастрўмол ёнмай асл ҳолида қолади. Шунда дастрўмол соҳиби:

«Мен сизларга нима деган эдим? Бу дастрўмол ёнмайди», — дейди.

Демак, кўриниб турибдики, астойдил, ихлос билан «Ла' ила' ҳа иллаллоҳ» деган инсоннинг тили жаҳаннамда ёнмайди. Бу калима шундай муборакки, у кофирларни залолат

ботқоғидан Ислои нурига олиб чиқади. Икки жумла сўз орқали инсонлар Ҳақ йўлини топишади, Аллоҳ наздида севимли бўлишади.

Етмиш минг калимаи тавҳид

Аллоҳнинг севимли қулларидан бўлган бир инсон Калимаи Тавҳидни 70000 марта ўқибди-ю, фақат савобини ҳеч кимга бағишламабди. Бу муҳтарам зот бир кун зиёфатда овқатланаётган вақт бир ёш йигит қўлини овқатга узатар-узатмас йиғлаётганини кўрибди. Ундан:

— Нима бўлди? Бирон-бир дардинг борми? Касалмисан ёки бирон еринг оғрияптими? — деб сўрабди.

— Жаҳаннамни, у ерда эса онам азобланиб ётганини кўрдим. Шу сабабли йиғлаяпман.

Аллоҳнинг суюкли бандаси шу заҳотиёқ ўқиган 70000 Калимаи Тавҳидни у аёлга бағишлабди:

«Мехрибон Раббим! Биласанки, Тавҳид калимасини — «Ла` ила` ҳа илаллоҳ» жумласини 70 минг маротаба ўқидим. Мана шунинг савобини шу йигит онасининг руҳи азобдан қутулиши учун ҳадя этяпман».

Шунда йигит кулимсирабди ва онам жаҳаннамдан халос бўлди, деб севинибди. Аллоҳнинг дўсти бўлмиш бу муборак зот:

«Етмиш минг марта Калимаи Тавҳидни ўқиган ёхуд ўқиб бошқасига ҳадя этса у жаҳаннам азобидан халос бўлишига сабаб бўлади. Шу вақт ҳадиси шариф ёдимга тушди ва у тўғри эканлигига ишондим», — деди.

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари бир ҳадиси шарифларида шундай марҳамат қиладилар:

«Солиҳ бир фарзанднинг ота-онаси учун қилган дуоси қабул бўлади ҳамда шу солиҳ фарзандни вояга етказган ота-онанинг амал дафтари ёпилмайди».

Расулуллоҳ (с.а.в.) ҳазратлари дедилар:

«Кимки, кунда юз маротаба:

لا إله إلا الله وحده لا شريك له له الملك

وله الحمد وهو على كل شيء قدير

**Ла' ила' ҳа палаллоху ваҳдаҳу ла' шарика лаҳ, лаҳула мулку
ва лаҳула ҳамду ва ҳува ала' қулли шайъин қодир**

«Ёлғиз Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ, унинг шериги ҳам йўқ, мулк
ва ҳамд уникидир, У ҳамма нарсаса қодирдир», дуосини ўқиса,
ўнта қул озод этганнинг савобини олади. Шунингдек, ўн гуноҳи
ўчирилиб, ўн савоб ёзилади ҳамда у кун оқшомга қадар
шайтоннинг васвасасидан Аллоҳ таоло ҳимоясида бўлади».

Суҳбатлар, маърузалар, йиғилишларда Аллоҳни зикр этиш

а) Абу Ҳурайра (р.а.) ривоят қиладилар:

Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

*Бир жамият масжидда ўтирган вақтда Аллоҳни зикр
этмаса, Пайғамбарга саловот келтирмаса, бу инсонлар
пушаймон бўладиган натижа юз беради, Аллоҳ таоло истаса
уларга азоб беради, истаса афв этади.*

б) Абу Ҳурайра (р.а.) ривоят қиладилар:

*Бир жамият масжидда ўтирган вақт Аллоҳни зикр этса,
уларнинг атрофини фаришталар ураб оладилар. Раҳмат уларнинг
устига ёғилади ва уларга илоҳий ҳузур баҳш этилади ҳамда
Аллоҳ таоло уларнинг ёнида бўлганларга буни билдиради.*

в) Абу Ҳурайра (р.а.) ривоят қиладилар:

*Аллоҳ таолонинг йўлларда, кўчаларда юрган ҳолда
Аллоҳни зикр қилганларни қидириб юрадиган фаришталари
бор. Улар Аллоҳ таолони зикр этган инсонларни кўрганларида
бошқа фаришталарга:*

— Келинг, қидирганимиз бу ерда,— дейишади.

Фаришталар уларни самога қадар ўраб олиб айланадилар.

*Жаноби Ҳақ қулларининг ҳолини билса ҳам
фаришталаридан сўрайди:*

— Қулларим нима деяптилар?

— Улар сенга тасбеҳ, такбир, таҳмид ва тамжид айтишяпти.

*(Нуқсон ва камчиликлардан узоқ эканлитингни, улуғлик
ва буюклик фақатгина Сенга лойиқлигини ҳамда ҳар қандай
мақтов ва ҳамду сано фақатгина Сенга эканлигини
айтишяпти).*

— Улар мени кўрдиларми?

— Йўқ, кўрмадилар.

— Мени кўрсалар нима бўлар эди?

— Сени кўрсалар Сенга бўлган қулликлари янада қувватлашарди, Сенга янада кўпроқ таъзим қилишарди, янада кўпроқ зикр қилишарди.

— Мендан нима истайдилар?

— Сендан жаннатни истайдилар.

— Улар жаннатни кўрдиларми?

— Йўқ, Раббим, кўрмадилар.

— Кўрсалар нима бўлар эди?

— Кўрсалар янада камтар, янада инсофли-оқибатли бўлар эдилар.

— Мендан нимадан паноҳ тилайдилар?

— Жаҳаннамдан.

— Улар жаҳаннамни кўрдиларми?

— Йўқ. Кўрмадилар.

— Кўрсалар нима бўлар эди?

— Кўрсалар шиддат билан қочар, янада кўрқар эдилар.

— Сиз шоҳид (гувоҳ) бўлингки, мен уларни афв этдим.

Фаришталардан бири шундай деди:

— Ичида улардан бўлмаган фалон киши ҳам бор эди. Улар билан дўст бўлган ёмон бўла олмайди (улар у инсонни ҳам ўзларига ўхшаш одам қиладилар).

Вафот этганлар учун қилинадиган амаллар ва ўқиладиган дуолар

Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай дедилар:

«Марҳумлар руҳи учун «Ёсин» ўқинг».

«Марҳумлар учун «Ёсин» ўқиш уларнинг азоби камайиши учун сабабдир».

«Қабристонга зиёрат учун борган вақт 11 марта «Ихлос» сурасини ўқиб, ҳосил бўлган савобни қабристондаги майитлар руҳига бағишлаган инсоннинг амал дафтарига ўликларнинг саноғи қадар савоб ёзилади».

Қабристонга борган вақт «Фотиҳа», «Ихлос» ва «Тақосур» сураларини ўқигандан сўнг қуйидагича дуо қилса:

«Эй Аллоҳим! Сенинг абадий каломларинг бўлмиш ўқилган ушбу сураларнинг савобини шу ерда ётган эркак ва аёл мўминларнинг руҳига ҳадя этаман» деса, Қиёмат куни улар Аллоҳ таолонинг ҳузурида у инсон учун шафоатчи бўладилар.

«Аллоҳнинг солиҳ қулларидан бирининг жаннатдаги даражаси юксалади. Солиҳ инсон Аллоҳдан сўрайди:

«Аллоҳим! Нима сабабдан менинг даражам юксалиб бораётти?»

Аллоҳ таоло:

«Ортингдан қолган солиҳ авлодинг сен учун келтирган истиғфор ва дуо сабабли даражани юксалатти» деб жавоб берди».

Қиёмат кунда бир инсонга тоғлар қадар савоблар берилди. Буларни кўрган инсон ҳайрон бўлиб сўрабди:

«Бу савоблар менга қандай келди?»

«Бу савоблар фарзандинг сенга келтирган истиғфорлардан ҳосил бўлди».

Қабрга қўйилган ўликнинг ҳолати сувда бўғилиб чўкаётган инсоннинг ҳолига ўхшайди. Ўликларнинг дуо ва истиғфорга бўлган эҳтиёжлари тирик инсонларнинг ейиш ва ичишга бўлган эҳтиёжидан ҳам кучлидир. Чунки ўликлар учун дуо ва истиғфор жуда ҳам фойдалидир. Дуо ва истиғфор туфайли уларга тоғлар қадар савоб берилади. Жаноби Ҳақ «Хашр» сурасининг 10-оятида шундай дейди:

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلَا غَوْلًا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ

وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا. رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ

«Роббана,ғфирлана' ва ли-ихов'ниналлазийна сабақу'на бил ийман. Вала тажъал фий қулубина' гиллаа лиллазийна а'ману' роббана' инлака роуфур раҳим».

«Эй Раббим, Ўзинг бизларни ва бизлардан илгари иймон билан ўтган зотларни мағфират қилгин ва қалбларимизда иймон келтирган зотлар учун бирон гилли-ғашлик қилмагин. Парвардигорим, шубҳасиз, Сен меҳрибон ва раҳмлидирсан».

«Мозорга борган вақт «Ёсин» сурасини ўқиса, у ердаги маййитлар саногича у инсоннинг амал дафтарига савоб ёзилади».

«Ота-она қабрининг зиёратига борган вақт қабр бошида «Ёсин» сурасини ўқиса, улар афв этилади».

«Кимки онаси ёки отасининг қабрини зиёрат этиб, қабр бошида «Ёсин» сурасини ўқиса, ҳар ҳарфнинг эвазига марҳумга савоб берилади».

Марҳумнинг руҳи учун хайр-эҳсон қилиш, истиғфор келтириш, Куръон ўқиш, дуо этиш, садақа бериш, тасбеҳ ўгириб, марҳумнинг руҳига юбориш марҳумнинг азоби камайиши учун сабабдир. Марҳум учун қилинган барча амаллар унинг руҳига етиб боради.

Ҳикоя

Маъулумки, Ислом динида жума муборак бир кун ҳисобланади. Ота-онаси вафот этган бир инсон ҳар жума куни уларнинг руҳи учун садақа берар эди. Бир жума куни садақа бериш учун пули қолмайди. Шунда у ахлатда ётган қовун-тарвузлар пучоқларини олиб қўй ва молларга беради. Шу куни у инсон тушида ота-онасини кўради. Улар хурсанд бўлиб ўғлидан сўрайди:

«Ўғлим! Бу жума нима қилган эдингки, бизга жаннатда тарвуз-қовунлар едирилди?»

Бир инсон Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.)дан сўради:

«Марҳумлар учун садақа бериб, дуо қилиб, истиғфор келтирамиз, ажабо, буларнинг ҳаммаси уларга етиб борадими?»

Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.) у инсонга жавобан:

«Албатта етиб боради ҳамда марҳумлар учун қилган хайрли ишларимиздан ўзимиз ҳам севинганимиз каби уларнинг руҳлари ҳам шодланади» деб жавоб бердилар.

Инсон вафот этганида амал дафтари ёпилади. Фақат уч кишининг амал дафтари ёпилмайди:

1. Орқасидан садақаи жория (обод қилган боғи, қурдирган кўприги, таъмирлаган масжиди ва шу каби хайрли амаллари) қолдирган.

2. Солиҳ хайрли фарзанд (доимо уларни руҳига дуо қилиб турувчи) қолдирган.

3. Ўзидан кейинги инсонлар фойдаланадиган илмий асар қолдирганларнинг.

«Аллоҳ таоло инсоннинг ўзидан кейинги қолган фарзандларининг дуоסי соясида марҳумнинг даражасини ер билан осмон орасидаги масофачалик юксалтиради».

Аллоҳ таолонинг гузал исмлари

Жаноби Ҳақ буюради:

«Энг гузал исмлар Аллоҳникидир. Шу сабабли Аллоҳнинг исмлари билан дуо қилинг».

Севимли Пайғамбаримиз Расулуллоҳ (с.а.в.) шундай деганлар:

«Аллоҳ таолонинг 99 исмлари бордир. Уни ёд олганлар жаннатга киради. Аллоҳ бирдир (тоқдир), тоқни севади».

«Аллоҳ таолонинг 99 исмлари бордир. Ким уларни ўқиса жаннатга киради».

Аллоҳ таолонинг гузал исмлари маъноси

АЛЛОҲ Оламини йўқдан бор этган Зот. Унинг Аввали йўқ, абадий, тирик ва ҳар нарсани кузатувчидир, У ҳар нарсага қодир, меҳрибон ва раҳмлидир.

АР-РОҲМАН - Барча яратган маҳлуқларини, мўминларни, кофирларни едирувчи, ичирувчи, уларга марҳамат этувчи ўта меҳрибон Зот,

АР-РОҲИМ - Охиратда фақат мўминларга меҳрибонлик қилувчи чексиз марҳаматли Зот.

АЛ-МАЛИК - Мулки ва салтанати, хазинаси чексиз Подшоҳ. Коинот ва ҳар нарсанинг ёлғизгина ҳукмдори.

АЛ-ҚУДДУС - Турли хил нуқсон ва камчиликлардан пок Зот.

АС-САЛА'М - Ҳар айбдан холи ва қулларини турли хил таҳликалардан саломатликка етиштирувчи.

АЛ-МУ'МИН - Кўнгилларга иймон ато этувчи. Унга қуллик қилганларга омонлик берувчи, уларни ўз ҳимоясига олувчи ва роҳат бахш этувчи.

АЛ-МУҲАЙМИН - Ўзи истаган ҳар нарсани эгаллаб, қоплаб олувчи.

АЛ-АЗИЗ - Ҳамма вақт фақатгина ғолиб бўлиб, ҳеч ҳам мағлуб бўлмаган ҳақиқий иззат ва қудрат соҳиби.

АЛ-ЖАББА'Р - Қулларининг ҳолини тузатувчи.

АЛ-МУТАКАББИР - Танҳо кибр эгаси. Катталиқ ярашувчи Зот.

АЛ-ХОЛИҚ - Оламдаги ҳар нарсани ўз хоҳиши бўйича яратувчи, бор қилувчи.

АЛ-БА'РИЪ - Яратган ҳар бир нарсасини уйғунликда, яъни бир-бирига мос ҳолда яратувчи.

АЛ-МУСОВВИР - Яратган ҳар бир мавжудот ва маҳлуқотларига ўзи истаган шаклни, суратни берувчи.

АЛ-ҒОФҒАР - Гуноҳкор қулларининг айбларини, гуноҳларини фош қилмай ёпиб турувчи, афв этувчи ва афв этишни севувчи ўта марҳаматли Зот.

АЛ-ҚОҲҲАР - Истаган ҳар нарсасини бўйсундирувчи, ҳамма вақт ғолиб бўлувчи Зот.

АЛ-ВАҲҲОБ - Чексиз неъматларни беминнат берувчи марҳаматлиларнинг энг марҳаматлиси.

АР-РОЗЗАҚ - Ер юзидаги барча тирик мавжудотларни едириб-ичирувчи, уларга ризқ етказиб берувчи.

АЛ-ФАТТАҲ - Ҳар қандай мушкулларни енгил қилган, раҳмат хазиналарини очувчи меҳрибон Зот.

АЛ-АЛИЙМ - Ҳар нарсани билувчи, қудратли ҳикмат, илм соҳиби.

АЛ-ҚОБИЗ - Истаган бандасининг ризқини қиёвчи, руҳини олувчи.

АЛ-БА'СИТ - Роҳатлик, кенглик ато этувчи.

АЛ-ҲАФИЙЗ - Унга қуллик қилишдан бош тортганларни пастлатувчи.

АР-РОФИЪ - Унинг амрини бажарган, унга қуллик қилганларнинг мартабасини кўтарувчи.

АЛ-МУЪИЗ - Истаган қулини азиз қилувчи. Иззат ва шараф ато этувчи.

АЛ-МУЗИЛ - Истаган бандасини хор этувчи.

АС-САМИЪ - Ҳар нарсани эшитувчи. Махфий ва ошкора гап ва шарпаларни ҳаттоки дилдан ўтган туйғуларни ҳам эшитувчи.

АЛ-БАСИР - Барча махфий ва ошкора нарсаларни кўрувчи.

АЛ-ҲАКАМ - Қатъий ҳукм этувчи.

АЛ-АДЛ - Ўта адолатли, ҳақиқий адолат соҳиби.

АЛ-ЛАТИФ - Бандаларига сездирмай ўз лутфи-эҳсонини етказиб берувчи.

АЛ-ХОБИР - Ҳамма махфий ва ошкора ишлардан хабардор.

АЛ-ҲАЛИМ - Жазолашга шошмайдиган, яхшилик қилишни, қулларини севинтиришни хуш кўрувчи.

АЛ-АЗИМ - Азаматли, улуг, буюк Зот.

АЛ-ҒОҒУР - Гуноҳкор қулларининг гуноҳларини кечирувчи.

АШ-ШАКУР - Оз ишга кўп мукофот берувчи.

АЛ-АЛИЙ - Улуғ мартабали. Буюк Аллоҳ Зулжалол жуда улуг ва буюк Зотдир.

АЛ-КАБИР - Ҳар соҳада юқори турувчи.

АЛ-ҲА'ФИЗ - Ўз паноҳида сақловчи, муҳофаза этувчи.

АЛ-МУҚИТ - Қулларини моддий, маънавий ҳамда ҳар томонлама таъминловчи.

АЛ-ҲАСИБ - Ҳар бир ишни Ўзи ҳисоб қилувчи. Ҳисобни яхши билувчи.

АЛ-ЖАЛИЛ - Барча сифатлари камчиликсиз, нуқсонсиз мукамал бўлган улуг Зот.

АЛ-КАРИМ - Саховатли, карами кенг, кечиримли Зот, қулларини орзуларига етиштирган, ҳеч бир хусусда уларга қаршилиқ қилмаган фақатгина буюк Аллоҳдир.

АР-РОҚИБ - Барча нарсани муҳофаза қилиб турувчи, кузатувчи.

АЛ-МУЖИБ - Дуоларни эшитувчи, уларни қабул қилувчи.

АЛ-ВАСИЪ - Мулки, раҳмати, қудрати чексиз бўлган Зот.

АЛ-ҲАКИМ - Қудратли ҳикмат эгаси. Нафис ва нозик илмларни билувчи.

АЛ-ВАДУД - Муҳаббатга лойиқ дўст, маҳбуб. Қулларини жуда ҳам севувчи. Бу муборак исм икки маънода тушунилади: 1 - севувчи, 2 - севилувчи. Аллоҳ таоло Унинг буйруқларини бажарувчи қулларини жуда ҳам севади.

АЛ-МАЖИД - Неъматли ва эҳсони бепоян Зот.

АЛ-БА'ЪИС - Пайғамбарлар юборувчи, ўлгандан кейин қайта тирилтирувчи.

АШ-ША'ҲИД - Осмон ва ердаги ҳамма нарсани билиб, кўриб турувчи. Гувоҳ.

АЛ-ҲАҚ - Ҳақиқатан мавжуд Зот. Ҳеч ўзгармай турувчи. Аллоҳ таолонинг борлиги ва бирлиги ҳақдир. У ўзгармасдир.

АЛ-ВАКИЛ - Кулларига Вакил бўлган. Уларга ҳар соҳада кифоя қилувчи. Қуръони каримда: «Неъмал мавла ва неъман Насир» дейилади.

АЛ-ҚОВИЙ - Ҳақиқий қувват ва қудрат соҳиби. Унинг қувватига ҳеч кимнинг қуввати тенг кела олмайди. Биз ибодат қилишимиз учун куч ва қувватни берган фақатгина Аллоҳдир.

АЛ-МАТИН - Қувватли, матонатли.

АЛ-ВАЛИЙ - Кулларини севган ва уларга ҳар соҳада ёрдам берган. Аллоҳ таоло мўмин кулларининг дўсти ва ёрдамчисидир. Уларнинг ҳаммаси Аллоҳнинг ҳимоясидир.

АЛ-ҲАМИД - Ҳамд, сано ва мақтовга лойиқ бўлган ягона Зот. Барча ҳамд ва мақтов фақат ва фақат Аллоҳга хосдир.

АЛ-МУҲСИЙ - Яратган барча нарсасининг ҳисобини, саноғини билувчи. Бутун оламда нима бор бўлса, уларнинг ҳаммасининг саноғини фақатгина Аллоҳ билади.

АЛ-МУБДИЪ - Барча яратганларини ҳеч бир намунасиз, йўқдан бор қилувчи буюк Зот.

АЛ-МУЪИЙД - Барча яратганларини ўлдиришга ва ўлганидан сўнг яна қайта тирилтиришга Қодир Зот.

АЛ-МУҲҲИЙ - Барча маҳлуқотларни жонлан-тирган, уларга ҳаёт бериб тирилтирган.

АЛ-МУМИТ - Ўлдирувчи ва ўлимни яратувчи. Ҳар бир маҳлуқотнинг жонини истаган ерда ва истаган вақтда Аллоҳ таоло олади.

АЛ-ҲАЙ - Тирик, мавжуд, абадий ҳаёт соҳиби. Жаноби Ҳақ тирик, мавжуд ва ёлғиздир.

АЛ-ҚОЙЙУМ - Борлиқни ва ундаги барча нарсани турғизган.

АЛ-ВА'ЖИД - Истаган ҳар бир нарсасини топиш қудратига эга. Жаноби Ҳақ истаган ҳар бир нарсасини истаган вақт топа олади. У учун ҳеч қандай қийинчилик йўқ.

АЛ-МАЖИД - Сахий ва ўта карамли. Саховат соҳиби. Раббимизнинг қуллари, айниқса мўмин қуллари учун тайёрлаган ноз-неъматлари шунчалик кўпки, буни таъриф этиш мумкин эмас.

АЛ-ВАҲИД - Ҳар қандай соҳада ягона Зот. Ўзериги бўлмаган. Раббимиз ҳар қандай соҳада юқори турувчи, қудратли ҳикмат эгаси, ибодатга лойиқ яккаю ягона зотдир. Ундан бошқа илоҳ йўқдир.

АС-СОМАД - Барча орзуларимизга етишимиз ва азиятларимизни йўқ этиш учун мурожат этиладиган яккаю ёлғиз беҳожат, лекин ҳожатбарор Зот.

АЛ-ҚОДИР - Ҳар нарсага қодир, чексиз қудратли Зот. Аллоҳ таоло қилаётган ҳар бир ишини ҳеч қандай тўсиқсиз, қийинчиликсиз бажаради. Унинг чексиз қудратига ҳеч ким тўсиқ бўла олмайди.

АЛ-МУҚТАДИР - Чексиз қудрат соҳиби.

АЛ-МУҚОДДИМ - Истаган қулини Ўзига яқин қилувчи.

АЛ-МУАХХИР - Истаган қулини Ўзидан узоқ қилувчи, орқада қолдирувчи.

АЛ-АВВАЛ - Ҳар нарсанинг бошланғичи, Аввали.

Аллоҳ бор экан - ҳеч бир нарса йўқ эди, осмон ҳам, фаришта ҳам, Арш ҳам.

АЛ-А'ХИР - Ҳамма нарсадан Охир. Боқий. Аллоҳ таоло ҳам Аввалдир, ҳам Охирдир. Авваллиги шундаки, У бор экан ҳеч нарса йўқ эди. Шунингдек, ҳамма нарса тугаб йўқ бўлганида, бизнинг Охир Раббимиз бўлади.

АЗ-ЗОҲИР - Борлиги, мавжудлиги, яккаю ёлғизлиги ва ҳар нарсага қодирлиги ҳар томонлама аён бўлган Буюк Зот.

АЛ-БАТИН - Ўзи мавжуд, лекин сезги воси-таларимиздан махфий Зот.

АЛ-ВАЛИЙ - Коинотдаги барча ишларни Ўз хоҳиши бўйича тасарруф этувчи Ҳоким.

АЛ-МУТААЛИЙ - Ҳар нарсадан улуг бўлган Олий мартабали Зот.

АЛ-БА'Р - Қулларига яхшилиги ва эҳсони чексиз Зот.

АТ-ТАВВА'Б - Тавбаларни қабул қилувчи, гуноҳларни афв этувчи.

АЛ-МУНТАҚИМ - Гуноҳкор қулларини жазоловчи, улардан ўч олувчи.

АЛ-АФУВ - Гуноҳларни афв этувчи.

АР-РОУФ - Ўта марҳаматли, марҳамати ва раҳмати кенг, меҳрибон Зот.

МА'ЛИКУЛ МУЛК - Коинотдаги барча мол-мулкнинг танҳо соҳиби.

ЗУЛ ЖАЛА'ЛИ ВАЛ ИКРОМ - Ҳақиқий шараф соҳиби. Қулларига икром- эҳсони чексиз Зот.

АЛ-МУҚСИТ - Қилаётган ҳар бир ишини адолат билан амалга оширадиган.

АЛ-ЖАМИЪ - Истаган ҳар нарсасини бир орага тўпловчи.

АЛ-ҒАНИЙ - Бадавлат. Ҳеч кимга муҳтож бўлмаган.

АЛ-МУҒНИЙ - Бойлик берувчи, истаганини бой қилувчи. Аллоҳ таоло қулларининг ҳаётини истаганича бошқара олади. У истаганини бой, истаганини эса фақир қилади. У бирор нарсани истаса бас, шу нарса бир зум ўтмай бўлади.

АЛ-МАНИЪ - Истамаган нарсаси бўлишига монеъ бўлувчи.

АЗ-ЗОР - Истаган қулига зарар, мусибат ва офатлар етказувчи.

АН-НАФИЪ - Фойдали ва манфаатли нарсаларни яратувчи. Истаган қулига фойда ва манфаат берувчи.

АН-НУР - Борлиқни нурлантирувчи. Истаганининг қалбига нур киритувчи.

АЛ-ҲА'ДИЙ - Қулларига ҳидоят йўлини кўрсатувчи.

АЛ-БАДИЪ - Ҳеч кимдан нусха олмаган ҳолда яратувчи, ихтиро қилувчи.

АЛ-БА'ҚИЙ - Доимий бўлиб охири бўлмаган, боқий яшовчи Зот. Аллоҳ таолонинг Аввали бўлмагани каби Охири ҳам йўқдир. У буюк Зотнинг сунти йўқдир.

АЛ-ВАРИС - Ўзи яратган борлиқни мерос қилиб олувчи. Маълумки, бутун борлиқнинг соҳиби фақатгина Аллоҳдир. У Ўзи яратган барча нарсани ўзига мерос қилиб олади.

АР-РОШИД - Далилларга муҳтож бўлмаган Зот.

АС-СОБУР - Гуноҳқор қулларига жазо беришга шошилмайдиган ўта сабрли Зот.

МУНДАРИЖА

I-боб

Намоз ва унинг шартлари	5
Ғ у с л	8
Ғуслнинг шартлари	9
Ҳайз ҳақида	11
Ҳайзнинг муддати	12
Жунуб одамга ман этилган амаллар	12
Мустаҳаб ғусллар	13
Вузуъ - таҳорат	14
Таҳорат дуолари	16
Оғиз чайилаётганда ўқиладиган дуо	16
Бурунча сув тортилаётганда ўқиладиган дуо	17
Юз ювилаётганда ўқиладиган дуо	17
Ўнг қўл ювилаётганда ўқиладиган дуо	17
Чап қўл ювилаётган ўқиладиган дуо	17
Бошга масҳ тортаётганда ўқиладиган дуо	18
Кулоққа масҳ тортилаётган ўқиладиган дуо	18
Бўйинга масҳ тортилаётганда ўқиладиган дуо	18
Ўнг оёқ ювилаётганда ўқиладиган дуо	18
Чап оёқ ювилаётганда ўқиладиган дуо	18
Таҳорат тутагандан сўнг қўидаги дуолардан бири ўқилади	19
Тоза сув ва унинг турлари	20
Суур — ортган сув	21
Нажосатнинг турлари	22
Нажосатдан поклаш	24
Ҳожатхона одоблари	25
Таяммум	28
Таяммумнинг машруъ бўлиши	29
Таяммум қилинадиган нарсалар	30
Таяммум қилиш қридаси	30
Таяммумни нима синдиради?	30
Жароҳатга масҳ қилиш	31
Оёқ кийимига масҳ қилиш	32
Умумий покланиш суннатлари	33

II-боб

Дуолар, зикрлар ва саловотлар	37
Дуо ҳақида Қуръонда келган оятлар	39

Дуонинг фазилати ҳақида Пайғамбаримиздан ривоят қилинган ҳадислар	50
Расулуллоҳ (с.а.в)дан ривоят қилинган қуйидаги ҳадислар ҳам дуо ҳақида	51
Расулуллоҳ (с.а.в) ҳазратларининг дуо қилиш усуллари	52
Пайғамбаримиз (с.а.в.)дан дуоסי қабул бўладиган инсонлар ҳақида ривоят қилинган ҳадислар	53
Дуо қилаётганда эътибор берилиши керак бўлган ҳолатлар:	55
Пайғамбаримиз (с.а.в.) га айтилган саловотларнинг фазилати ҳақида	56
Саловоти шариф балолардан асрайди	65
Саловоти шарифлар	68
Фазилати жуда буюк саловоти шариф	68
Саловоти сир	71
Саловоти зотиййа	73
Саловоти тавассул	74
Саловоти уммийя	75
Фотима (р.а) ўқиган саловот	75
Саловоти мунжия «Салатан тунажжийна»	76
Саловоти мунфарижа «Салати нория»	77
Турли мақсадларда ўқиладиган саловотлар	78
Фаришталар ушбу саловотнинг савобини ёзишдан чарчайдилар	81
Ушбу саловотни ўқиган инсон Пайғамбар (с.а.в) ҳазратларини тушида кўради	81
Дуо қабул бўладиган вақтлар	85
Дуо қабул бўладиган макон-жойлар	87
Дуо қилиш одоби	95
Дуонинг қоидалари эса қуйидагичадир	95
Дуо қабул бўлишига доир ҳикоялар	101

III-БОБ

Муқаддас ой ва кунларнинг фазилати	104
Ражаб ойининг фазилати	105
Ражаб ойида рўза тутишнинг фазилати	106
Ражаб ойида ўқиладиган дуолар	109
Рағойиб кечаси	112
Исро ва меърож.	114

Меърожда қилинган ҳукумлар	117
Меърож кечасида ўқиладиган дуо	124
Меърож кечасида намоз ўқиш	125
Шаббон ойининг фазилати	127
Шаббон ойида рўза тутиш	128
Шаббон ойида саловот ва саломлар айтишнинг фазилати	129
Шаббон ойида қуръон ўқиш	129
Бароат кечаси	130
Бароат кечасида ўқиладиган дуо	131
Тасбеҳ намози	133
Тасбеҳ намозининг ўқилиш тартиби	133
Бароат кечаси намози	135
Рамазони шариф	136
Рамазон ойида рўза тутиш	140
Ифтор дуоси	141
Рамазон ойида садақа бериш	142
Рамазон дуоси	142
Рамазон дуосининг фазилати	149
Қалр кечаси	150
Қалр кечаси ўқиладиган дуо	151
Қалр кечаси намози	152
Сафар ойи дуоси	153
Рабиъул аввал ойи	155
Рабиъул охир ойи	155
Жумадул аввал	156
Жумадул охир ойлари	156
Шаввол ойи	156
Ҳаром ойлар	156
Ашуро куни	157
Ашуро кунисида намоз ўқиш	157
Ашуро куни онласига икром кўрсатиш	158
Ашуро куни ўқиладиган дуолар	158
Ашуро куни дуоси	159
Ашуро куни рўза тутмоқ	160
Зулқайла ойи	163
Зулҳижжа ойи	163

IV-боб

Ҳаж ва умрада ўқиладиган дуо ва саловотлар	164
Рамазон ва қурбон байрамларида ўқиладиган дуо	192

Байрам кунлари қабр зиёрати	193
Жума кунда тозалик	194
Жуманинг мақбул соати	195
Жума тонгида бомдод намозидан сўнг ўқиладиган дуо	195
Жума кун «Қаҳф» сурасини ўқиш	195
Жума кун масжидга кириётганда ўқиладиган дуо	196
Жума намозидан сўнг ўқиладиган дуо	196
Жума кун саловот ва саломлар келтириш	197
Ҳазрат Пайғамбар (с.а.в.)ни тушида кўриш	198

V-боб

Қуръони каримдаги сура ва оятлар фазили	199
«Фотиҳа» сураси	199
«Оят ал-Қуръий» фазили	199
«Бақара» сурасининг сўнгги икки ояти — «Аманар-Расулу» ва унинг фазили	201
«Аманар - Расулу» нинг фойда ва фазилатлари	202
«Шаҳидаллоху» ояти	203
«Кулиллохумма» ояти	204
«Ёсин» дуоси	205
«Ёсин» сурасининг алоҳида хосиятлари	207
«Ёсин» сурасининг сирлари	211
«Ҳашр» сураси (ла' яставий)	212
«Ҳашр» сурасининг фазили	213
«Таборака» - «Мулк» сурасининг дуоси	214
«Мулк» сурасининг алоҳида хосиятлари	215
«Мулк» сураси ва қабр азоби	215
«Мулк» сурасининг сирлари	216
«Набаъ-амма» сурасининг фазили	217
«Духон» сурасининг фазили	217
«Духон» сурасининг дуоси	217
«Воҳеа» сурасининг фазили	218
«Жума» сурасининг фазили	218
«Таквир» сураси	219
«Таквир» сурасининг фазили	221
«Ихлос» сурасининг фазили	221
«Фалақ» ва «Нос» суралари ҳамда уларнинг фазили	223

VI-606

Пайгамбаримиз таълим	
берган дуолар	225
Қуръони каримни ўқишдан	
аввал ўқиладиган дуо	225
Қабр азобидан нажот учун дуо	226
Буюк Нур дуоси	227
«Исми Аъзам» дуолари	228
Расулulloҳ (с.а.в.) нинг	
қилган дуолари	233
Аллоҳнинг барча исмларини ўзида	
муҳассам қилган «Исми Аъзам» дуоси	235
«Исми Раҳмон» дуоси	240
«Исми Раҳмон» дуосининг хосияти	246
Расулulloҳ (с.а.в.) ҳазратларининг	
дунёдаги энг сўнгги дуолари	247
Замонанинг фитналарига	
қарши фойдали дуо	248
Намоздан сўнг ўқиладиган дуо	249
Намоздан сўнг ўқиладиган зикрлар	255
Имом Фахриддин-ар Розий	
тавсия қилган дуолар	257
Ҳафтанинг етти кун мобайнида	
ўқиладиган дуолар	258
Ушбу муборак дуони ўқиягларнинг	
Аллоҳ етмиш турдаги азобини даф этади	263
Иймонни муҳофаза қилиш дуоси	265
Имтиҳон дуолари	265
Зеҳн ва ҳофизани ўткирлаш учун дуо	266
Ота ва онаси ҳаёт бўлганшар	
ўқийдиган дуо	267
Азият вақтида ўқиладиган дуолар	267
Расулulloҳ (с.а.в.)нинг азият вақтида	
ўқиган қисқача дуолари	268
Ҳазрати Юнус алайҳиссалом қиссаси	269
Дунё ва охира ташвишларини	
йўқ қиладиган дуо	271
Бало, мусибат ва ички сиқилишлар	
учун ўқиладиган дуо	272
Назар дуолари	272
Назарга қарши ўқиладиган оятлар	274
Шифо оятлари ва дуолари	275

Қуръондаги шифо оятлари қуйидагилар	277
Тиш оғриғи учун ўқиладиган дуо	279
Хуснбузарлар кетиши	
учун ўқиладиган дуо	280
Беморнинг ёнига бормиган вақтда	
ўқиладиган дуо	281
Қўлоқ оғриғи учун ўқиладиган дуо	281
Кўз оғриғи учун ўқиладиган дуо	282
Бош оғриғи учун ўқиладиган дуолар	282
Иситмаси бор кассалларга ўқиладиган дуо	283
Аёлларга туғиш оғриқсиз ўтиши	
учун ўқиладиган дуо	284
Қарзни узиш учун ва	
душманга қарши ўқиладиган дуо	285
Овқат дуоси	286
Уй эшигидан чиқаётганда	
ўқиладиган дуо	287
Уйга кираётганда ўқиладиган дуо	289
Ҳаммомга кирганда ўқиладиган дуо	290
Ҳаммомдан чиққанда ўқиладиган дуо	290
Ҳожат дуоси ва намози	290
Истихора дуоси ва намози	291
Қидирилган нарсани топиш дуоси	293
Ҳолис бир ният учун ўқиладиган дуо	294
Ҳар қандай ният учун 187 марта ўқилади	294
Никоҳ (турмуш қуриш) дуолари	295
Куёвнинг илк оқшомда ўқийдиган дуоси	296
Жинсий муносабат учун ўқиладиган дуо	297
Фарзанд кўриш дуолари	297
Инсоннинг фарзандига	
қараганда ўқийдиган дуоси	298
Аллоҳдан неъмат истаганлар ўқийдиган	
дуолар ва қиладиган амаллар	299
Аллоҳ берган неъматларга шукур қилиш	304
Дунё ва охираат ёмонликларидан	
паноҳ тилаш	305
Фотима онамиз ўқиган дуо	306
Дил ойнасини равшанлаштириш дуоси	306
Дунё ва охираат саодати учун дуо	307
Жаннатга кириш ва жаҳаннамдан	
паноҳ тилаш дуоси	308

Вояга етган инсон ўқиши	
керак бўлган дуо	308
Қуръони каримни тинглаётганда кўзлари	
ёшланган ҳақиқий мусулмоннинг дуоси	309
Мўминларнинг бошқа бир дуоси	309
Мўминлар Қиёматда сирот	
кўпригидан ўтаётганда ўқийдиган дуо	309
Билмасдан ёмонлар орасига	
кириб қолганлар ўқийдиган дуо	310
Жаннатийларнинг бир дуоси	310
Жаннатийлар ўқийдиган	
яна бир дуо	310
Тонгда ўқиладиган дуолар	311
Оқшом ва тонгда ўқиладиган дуолар	312
Ушбу дуони ўқиган инсонни Аллоҳ	
таоло рози қилади	313
Ҳазрати Абу Бакр (р.а.) нинг дуолари	314
Бир қанча дардга даво бўлган дуо	314
Оқшом ўқиладиган дуо	315
Ушбу дуони ўқиган инсоннинг	
тилаги қабул бўлади	316
Саййидул - истиғфор дуоси	318
Зарарга қарши дуолар	319
Ухлашдан аввал ўқиладиган дуолар	
ва қилинадиган амаллар	320
Яхши туш кўриш ҳамда ёмон	
тушдан паноҳ тилаш	323
Уйқуда кўркқан инсон	
ўқийдиган дуо	323
Уйқудан уйғонганда ўқиладиган дуо	324
Азон дуоси	324
Шом азонини тинглаган инсон	
ўқийдиган дуо	326
Истиғфор дуолари	326
Гуноҳлари афв этилишини истаганлар	328
Мағфират дуоси	328
Таждиди иймон — тавба дуоси	329
Аллоҳдан афв этишни тилаш	330
Дунё ва охират яхшиликларини	
ўз ичига олган дуо	331
99 дардга даво бўладиган дуо	332
Қуръонда пайғамбарлар	
тилидан келган дуолар	332

Тасбеҳлар	335
Расулудлоҳ (с.а.в) ҳазратларининг тасбеҳи	335
Имоми Аъзам ҳазратларининг тасбеҳ дуоси	335
Исмоил алайҳиссаломнинг тасбеҳи	336
Исҳоқ алайҳиссаломнинг тасбеҳи	337
Юсуф алайҳиссаломнинг тасбеҳи	337
Аллоҳ севган тўрт калом	337
Аллоҳ таоло севган икки калом	339
Гуноҳларни тўқувчи каломлар	344
Энг хайрли калом.	341
Қисса	344
Етмиш минг калимаи тавҳид	345
Сухбатлар, маърузалар, йиғилишларда	
Аллоҳни зикр этиш	346
Вафот этганлар учун қилинадиган амаллар ва ўқиладиган дуолар	347
Ҳикоя.	349
Аллоҳ таолонинг гўзал исмлари	350
Аллоҳ таолонинг гўзал исмлари маъноси	350

***Ушбу китобни рухсатсиз қўлайтириш, қайта нашр қилиш
тегишсан қонуни бўйича қатъиян таъқиқланади.***

МУАЛЛИФЛАРДАН:

Қўлингиздаги ушбу асарни кенг китобхоналар аммасига етишида астойдил ҳаракат қилиб унга хомийлик мақомида бўлган зиёли биродарларимиз Рўзматов Рустам Беркин ўғли ва Сиддиқов Ақром Шокўддус ўғлига самимий миннатдорчилик билдирган ҳолда уларнинг барча ҳайрли ишларига Аллоҳдан ажру савоблар тилаб қоламиз.

**Раҳматуллоҳ қори Обидов
Дилфуза Сарварова**

**Муқаддас ойлар
ва мустажоб дуолар**

«Мовароуннаҳр» нашриёти—2003 йил

**Ношир
Мусаҳҳиҳ
Тех. муҳаррир
Мусаввир
Саҳифаловчи**

**Рустам Рўзматов
Васила Ҳидоятова
Ақром Сиддиқов
Бехзод Ҳайдаров
Ҳалима Йўлдошхожи қизи**

Теришга берилди 08.08.2003й. Босишга руҳсат берилди
14.10.2003 й. Ўлчамлари 84x108 1/32. Тизим TAD гарнитураси
Буюртма 155. Адади 10000 нусха.

Ғафур Фулом номидаги нашриёт-матбаа ижодий уйи.
700169, Тошкент шаҳри, У. Юсупов кўчаси, 86.

